

Sidste stævnemøde

**Kriminalroman
fra
en by i provinsen**

af

Jens E.Hansen

data *Fiction*

www.datafiction.dk

1998

Sidste stævnemøde

PROLOG

Vorkøbing er nok en af de mindst kendte byer i Danmark.

Gemt af vejen et sted mellem Næstved og Vordingborg på sydspidsen af Sjælland, syv kilometer fra den nærmeste togstation og ganske uden nævneværdige turistattraktioner, ligger den beskedne købstad omgivet af skove og marker og ... bliver temmelig overset. Byen er ikke helt uden kontakt med omverdenen, for naturligvis arbejder en del af byens borgere udenfor kommunens grænser, udefrakommende arbejder ligeledes i Vorkøbing og selvfølgelig følger Vorkøbing med i alt, hvad der sker i resten af Danmark og verden med. Alligevel må man sige, at et langt stykke hen ad vejen lever byen sit eget liv, med sine egne skrevne og uskrevne regler, sit eget moralsæt og sidst men ikke mindst med sine indbygges fælles bevidsthed om og - lad os sige det rent ud - stolthed over, at Vorkøbing klarer sig selv.

Egnen har aldrig dannet rammen om store historiske begivenheder og mange berømtigheder kan byen heller ikke prale med. Visse personer rager lokalt op i mængden. Bystyret og borgerskabets spidser, virksomhedsejerne og lederne af diverse organisationer dukker i sagens natur op i lokalbladet med jævne mellemrum, men det er ikke det, som skaber den største opmærksomhed. Til gengæld har mange Vorkøbingensere et forbavsende godt øje for, hvad der går i svang blandt såvel høj som lav på egnen. Hvilket ikke betyder, at alle ved alt om alle, ej heller at alt nødvendigvis kommer frem i lyset. Små og store hemmeligheder, udtalte sandheder, fordækte gerninger og forbindelser trives fint mellem alt det åbenlyse, det officielle og især det festlige, folkelige og fornøjelige. Som i andre små samfund lever man også i Vorkøbing efter devisen: Vi passer vort - og så kan resten af verden ellers sejle videre i sin egen sø.

Samfundet, byen og kommunen Vorkøbing har sin top og sin bund, sin elite og sin bredde. Man har sit eget politi, hospital, postkontor og busselskab, en svømmehal, to kommuneskoler og syv efterskoler, men intet gymnasium. Bygherrer og entreprenører ændrer langsomt på egnens udseende. Hovedgadens butikker skifter umærkeligt karakter og størrelse, de gamle købstadshuse omgives ubarmhjertigt af villakvarterer og betonkarreer, mens de omkringliggende landsbyer og bøndergårde kæmper en sej kamp for ikke at bukke under for affolkning. Ganske som i resten af landet.

Forskellen - for der er en forskel - er, at enkeltpersoners opførsel og handlinger ofte kan få langt større effekt i Vorkøbing end det normalt sker i større samfund.

Som for eksempel alt det, der skete den fredag sidst i februar for et par år siden, hvor man ventede på, at Per, også kaldet "Soldaten", skulle vende hjem fra Hovedstaden.

Og i lang tid derefter.

***

(- Klokken *toogtyve!* Røvhuller) .

Per var ikke et sekund i tvivl: de gjorde det kun for at genere ham. De vidste udmærket, hvor langt han havde hjem til Vorkøbing. Havde det været en af kanonerne fra C-fløjen, havde de med garanti sluppet ham ud tidligere på dagen. Men ikke ham! Sådan en lille bondegangster som ham ku' rende og hoppe.

Ikke at han ville gøre indsigelser nu. Ikke den sidste dag! Per havde meget hurtigt indset, at det fornuftigste en fyr fra provinsen kunne gøre i dette galehus var at indordne sig efter den stedlige hakkeorden - blandt de indsatte; personalet var der ingen, der regnede for noget. Nu kunne han være ligeglad. Hans sidste dag. Straffen var udstået. Halvandet år for voldeligt overfald. Minus fem måneder for god (- Ha!) opførsel. (- Hva' Fa'n, stodderen havde selv bedt om de tæv.) Det mente Per stadig. Ingen skulle få ham til at tænke andet.

Sidste dag. Per glædede sig. Selvom de altså først ville slippe ham ud sent om aftenen. Per havde altid troet, at fanger blev løsladt om morgenen. Rent fup, altså. Som så meget andet, han engang havde troet på. Han ville først blive sluppet ud klokken (- Klokken *toogtyve*, hva' gi'r I? Sindssygt!)

Alligevel glædede han sig. Han glædede sig til tre ting.

Først og fremmest til at høre den tunge port smække bag sig!

Dernæst ville det være umanerligt fedt at traske ind på Kroen derhjemme og blive modtaget af gutterne. Per vidste, at de savnede ham. De var så skvattede, at de ikke kunne klare selv det mindste bræk uden ham. De ville hilse ham velkommen med åbne arme. Og mon ikke de skulle få grund til at glæde sig endnu mere over hans hjemkomst? (- De sku' bare vide.) Per havde lært et og andet i løbet af det sidste år. Han kunne nok nævne et par stykker derhjemme, som ville få sig en overraskelse, når først han fik sat skik på tingene.

Den tredje og sidste ting, Per så frem til, gav ham en vellysten sugen i maveregionen.

Her var det ikke åbne *arme*, Per forestillede sig. Nej: Åbne *ben*. Lange, slanke og vidtskrævende ben, der til overflod var anbragt i forlængelse af Vorkøbings hedeste kusse. Hans lem dunkede varmt mod stoffet i bukserne ved erindringen om hans sidste "udgang". (- Hold kæft, hvor Line kan vride med røven.)

Line ventede ham trofast, så meget vidste han. Ventede ham hjem i aften med det sidste tog. Tanken var næsten mere, end hans udsultede lænder kunne klare. Forventningen om de herligt sjofle ting, han snart skulle foretage sig, fik mundvandet til at drive. Sammen med visse mere intime kropsvædsker. Per glædede sig til andre ting denne aften, som sagt, men alt blev overskygget af længslen efter nattens eskapader sammen med Line.

Fire timer endnu. Klokken var kun seks. De skulle snart æde. Per var alt for spændt til at være sulten. Skide fire timer længere, før de sparkede ham tilbage i samfundet. Han skulle være heldig for overhovedet at nå det sidste tog sydover. Fire timer. De ville gå, ligesom alle de andre hundredvis af timer, han havde tilbragt på denne sindssyge anstalt. Tålmodighed var ikke hans stærkeste side, men hva'. Han måtte vente. Og så hjem ... og "gå Linen ud", som han havde døbt deres private hjemmegymnastik.

(- *Helt ud*, brormand!)

***

- Nej, Mor, hold nu op. Jeg kommer hjem bagefter, siger jeg jo. Det bliver bare lidt sent, ikke ... Nej, jeg skal ikke hjem til nogen. Jeg tager bare i biografen, siger jeg ... Ja, jeg *har* købt nye handsker og nej, det er ikke svineskind, bare ganske almindelige strikhandsker som de gamle ... Ja, de er mørkeblå! Nej, men altså, Mor, jeg har ikke tid til at snakke mere nu. Jeg kommer hjem i aften, men altså bare lidt senere, ikke? Altså, så farvel, Mor, vi ses i aften. Farv- ... ja? - ... nej, bare rolig ... farveeeel Mor!

Leif vippede telefonrøret tilbage på plads. (- Pyha, hvorfor skal hun altid pylre sådan om mig? Hun tror stadig, jeg er tolv år gammel - og ikke femogtyve!) Han tørrede uvilkårligt hånden over panden, som ikke var spor svedig. Københavns Hovedbanegård kunne ikke påstås at være varm her først i februar. Leif så sig småfrysende omkring. Den stadige strøm af mennesker gennem hallen fyldte ham altid med en sær gysen. (- Alle disse mennesker, alle disse skæbner) tænkte han automatisk. (- Hvor mange ulykkelige, hvor mange glade, spændte, triste, rige og fattige mennesker færdes hvert sekund i dette enorme rum?)

Sædvanen tro klappede han sig diskret på baglommen. Tegnedrengen sad hvor den skulle. Nå, der var ingen speciel grund til at mistænke de forbipasserende for noget kriminelt lige nu. Klappet var bare en vane, han havde tillagt sig fra den første gang, han stod på næsten samme sted og betuttet skuede ud over denne nye og stærkt foruroligende verden. *Den Store Verden!* I hvert fald for en håbefuld provinsknægt, som for første gang var i Hovedstaden for at tage turen gennem de forjættende ungdomsforlystelser - dengang, altså: en burgerbar, en biograftur og sidst men ikke mindst Tivoli. En mærkedag i Leifs liv.

En dag, gråt overskygget af de utallige gange, han senere havde taget toget mellem fødebyen og den skrækindjagende heksekedel, som virkede så tiltrækkende på så mange mennesker. Leif kunne godt undvære København. Byen var alt for stor, alt for fyldt med mennesker. Alting foregik så hurtigt. Ikke ligefrem hans kop te. Men Arkitektskolen lå i Københavnstrup og eftersom Leif officielt arbejdede hårdt på at blive arkitekt, måtte han henslæbe sine dage i dette ragnarok, for kun at tage hjem på besøg hveranden weekend.

Han betragtede de forbijagende. Som til gengæld ikke ofrede ham andet end overfladisk opmærksomhed. Med god grund. Hverken af skikkelse eller i påklædning var der noget usædvanligt ved ham. Den godt brugte vindjakke, som nok var lidt for tynd til dagens temperatur, de slidte cowboybukser, gummiskoene og den blå Fjällräv, som hang skævt ned ad ryggen, intet af dette var noget særsyn i Hovedstaden.

Nå, han skulle videre. Han forlod telefonerne for at sno sig gennem malmstrømmen mod den rette perron.

Leif fandt over mod nedgangen til togene. Lystavlen ved siden af trappen viste, at toget mod Rødby afgang planmæssigt. Seks minutter til afgang. Han afviste endnu engang mavens pågående krav. Der var hverken tid heller penge til to ristede. Havde hans mor ikke sendt de to hundrede dagen før, havde han aldrig haft råd til turen hjem. Handskerne, de billigste Føtex kunne diske op med, samt hans nye maleblok havde akkurat levnet penge nok til togbilletten.

Han trådte ud på rulletrappen. Hjem *skulle* han. Men ikke *lige* hjem til villaen i udkanten af Vorkøbing. Han skulle hjem til Line! Leifs hoved fyldtes af fløjlsgardiner. Resten af verden tonede bort fra hans synsfelt. At Line overhovedet ville se til hans side, var ham en stadig kilde til forundring. At hun derudover havde været hans nærmest skrækindjagende elskerinde hveranden weekend siden august året før, gjorde ham svimmel af glæde. Men nu - ... nu var det slut! De rosenrøde skyer *puffede* bort, samtidig med at rulletrappen afleverede ham på perronen. Fire små ord lynede i stedet nådesløst ind i hans hjerne: (- *Sidste gang i aften!*)

Tilværelsen mistede for tusinde gang sit indhold.

Line havde ikke stukket noget under bordet (eller sengen skulle man måske sige). Hun var glad for Leif, hvilket hun klart og tydeligt havde bevist i flere måneder, men når Per kom hjem, var det ham og kun ham, det drejede sig om. Leif var ikke meget for at indrømme det, men den kendsgerning, at den smukke, sexede og fantastisk spændende Line åbenbart var faldet for den eneste person i byen, som kunne få Leif til at ønske dødsstraffen indført, gav ham en sær form for kvalme.

Perronen buede sig myldrende og trist foran ham. De allestedsnærværende reklamer i sprælske farver tjente kun til at sætte hans indre, blygrå univers i maveknugende relief. De andre rejsende stod i hastigt voksende klynger og ventede på deres tog. Leif sukkede tungt. Netop denne afgang var specielt streng, pladsmæssigt set. Under mere normale omstændigheder ville han i disse sidste minutter før togets ankomst være optaget af en langt mere prosaisk tanke: Skulle der mon være chance for en siddeplads, som ikke var booket på forhånd? I dag var det mere kompliceret. Et rystende suk senere forsøgte han tappert at skubbe sine triste tanker i baggrunden. Bedst at koncentrere sig om det forestående race om de sparsomme fri sæder.

IC3-togets lange hvidmalede togstamme kom glidende ude fra rangerterrænet for derpå adstadigt at sejle op langs den nu klart urolige menneskemasse.

(- Hjem til Vorkøbing) tænkte Leif og krammede Fjällräven i sin favn. Toget standsede med en for tog bemærkelsesværdig dæmpet sukken. Folk stimlede sammen ved dørene. Kapløbet skulle til at starte. Klar, parat ... (- og for sidste gang hjem til - ...) - *AV, FOR HELVEDE*, råbte han. En særdeles aktiv konkurrent fik i sin iver for at nå knappen til de automatiske togdøre banket hjørnet af attachetasken ind i låret på Leif. "Trælåret" sad rent, midt i musklen. At overfaldsmanden end ikke ofrede ham et "Undskyld" efter udåden gjorde ingen forskel. Smerten borede sig tværs gennem benet. Leif bed tænderne sammen. Angrebet måtte ikke forhindre ham i at sikre sig en plads. Han humpede ind i toget. Hans blik søgte henover de små lysskilte over sæderne, som afslørede, om pladsen nedenunder var reserveret eller ej. (- Ingen sorte skilte - ...?) Miraklet skete. Leif præsterede tre kæmpehump og nåede frem til et ledigt sæde lige for næsen af en storsnudet udseende fyr, der fnysende måtte se sig om efter en anden plads.

Leif var lige ved at sige det højt. Smerterne i låret burde næsten give ham ret til det. Han nøjedes dog med at tænke sit (- *Ha! Jeg kom først.*) Han så sig omkring i kupéen, hvor de forudseende (dem med pladsreservation) og de få udvalgte (fattigrøvene som Leif selv) foretog de traditionelle dansetrin omkring deres siddepladser for at hive vinterfrakkerne af og overdænge kufferthylderne med alskens habengut, stærkt besværliggjort af de endnu flere uheldige fattigrøve, som med trætte og sure miner stod pakket sammen i gangen. Leif hev sine nye strikhandsker af og stoppede dem i jakkelommerne. Han vrikkede sig til rette i det bløde sæde og forberedte sig på den lange tur. Han ofrede kun få, overfladiske blikke på de to ældre herrer overfor. Så koncentrerede han sig helt naturligt om den gennemtrængende pinsel i benet. Han masserede det ømme sted. Toget satte sig i gang, mens han langsomt fik livet til at vende tåleligt tilbage i låret. Sædekapløbet og ikke mindst smerten havde fået ham til at glemme sine dystre udsigter for weekenden. Varmen og de velkendte rystelser lullede ham langsomt ind en behagelig, tanketom dvaletilstand.

Først flere minutter senere hørte han sit indre genlyde af en monoton stemme, der med skuffende nøjagtighed fulgte rytmen fra toghjulenes dunk over skinnesammenføjningerne: (- Sidste gang i aften ... sidste gang i aften ... sidste gang ...)

Der var langt hjem!

***

For andre var turen knap så lang.

To vogne længere bagud ville Leif have observeret en lille flok bekendte. Charlotte, Sonja, Birte og Hanne var i højt humør. Dagen var gået alt for hurtigt. Deres tur til Hovedstaden var en stor succes. Rådhuspladsen, Strøget, to stormagasiner samt diverse små eksotiske butikker blev aflagt de planlagte besøg. Pigerne sværmede saligt rundt mellem tæskelækkert tøj, bedårende smykker og "- nej! hva' gi'r I: *sten!* Dér må vi ind!" Enkelte indkøb var det da også blevet til. Frokostrestauranten i det prangende "kulturhus", Scala, var nok lidt for dyr, men de havde besluttet sig for at prøve det hele uden at skele til pengene. I princippet.

Deres eneste indrømmelse til økonomiske betragtninger var at sikre sig pladser i eftermiddagstoget tilbage til Vorkøbing for at slutte dagen med en bif-tur og - muligvis! - et besøg på "syndens højborg", Grand Hotels Krostue. Det ville trods alt være nemmere og billigere at slutte af i hjembyens natteliv fremfor i Hovedstadens. De unge kvinder sparede sammen til deres årlige bytur ved at lægge forskellige beløb i en gammel cigarkasse under deres mere eller mindre regelmæssige komsammener. Her plejede snakken *meget* ofte at handle om deres ikke altid lige stabile ægteskabelige stand. Behandlingen af dette emne var underlagt faste regler. Og tabuer. Som de forsøgte at respektere. Gjorde de ikke det, vankede der pengebøder til byturskassen. Beløbene svingede, afhængig af hvilken brøde, der skulle betales straf for. Taksten for at mindes gamle kærester var en sølle femmer, mens hånlige kommentarer til en af medsøstrenes nuværende kæreste eller mand kunne løbe op i en tyver. "Tøserne" havde sjældent problemer med at finansiere deres Københavnertur.

På hjemturen var de lige så uvidende om Leifs tilstedeværelse i toget, som han var om deres. Deres tidsførmelse og gode humør gjorde til gengæld *deres* rejse foruroligende kort. Før de vidste af det, masede de sig på værste skolepigemanér ud af toget og startede et fjantet kapløb til bussen, som ville bringe dem det sidste stykke til Vorkøbing. De så overhovedet ikke i retning af den blege, sammenkrøbne Leif bagest i bussen. Leif var lige så lidt klar over, at han kørte sammen med sin gode veninde fra aftenskolen, "Charlie". Dertil studerede han stofryglænet foran sig alt for intenst.

***

Den dæmpede dytten lød for første gang i en time. Vagthavende var på vej tilbage fra et hurtigt besøg i "privaten", som betjentene havde døbt wc'et. Skjorten fik et sidste skub ned bag livremmen, mens han i samme bevægelse satte sig på stolen og løftede røret op fra den lille vugge på konsollen foran ham.

- Vorkøbing Politi.

- Jeg vil gerne anmelde tyveriet af mit automobil, lød en mandsstemme i røret.

Vagthavende rettede ryggen. Den stemme kendte han mere end godt. Sagfører Sejrsen var en kendt person i byen. Om ikke *den* mest kendte.

- øh, javel, hr. - ... Vagthavende ville ikke give ham den tilfredsstillelse at blive genkendt med det samme.

- Det er Landsretssagfører Sejrsen. Jeg har netop konstateret, at min bil ikke længere befinder sig der, hvor jeg anbragte den i morges. Med andre ord: den er blevet stjålet, men det må efterhånden være gået op for Dem, hr. Betjent.

- Javel (- *din højrøvede Avekåt*) øh, hr. Sejrsen. De anmelder, at deres automobil er blevet stjålet. Hvorfra er bemeldte køretøj blevet bortfjernet?

- Hernede foran bygningen. Jeg har mine folk rendende ind og ud hele dagen. Alligevel er der ingen af de tumber, der har registreret, at den er væk!

Landsretssagfører Adam Sejrsen - "Savskærer Savesen" mellem onde tunger - var ikke just kendt for sit varme hjerte. Lederen af egnens største ejendoms- og advokatvirksomhed var derimod kendt for to ting. Han blev gift ind i Konsul Gyldenkvists familie og overtog ved konsulens død kontrollen over en ukendt, men sagnomspunden formue, og han var en kold skid, som kun interesserede sig for at gøre førømtalte formue endnu større, uanset konsekvenserne for sine omgivelser.

Vagthavendes stemme afslørede intet om hans personlige tanker ved sagførerens anmeldelse.

- Ja, hvis jeg må bede om mærke og indregistreringsnummer, *hr.* Sejrsen?

- Man kan åbenbart ikke tillade sig at arbejde sent i denne by uden at ens ejendele bliver udsat for alskens overgreb. Hvor ville det være rart, hvis politiet bare en gang imellem passede deres job og sikrede byens borgere mod den slags.

- øh, bilens mærke og - ...

- Det er en sølvgrå Mercedes, årgang 98, snuppede sagføreren ham af. -

Registreringsnummeret er - som De sikkert udmærket ved i forvejen - "SEJR 2". Sejrsen havde været den første i byen til at anskaffe sig "ego-plader" til husstandens fire køretøjer. SEJR 1 var året før kørt til de evige skrotmarker efter sagførerens lidt for hasarderede omgang med en kommunal lygtepæl. I byen var man ikke det mindste overrasket over, at Sejrsen var sluppet fra ulykken uden en skramme. Var der noget ukrudt, som havde svært ved at forgå, var det Savskæreren, lød de enige bagtalelser.

- SEJR 2, javel, hr. ... sølvgrå ... Mer...cedes. Vagthavende sørgede omhyggeligt for at stave rigtigt. Det var ikke klogt at lave selv den mindste fejl, når det drejede sig om Sejrsen. - Havde bilen andre særlige kendetegn?

- Nej, og hvis De vil være så venlig at efterlyse den hurtigst muligt. Jeg er meget glad for den bil! Sejrsen lagde på.

Vagthavende gloede på telefonrøret. (- Hold fest for en opførsel!) Han betragtede hovedrystende sine få notater på den gule blok. Han drejede sig i stolen ved lyden af døren, der netop gik op. Sørensen og Langvad trådte ind i vagtstuen med de sædvanlige vink til skråhuen.

- Hva' gi'r I. Jeg har lige modtaget en anmeldelse om et biltyveri i Hovedgaden. Og hvem tror I, det var?

Kollegerne rystede på hovedet. De var mere optaget af at hænge jakkerne og få varme i fingrene. Sørensen havde allerede en kop svagt dampende kaffe i den ene hånd.

- Sejrsen! Hm? Og tror I den høj-og-så-videre tølper havde tid til, at jeg stillede ham de lovbealede spørgsmål, hva'? Næ-næ, ikke *HR. Savskærer Savesen!* Han knaldede røret på, næsten før jeg kunne nå at skrive nummeret ned.

- Jøsses dog, Siewertsen, som du dog tager på vej, svarede Sørensen henover sin forsigtige slubren, - *føj*, den er bitter! Sålænge det ikke drejer sig om penge, er han ikke meget for at sludre - sig mig, Siewertsen, hvornår er den her tjære brygget?! Årrh, hvorfor er det ikke Madsen, som har lavet kaffen!

- Åh, jeg be'r, Sørensen. Du kan selv lave din kaffe, hvis du er så utilfreds.

Sørensen skulle netop til at svare, da Langvad roligt brød ind. - Er det så SEJR 2, 3, 4 eller 5, han har mistet?

Sørensen lo, vristede kanden fri af kaffemaskinen og forsvandt over mod toiletterne og frisk vand. - Ja, Siewertsen, ud med sproget, råbte han over skulderen.

Mens Sørensen foretog ritualer med filter og bønner, underholdt de tre betjente hinanden med et par af de gængse sladderhistorier om Sejrsen. Vagthavende, Siewertsen, mest med sin vanlige, misbilligende mine. Han nedlod sig normalt ikke til underlødige bagtalelse. (- Men den opførsel!)

Siewertsen vendte tilbage til sine pligter. Han slog radiokontakten til.

- Melding til alle vogne. Så er ferien forbi, mine herrer - ... og-øh dame! Nu skal I få en opgave, der måske for en gangs skyld kan få Jer op på tærerne. Vi udsender en efterlysning af ét styks sølvgrå Mercedes, årgang 98 ...

Han opregnede de få kendte detaljer.

To notesblokke fik påskrevet de samme oplysninger, fire patruljebetjente, den ene kvindelig, udvekslede som på tælling de samme, muntre og stærkt uprofessionelle blikke. Sejrsens tab af en bil kunne ikke bringe deres blod i kog. Tværtimod.

***

Landsretssagfører Adam Sejrsen lod fingeren hvile på telefonens afbryderknop. Han stod stille et øjeblik. Fingeren begyndte derpå at taste det næste nummer.

- Det er mig. Hans dybe, afsnuppede stemme afspejlede ingen følelser. - Jeg bliver nødt til at bruge din bil i aften. Min er blevet stjålet. Jeg kommer - ... hvad siger du? Nej, det skal du ikke tænke på. Jeg kommer hjem og henter den. Jeg har en aftale i Roskilde senere. Ja? ... det skal du ikke tænke på, siger jeg jo.

Han trykkede på afbryderen igen. Denne gang stod han endnu længere og lod blikket søge ud gennem kontorets panoramavinduer. Udsigten over den sydlige ende af Hovedgaden fyldte ham med blandede følelser. Han ejede stort set alle bygninger, han kunne se i den retning. En rar tanke. Derimod var det ikke morsomt at vide, at al den rigdom ikke kunne garantere ham det, han allermost ønskede sig.

Forventningen om den næste opringning sendte en kraftig gysen gennem ham, på samme tid frydefuld og - ...? selvforagtende? Adam Sejrsen kendte ikke længere sig selv.

Han, der havde sit liv og sine omgivelser under fuld kontrol, var snart kun en skygge af sig selv. Et lallende vrag, med andre ord. *Indvendigt*. Udadtil var han stadig den behårde leder af den finansielt set mest omfangsrige virksomhed på egnen. Få mennesker kendte det fulde omfang af hans aktiviteter. Sejrsen var vant til at holde kortene tæt ind til kroppen. Samt et ukendt antal trumfer oppe i ærmet. Igennem livet var det blevet ham en selvfølge kun at vise lige præcis de sider af sin person, som var mest formålstjenlige i hver enkel sag, såvel de officielle som de mindre kendte.

Han vidste glimrende, hvilke historier, der gik om ham i byen. Intet kunne genere ham mindre. Det havde ofte vist sig at være et økonomisk aktiv at blive regnet for en skiderik. Sålænge han fik det, som han ønskede sig, kunne de snakke som de ville. Og så længe ingen vidste - ...! Sejrsens ekstremt hemmeligholdte erotiske eskapader med nøje udvalgte eksemplarer af egnens kvindelige islæt, var utroligt nok aldrig blevet genstand for den lokale junglepresses interesse. Sejrsen havde nok en mistanke om, hvad det kunne skyldes. Hvilket heller ikke var at foragte. Ingen af hans erobringer kunne klage over hverken hans opmærksomhed eller hans erkendtligheder for udførte ydelser. Alt var hidtil gået ganske, som han kunne forlange det.

Indtil for et halvt år siden.

Sejrsen var begyndt at sætte større og større pris på sin navnkundige selvdisciplin. Han havde haft brug for den alt for ofte i den seneste tid. Han var ikke længere den gode, gamle, forhærdede og frygtede "Landsretssagføreren". Så meget havde han indset. Han håbede inderligt, at hans evne til at holde facaden ikke ville svigte ham. Ingen måtte få færten af de hændelser, som var indtruffet og som havde kastet ham ud på dybder, han for første gang i sit liv ikke troede sig i stand til at klare. Ingen vidste noget om forandringerne i hans liv. Absolut *ingen* kendte til den strøm af nye, turbulente følelser, som havde ændret hans opfattelse af snart sagt alle ting. Ikke mindst af ham selv.

Åh jo, muligvis én.

Sejrsen så ned på telefonen. Uden forbavselse konstaterede han, at fingeren - ... at hele hånden dirrede, så han knap kunne ramme tasterne. Samtalen med hans kone var forlængst smuldret bort i hans erindring. Hans opmærksomhed var totalt fokuseret på den næste opringning. Telefonen afgav den første ringetone. Han svedte i håndfladerne. Skjorten strammede omkring halsen. Han kæmpede med behovet for at skaffe sig lidt afsvaling. Hans livslange, tillærte selvbeherskelse gik dog af med sejren. Telefonen ringede anden gang. (- Hun *skal* være hjemme!)

- *Ja, det er Line.*

Sagføreren følte den efterhånden hjemmevante, snurrende fornemmelse bemægtige sig hans krop. Blot lyden af hendes stemme overførte ham til en anden verden. En verden, Adam Sejrsen for længst havde opgivet som sentimentalt barnepigevås. Ikke siden hans allerførste, sødmefyldte og håbløse drengeforelskelse i naboens voksne datter, havde den skråsikre, beregnende landsretssagfører rødmet så dybt og længselsfuldt som ved lyden af denne stemme.

- Det - (*hark hrm hrm*) ... Det er mig, stønnede Sejrsen. - Jeg øh ville bare sikre mig - ...

- *Åh, lille Damsemand, du kan være ganske rolig. Du er den eneste, jeg tænker på dagen ... og natten ... lang. Forøvrigt, glemte du ikke noget? Vores lille hemmelighed? Nå, det kan være ligemeget. Jeg vil altid kunne genkende din søde stemme - ... mmm-mm.*

Lines stemme var skruet ned i et leje, som uden dikkedarer svøbte en ring af erotiske spændinger omkring sagføreren underliv. Hans hjerne indhylledes i en varm, svagt pulserende tåge. Hans mave trak sig sammen som i krampe. Andre legemsdele meldte sig ligeledes under fanerne. Sejrsen var nødt til at sætte sig og vride sit smertende lem op og til siden under den hårdt spændte buksegylp. (- Åh, Gud, den kvinde!)

Samtalen blev kort. Line sagde det meste og som så mange gange før efterlod hendes ord ham i en tilstand, han selv kun kunne sammenligne med synet og fornemmelsen af en drivvåd og dampende karklud.

Syv minutter efter afslutningen på samtalen var ejeren af det halve Vorkøbing i stand til at rette sig op i sædet og rejse sig. Stemmen havde genvundet sin myndige klang, da han tastede det sidste nummer for at bestille en taxi. Han skulle hjem og hente den anden bil.

Han var langt fra færdig med dagens forretninger.

***

Vel ankommet til Vorkøbing havde Tøseklubben præcis tid til at gå fra bussen til den lokale biograf, som til deres udelte fryd viste den nyeste film med Tom Cruise. En detalje, som flere gange fik Sonja og Hanne til "desperat" at råbe efter nye bind, for "- mere trussevædende stykke mandeguf kan man ikke tænke sig".

Købstadens hovedstrøg genlød af pigefnisen og diverse dyriske, ofte halvsjofle lyde. To pensionister, som stavrede forbi det muntre selskab, rystede på hovedet over al den morskab. "Charlie" og hendes veninder ænsede dem ikke. De kørte deres eget, lukkede show med vitser, dumme bemærkninger og venskabelige drillerier.

I mørket efter reklamerne var det svært for de kåde tøser at bevare roen. De var stort set alene i salen. Festen fik lov at fortsætte. Tom Cruise ville have nydt det.

***

Næppe havde Line lagt røret, før de sagte *tik-tik-tik* lød på ruden. Hun behøvede ikke at se på sit ur. Leif var præcis.

Hun smilede, rejste sig og gik over mod vinduet. Hun havde klædt sig med sikker fornemmelse for, hvad Leif forventede af deres sidste aften. En løsthængende, ensfarvet skjorte, stor som en pyjamasjakke, viste to skarpe knæk, hvor brystvorterne (efter et par hurtige knib) pressede sig fristende mod det bløde stof. Lange bare ben, der om sommeren fik mangt et mandehjerte til at hoppe baglæns ned ad Hovedgaden, afslørede i alle deres perfekte rundinger fra midt på låret. Et par tynde silketrusser fuldendte udstyret.

På den korte tur tværs over værelset, som stadig bar præg af den pige, hun engang havde været, forandrede smilet sig en ganske lille smule. Hun trak gardinet fra og det forventningsfulde ansigt ude i mørket fik ingen grund til at tvivle på ægtheden af det velkomstsmil, hun fremviste.

Line var ekspert i at smile. Mens Leif kravlede ind fra den lille afsats under hendes vindue, var hendes smil sødt og varmt, fyldt med løfter om nattens begivenheder. Deres første kys var lige så perfekt. Eller næsten.

Leif slængede sin rygtaske af og satte den på gulvet. Line var allerede halvvejs inde bag vindjakken. I fællesskab trak de den af ham og - ...

Han stivnede. Stod uden at røre sig og så ind i hendes ansigt. Lod blikket glide henover det halvlange, hørfarvede hår, de spillende øjne og den røde mund. *Munden* - med den sindsoprivende, snurrige drejning i mundvigen, som fik ham til at glemme alt omkring sig. Line fulgte hans øjnes vandring over sit ansigt. Hun ikke alene fornemmede hans nedtrykte stemning, hun kunne se den så tydeligt, som havde han en tatovering i panden med ordene: "Jeg er dybt, dybt, dybt deprimeret".

- Hvad er der galt, Leif? Hun løsnede sit greb, tog hans hånd og førte ham over mod sengen. Sengetæppet var stadig på. Bamse og Dukkelse, to dukker, hun havde haft hele sit liv, lå side om side op ad væggen og sendte deres stive plyds- og porcelænssmil op mod dem. Hun vendte sig mod ham, lagde armene omkring hans hals og så op i hans bedrøvede ansigt. - Er det fordi, det er sidste gang, vi kan ses?

- J-j-ja, det er det vel. Leifs stemme var tyk af følelser. Hele situationen var så uhyggelig forkert. - Jeg ved godt, at du hele tiden har været ærlig overfor mig, men jeg kan alligevel ikke - ...

Hun kyssede ham blidt. De satte sig på kanten af sengen.

- Så, så så, Leif. Skal vi ikke glemme alt det triste, hm? Lines stemme fik en lokkende, hypnotiserende klang. Hun trak hans hænder nærmere, sørgede for, at de lå millimeter fra den yderste, faste runding af hvert bryst. Hænderne var ikke rolige, mærkede hun tilfreds. Leif stirrede fortabt - sultent - selvforstågende - på hende. Hun fortsatte med at tale, hviskede beroligende til ham, lod stadig mere intense kys strejfe hans mund, kinder og hals. Hans hænder bevægede sig opad. Hendes næste kys blev besvaret langt mere normalt. Krævende. Lammelsen fortog sig hastigt. Nu var det ham, der kyssede hende. Line lagde sig bagover.

Bamse og Dukkelse nikkede stift smilende i takt til aftenens første, altopslugende elskov.

***

Thmph - thmph. Thmph - thmph ...

Kun en let stampende lyd fra store, runde "Moonboots" røbede skikkelsen på den anden side af villavejen.

Huset, hvor Line boede sammen med sin mor, adskilte sig på ingen måde fra de øvrige mere eller mindre prangende patriciervillaer. Kun den, som vidste, at netop den firkantede kasse med de pudsiges udspring langs tagkanten var hjemstedet for Vorkøbings mest eftertragtede kvinde, ville ofre huset særlig opmærksomhed. Genboens bekvemt anbragte carport med sin dybe, sorte skygge var ligeledes kun interessant for den, som var opsat på at følge med i livet omkring Lines jomfrukammer. Ikke at skikkelsen i carportens mørke mistænkte Line for at være jomfru. Skikkelsen havde i de fleste weekender, siden Per røg ind bag tremmerne, set en blandet skare af mandfolk foretage den korte, ufarlige tur op ad det solide espalier til hendes svagt oplyste vindue, og havde derfor også set Leif gentage kunststykket denne fredag aften.

At Lines hemmelige udvalgte havde været den samme person i tre-fire måneder var noget nyt. Atypisk for Line, ifølge alle tidligere observationer.

Et svagt suk trængte ud fra skyggerne. Skikkelsen trippede ubeslutsomt. Der var ingen grund til at trække pinen i langdrag. Begivenhederne ville forløbe som i de andre, lange nætter. Aftenen var ung endnu og der var andre og mere interessante ting af foretage sig. Den første Moonboot kom til syne i skæret fra gadelampen.

En bil drejede ind på vejen. Moonbooten forsvandt øjeblikkeligt igen.

Bilen, en almindeligt udseende stationcar, trillede op ad villavejen, som ledte chaufføren efter et bestemt hus. Den kørte forbi carporten - og Lines hjem - og satte farten yderligere ned. Lureren i den mørklagte carport kæmpede for at studere bilens indre. Personen bag rattet sad i skygge. Det *måtte* være en mand. Især med den åbenlyse interesse for Lines hus. Personen i bilen drejede hovedet mere og mere bagud, efterhånden som han passerede huset på den anden side af vejen. Lurerens øjne forsøgte at trænge gennem mørket. (- Hvem er det?)

Netop som lureren regnede med at kunne identificere chaufføren, når han atter så fremad, gled bilen ind under gadelampen. Kabinen indhylledes i totalt mørke. Skuffelsen bredte sig over den skjulte nattevagts ansigt. (- Fandens osse! Og jeg kan ikke engang se nummerpladen herfra.) Lureren rørte uroligt på sig men blev stående bagest i carporten. Bilen satte farten op, drejede om det nærmeste hjørne. Uden overgang sænkede stilheden sig over stedet. Moonbooten kom til syne igen. Fulgtes denne gang af den anden.

Manden i den lårlange parkacoat mumlede for sig selv. - Tja, vor bys klarest lysende nattelampe tiltrækker mange insekter. Hvis bare jeg havde set, hvem det var!

"Nattevagten" luskede skutrygget op ad vejen og drejede om samme hjørne som bilen. Hans dæmpede, indædte monolog efterlod flagrende skyer af ånde i hans kølvand.

***

- Davs i skuret, Bjarne! Keder du dig? Hva' si'r du til lidt selskab?

- Jo da, kom ind i varmen.

Vorkøbing Bybussers tjenstgørende chauffør, Bjarne, syntes det var rimeligt hyggeligt, at to af hans bekendte sådan gad holde ham med selskab. Der var stadig længe til, at han skulle styre aftenens sidste bus fra togstationen til Rådhusstorvet. Og guderne skulle vide, at den tur var en prøvelse! Fredag aften, ti minutter i midnat, er for sent for ældre mennesker og alt for tidligt for unge - til at komme hjem fra Hovedstaden, vel at mærke. Om ikke Bjarne vidste det! Han havde mangen gang kørt en tom bus de syv kilometer til Vorkøbing fredag nat. Nå, der skulle altså afgå en bus, hver gang regionaltoget standsede. Skønt der var over halvanden time mellem de sene tog, og skønt ingen passagerer stod af for at tage bussen.

Men for en gangs skyld var der udsigt til et afbræk i rutinen. Først dette: besøg i venteskuret! Og senere ...!

"Soldaten" vendte hjem. Vorkøbing havde ikke talt om andet de sidste dage. Hans tid i spjældet var forbi. Alle tog det for givet, at han ville vende tilbage til byen. Tilbage til sin kæreste, Line, der utroligt nok havde ventet på ham, og efter al sandsynlighed også til sin afbrudte, kriminelle løbebane. Så der ville da være mindst én passager i aften.

Chauffør Bjarnes bekendte, Stumpen og Tumben, havde altså banket på skuret ved stationspladsen og var blevet lukket indenfor i varmen. De fortalte, at de ville vente på det sidste tog for at følges med Soldaten resten af vejen ind til byen. Så vidt Bjarne huskede, var Soldaten ikke ligefrem *bedste* venner med netop de to varyler, men hvad? Han var afgjort glad for lidt selskab. Tumben slæbte på en taskefuld bajere. Bjarne var ikke så dum, at han drak den slags, før han var færdig med aftenens arbejde. Han holdt sig til kaffen. Stumpen og Tumben gjorde naturligvis indhug på de medbragte drikkevarer.

Stumpen, med det civile navn Henrik, var ikke uventet den, der snakkede mest. Stumpen talte altid meget. Tumben, derimod, sagde sjældent noget, *behøvede* ikke at sige noget. Den sag ordnede Stumpen helhjertet for ham. Bjarne kendte vel kun Stumpen og Tumben overfladisk, sådan som man kender en masse mennesker i en by af Vorkøbings størrelse. På den ene side var han helt med på, at de to led kraftigt af det, man med en pæn omskrivning kalder for "et blakket omdømme" (han havde med skam at melde selv købt en varm videomaskine af dem året før) og på den anden side var han vokset op i samme by, havde gået i den samme skole som de to, så ... Ja, så længe de ikke ligefrem havde "Forbryder" stemplet i panden, generede det ham ikke at sidde og sludre med dem.

Bjarnes to bekendte var så forskellige af udseende og statur, som man kunne forlange det. Stumpen - hvad ingen iøvrigt turde kalde ham direkte - var ikke en centimeter over enhalvfjerds, hulbrystet og med en lang, spids næse, der i parentes bemærket absolut ikke kunne ligge til grund for hans fordækte øgenavn, og på den anden side Tumben, der med sine knap to meter på hver led udgjorde en frygtindgydende, omend lidt dorskt udseende mur bag Stumpens evigt knevrende og gestikulerende skikkelse. Trods disse tilsyneladende store forskelle, var man aldrig i tvivl om, at de opfattede sig selv som værende brødre.

De tre mænd i skuret tilbragte en hyggelig halv time med pilsnere og kaffe. Bjarne blev ligefrem ked af det, da han kom tilbage fra en tissetur og hørte Stumpen sige, at de alligevel ikke kunne vente længere. Bjarne overvejede om han skulle spørge dem, om ikke de hele tiden havde vist, hvornår den sidste bus skulle køre, men Stumpen snakkede løs, så han knap kunne få et ord indført. Bjarnes uventede gæster samlede deres flasker sammen og synede snart efter bort under de sparsomme lamper på stationspladsen.

Bjarne vendte tilbage til bordet og hældte resten af kaffen op i koppen. Han overvejede, om han skulle sætte vand over til en frisk kande. Der var stadig alt for længe til sidste tur. De sidste par kopper havde godt nok smagt surt, syntes han. Han droppede tanken om mere kaffe. Han gabte. (- Nok bedst ikke at sætte sig for mageligt til rette, hm?) Bogen, han havde læst i, da fyrene dukkede op, lå, hvor han havde lagt den, med ryggen i vejret. Bjarne vendte den og satte sig til at læse med begge albuer på bordet.

(- Sådan plejer kaffen godt nok ikke at smage. Monstro vi skulle skifte mærke?)

Bogen var spændende, Hank Jason havde ordentligt tjek på såvel bøller som blondiner. Alligevel sov Bjarne fast ti minutter senere. Femogtyve minutter før fredagens sidste afgang.

***

Tøseklubben brugte to pjattede minutter på at overtale hinanden til det uundgåelige værtshusbesøg.

Lokalet var, som et af byens få værtshuse med sen bevilling, allerede fyldt godt op. De pressede sig sammen på et par ledige pladser og fortsatte den pjankede snak, kun i mindre omfang afbrudt af de andre gæster på kroen.

***

"Snabelen" fandt ligeledes ind på et værtshus. Hans eget private værtshus. Med andre ord, byens notoriske spritter vaklede døddrukken ind gennem den faldefærdige dør i sit lige så faldefærdige hus små to kilometer udenfor byen.

Hvorfra Snabelen fik penge til at opretholde sin endeløse brandert, var et emne, som undertiden kunne udfylde noget af ventetiden under tørrehjelmene i "Salon Frisette". Dog ikke ofte. Som så meget andet i en by af Vorkøbings tilsnit, var Snabelens drikkeri en ting, man havde vænnet sig til uden længere at spekulere over den. Snabelen var ganske enkelt altid fuld og dertil fattig som den famøse kirkerotte. Husholdningssprit og solbærsaft var trods alt vædsker, selv en gemen folkepension kunne forskaffe ham med det meste af måneden. Resten fik opsamlede flasker og diverse private tilskud lov til at dække. Snabelen var ikke for stolt til en smule tiggeri, især hos tilrejsende.

Snabelen sov den berusedes sanseløse søvn. Han lignede en død. Han snorkede ikke. Brystkassen hævede sig kun svagt under hans hullede frakke. Først helt tæt på kunne man på det svagt hvæsende åndedrag overbevises om, at han ikke var død.

Lyden overdøvedes næsten af en fjern motor. En knap så fjern motor.

En bil rullede langsomt hen ad den mørke skovsti en halv snes meter bag Snabelens rønne. Den kørte med slukkede lygter. Standsede. Holdt nær ved kanten af skoven, stadig skjult bag krogede stammer og lave bladløse buske. Ingen stod ud. I mørket, hvor end ikke månen fik lov til at sende sine stråler ned over bevoksningen rundt om huset, var nu de eneste lyde i aftenstilheden motorens sagte klik, efterhånden som den kølede af.

***

Togstationen lå øde hen. Parkeringspladsen langs Stationsvej, som strakte sig snorlige mod syd, var ligeledes gabende tom. Skuret, hvor Bjarne sad sammensunken i dyb søvn, sendte en mat-gul, firkantet lysplet ud på asfalten. Seks spredte gadelamper stod som højhalsede fortidsøgler og studerede jorden med deres blåhvide lyskegler.

Patruljevognen holdt et stykke fra stationen på den nordgående del af Stationsvej, der i sidste ende førte til motorvejen mod Næstved. Aftenen var rolig i Vorkøbing og omegn så betjentene Sørensen og Langvad var sendt ud for at holde øje med eventuelle hjemvendende forbrydere. Ikke fordi man fra ordensmagts side ville tage specielle forholdsregler i den anledning, men det kunne ikke skade at lade slynglen vide, at man holdt øje med ham. Sørensen og Langvad, begge med en god portion tjenesteår på bagen, var vant med lange, kedelige timer på de mørke veje omkring Vorkøbing. Ren rutine.

De var ankommet til stedet en halv time før det sidste togs planmæssige ankomst. Begge regnede med, at alting ville foregå stille og roligt. Per Gubbertsen, kaldet Soldaten, ville stå af toget, bussen ville rulle fra skuret over til stoppestedet, og byens sorte får ville lade sig transportere det sidste stykke til Vorkøbing uden noget, der blot kunne minde om dramatiske begivenheder.

***

Snabelen vågnede først ved det tredje spark. Sparkene kom ud af intet, syntes det. Alt var sort omkring ham. Med dér kom støvlen igen. Snabelen var alt for drukken og alt for søvrig til at reagere, endsiges sætte sig til modværge. Han var lige så lidt i stand til at mærke, at de brutale spark, som sendte ham i ryk hen over det beskidte gulv, måske alligevel ikke var så skadevoldende, som man skulle tro. Sparkene virkede dog efter hensigten. De fik det til at gøre ondt, hvor de ramte. Dét kunne Snabelen mærke. Sparkene gjorde ondt. Næsten lige så ondt, som når sprittrangen gnavede i hans indvolde. Bare på en anden måde. Og langt flere steder. Flere og flere steder.

Skyggen, som svang støvlen, sagde ikke noget. (- Var der mere end én skygge?) Snabelens hjerne fungerede overhovedet ikke. Han opfattede sløvt lyde i mørket, som var nogen i færd med at smadre hans få, elendige ejendele. Om så var, betød det intet for ham i de minutter. Om de flakkende lysglimt stammede fra en stavlygte eller fra smertenslyn for hans indre blik var ligeledes uden betydning. Der fandtes kun den usynlige støvle. Støvlen, som kom susende gennem mørket og som fik det til at smerte ulideligt i hans udtærede krop.

Da støvlen ramte ham i tindingen, var der ikke længere noget, som kunne interessere Snabelen. Han besvimede nådigt. Hans bøddel ænsede ikke forskellen. Han fortsatte med at bearbejde den liggende bunke laser og menneske med sin støvle.

***

- Årh, der sker fa'me aldrig noget i denne udørk!

Sørensen brokkede sig som sædvanlig over den manglende *action*, en ren rygmarvsrefleks fra hans side. Langvad, derimod, tog den dybt kedelige situation med afslappet ro. For hans skyld kunne vagten vare resten af aftenen. Han brugte ventetiden til at planlægge weekenden. Langvad var historisk interesseret. Lørdagen skulle udnyttes fuldt ud. Den stod på historie-ekskursion til den arbejdende middelalderby ved Nykøbing Falster. Langvad forberedte sig mentalt på de spændende - og blodige - historier, han skulle underholde sine børn med næste dag.

***

- *Hold kæft*, hvor er der langt!

Per skummede, indvendigt som udvendigt. En ung mand, som intetanende tog et skridt ind i kupéen, hvor Per hensynsløst slængede sig på tværs af fire pladser, kiggede mere nøje på ham og fortrak skyndsomt til den anden ende af toget. Per var rystende ligeglad. At han lignede en omvandrende ulykke, var ikke hans problem. Desuden var han kun glad for at være alene. OK, han havde været *meget* alene det sidste år. Og det var sandelig ikke fordi, han ligefrem satsede på at være alene resten af denne forpulede og røvsyge aften (og nat!) Togturen var noget lort. I samme klasse som de værste dage i spjældet. Han anede ikke, hvor mange steder, toget skulle standse. Hundredvis, åbenbart! Alting havde rottet sig sammen mod ham. Kun tanken om Line gav ham en snert af noget positivt at tænke på.

Line!

Kæppen kunne ikke rumme flere erindringer om Line og hendes babser. Per måtte forundret konstatere, at hans permanente stivert havde strøget flaget. Var skvattet helt sammen. Det havde han sgu aldrig oplevet før.

(- Den sag skal Line nok få ordnet) trøstede han den faldne. Det var sært at føle sig så slap i dimmeren. På den ene side var det rart, at den kroniske stivelse var (- midlertidigt!) forduftet. På den anden side ville det fa'me være en katastrofe, hvis hans piks slatne tilstand skulle vise sig at kunne modstå en ordentlig gang Nærkontakt af Femte Grad med Vorkøbings bedste bud på titlen "Den Menneskelige Golfbane". Per måtte flere gange gribe sig i skridtet for at teste reaktionerne. Med et stadig mere forvirrende resultat. Var den død - eller - ...?

Udover disse foruroligende tanker, var statsbanerne altså gået i ledtog med fængselsvæsenet og havde dømt ham til en ekstraordinær, udvidet og helt personlig tur landet rundt, med en enkelt svips til Pisse-Langbortistan. Der var krafteddeme langt til Vorkøbing.

Han brugte en del af turen til at repetere delene i sin plan. Hans superplan. Hvis han ellers kunne tillade sig den slags højtragende pis. Det *var* en god plan. For det var en enkel plan.

Per ville overtage Vorkøbing. Så enkelt var det.

Og når Vorkøbing var hans, ville næste del af planen blive iværksat: Sjælland. Derefter København. Per havde besluttet sig for ikke at lade sig slå ud af det uhyrlige i planen. Med den rette ånd - og de rette folk - ville han sagtens kunne gennemføre den.

Per klukkede for sig selv. Det bedste ved planen var, at det var Line, der havde givet ham ideen. Line var ansat på Rådhuset i Vorkøbing. På Jordkontoret. Derigennem havde hun snuset sig til et par labre små detaljer, som indirekte førte til, at Per så lyset.

For Per havde set lyset. Slut med indbrud og smårapserier fra de lokale øldepoter. Nu skulle der andre boller på suppen. Rigtige, moderne forbrydere render ikke rundt med halvmaske og koben. De sidder på store kontorer og ryger fede cigarer, de kører i Mercedes og knepper deres kontordamer op af barskabet, og de tjener kassevis med grunker uden at røre en finger! Per ville forfærdelig gerne kneppe Line på bagsædet af en tolveters limousine og slikke champagne af hendes inderlår. Per ville lige så gerne tænde cigarer med hundredkronesedler.

Og det skulle han nok komme til. Takket være Line.

Natten sneglede sig forbi kupévinduet. Pers blik søgte ud i mørket, ud i intet. På hans indre TV var det skiftevis billedet af Lines nøgne legeme på bagsædet af en gigantisk luksusbil og tanken om de kolossale bunker penge, han snart skulle tjene, som sloges om skærmplassen. Hans åndelige zapperi mellem disse salige situationer hjalp ham et stykke på vej. Hvilket scenario, der langt om længe fik hans slappe lem til at reagere mere naturligt, var i og for sig underordnet. Der var ophidsende momenter i dem begge. Han gav den genopstandne et lille klem. (- Hej med dig, gamle Line-danser. Nu varer det ikke så længe.)

Natten var reddet.

***

Line havde travlt. Leif plejede aldrig at være længe ude på toilettet. Han ville liste, skønt hendes mor ikke kunne høre ham, om han så stillede sig øverst på trappen og stak i et Tarzan-vræl. Mor var stokdøv. Heldigvis. Derimod ville hun selv få svært ved at høre, hvornår han kom tilbage. Som en del af deres hemmelighedsfis, ville han ikke trække i snoren, når han var færdig.

Hun var nøgen. Den våde fornemmelse i skridtet, hvor Leifs håbefulde legemsvædske nu silede udtjente og spildte fra hendes p-pille-bevogtede livmoder, gav hende kvalme. Hun havde ikke tid til at gøre noget ved det lige nu. Så snart døren blev trukket i bag Leifs ryg, svang hun benene ud over sengekanten og var i to listende skridt henne ved hans taske.

***

Stumpen stirrede frem gennem forruden. Langt om længe kom hans berygtede snakketøj i sving. Måske en anelse modvilligt. - Åh, hva' Fa'n. Når bare betalingen er i orden!

Tumben nikkede. Han nikkede altid, når Stumpen sagde noget rigtigt. Stumpen sagde næsten kun noget, som var rigtigt. Såvidt Tumben vidste.

Hans ven var stadig ramt af et sjældent tilfælde af mundlammelse. Stumpen havde ikke brudt sig om opgaven. Bossen havde godt nok stillet et enormt beløb i udsigt - og ja, de havde da et par gange før brugt hårdhændede metoder på bossens vegne - alligevel var det sin sag at tæve en uskadelig spritter og stikke ild til hans hus. At han selv derudover skulle gøre andre besynderlige ting i huset, havde ligeledes fyldt ham med undren. Han fornemmede en spinkel

idé spire bagest i sin hjerne. Starten til en tanke. Der var et eller andet rivende galt. Stumpen kunne mærke det på sit vand.

Først havde bossen brudt en af sine ellers strengt håndhævede regler. Han havde ringet til Stumpen - på kroen! - dagen før og bedt ham komme til det sædvanlige mødested. Det var meget længe siden, han været så uforsigtig. Da han så fortalte Stumpen om opgaven, havde han virket sært oprevet. Havde slet ikke været den kolde, beregnende skid, de ellers kendte ham som. Stumpens medfødte overlevelsesinstinkt fortalte ham, at der var noget fordækt, noget - ... noget stort, som han måske ikke kunne få øje på lige nu, men alligevel - ...?

Stumpen *kunne* ikke for sin død forstå, hvorfor de skulle brænde Snabelens hus af. (- Der er Fa'me noget råddent ved den historie!)

... øh, Henrik, vi skal dén vej. Tumpen pegede.

Stumpen kørte ikke hurtigere, end at han snildt kunne nå at dreje væk fra Hovedgaden uden at bremse. Endog uden at afbryde sine spekulationer. Han var helt sikker. (- Der er Fa'me noget råddent ved den historie!) Han styrede den stjalne bil ind til fortovet på den aftenstille villavej og parkerede foran indkørslen til en villa.

De traskede rask afsted i den råkolde aften. Nu skulle de så blot sørge for at komme ind på Kroen så hurtigt som muligt. Stumpen gav sin tavse makker et puf for at skubbe ham op i fart, så et til. Tumben kendte godt den leg. Som et par kåde skoledrenge begyndte de to kammersjukker at tjatte til hinanden, mens de småjoggede gennem gaderne. Tumben kun symbolsk, naturligvis. En god måde at få varmen på.

***

Radioen knitrede.

- *Melding til alle vogne. Brand i Snabelens hus på Skovstien. Gentager: Brand på Skovstien. Alle vogne kører til Skovstien. Alle vogne til Skovstien. Hvis nogen ser Snabelen på vejen, så tag ham med. Jeg gentager: Brand på - ...*

- Så for Sæven. Hva' gi'r du? hvislede Sørensen kampberedt ud mellem tænderne, mens han startede motoren. Han så sig allerede bagover skulderen for at sikre sig fri bane. - Den gamle sut er sgu nok faldet i søvn med gasovnen brændende.

Langvad var lidt længere om at nå tilbage til virkeligheden. Han havde netop i tankerne været i færd med at laste en blide med kampesten. Stenene ville lande uskadeligt i Guldborgsund, men han var sikker på, at knægten ville synes, det var afsindigt sejt. Patruljevognen satte farten op, rundede stationspladsen, hvor den høje, brede rutebil holdt ved siden af skuret. Turen til Skovstien, hvor Snabelen havde sin usle bolig, ville tage ti minutter. Vognen susede afsted uden blink og sirene. Landevejen var øde. De skulle nok komme frem. Langvad stirrede lidt mere årvågent gennem bilens ruder. Det var aldrig godt at vide, hvor man kunne støde ind i egnens berømte spritter.

Eftersom de spejdede efter gående, havde ingen af de to betjente øje for den sølvgrå bil, som susede forbi dem i den modsatte kørebane tre kilometer fra Vorkøbing.

Ingen så det skinnende køretøj dreje rundt langs jernbaneplassen for kort efter at holde ind til vejkanten og standse på præcis samme sted, Sørensen og Langvad havde brugt som udkigspost. Lyden af bilens motor døde hen, lygterne blev slukket.

Stilheden sænkede sig atter over stationspladsen. To minutter før regionaltogets ankomst.

***

Da Leif stak sit småfjogede grin frem bag døren, lå Line på sengen og smilede dovent og eventyrligt sexet til ham. Han var lige så nøgen som hun. Han trippede småfrysende over gulvet og lagde sig ind til hende. Våde hundeøjne smilede saligt og forventningsfuldt ind i hendes. Hun greb varsomt om hans allerede grådige hånd og skubbede den væk fra sit skød.

- Leif, hviskede hun ømt, - det har været en vidunderlig tid. Det skal du vide, at jeg altid vil synes.

Straks dumpede en tung dyne af depression over hans ansigt. Hans krop ændrede sig synligt. Armene låste sig fast i den halvt hvilende stilling, brystkassen stivnede midt i en vejtrækning, lårmusklerne spændtes til hårde brædder. Hans halvt kampklare lem dalede med et hørligt klask ned på hans venstre lår. Line sukkede indvendigt. Hun vidste, det ville blive hårdt. Anstrengende. Men han skulle vappes ud hurtigst muligt. Line overtog blidt men bestemt kontrollen over begivenhederne, og før han vidste af det, stod Leif med Fjällräven i hånden og kyssede sine drømmes mål farvel. Line frøs ad Helvede til i den tynde skjorte, men hun fortsatte planmæssigt.

- Husk dine handsker, hviskede hun i en smuk blanding af moderlig omsorg og sød lillepige. - Det er så forfærdeligt koldt udenfor.

- J-ja, jeg har dem her. Jeg var nødt til at købe nogle nye, for de gamle - ...

- Tys, Leif, ikke mere. Hun lagde en finger på hans læber. - Kan du nu have det rigtigt godt. Lines øjne og stemme osede af ømme, uforløste følelser. Leif havde en stor, firkantet klump i halsen. Han kunne intet sige. Alligevel var han mere end villig til at blive stående hele natten og rable ligegyldigt nonsens af sig. Alt, bare han ikke skulle foretage sit livs vanskeligste tilbagetog. Ned af espalieret og væk (- væk!) fra Lines velsignede favntag (- *for sidste gang*). Det måtte da mindst tage en dag eller to at bakse taskeremmene op over skuldrene, ikke? Desværre ikke. Han var klar til at drage bort.

Line puffede ham roligt over mod vinduet. Han trak med følelsesløse arme i gardinet. Hasperne gav ikke den mindste modstand. Vinduet svingede alt for let udad. Siddende overskrævs i vinduet, drejede han sig i et sidste, desperat forsøg på at trække tiden ud og rakte armen om bag Line, som på forunderlig vis undgik omfavnelsen. Fjällräven bankede mod karmen. Per refleks trak han skuldrene opad for at stramme remmene, så tasken kunne hvile på karmen bag hans ryg. Han stirrede på hende. Forsøgte at sende al sin længsel, al sin elskovssyge, alle sine - ...? mod hende. Nødråb på nødråb vældede frem i hans fortabte blik. Hvor længe sad han sådan? Et sekund? Et årtusind - ...? Ikke længe nok!

Line smilede et lille smil og betydede ham, at han måtte videre.

Leif nåede akkurat at dæmpe lyden af det kvælende suk, som steg op gennem hans strube. Han svang det andet ben over karmen. Slaget var tabt. Det drejede sig om alt, alt for få sekunder, før han stod med begge sine dirrende ben på den smalle murstenskant. To trin nede ad espalieret kom han i tanke om at sikre sig fri bane væk fra huset. Han drejede sig og så ud mod vejen og fortovet, delvist skjult bag havens mandshøje hæk. Rygtasken svingede rundt ved hans pludselige bevægelse og slog hårdt mod en gren, som snoede sig op gennem tremmerne i den før så velsignede "Himmelstige". Leif hørte igen, at vandflasken slog mod noget hårdt. Intet kunne være mere ligegyldigt. Om så den var blevet smadret ved slaget, ville det ikke have frembragt en krusning på den natsorte skovsø, hans sjæl var sunket ned i.

Han så atter op. Venstre fod tog ubevidst et famlende trin opad igen.

- Line, jeg - ...

- Farvel, Leif. Jeg vil altid mindes vor elskov! hviskede hun mod hans kind, som fik det allersidste strejfkys. - Pas godt på dig selv.

Leif havde tårer i øjnene. Lines ansigt blev sløret, det svage lys fra værelset bag hende forvandlede til en glorie af blød, elektrificerende guddommelighed. Hans hjerte sprang et ukendt antal slag over. Fødderne måtte selv finde det næste sikre ståsted på hans tanketomme nedtur. Resten af Leifs legeme var indhyllet i en bundløs, fortvivlet sorg. Intet i verden kunne være så rædselsfuldt forfærdeligt som at forlade denne kvinde.

Vel nede på jorden vendte han sine svømmende øjne op mod vinduet. Lukket. Mørkt. Ingen Line til at modtage hans modløse farvelvink. Tappert og voksent rankede han ryggen. Han havde jo vidst det hele tiden, ikke. Det var sgu ikke noget at stå her og flæbe over. Forøvrigt måtte han se at komme væk. Ingen måtte se ham stå her i Lines have. Han traskede tons-tungt de få meter ud til fortovet. Han standsede ved hækken til nabogrunden. Drejede søvngængeragtigt hovedet fra side til side. Alt så småborgerlig-provinsby-kedeligt og normalt ud. Øjnene fandt selv tilbage til - ... Skæret fra gadelampen slørede konturerne af bevoksningen op ad muren. Øjnene kunne ikke skelne grene fra træværk. "Himmelstigen" var væk, sunket ind i murværket, som havde den aldrig eksisteret. Leifs øjne så endnu engang op mod vinduet, der var lige så kedeligt og normalt som resten af den stille villavej. Og vinduet - ... Intet afslørede noget specielt ved netop dette ene, ret så ordinære vindue. Der i Leifs verden var selve universets centrum.

(- Det er fanme uretfærdigt!) udbrød en forurettet drengestemme i hans indre. (- Det er *pisse-hamrende-skide-pisse-uretfærdigt!*)

Han vendte sig. Så igen op og ned ad vejen. Ikke et øje i nærheden. Det ville blive en lang, træls tur til hjemmet, hvor hans mor ventede med sin bekymrende hændervriden over hans farlige færd i den store, vide og ubarmhjertige verden, og hvor hans far ville affyre endnu en bredside af sin endeløse foragt for Leifs mangel på hjerne, fornuft og sans for livets realiteter. Problemer, der indtil for få måneder siden havde været Leifs tungeste byrder. Nu blot trivielt hverdagsfnidder. Absolut ikke i samme vægtklasse som hans nyfødte, sønderknusende og hjerteflænsende sorg over tabet af Line.

Han krydsede vejen et stykke borte. Blikket søgte atter mod ... "Huset". Klumpen var aldeles ikke forsvundet fra hans strube. De sparsomme gadelamper kæmpede en forgæves kamp for at trænge gennem det solide ostehandlervindue, som var anbragt foran hans øjne.

(- Farvel Line. For si- ...)

Leif græd.

***

Stumpen overskuede lokalet. Lidt flere gæster end normalt for en fredag, og dog. Han købte en omgang til dem selv plus fire gutter, som netop skulle til at starte et slag Skomager på billardet. De to nybagte mordbrændere blev helt naturligt deltagere i spillet.

Gennem larmen var der ingen, som bemærkede sirenerne i det fjerne.

***

Den sølvgrå Mercedes' indre var næsten totalt mørkelagt. Kun et utydeligt skær fra stationspladsens nærmeste lampe stod aftegnet i en glat vielsesring på hånden, som let utålmodigt bankede en lille trommesolo på rattet.

Toget var nu fire minutter forsinket.

***

Lokalet var indhyllet i røg. Larmen var øredøvende. Flaskeklirren fra baren, råb fra billardrummet og ikke mindst de kåde, lystige kvindestemmer ved et bord midt i Kroen lod ingen i tvivl om, at dette var en rigtig god aften på Grand Hotel.

Charlie og veninderne havde ikke tabt pusten. Sonjas mand var naturligvis oppe ved baren sammen med sit slæng, men de to vekslede ikke mange blikke. En kendt historie for Kroens stamgæster. Mindre kendt - nogle uger endnu - var de blikke, som Sonja i stedet udvekslede med herren ved nabobordet, smedesvend Ole ovre fra Vestbyen.

Charlie filmede ikke med nogen. Ingen af de tilstedeværende mandfolk kunne få hendes antenner til at gløde. Birte og Hanne var hver især godt og solidt forankret i deres forhold, så alt i alt foregik pigernes snak og tankevirkosomhed efter de traditionelle, fredag-aften-i-byen-hyggelige tuseklubsregler.

Indtil Frank kom hen til bordet.

Charlie skulle netop til at affyre en hurtig bemærkning til en halvfuld ungersvend oppe ved baren, da hendes udsyn blokeredes af en alt for kendt parkacoat. Hvor kom han fra? (- Åh, jo. Der er jo også en indgang fra parkeringspladsen bagved! Satans osse!)

- Nå, man *morer* sig nok, hva'? Og hvad tror du, Nikolas ville sige til, at hans mor sidder og fylder sig, mens hun flaner med de lokale horebukke?

- Nikolas ligger trygt hjemme i sin seng og det kan være dig pisseligegyldigt, hvad han mener eller ikke mener. Du er da normalt fløjtende ligeglad med ham, så vidt jeg ved.

De tre andre kvinder så opgivende på hinanden. Aftenen var tæt på at blive spoleret.

Frank stillede sig "nonchalant" op foran det lille selskab og så fra den ene til den anden. - Og de små liggehøns er ude og *pikke* korn, hm? Ja, Jeres fyre må jo være nogle værre slattenkæppe, når I sådan er nødt til at gå i byen for at få det frække.

Charlie vendte sig demonstrativt om mod de andre.

- Bare lad som om han ikke er der, sagde hun højt. - Ved I hvad, - jo nu skal I bare høre - ...

- *Jeg taler til dig, kælling!* Frank hamrede begge hænder i bordet mellem Charlie og Hanne. Flasker og glas hoppede og snurrede mellem hinanden. Sonja nåede akkurat at redde resten af sin øl. - Du skal krafteddeme høre på mig. Jeg vil ikke finde mig i, at du farter omkring og spreder ben for halvdelen af byen, mens min søn ligger og græder sine modige tårer over hans mors liderlige opførsel!

- Åh, hold dog kæft, din sindssyge stodder, vrissede Sonja. - Kan du ikke forstå, at vi ikke gider sidde her og - ...

- Hold selv kæft, din so. Sig mig, ved Gunnar, at du slikker den af på chefen, hver gang du har "overarbejde", hva'? Er det derfor, I ikke taler til hinanden mere?

- Gider du lige - ... forsøgte Charlie sig. Skønt hun afgjort ikke havde lyst til at sige eller gøre noget, mens Frank var i nærheden, kunne hun alligevel ikke lade være med at føle et kvalmende ...? ansvar? overfor hans måde at behandle hendes veninder på.

Charlie havde med skam at melde været så debil at få et barn med Frank. Havde været forelsket(!) i ham. Og havde stadig ingen forklaring på, hvordan en sund og fornuftig pige som hun kunne rammes af et så langvarigt og *graverende* anfald af hjernelammelse. Frank så godt ud, syntes hun dengang. Hans sygelige, nærmest afsporede jalousi var kommet helt bag på hende, trods et par advarende bemærkninger Hanne var kommet med. Nu var hun langt mere erfaren med hensyn til idiotens makabre trang til at overdænge hende og hendes omgivelser med slibrigheder og vanvittige påstande.

Frank, der i realiteten ikke så sin søn udover tilfældige møder på gaden, havde åbenbart viet en del af sit liv til at forfølge hende, når lejligheden bød sig. Charlie havde mere end én gang overvejet at flytte fra byen. Hensynet til Nikolas og til hendes forældre og ikke mindst hendes gode job på tegnestuen, havde indtil videre vejet tungere end de momentane overfald fra hendes tidligere kæreste. Tanken om at flytte langt væk dukkede op med fornyet styrke, mens Franks forrykte og fordømmende blik borede sig ind i hendes.

- Tror du virkelig, jeg vil finde mig i, at min søn vokser op med bevidstheden om, at hans mor er en luder, der knepper med Gud og hvermand, bare fordi hun ikke kan styre sine lyster? Han skulle bare vide - ...

- *Så er det nok, kammerat!*

Franks stemme knækkede midt over, da en barket smedenæve greb ham i kraven og trak ham væk fra bordet. Sonjas hemmelige medfilmer, smedesvend Ole fra Vestbyen, stod skulderbred og mægtig ved bordet og rystede den et halvt hoved mindre Frank, som var han en hundehvalp.

- Slip mig, din psykopat, sydede Frank og gjorde aftenens største dumhed. Han slog ud efter Ole.

Smedesvenden, som i over en time havde følt safterne stige ved synet af Sonjas fordækte, men utvetydige øjekast, var normalt ikke oplagt til slagsmål. Han kendte ikke den højtråbende fyr, som generede de fire piger, men vedtog med sig selv, at stodderen ikke skulle slippe afsted med sin sindssyge opførsel. Han forlod sit eget bord og greb fat i fyren, der nu ovenikøbet mente, at han var i sin gode ret til at lange ud efter ham. Franks forsøg prellede af på Oles højre skulder. Ole reagerede prompte og bankede sin frie venstre næve ind i Franks nyrer. Frank sank sammen som en klud. Smedesvenden skulle netop til at give slip på hans krave, da Frank pludselig sprang op og hagede sig fast til ham. Han begyndte at tampe løs på Ole som et hysterisk barn. Ole blev komplet overrumplet. Før nogen forstod, hvad der skete, væltede de to mænd omkring på gulvet i et virvar af flaksende knytnæver og sparkende fødder. Charlie, Hanne og Sonja sprang på benene og trak sig forskrækket sammen i en klump bag Birtes stol. De stirrede med afsky - og en god del fascination - på slagsmålet.

Resten af Kroen var hurtigt med på, at opgøret var rent privat, relativt harmløst og dermed spændende og sjovt. Det skortede ikke på bifald og muntre tilråb. Sandt at sige kunne flere af dem heller ikke undgå at fryde sig ved synet af Frank, som åbenbart fik sig et fortjent lag bank. Han var ikke kun upopulær hos Charlie og hendes veninder.

- Kom, vi skrider, hviskede Hanne. Hun trak Sonja og Birte i ærmerne. Charlie behøvede ingen yderligere opfordring. Hun var henne ved knagerækkerne og ude af døren som den første. De andre indhentede hende ved næste gadehjørne. Nattekulden forvandlede deres åndedrag til pulserende hvide tågebanker om deres kinder.

- Nu havde vi det lige så hyggeligt. Fandens til måde at slutte sådan en dag på! Birte så tilbage mod Kroen. Den muntert oplyste facade stod i skærende kontrast til de dramatiske

hændelser indenfor. Hun ventede hvert øjeblik at se en krop komme bragende ud gennem et af vinduerne ved siden af indgangen. Hovedgaden og Grand Hotel lå dog øde og fredsommeligt hen.

- Jamen, Charlie dog, udbrød Hanne, - du græder jo!

- Hvorfor fanden kan han ikke lade mig være i fred? hulkede Charlie. - Hvad har jeg gjort ham, så han altid skal være efter mig? *Det er altså skide uretfærdigt!*

- Ja, du kunne sgu da ikke vide, at han var så blød i pæren dengang, vel. Det skal du ikke tude over nu. Hanne studerede omgivelserne. Så mod Kroen, som stadig virkede normal og uforstyrret. Birte og Sonja lagde armene om Charlies skuldre. Det hjalp en smule. Charlies gråd stilnede af. Hanne fortsatte.

- Tja, piger. Jeg tror, vi må kalde mødet for hævet. Jeg ved ikke med Jer andre, men jeg har ikke særlig megen lyst til at fortsætte.

- Der er heller ikke andre steder, vi kan gå hen alligevel, supplerede Birte.

- Ja, sagde Charlie. Hendes gråd var standset. - Lad os bare tage hjem. Mit humør er i hvert fald ødelagt.

Kvinderne skulle hver sin vej. Eftersom de befandt sig i den lille bys centrum og rent geografisk boede i hver sit verdenshjørne, blev de enige om at tage afsked med det samme og gå hver til sit.

- Og du klarer dig, Charlie? spurgte Sonja.

- Ja, bare rolig. Det er jo ikke første gang, at jeg bliver udsat for den stodders lal. Jeg klarer mig fint. Se I bare at smutte hjem med Jer.

Tøseklubben opløstes for den aften. Med de sidste vink og farvelhilsener, langt mere dæmpede og ufjantede end resten af dagen havde været, skiltes de for at drage hjem.

Sonja slentrede måske en anelse langsommere forbi Kroen end strengt nødvendigt. Og hendes overraskelse over at se deres tapre redningsmand blive gelejdet bestemt men ikke uvenligt ud på fortovet af Krofatter, var nok heller ikke ganske ægte. Efter et par usikre høflighedsudvekslinger tillod Sonja derpå samme redningsmand at lægge køretøj til resten af hendes hjemtur. Sonjas mand ville ikke forlade Kroen før lukketid, end ikke for at eskortere sin kone hjem. Ole var mere end villig til at træde i hans sted. Hans kinder brændte efter Franks hidsige slag og kradsen, men han var nok i stand til at køre. Ole havde intet imod en lille omvej for at bringe Sonja sikkert hjem. Via den mørklagte parkeringsplads foran Vorkøbing FCs beskedne klubhus.

Sonjas tre gode veninder gik langt mere direkte hjemad, hver især med hovedet fuldt af dagens og - i mere triste toner - aftenens begivenheder.

***

Fire slukningskøretøjer, tolv mand fra Vorkøbing Falckstation, samt de tre aktive patruljevognes mandskaber stod i en ujævn rundkreds foran brandtomten. Det havde ikke været muligt at redde hverken huset eller noget af inventaret. Ingen regnede i øvrigt med, at der overhovedet var noget værd at redde i Snabelens hus. Da den første sprøjtevogn ankom til branden, var huset så ompændt af flammer, at selv den unge, nystartede brandmands aspirant, Flemming, en tyveårig naboknægt til Leifs forældre, kunne se, at løbet var kørt.

Ilden var under kontrol en time efter alarmopkaldet. Man manglede nu den sidste glødslukning. De rådne brædder, som udgjorde kernen i husets vægge var så formuldede, at

de knap havde fænget. Brædderne stod som lange, sorte pæle i det smuldrede murværk. Brandtomten lignede skelettet af en grotesk, firkantet fantasihval. Flere af de omkringstående træer var brudt i brand, men på grund af årstiden, var kun ganske få af dem blevet skadet for alvor. Stedet stank af våd aske, sodet træ samt - var der endelig et par af de ældre, mere erfarne brandmænd, som anede - af brændt kød.

Ingen havde set Snabelen på deres vej mod ulykkesstedet. Man vidste heller ikke, om han havde været inde i huset under branden. Kombinationen af den svage duft, som muligvis kunne være brændt kød og den kendsgerning, at man ikke vidste, hvor Snabelen befandt sig, fik stemningen blandt mændene og den enlige, kvindelige betjent til at blive anspændt. Før det ifølge reglementet var fuldt forsvarligt, kommanderede brandchefen to mand ind i asken for at se, om der skulle være spor af mennesker.

Det var der.

En hurtig undersøgelse af det sammenkrummede lig, der faktisk kunne være hvemsomhelst, afslørede de forreste skøder af en beskidt og hullet frakke. Vægten og vædskerne i offerets krop betød, at tøjet, som lå mod gulvbrædderne, kun var svedent i kanterne. Frakkens ene lomme var uskadt. Den indeholdt ingenting. Der skulle imidlertid ingen dybtgående undersøgelse til for at fastslå, at frakken, som man trods alt kunne se et pænt stykke af, havde tilhørt Snabelen. På det, der tidligere havde været reversen på spritterens overtøj, sad en "Smiley", en rund, gul badge med tegningen af et primitivt ansigt i form af to øjne og et stort halvcirkelformet smil. Frakken med den skrigende gule plet var et velkendt syn i Vorkøbing.

Ulykken skiftede dermed karakter. Fra almindelig brand til en brand med dødelig udgang. En forvandling, som udløste mærkbart større aktivitet blandt betjentene. Huset lå for sig selv i skovkanten to kilometer udenfor byen. Der var ingen naboer (alarmen var indløbet per mobiltelefon klokken 23.41), heller ingen tilløbende og nysgerrige tilskuere, hvilket var en stor lettelse. Til gengæld var der ikke det store håb om, at nogen havde set, hvad der var foregået i eller omkring huset før branden. Som følge af Snabelens kroniske drukkenskab arbejdede politifolkene indtil videre ud fra en udtalt teori om, at spritteren uforvarende selv havde antændt branden.

Friske spor efter bildæk på den lille sti, som løb bag den første række træer, fik straks et par professionelle klokker til at kime hos betjentene. De var ikke ubekendte med visse cirkulerende rygter om, at Snabelens drikkeri blev finansieret af en betragtelig omend hemmelig velstand. Man kunne afgjort ikke udelukke muligheden af, at nogen var faldet for fristelsen til at undersøge, om rygterne talte sandt.

Betjentene Sørensen og Langvad, der var ankommet som vogn nummer to til stedet, tog en snak om sagen med Friis og hans makker, Ørum. Deres yngre kolleger, Stenberg og Hald, var i færd med at afmærke området med dækaftrykene. Man enedes om, at vagthavende skulle tilkalde en af teknikerne, samt - her udveksledes en del sigende blikke - skulle opfordres til at bringe sagen videre til rette vedkommende. "Rette vedkommende" var deres højtærede politichef, Børge Hulsted, tidligere mesterbokser og kendt for sit undertiden voldsomme temperament. De hærdede betjente var lykkelige for, at det ikke var dem, som skulle ringe til ham klokken et om natten og fortælle ham, at hans elskede og fredelige Vorkøbing muligvis havde fået et mord på halsen.

***

Toget var otte minutter forsinket. Per afskrev den længere ventetid som en naturlig forlængelse af sit daglange uheld.

Endelig stod han på perronen. Mutters alene. Toget stampede farvel. De røde baglygter forsvandt hurtigt i natten. Han hankede op i sin slatne lærredspose og sjoskede forbi stationsbygningens mørklagte vinduer. Ventesalen og toiletterne var låst for natten. Bussen ville vente på toget. Så meget vidste han da. Han rundede hushjørnet og nåede i få skridt hen til busstoppestedet foran bygningen.

Bussen var der ikke. Per spejdede ud over pladsen. Den stod parkeret bag skuret, hvor chaufførerne holdt deres pauser. Han så tvivlende derover.

- Hva' Helvede? Har de sløjft den sidste bus? sagde han vredt ud i luften. - Pisse-typisk. Og så lige i aften!

Vejlamperne gav akkurat lys nok til, at han kunne tyde busplanens små tal og bogstaver. Jo, den var go' nok. Bussen *skulle* køre nu! Også selvom toget var forsinket. Han trådte ned fra det brede fortov og skråede over pladsen. Lamperne ludede ind over ham. De gav ikke ret meget lys, syntes han. Eller var det tåget? Nej, det var frostvejr, luften var rimelig klar.

Han nåede om til bussen. Tom. Mørklagt. Ingen chauffør.

- Hvor Satan er den forpulede stodder? mumlede han. Han vendte sig og studerede chaufførernes venteskur. Der var lys i vinduet.

- Hold kæft, stodderen er på lokum. Eller også er han skvattet i søvn. Jeg skal den-ondelyneme lære ham!

Per gik hen til det oplyste vindue. Ganske rigtigt. Om ikke den skiderik lå fladt hen over bordet ... og snorkede! Per bankede på ruden. Intet resultat. Han bankede endnu hårdere. Stadig ingen reaktion. I samme sekund Per skulle til at løfte hånden for at - at - ... *smadre* ruden, slog en tanke ned i ham.

(- Panserne!) Hvis ikke han tog meget fejl, ville de garanteret holde øje med ham. Han kendte mere end nok til deres metoder og han var ikke i tvivl om, at de ville juble og gnide sig i deres fedtede hænder, hvis han bare så meget som spyttede på fortovet i det næste lange stykke tid.

Han gik rundt om skuret. Døren var naturligvis låst. Han vendte tilbage til vinduet, så sig hurtigt omkring. Stadig ikke et øje. Skulle han tage chancen alligevel? Nej. I stedet bankede han længe og vedholdende på skiftevis væggen og vinduet. Altsammen forgæves. Selv ikke med bagenden af sin lighter kunne han lave støj nok til at vække skiderikken derinde. At chaufføren muligvis var bevidstløs eller død, strejfede ikke hans tanker på noget tidspunkt. Per var så optaget af at banke "pænt og civiliseret" på skurets ydervægge, at han ikke spekulerede over, om der muligvis var noget galt fat med manden. Efter en hidsig, men fint kontrolleret tappenstreg på glasset med stålkammen og lighteren som trommestikker, gav han op. Stodderen var død for omverdenen. Per kunne ikke komme med bussen. Han var strandet her på stationen, millioner af kilometer fra Vorkøbing ... og Line - ...! Billedet af en langstrakt, hvid kvindekrop, der sensuelt dansede for hans øjne, mens et par røde læber lukkede sig om hans lem, fik Per til at dreje omkring på hælen og forlade skuret.

- Jeg skal krafteddeme vise dem. Sådan en flok psykopater. Tror de har krammet på mig, bare fordi sådan en bøssekarl ikke gider passe sit job men junker sig vind og skæv, så man krafteddeme ikke engang kan vække ham! Per havde lært mange nye flotte udtryk i Vestre. Hans fnysende tirade fortsatte med uformindsket styrke, mens han krydsede pladsen,

spankulerede ind på den sydgående landevej og påbegyndte sin syv kilometer lange spadseretur til Vorkøbing.

Syv kilometer er langt. Ikke mindst efter tretten måneders stillesiddende. Per droppede tanken om en smøg. Han frøs om fingrene. Han stak armen gennem stropperne på tasken og puttede hænderne i sidelommerne på læderjakken. Som gav alt for lidt varme. Per var ligeglad. Tasken daskede ubehageligt mod hans lår. Per var bare enormt meget ligeglad. De smarte cowboystøvler, Line havde foræret ham sidste Jul, var absolut ikke velegnede til lange traveture. De begyndte hurtigt at gnave. Per var pissehamrende ligeglad. Hans venstre knæ, det han bankede ind i vogntrækket på sin onkels traktor en sommerdag for mange, mange år siden, begyndte naturligtvis også at skabe sig. Per var ... osv

Motorlyden bag ham ragede ham også en ski- ... eller ...?

- Fedt, mand! Et lift! Lige hvad Farmand skal bruge!

Per vendte sig. Han kunne ikke se bilen. Kun høre motorlyden bag det sidste sving. Vejen bag ham var buldermørk. Nå, bilen var på vej, så langt så godt. Han fortsatte fremad, lidt mindre hidsigt. Lyden kom nærmere. Ikke så hurtigt, som man måske kunne forvente, men ikke desto mindre nærmere.

Han nåede til en rasteplads. Pers tanker slog automatisk et lille smut omkring den lørdag aften for mange år siden, hvor hans "mødom" blev snuppet i grøften bag tissehuset på præcis denne rasteplads. Hun hed Astrid, var et år ældre end han, havde knallert og var nok lidt for fe-... *kraftig* efter hans smag. Han hørte bilen komme nærmere. Motorlyden var nu helt tydelig. Han vendte sig - og ganske rigtigt. Små hundrede meter nede af landevejen var to skærende lygter kommet til syne. (- De blev sgu da ikke tændt lige nu, vel? Har de ikke været tændt hele tiden? Nå, det er nok svinget, der gør det.) Bilen kom afgjort nærmere. En kraftig motor. En stor personbil. En Volvo måske eller en - ...

- Hva' Fa'n er det nu de hedder ...?

Per blev stående ud for indkørslen til rastepladsen og betragtede de to blåhvide firkanter, som nærmede sig stedet i god fart.

(- Årh, shit. Hvis det nu *er* en fed bil, så er det garanteret også en fed gammel nar, som aldrig kunne drømme om, at tage mig med. Slet ikke her midt om natten.) Håb og skuffelse kæmpede om hans opmærksomhed. Hans tommel røg i vejret og begyndte den klassiske, bagudvendte bevægelse i kørselsretningen. Han trådte et skridt ud mod kørebanen. Bilen ville passere om få sekunder. (- Så stands dog, din idiot. Kan du ikke se, at jeg har brug for at komme hurtigt hjem til - ...! Fedt, manner! Han stopper sgu!)

Bilen viste af mod højre. Den blinkende lampe kunne lige anes bag forlygternes skær. (- Hvorfor Helvede blænder han ikke ned?!) Per tog et skridt bagud for at give plads til, at bilen kunne holde ind foran ham. Han måtte knibe øjnene hårdt sammen. Idioten havde stadig ikke slukket det lange lys.

(- ...!)

Køretøjet med de skarpe forlygter var tyve meter fra stedet, hvor Per stod, før en enkelt, stærkt foruroligende kendsgerning gled ind på hans lystavle.

- *HAN SÆTTER KRAFTEDDEME IKKE FARTEN NED!!*

Per tvang sine øjne mod lyset. Han så afviserlyset blinke, han mere fornemmede end så den firkantede og alligevel afrundede metalkasse bag lyshavet - og hans ben glemte alt om gnavende cowboystøvler og dunkende knæ. De snurrede omkring på stedet og begyndte at bevæge sig helt af sig selv. Væk fra lyset. Væk fra det brølende uhyre med skinnende øjne,

som var på vej for at æde ham. Uforfalsket, primitiv rædsel smøg sig hastigt omkring Pers hjerne. Bilen kørte direkte mod ham. Den ville smadre ham!

Pers egenrådige ben havde glemt alt om bilers normale adfærd. De kendte kun én vej. Væk fra truslen. Per, der i et par fatale sekunder overlod styret til sine ben, nåede ikke at generobre magten over sig selv, før det var for sent. Den sanseløse flugt førte ham op langs rastepladsens græsribat, hvor der var masser og masser af plads til, at bilen kunne følge efter ham. Lærredsposen svingede ubemærket og ukontrollabelt væk fra hans højre arm, forsvandt ud af syne bag et træ. Lynglimtet i Pers sind, som viste ham benenes dødbringende fejltagelse, smeltede sammen med det skærende lys, som sprængte indeni ham, da kølerhjelmens pressede ham fremad med firs kilometers fart.

Den kraft var Pers krop ikke skabt til at modstå. Braget, som ledsagede eksplosionerne i hans hoved, fortalte ham, at det var slut. Ikke at Per nåede at reflektere over noget som helst. Hans knuste legeme foretog en bagvendt saltomortale henover bilens køler og klaskede med et slattent dunk ned i græsset langs den lave grøft bag rastepladsen.

For sent genlød natten af hvinende dæk. Tyske kvalitetsbremser forvandlede den rullede dødsmaskine til en fredsommeligt udseende luksusbil på mindre end fire sekunder. Bremsesporene snoede sig kun svagt over asfalten.

Pludselig var der dødstille på rastepladsen. Bilen stod stille. Per lå stille.
Helt stille.

***

Charlie havde ikke så langt hjem, at det kunne betale sig at køre. Over tre gadekryds og ned ad en sidevej, så var hun der. Kulden skar i kinderne. Hun trak frakken godt sammen om sig og satte tempoet i vejret. Hun så kun få meter frem for sig. Der var alligevel ingen andre på gaden i den kulde. Da hun rundede hjørnet på vejen, hvor hun boede, stødte hun ind i Leif.

Korporligt.

De blev begge to så forskrækkede, at de nær faldt. Vintertøjet forhindrede dog, at de gav hinanden andet end et par ufarlige puf.

- Åh, Gud, hvinede Charlie.

- Hov, hvad i al- ... stammede den ligeså overrumpede Leif. - Åh, Charlie, er det dig?

- Leif? Åh, ha-ha-ha, er det bare dig? Åh, gudskelov! Charlie havde i et rædselsfuldt moment troet, det var Frank, som havde sneget sig omkring husblokken og nu kastede sig over hende som hævn for slagsmålet. Og så var det bare Leif fra malekurset!

- Ja, øh - ... det er bare mig. Leif nægtede at acceptere noget direkte morsomt i situationen, skønt det måtte have set pudsigt ud, sådan som de begge to var tumlet bagover. Selv synet af Charlie, der i hans tidligere tilværelse (*Før Line!*) ved et par tilfælde havde fået hans hjerteklapper til at virre en anelse for kraftigt, var ikke i stand til at jage de blytunge skyer væk fra hans himmel. De havde mødt hinanden på et aftenskolehold i maleri tre år tidligere. Leif havde ofte følt sig behageligt, ja mere end behageligt til mode, når de var et smut på Kroen efter kurset sammen med andre fra holdet. Charlie havde et glimt i øjnene - samt en yderst velproportioneret skikkelse - som Leif ofte havde svært ved ikke at ... *tænke på!* - dengang! Han havde aldrig ladet sine fornemmelser tage overhånd, og nu var der vist også noget med, at hun havde et barn sammen med en eller anden på rådhuset. Leif vidste det ikke præcis. Havde tingene forment sig anderledes dengang, så måske - ...?

Nu og her var situationen klar. Hans reaktion lige så enkel: (- Lad mig komme væk herfra!)
- Du er måske også på vej hjem? Charlie var kommet sig ovenpå forskrækkelsen. Leif var muligvis et af de få mennesker, som kunne genskabe bare en smule af hendes før så muntre humør. Nå, det var hverken tidspunktet eller stedet for lidt hyggesnak med en gammel aftenkolekammerat. Temperaturen indbød ikke til at stå stille ret længe ad gangen.

- Tja, det er jeg da. Og det er du altså også.

- Ja, det er jeg.

- Nå, men - ... jeg bliver nok nødt til at - ...

- Ja, jeg vil også se at komme videre. Det var da hyggeligt sådan at *støde* ind i dig, Leif.

- Ja, ikke, *ha-ha*, rungede det fælt kunstigt i hans ører, - det var det da. Men du må ha' det, ikke?

- I lige måde, Leif.

De passerede hinanden. Charlie vendte sig og så tilbage.

- Åh, Leif, ...?

Han standsede og så på hende. - Ja?

- øh, ... nej, det var ingenting. Charlie vidste ikke selv, om hun i det hele taget ville have sagt noget. - Du må ha' det. ... Hør, hvad er det? Hun pegede på noget bag hans ryg.

- Hvad mener du, spurgte han og drejede sig omkring for at følge hendes pegen.

- Nej, bagpå. Din taske. Der er noget galt med din taske. Hun trådte om bag ham og løftede prøvende op i tasken.

- Hvad er der i vejen? kom hans stemme over skulderen.

- Der er plaskvåd, sagde Charlie forbavset. - Sig mig, har du tasken fyldt med vand?

- Åh, for Helvede, udbrød han, mens han flåede rygtasken af. - Ikke det, nej for Satan, ikke *det*.

Charlie så med et skævt, tvivlende smil på, at Leif rev lynlåsen op og væltede taskens indhold ud på fortovet. Der var tydeligvis sket noget yderst beklageligt med genstandene, som dukkede frem i lyset.

- Åh, nej. Vandflasken er - ...? Hva'? Den er ikke smadret? Men - ...? hvordan Fanden er låget blevet skruet af? Leif sad på hug og stirrede vantro på flasken og låget, som på mystisk vis var blevet frarøvet hinandens tætsluttende selskab.

Han rystede forvirret på hovedet.

Hans hemmelighed. Hostesaftflasken, som stadig havde "Vor...bing Apote.." skrevet på kanten af den slidte mærkat, flasken, som igennem årene havde rummet litervis af vand til at blande farverne til hans elskede akvareller. Leif havde altid remedierne på sig til at tegne og male. En blok, pensler, en farvelade og så ... flasken. Hvad kun ganske få mennesker vidste. For det skulle holdes hemmeligt. Især her i Vorkøbing!

Det gjorde nok ikke noget, at Charlie så det, men ... (- Det er Fandenkrasme aldrig sket før!!)

- Er det bare vand? Jamen, så er det da ikke så slemt.

- Ja, der er godt nok noget vandfarve i. Ikke ret meget, men hold kæft, mit nye billede er helt ødelagt, og - ...!

(- ...!)

Leif rejste sig langsomt, som i trance, mens han stirrede på papirlapperne i hans venstre hånd.

- Hva'- ...? Hvad er det for nogle penge? Forvirringen stod så tydeligt at læse i hans ansigt, at Charlie ikke kunne dy sig for et mere muntert smil.

- Nå, du er vel så velhavende, at et par hundredkronesedler fra eller til ikke gør den store forskel? Af at sælge dine malerier, mener jeg.

- ... fem ... ni ... *tolv* hundrede kroner? Hvor kommer de fra? Ja, det er i hvert tilfælde ikke mig, som har lagt dem i tasken. Jeg kan ikke huske, hvornår jeg sidst har haft et så astronomisk beløb i mine hænder.

- Nå, men når de tørrer, er de fuldt ud så gode som andre sedler, ikk'?

- Måske, men hvor - ...? Hans øjne søgte ud i intet. Han tænkte, så det knagede. (- Hvor i hede hule Helvede er de penge kommet fra? De havde da ikke været der i - ... var det i går, jeg sidst - ...?)

- Er der ellers noget, som er blevet ødelagt? spurgte Charlie.

- Hva'?' Åh, du mener - ...? Han så ned på sine ting. - Nej, det tror jeg ikke. Bortset fra denneher. Han løftede blokken i vejret. Den nederste halvdel af bladene var gennemblødt.

- En helt ny blok. Fandens osse!

- Årh, det er da ærgerligt. Og du som elsker at male.

Charlie hjalp ham med at samle resten af taskens indhold sammen. Leif stoppede de vådeste ting nederst igen. Han havde stadig et stykke at gå, før han var hjemme, og der var alligevel intet han kunne gøre ved det nu. Nu gjaldt det bare om at komme videre!

Igen stod de overfor hinanden med disse små usikre forsøg på at ramme et neutralt ansigtsudtryk, som kan tolkes som et smil uden samtidig at være forpligtende eller personligt på nogen måde. Helst uden direkte øjenkontakt i Leifs tilfælde. En svær kunst.

- Tja, men det var en værre vandgang, hva'?' smilede Charlie. Leif så på hende og pludselig - ... (- Nej, det kan ikke være rig- ...tigt? Jeg er lige kravlet ned fra Lines vindue. Hvordan kan jeg så - ...? Jeg er dybt *deprimeret*, er jeg ikke?)

Leif registrerede skrækslagent sin ... *umulige* ... reaktion. Her gik han og var dybt nedbøjet over sin afsked med Line. Hvordan kunne han så stå på et koldt gadehjørne midt i denne triste, rå-kedelige købstad og mærke en frygtelig ... en uimodståelig ... trang? til at trække Charlie ind til sig og give hende et kys?? Et kys, han næsten kunne *føle* på sine læber. Uden at de nogensinde havde givet hinanden så meget som det allermindste kindkys! (- *Det kan ikke være rigtigt!*)

Fornemmelsen forsvandt heldigvis lige så hurtigt, som den var opstået. Leif fandt taknemmeligt tilbage til sin halvt bedøvede sindsstemning. Havde det ikke været for de uforklarligt opdukkede penge, ville alting være, som man kunne forvente. Den overrumplende - *helt forkerte!* - dragning mod Charlie var væk. Havde ikke eksisteret, vel?

- Nå, men vi prøver igen. Du må ha' det. Charlie blev stående. Smilet, der havde fået et eller andet til at røre på sig et sted i Leifs underbevidsthed, blev mere almindeligt. Et farvel-og-på-gensyn-smil. De skulle hver sin vej. For alvor denne gang.

- OK, i lige måde, Charlie. Det var trods alt hyggeligt at møde dig.

- Ja, ikke. Bare ærgerligt, det med tasken, hva'!. Måske vi ses igen, ikke?

- øh, hvad mener - ... tja, - ... jo, mener jeg. Hvem ved. Det er jo en lille by.

- Ja, ikke sandt. Nå, men hej.

- H...ej, kvækkede Leif.

De udvekslede et sidste, usikkert smil og *så* forlod Leif hende. Han travede rask til. Ikke kun for at nå hurtigt hjem med sine våde ejendele. I lige så høj grad for at komme væk fra

dette farlige sted, hvor følelser, han aldeles ikke havde behov for, kunne opstå ud af den iskolde luft. Bedst at komme hjem i sikkerhed under dynen, hvor han kunne riste sig selv over sin egen private Helvedesild uden forstyrrende elementer.

***

Pers verden var rød. Og sort. Så rød igen. Farverne skiftede umærkeligt. Han forstod ikke, hvorfor farverne skiftede på den måde. Var der ikke noget lys i nærheden, som kunne vise ham, om den røde farve virkelig også var rød? Vise ham, at det sorte virkelig var en farve og ikke døde momenter i de tanker, som blev så ... svære ... at ... tæn- ...

Per fornemmede skikkelsen. Et andet menneske, et levende menneske stod ved hans side.
- hj-æ-l-... m-e-g. Ordene, tykke af blod, nåede end ikke Pers egne ører.

Per syntes den røde farve blev mere sprød i kanterne. Måske var der alligevel lys i nærheden.

Per så ikke stenen komme susende.

Stenen ramte hans tinding lige over øret. To gange. Tre gange. Per nåede ikke at dø af sig selv. Stenen gjorde arbejdet for ham.

***

På grund af det sene tidspunkt og beliggenheden udenfor byen, blev historien om Snabelens afbrændte hus, mordteorien inklusive, først bragt til Vorkøbing af fire mere tørstige end trætte brandmænd, der sluttede vagten med en håndfuld kolde øller på Grand Hotel ved to-tiden om natten. Nyheden, som ganske overdøvede snakken om det morsomme slagsmål tidligere på aftenen, fik selv Soldatens billardspillende venner til at glemme, at han faktisk burde være kommet tilbage til byen på det tidspunkt.

- Han er sgu da strøget direkte hjem til silden for at indhente det forsømte, manner! som Allan Halvnæse fnisede, da snakken ud på morgenstunden endelig nåede omkring den hjemvendende kammerats fravær. Halvnæsens meget sigende finger-i-hul-gestus fik resten af rødderne til at brøle af grin rundt om det flaskebugnende bord.

Soldaten ville først dukke frem af Lines velformede pusselanker engang i løbet af lørdagen, var den generelle mening.

***

Charlie så efter Leif, indtil han forsvandt om det næste hjørne. Hun havde ikke følt noget specielt nyt eller spændende ved mødet med Leif. Hun havde til gengæld haft det godt ved for en gangs skyld at tale med en mand, som ikke konstant var beskæftiget med at gætte sig til hendes brystmål gennem frakken eller som var så selvoptaget, at hun måtte sparke ham over skinnebenet for at få en smule opmærksomhed. Leif havde godt nok virket en smule nedtrykt ... ganske som hun selv, faktisk. Det med pengene havde da i øvrigt været morsomt. Men Leifs ansigt, da han så dem ...?

Hun nåede ejendommen og løb op ad trappen til sin lejlighed. Efter et ømt kindkys til den sovende Nikolas, fik hun møjsommeligt verftet sin babysittende og alt for velvilligt snakkende

mor ud. Klokken halvt to var hun i seng og lå og stirrede op på den skæve firkant, som gadelampen kastede gennem hendes andensals vindue.

- Hvor ville jeg dog ønske, at han ville lade mig være i fred! sagde hun højt ud i soveværelset. Nu var det ikke længere Leif, hun tænkte på. - Især for Nikolas' skyld.

Uvilkårligt dukkede en lang række ubehagelige episoder op i hendes tanker. Møder med Frank. På kroen, på gaden, ja selv da hun havde holdt sin seneste fødselsdag, var han dukket op for at lave ravage. Utallige gange havde hun desperat forsøgt at dysse ham ned, mens han stod på trappen foran hendes lejlighed og højlydt udbredte sig om hendes indbildte affærer, til overflod krydret med andre, lige så opsigtsvækkende betragtninger over det, han plejede at kalde "byens hyperaktive underliv". Der var åbenbart ikke grænser for, hvilke personer og hvor meget Frank spionerede på dem. Om de historier var mere sande end det hjernesvind, han diskede op med angående Charlies privatliv, anede hun ikke det mindste om. At hun ved flere lejligheder ufrivilligt var blevet beriget med adskillige sider supersaftigt sladderstof, var hende aldeles ligegyldigt. Et var at pjaske rundt i hendes egne og venindernes lønlige tanker og gerninger, noget ganske andet at få serveret sjofle detaljer om Bager Dit og Bagerjomfru Dat eller at høre om, hvem der sidst var set luske ud af den ellers diskrete villa ved gadekæret i den gamle bydel.

Frank var en udtømmelig kilde af dyneløfterguf. Hvis der altså var hold i svineriet. Charlie vidste mere end nok om mandens forkvaklede og hæmmede præstationer på det seksuelle område - at hun i sin tid havde spildt en hel sommer på at forføre ham, var stadig det største, energifortærende og dødbringende Sorte Hul i hendes univers - og hun var efterhånden nået frem til en sikker formodning om hans motiv for at dyrke sin hæmningsløse snagen i andre menneskers privatliv. Frank kunne groft sagt ikke få udløsning på anden måde end ved at boltre sig i slibrigheder. Frank Rodenstock fungerede til daglig som kontorchef ved kommunens afdeling for vandvæsen og kloakker. En beskæftigelse, der ellers burde give ham rigelig dækning med hensyn til slam og giftige uddunstninger. Men ak.

Charlie gyste ved mindet om aftenens sammenstød. (- Gad vide, hvad det var for en fyr, der havde slåset med ham?) Charlie kendte ham ikke. (*Gaaa-aab*). Hun vendte sig mod væggen og gjorde et hæderligt forsøg på at glemme Frank. (- Mon ikke det ville hjælpe, at tænke lidt på - ... hva' er det nu ... Leif! ... Årh, Nikolas skal have nye støvler i morgen. Bare de stadig har de dér - ... oppe på torvet? Hm, det var da meget sjovt, sådan (*gaaab*), som de var stødt ind i hinanden ... *hmmm* ... at de sådan var ... *hmmm* ...

Charlie sov.

***

Frank skulede op mod det mørke vindue. Hans venstre arm gjorde helvedes ondt, venstre knæ dunkede om kap med hans højre balle, rifterne på halsen sved. Men ingen smerte kunne konkurrere med den syreboblende hævnthirst i hans hjerne.

(- Den lille, lede mær kan vente sig!) I Franks bevidsthed var slagsmålet med den for ham ukendte Ole, de fire kvinders åbenlyse foragt, krogæsternes hånlige kommentarer samt hans paranoide indstilling til tilværelsen i almindelighed blevet mikset sammen til et par korte, kontante læresætninger: A) Charlie havde skidt ham op og ned ad ryggen i offentlighed; det skulle hævnnes. B) Halvdelen af Vorkøbing havde set ham få tæsk af en fremmed; det skulle

også hævnes. Frank var blot skuffet over, at han ikke havde fået fat i nakken på kællingen, før hun nåede hjem.

Lyset blev slukket bag gardinerne i Charlies soveværelse. Ikke mere at gøre her. Hans raseri gjorde ham mere rastløs end sædvanligt. Hvor skulle han gå hen? Kroen var udelukket. Det snuskede værtshus bag Grovvarrelageret i den anden ende af byen kunne heller ikke tiltrække ham. Frank vandrede hidsigt ned ad fortovet overfor ejendommen, hvor Charlie boede.

Måske han kunne være heldig at se borgmesteren snige sig ud af luderhullet bag gadekæret? Et vindue, som pludselig blev oplyst, tiltrak sig hans opmærksomhed. Kun kortvarigt. Frank kunne ikke se noget indenfor vinduet, som foruden store, grønne planter var forsynet med et langt, lavtsiddende gardin. - Nå, det er bare gamle enkefru Herlufsen, som skal ud og slå en streg, fnyste han.

Han følte en ubændig trang til at belure nogen. Bare en eller anden. Naturligvis måtte det gerne være et af hans specielt udvalgte, unge og kvindelige ofre - og alligevel ikke. Aftenens forsmædelser krævede noget særligt, noget ekstraordinært for at blive gengældt. Han gennemgik hurtigt et par normalt gode udkigsposter, herunder carporten foran Line Lidders' hus. Han forkastede dem en efter en. Af mangel på anden beslutning styrede hans skridt alligevel ind på en rute, som ville bringe ham forbi netop dette, hans favorit-lurepunkt.

Noget særligt? Men hvad?

Han var tre kryds fra Lines vej, da han hørte en bilmotor nærme sig. Lyden standsede. Bilen var stoppet på sidevejen foran ham. Frank satte farten lidt ned. Man skulle helst ikke støde ind i for mange mennesker på denne tid af natten. Især ikke, når man var ude i et ærinde som hans. Nu kunne han kun høre sine egne skridt. Han nærmede sig forsigtigt hjørnet af sidevejen. Motoren kom til live igen. Frank tog et enkelt langt skridt ind til siden, ind bag en rimeligt skærmende hæk. Bilen kørte ikke særligt hurtigt. Han stak hovedet frem fra hækken og så mod hjørnet. Nu rullede bilen langsomt på tværs af vejen. Frank, konstaterede forbavset, at det lignede den bil, han havde set foran Lines hus tidligere på aftenen.

(- Hva' i alverden?) tænkte han. (- Du kommer sandelig godt omkring i aften, hva'? Hvem du end er. Men der er selvfølgelig heller ikke langt hen til Lille Lines Lidderbutik.)

Uden at betænke sig sprang Frank tværs over kørebanen og listede omkring hjørnet. Bilen kørte så langsomt, at han næsten kunne gå lige så hurtigt. Han sneg sig langs villahavernes rækværk og hegn. (- Mon han skal hen forbi og spionere igen? For i så fald kører han da den forkerte v- ...?!)

Mesterlurere Frank standsede som ramt af lynet. Oprinnet foran ham var i virkeligheden *nøjagtig* det, hans forbitrede og perverse sjæl havde sukket efter, lige siden han stod bag Kroen og gav etablissementet og resten af verden sin stift oprakte "finger". (To gange, for god ordens skyld). Var der én ting, som kunne få resten af den søvnige og dvaske provinsby til at kæfte op i sultent begær efter detaljer og gætterier på årsag og sammenhæng, ville det være den scene, han i dette hellige og ... salige! ... øjeblik kastede sine vildt stirrende øjne på. Chok nummer ét var nummerpladen. "SEJR 4". Chok nummer to var den dermed letgenkendelige profil bag rattet. Nu forstod han, hvorfor han ikke havde genkendt ham tidligere på aftenen. Dét var den sidste mand i byen, Frank kunne forestille sig luske omkring Lines hus.

Kendsgerningerne sivede bemærkelsesværdigt trægt ind i hans hoved. Dertil var situationen for ... alt for fantastisk. (- Det er godt nok den bedste - ...!!)

Bilen kunne ikke tilhøre andre end en vis fru Benedikte Sejrsen, men blev denne kolde nat ført af samme dames agtværdige husbond, hr. landsretssagfører Adam Sejrsen ... og ... holdt

nu stille midt på den smalle kørebane for at lade en ganske særlig dame indtage sædet ved siden af bemeldte fru Sejrsens mand. Line Lidder, hele den samlede manddoms eftertragtede sexkilling, Franks lønligste dyne-bolle-dame, pt den lusede Leifs uventede elskerinde, den hjemvendte forbryderspire, Pers officielle kæreste - satte sig uden hastværk ind i bilen, strakte sig på tværs af sædet og indledte en i Franks øjne hed og lidenskabelig kyssekamp. Gadelampen længere oppe ad vejen aftegnede silhouetterne i bilen med forbilledlig akkuratessse.

Frank vågnede af trancen. Han kastede sig ind til siden. Ikke fordi de to hemmelige elskende kunne gøre ham noget, hvis de fik øje på ham, men chancen for at overvære denne ganske utrolige og *umulige* tête-a-tête ville han ikke gå glip af for noget i verden. Han glemte at trække vejret, stod stiv som en støtte og gloede glubsk på sensationen.

Silhouetterne i bilen gled ... modstræbende ...? væk fra hinanden.

Motoren kom til live. Bilen kørte fremad, denne gang i et mere normalt og dermed hurtigere tempo, end Frank kunne følge med til. Han trådte frem fra sit skjul og forbandede sit uheld. Samtidig med at hans indre jublede ved tanken om det, han havde overværet. Hvorfor havde han ikke sin bil i nærheden, så han kunne følge efter dem? Han anede selvfølgelig intet om, hvor de to turtelduer skulle hen. Selvom han hentede sin bil, ville det være halsløs gerning at køre byen igennem på kryds og tværs i håbet om at se Sejrsens hoppende bagdel i bilvinduet. Tanken fik Frank til at fnise hysterisk.

- Lad dem bare køre! Aftenen var reddet under alle omstændigheder. Han var uforvarende snublet over den største fordækte sensation i Vorkøbings historie. End ikke synet af kommunaldirektøren, der duknakket listede sig rundt om gadekæret med hatten trukket ned i panden, havde givet ham større tilfredsstillelse. Frank følte sine Moonboots svæve henover fliserne på hjemvejen. Intet, han ellers måtte blive vidne til, kunne konkurrere med stævнемødet mellem byens to mest berømte personer.

Først da han lå i mørket og sundede sig efter en tænderskærende udløsning i munden på det plastic-kvindehoved, han havde indkøbt to år før på en tur til Hovedstaden - et hoved, der til hans usigelige fryd havde næsten samme hårfarve som Line "Lidder" - kom han i tanke om noget, som havde ligget et sted i hans baghoved og naget ham, siden han hørte Sejrsens bil anden gang. Havde det været den samme lyd? Var det i virkeligheden ikke to forskellige motorer, han havde hørt? På den anden side havde han ikke hørt nogle bildøre smække?

(- Og hvor var Per henne?) Frank vendte sig ophidset i sengen. Skulle Lines *boyfriend* ikke være arriveret længe før det tidspunkt, hun havde kastet sig over sagføreren i bilen?

Frank kunne ikke sove. Bilmotorer - store, beskidte grabber, som tampede løs på hans ribben - åndssvage kællinger, som rakte tunge ad ham - hedt kyssende skygger - hånlige, grinende ansigter - alskens frydefulde og rædselsvækkende tanker og fantasier, som nok kunne holde en vaskeægte, neurotisk luskepeter vågen, gjorde deres til, at Frank vred og drejede sig i det meste af en time.

Sekunder før han slumrede ind, kom så præcis den tanke, han havde ventet på hele sit liv:

(- Der må være noget i dette her for mig også!) Franks mund fortrak sig i et grumt og grådigt smil. (- Åh, I kan bare vente Jer. Allesammen!) Smilet forsvandt først længe efter, han var faldet i søvn.

***

Ikke uventet var det Tumben, der udviste den nødvendige omtanke. Han hentede deres overtøj og fik lempet sin mere end halvfulde makker ud af Kroen.

Stumpen havde gudskelov ikke snakket over sig. I løbet af de fire timer, de havde befundet sig på Kroen, var der røget en del pilsnere med "sidevogn" indenbords. Stumpen havde sandelig ikke holdt sig tilbage. Heldigvis havde slagsmålet og nyheden om ildebranden sørget for, at alle havde rigeligt at spekulere på. Ingen stillede dumme eller nærgående spørgsmål. Tumben var glad, da han slæbte sin kammerat ned gennem Hovedgaden.

Det ville ikke være første gang, at han klædte ham af og lagde ham i seng. Tumben traskede sindigt afsted. Stumpen vaklede med, så godt han kunne.

***

Leif var sikker på, at hans mor hellere end gerne ville klæde ham af og lægge ham i seng. Rigtig pusle om ham og putte ham, som dengang han var en lille dreng.

Det var ulideligt, som hun hang over ham fra det sekund, han satte nøglen i hoveddøren. Hun tilbragte det meste af aftenen i sit syværelse, vidste han, alligevel var hun på pletten, så snart han stod i entreen og hængte vindjakken ind i skabet. Hendes dæmpede, nervøse talestrøm, som han forlængst havde opgivet at gøre noget for at standse, fortsatte, mens han gik ud i køkkenet og lod, som om han overvejede et stykke natmad. Hvilket han straks fortrød. Da hans mor forstod, hvad han øjensynlig havde tænkt sig, fik hun på millisekunder fremtryllet et overdådigt koldt bord, som han fik det største mas med at sige pænt nej tak til. Det var absolut ikke madhunger, der plagede ham.

Lydene fra stuen fortalte ham, at der stadig var gang i "Tjubang-kanalen", hans fars favorit-TV-station. Hans mor behøvede overhovedet ikke hviske. Skuddueller og kvindeskrig rusede gennem villaen. Leifs far, Karl Erik Næsholm, var glad for sit TV. Han fik bare så sjældent lejlighed til selv at tilbringe en hel aften med at stirre ind i kassen. Alt for ofte blev idyllen afbrudt af fortvivlede nødråb fra folk, hvis navlestreng til den store TV-moderkage var skåret over. Så måtte Karl Erik rykke ud og redde Familien Danmark fra det, som var værre end døden: Den Sorte Skærm.

Hverken hans kone eller Leif tog længere notits af det velkendte smæk fra aluminiumskufferten eller lyden af bilen, som tøffede ned af vejen. Karl Eriks udrykninger foregik ikke med blå blink og sirener, skønt de i nogles øjne var langt mere akutte og livsnødvendige end øvrige redningstjenesters. Han var altid villig til at komme sine kunder til undsætning. Døgnet rundt. Efter sådan en god, gedigen dansk efterårsstorm kunne han mageligt være hjemmefra i ugevis for at genrejse den knækkede antenneskov i Vorkøbing og omegn.

Karl Erik havde ikke altid været radioforhandler og elektronisk redningsmand. Han var udlært automekaniker. Hans hjerte bankede imidlertid ikke for hestekræfter og oliemålere. Det galopperede hurtigst, når han i en sen nattetime fik Beograd ind på en hjemmegjort miniaturradio eller når en kunde bestilte en af de nyeste parabler i forretningen, hvilket betød, at han endnu en gang fik fornøjelsen af at indstille og finjustere noget af sit yndlingslegetøj. Karl Erik var vild med teknik. Radioer, TV, elektrisk køkkengrej, bilens computerstyrede indre, alt, som indeholdt elektroniske kredsløb eller finmekanik. Teknikken var for Karl Erik vejen til Paradis. En vej, som desværre ikke var så tornefri, som han kunne ønske.

Leif, hans eneste barn, hans eneste søn, der på ingen måde følte hverken fingre eller ryggrad krible ved synet af en cd-afspiller eller en mikroovn, var ham en stadig og skamfuld torn i øjet. Eller det var måske at underdrive.

Karl Erik havde gjort et bravt forsøg på at opdrage sin søn. Leif havde ikke tal på de Erector- og LEGO-sæt, hans far havde givet ham i gave, siden Leif var gammel nok til at kende forskel på kniv og gaffel. I timevis skulle han være med til at skille en brødrister eller samle indviklede dimser med batterier og lamper for at lære grundreglerne i et liv, der efter faderens faste overbevisning ville bestå af lige dele watt, ampere og volt. Og Leif havde afskyet hvert sekund. Han kunne lide at høre musik, mange slags musik. Hans far kunne lytte til hvadsomhelst, blot det drejede sig om finjustering af basbalancen i et sæt nye højttalere. Selve musikken, klassisk, jazz eller rock var bedøvende underordnet. Den aften Leif blev tvunget til at overvære sin far savle over en ny forstærkers evne til at gengive *hvid støj* perfekt, stod i hans erindring som *den* afgørende begivenhed, der totalt ødelagde grundlaget for hans hårdt prøvede respekt for faderen.

På sin side måtte Karl Erik modstræbende indse, at al hans møje var forgæves. Leif var underbegavet. Drengen var ganske ude af stand til at lære Ohms Lov, havde mindst tolv tommelfingre, når han skulle samle selv den simpleste håndmixer, og nægtede pure at indordne sig under Karl Eriks først udtalte, men senere kraftigt fremførte ønske om, at Leif skulle indgå i radioforretningens beskedne stab på fritidsbasis med det klare sigte at overtage biksen, når han engang havde gennemført en passende uddannelse - sideløbende.

Værst af alt: Leif ville være maler! Karl Erik måtte mere end én gang krydsforhøre sin kone for at sikre sig, at der ikke var tale om en forbytning på fødegangen. Hans søn - maler. *Kunstmaler* - for at det ikke skulle være løgn. Karl Erik var sønderknust. Desværre for Leif var han ikke til sinds at affinde sig med sit nederlag i stilhed. Han havde i et sjældent tilfælde af storsind affundet sig med tanken om, at sønnen i stedet læste til arkitekt, Leifs nærmeste kompromis mellem sine egne behov og faderens absolutte krav om en "ordentlig" uddannelse. Denne tvungne overenskomst forhindrede ikke faderen i at benytte enhver lejlighed til at udtale sig nedsættende om alt, man kunne bruge til at slå streger eller male klatter med. Dukkede der noget op i radioen eller fjernsynet om emnet, kunne Karl Erik mageligt tilbringe resten af aftenen med en endeløs monolog om barnlige smørier og tåbelige malere - Van Goghs afskårne øre var i sagens natur en kærkommen genganger - krydret med hans kæphest nummer to: en generel nedrakning af alle, der havde taget en statsautoriseret uddannelse.

Karl Erik hadede akademikere. Han var stolt over sin kamp for at forlade mekanikerbranchen og starte sin egen radioforretning med værksted. En kamp, som havde givet ham det rette syn på, hvad der skal til, for at kunne sit kram. Til forskel fra akademikerne, som bare sad på deres flade og troede, at de vidste alt om alting. Fisefor nemme ingeniører - og *arkitekter*, for eksempel - som blot viftede med deres elendige eksamenspapirer uden at have begreb skabt om ægte håndværk, var narrehatte, knap værdige til hans dybe foragt. Leif havde nu levet med denne foragt i tolv år. Havde kæmpet med den og grædt sine modige tårer derover.

Men han havde ikke ladet faderen få sin vilje i den sidste ende. En ting, *han* var stolt over.

Leif gennemførte gymnasiet, fik afslag de første to gange, men kom ind på Arkitektskolen i tredje forsøg. At han selv måtte skaffe sig det nødvendige underhold til sine studier, var han kun glad for. Jo større uafhængighed han kunne tilkæmpe sig fra sine forældre desto bedre. Han fik aftenarbejde som medhjælper på Københavns Hovedbibliotek, reddede sig mirakuløst

et kollegieværelse på Amager, sørgede for ikke at forsømme bemærkelsesværdigt mere end sine medstuderende og foretog hver eller hveranden weekend turen hjem til Vorkøbing og de hårdt tiltrængte tilskud fra moderens hemmelige husholdningsopsparing.

På et andet plan forsøgte Leif derudover at gennemføre noget, som måske og måske ikke ville give ham den anerkendelse, han i realiteten savnede fra sin far. Og fra sin mor. Leifs højeste ønske var, at hans forældre bare én gang ville se på ham med andre øjne. At de ville forstå, at skønt han ikke var den perfekte søn, de havde forestillet sig, så var han - ... *ham*, Leif, deres søn, på godt og ondt. Med sine egne talenter, sine egne ønsker og sit eget liv - og femogtyve år gammel! Indtil videre et uopfyldt ønske. Hans far var lokal mester i spydigheder og hans mor var så pylret, at Leif ofte ønskede, at han kunne blive fri for at tage hjem til dem. Men Leif havde trods alt arvet noget efter sin far. Han gav ikke op så let. Han vidste, at det ville ende galt, hvis han ikke kom overens med dem på en eller anden måde.

Derfor havde Leif lagt en plan.

Siden tolvårs-alderen havde han næret ønsket om at udrette bare én ting, som kunne få Karl Erik til at nikke anerkendende til ham. De første, naive forsøg var ikke faldet heldigt ud. Miraklet lod stadig vente på sig.

Han vidste, at det aldrig blev hans maleri, som fandt nåde for hans fars øjne. Karl Erik havde simpelthen udstedt et totalt, ubetinget forbud mod at omtale endsige demonstrere Leifs eventuelle evner på det felt. Arkitekt, det var, hvad det var, klatmaleri var en hån mod ærligt arbejdende mennesker.

Leifs lønlige håb om Det Magiske, Anerkendende Fader-Nik havde udkrystalliseret sig i det allersidste forsøg, han ville gøre for at vende tingene til det bedre. Hans hemmelige plan. Han ville tage kørekort, koste hvad det ville. Samtidig ville han gøre sig store anstrengelser for at lære så meget om motorer, at han kunne *bevise* overfor faderen, at han selv, egenhændigt kunne vedligeholde og reparere en bil. Til første del af denne optimistiske *Endlösung* havde Leif tilmeldt sig en køreskole, anden del foregik på en tankstation ved siden af kollegiet, hvor Leif utroligt nok havde snakket sig til en slags uofficiel læreplads, uhyre beskedent lønnet, udelukkende med det formål at øve sig i de automobile discipliner under tankbestyrerens noget mere overbærende opsyn.

To gange om ugen stod Leif derfor med værkende knæ og øm ryg bøjet ind over motor efter motor og forsøgte at lære sig de uhyggeligt mange fagudtryk, håbede, at han fandt det korrekte stykke værktøj og benyttede enhver lejlighed til at sidde bag et rat. Belønningen for de mange timer i olie og udstødningsgasser kunne stort set betale for køretimerne, som forholdsvis nemt kunne afstemmes med studierne, biblioteksjobbet og "motorakademiet". Hans afsluttende, praktiske køreprøve skulle netop finde sted i ugen efter denne sidste elskovsweekend i Vorkøbing. Havde Leif været mindre seksuelt disponeret, havde han nok været mere nervøs for afslutningen af delplan nummer ét, end han var.

Køreprøven kunne denne fredag aften rende ham noget så grusomt. Hans bekymringer og sorger havde i smuk forening samlet sig på ét sted: Leifs mellemgulv. Hvert tredie sekund foretog hans ømme mavemuskel den samme, kvalmende elevator tur. Både når han tænkte på Line og når han anstrengte sig for *ikke* at tænke på hende.

Leif forlod køkkenet. Til hans beroligelse fulgte hans mor ikke efter.

(- Åh, nej!)

Leif stirrede fortabt. Han havde slænet Fjällräven ved siden af sine støvler ganske uden at huske på, at vandflasken (- *Hvordan fanden var den prop røget af?*) havde gennemblødt det

meste af indholdet. Nu konstaterede han en grusom detalje, han ikke havde bemærket i gadelampernes utilstrækkelige lys. Vandet, kun tre dage gammelt, havde gennemblødt æsken med hans nye farver. Hans vandfarver. Det, han kunne se af taskens bund, var overstrøet med kulørte plamager og striber.

Og - rædslen over alle rædsler - farverne havde på de få minutter, hvor tasken havde stået på gulvet, afsat flere tydelige pletter på entreens ensfarvede gulvtæppe. Hans næste mistanke viste sig desværre at være mere end velbegrundet. Et blik i skabet og - ... (*gulp*). Bagsiden af hans jakke var endnu mere fantasifuldt dekoreret.

Leif vidste, det ikke ville betyde noget, hvis hans mor så de fatale pletter, *men* - ...

Før Leif fik samlet sig så meget, at han kunne gøre noget for at fjerne de forræderiske farver, stod hans mor i køkkendøren. Hendes forskrækkelse var næsten større end Leifs. Et par hurtige lyde bag Leifs ryg og hun var tilbage med en våd klud. Knæene afgav en række skarpe knæk, da hun kastede sig ud i "Operation Pletfjern".

- Det må din far ikke se! jamrede hun hæst, - Tag tasken med op på dit værelse, så skal jeg nok fjerne pletterne.

- Det - ... er bare ... vandfarver. Leif var handlingslammet i middelsvær grad. - ... og øh - ... Mor, - ...

Hun så op på ham fra sin knælende stilling foran gerningsstedet.

- Min jakke - ... den er ... også - ...

- Det skal du ikke tænke på. Jeg skal nok ordne den til i morgen. Hun rettede sig op og så hen mod døren til dagligstuen. Knaldfilmen var slut. Indledningsjungen til de obligatoriske reklamer før aftenens sidste, fup-erotiske komedie rungede lystigt gennem huset. Karl Erik var sikkert anbragt. Helt kontant ville han sidde fastlimet til lænestolen, indtil han havde sikret sig, at fjernsynet susede korrekt, når stationen slukkede for senderen, dernæst at selve apparatet indtog sin slumrende parat-tilstand med en ren og flimmerfri, sort firkant.

- Jeg går op - ... øh, i seng, mor. Leif orkede ikke at tale sagte. Han orkede heller ikke at tænke på de konsekvenser, det kunne få for den altid skrøbelige familiefred resten af weekenden, hvis hans far så farvepletterne på hans taske og jakke. Han hankede op i tasken, greb fat i gelænderet og trak sig op på det første trin med gigantiske, mentale dykkerstøvler på fødderne. I det mindste dryppede vandet ikke på trappeløberen.

Vel anbragt under dynen var Leif endnu mere alene med sine kolossale og fornuftstruende problemer. Ikke fordi noget levende væsen kunne lindre hans kvaler den mindste smule. Aftenens begivenheder fremførte en grum *danse macabre* i hans hjerne. Musikken bestod af skærende disharmonier uden sammenhæng, teksten var hjemmefabrikeret til lejligheden og blev fremført under titlen "Hvad har jeg tilbage at leve for?"

Var der monstro en skjult og ukendt, højere mening med, at alle hans forsøg på at skabe sig en tålelig tilværelse skulle mislykkes, at selv hans spinkleste håb skulle fornedres og knuses, at hvert sekund i de sølle rester af hans liv skulle foregå i et evigt gentaget Helvede? Kunne livet blive meget værre?

Intet kunne være med rædselsfuldt end dette.

Mente Leif.

***

Pensionist Herman Stoll foretog sin vanlige morgentur med Plet og Tøsen. De to "gadekryds" opførte sig eksemplarisk. Herman var god til dyr, havde trænet mange hunde. Han havde igennem årene haft forskellige racer, men i sit otium var han yderst tilfreds med sine seneste to anskaffelser. Der var et stænk labrador, et strejf collie og mere end en god portion schæfer i hans to søde, venlige og aldeles fredsommelige kæledyr.

Villakvarteret var nyt. I Hermans øjne. Han havde boet i Vorkøbing hele sit liv. Alt, som var bygget senere end 1950 var derfor nyt. Disse huse var bygget sidst i halvfjerdserne. - Og se bare træerne, som han betroede Plet og Tøsen for tusinde gang. - De er knap nået op over skorstene, hmpf.

Hans morgentur, som ikke afveg en flise fra alle hans andre morgenture, ville bringe ham igennem det meste af byens sydlige kvarterer. Men hvad, han havde ikke meget andet at lave på sine gamle dage. Jobbet som værkfører på Vorkøbings Plade- og Autoværksted havde ikke krævet ret meget af ham rent fysisk. Han følte sig derfor i strålende form denne tidlige lørdag morgen. Rutine-besøget i Bagergården for at hente hans to kryddere "- på regning som sædvanlig? Naturligvis, hr. Stoll," havde beriget ham med nyheden om ildebranden i Snabelens hus.

- *Tsk, tsk, tsk*, som han betroede Fru Bagermester Kragenstrup, - ja, det er utroligt, at den gamle fyr har klaret sig i så mange år. Nå, men sådan skulle det altså ende.

Plet var allerede på vej mod rendestenen. Herman og hans hunde kendte turen i blinde. Bagerposen dinglede muntert i Hermans net. Den lille kortege krydsede en villavej, hvor hækkene stadig kun nåede op i knæhøjde. Herman havde nok læst annoncerne og vidste, at husene var dyre trods det bart udseende landskab. Det var også mest håbefulde tilflyttere og enkelte forretningsfolk fra Vorkøbing, som var flyttet ind i de rummelige villaer. Men her var trods alt pænere end ude ved betonrædslerne i Østbyen og Vestbyen! Derefter kom han til hans yndlingskvarter, næst efter det, han selv boede i. Her lå udelukkende gode, solide murermesterhuse med høje, solide hække og plankeværker, beboerne var brave, solide håndværkere (som han selv) og højere funktionærer. Herman kiggede tilfreds på den velordnede verden, som strakte sig foran ham.

Lydene, og i særdeleshed stanken, som kom fra haven bag plankeværket omkring radioforhandler Næsholms hus, fik derfor en dyb rynke til at folde hans pande. Herman var ikke specielt nysgerrig, men kombinationen af de dæmpede, hidsige stemmer og den sure hørm, som nåede hans næsebor, fik ham uvilkårligt til at standse sit trav. Herman trak en anelse i hundesnoren. Plet og Tøsen reagerede prompte. Sendte ham et kort, hengivent blik, hvorefter de roligt blev stående og åndede deres åbenmundede og tungedinglende hundeånde.

- ... jeg er ligeglad. Tasken var også gammel alligevel.

- Men hvad nu hvis Far finder ud af, at du bare sådan brænder den. Du ved, hvor Far hader, at noget går til spilde.

- jeg er da - ...

- ... og den var ikke ret gammel. De vandfarver kan da ikke have ødelagt den så meget. De gik da af på din jakke.

- Det er ikke kun det med farverne.

- Hvad er det så? fortsatte det indtrængende forhør.

- Ikke noget. Det er jo kun en rygtaske, ikke. Jeg køber bare en ny!

Herman rynkede på næsen af skuffelse. En rygtaske. Sikkert en af disse rædsler i kunststof, som agtværdige borgere konstant fik slynget imod sig af tanketomme unge, når de slaskede

omkring på gader og veje. For ikke at nævne i bussen og i toget! Ikke underligt, at det stank så forfærdeligt helt herude på fortovet. Han skulle just til at tage det første skridt væk fra sin fordækte lyttepost, da - ...

- Og hvordan vil du få penge til det? Kvindestemmen, stadig skruet ned til en stakåndet hvisken, måtte tilhøre den unge mands mor. - Jeg ved udmærket, at du ikke har råd til en ny taske.

- Og hvad hvis jeg har alligevel, hva'?

- Og hvor skulle du pludselig have fået de penge fra, hva'?

- Øh, det - ... det skal du ikke spekulere på. Jeg finder nok på et eller andet.

- Ja, for jeg kan godt sige dig, at jeg vil ikke både skulle forklare din far, at du sådan uden videre brænder en god taske og så ovenikøbet betale en ny for dig!

- Har jeg måske bedt dig om det, hva'? Lad mig nu bare være i fred, ikke? Stemmen fik en snert af noget barnligt. Herman hyldede ikke nymodens opdragelsesmetoder, der lod børn og unge opføre sig, som de ville. Han kunne kun bifalde moderens holdning. Hendes næste bemærkning vendte dog igen alting på hovedet.

- Åh, min dreng, hvorfor skal du altid være så egenrådig? Kunne du ikke bare for en gangs -

...

- Ti så stille, Mor. Jeg gider ikke diskutere det. Tasken er brændt og dermed basta!

(- Se, der var den igen! Ungdommen har sgu da heller ingen respekt for deres forældre.)

Herman rystede på hovedet. (- Kun, hvad man kunne forvente. Nå, men jeg har sandelig heller ikke tid til at stå her og spionere.) Han begyndte at gå. Hundene genoptog deres nysgerrige, men beherskede studie af fortov, rendesten og buske langs villavejen.

Han var kommet en ubetydelighed efter sit vante skema. Det overlevede han såmænd nok. De næste Nyheder i radioen var først om en halv time. Rigelig tid til at lave kaffe og smøre krydderne.

***

Det var ikke kun hundelufteren Herman, som fik et afbræk i sin formiddagsrutine.

Lørdagen startede dog helt efter bogen for flertallet i Vorkøbing og omegn. Enkelte morgenfriske cyklede hjem fra hyggearbejdet i brugshaverne oppe ved Møllen, med plasticposer tungt dinglende fra cykelstyrene, fulde af opgravede grøntsager. I Hovedgaden var de forretningsdrivende i færd med at bakse stativer og kasser ud på fortovene. Postbilen, færdiglosset bag den rødbrune bygning, hvor posthuset og det nye supermarked sloges om at have den kedeligste facade, kørte forbi Grand Hotel i en sky af udstødningssgasser. En enlig cykelrytter, som lagde sin træningstur omkring den gamle bydel, drønedede dødsforagtende indenom den gule postbil, to murersvende var på vej til lidt sort weekendarbejde i Vestbyen, en søvnløse avisabonnet eller to tjekkede håbefuldt postkassen for Amtsbladet og så videre og så videre og så videre.

De tydeligste forskelle i trummerummen viste sig kun på udvalgte steder. Politistationens parkeringsplads var bemærkelsesværdig fuld. Falckstationen, derimod manglede flere af de kendte køretøjer og havde gjort det hele natten.

Livet gik sin vante gang i Hovedgaden.

At folk stoppede hinanden på gaden og måske snakkede lidt længere sammen end normalt for en lørdagsindkøbstur, skyldtes naturligvis historien om ilden i Snabelens rønne. Flertallet

var enige om, at Snabelen altså endelig var faldet som offer for sine egne, ukontrollable handlinger.

***

Charlie og sønnen Nikolas på tre år havde haft det så morsomt hele morgenen. Fra Nikolas ruskede i hende klokken halv syv, til de nu var på vej op mod Hovedgaden og Rådhusstorvet, hvor hun havde set et par gode og billige vinterstøvler til drengen, havde de grinet og leet som aldrig før. En dejlig morgen. Gårsdagens ubehageligheder var lysår væk fra Charlies tanker.

Nikolas var en glad unge. Altid årvågen og nysgerrig. En "rigtig" dreng, som de uundgåelige, flinke damer gang på gang fortalte hans mor, mens de ruskede ham i håret og fulgte succes'en op med deres åndrige "- ih, hvor bli'r han altså køn!" Utroligt, så mange bekendte Charlie havde fået i byen, efter Nikolas var blevet født. Hun kunne ikke sige sig fri for en mistanke om, at det muligvis hang sammen med den triste, men i visse damekredse spændende og intrigante kendsgerning, at Nikolas var resultatet af hendes kortvarige og opsigtsvækkende forhold til en overordnet, offentligt ansat, en mand, som trods alt besad en form for status i det lille samfund. Hvordan forholdet derefter havde udviklet sig, var kendt og elsket samtalestof på Salon Frisette.

Mor og søn gik og løb hånd i hånd. Charlie med en kraftig hældning til venstre for at korte afstanden til Nikolas' begrænsede rækkevidde. Nikolas havde travlt. Nye støvler var i orden, men bagefter skulle han hjem til Mormor, der naturligvis havde forkælet ham aftenen før. Det kunne ikke gå hurtigt nok. Nikolas elskede sin Mormor.

På Hovedgaden trak Charlie ham op på armen. Det ville gå lidt for langsomt med hans korte ben. Hun havde ikke lyst til at standse alt for mange gange og udholde det slet skjulte fiskeri efter nyt i sagen Hr. Kloakchefens Bemærkelsesværdige Opførsel. På hjørnet af Rådhusstorvet mødte hun Sonja.

- Jamen, godmorgen, Charlie - og Nikolas. Hej, din frække knægt. Sonja gav Nikolas en symbolsk begmand. Drengen fnisede henrykt og gemte sig ind mod Charlies bløde rulamskrave.

- Hej Sonja. Nå, kom du godt hjem i går?

- Ja, ja. Det kan du - ... Sonja så sig omkring - ... tro. Du kan *tro*, at jeg kom godt hjem i går.

- Hvad skal det sige? Sig mig, er der sket noget?

- Neijj, neijj, der er absolut ikke sket nogetsomhelst!

- Jo, sig det nu, Sonja - roligt Nikolas, vi går lige om lidt, vi skal bare lige hilse på Sonja, ikke - hør, du ser mig lidt for frisk og rødkindet ud til morgen. Jo, der er sket noget!

- Og jeg siger, at der ikke er sket - ... nej, ved du hvad. Skal vi ikke glemme det, hva'?

- Hvad? Årh, Sonja. Du vil da ikke sige, at - ...

- Nå, men jeg må videre. Sonja sendte Charlie et muntert og *meget* hemmelighedsfuldt smil.

- Hej, Nikolas - og også dig, Charlie. Ses vi på torsdag? Sonja var allerede halvvejs forbi dem. Hun vendte sig og så spørgende på Charlie.

- Ja, ja. Det regner jeg da med. Men, så hej igen.

Charlie blev stående og stirrede undrende efter veninden. (- Hvad er der faret i hende? Jeg er sikker på, at der er sket et eller andet.)

Nikolas hoppede med hele kroppen for at komme ned til jorden.

- Ja, ja, da. Komsedasse. Hun løftede ham ned og de fortsatte over til skotøjsforretningen, hvor der gudskelov stadig var nogle par tilbage af de forede støvler, hun havde set.

***

Stumpen, som aftenen før havde inhaleret et pænt kvantum øl med mere, vågnede frisk og rørig klokken halvni, hvilket fik selv Tumbens moderate åndsevner til at studse. Kammeraten var rastløs og ivrig hele formiddagen. Tumben kunne nok forstå, at det ikke skyldtes den planlagte tur til Gedser for at hente en ladning præludiner. Han orkede ikke at følge med i den tykflydende ordstrøm. Til gengæld fandt han sig troligt i, at hans makker konsekvent nægtede at foretage sig andet end at gå spekulativt snakkende frem og tilbage. Tumben fik lov til at foretage alle forberedelserne til såvel deres morgenmad som den forestående køretur. Henrik måtte være på sporet af noget meget vigtigt, når han opførte sig på den måde.

***

Leif var tidligt oppe. Hans afbrænding af tegneblokken, de udvandede farver og den misfarvede taske var blevet opdaget af hans mor. Hendes indvendinger kom for sent. Tasken havde allerede fænget i den gamle olietønde, hans far brugte til afbrænding af haveaffald. Da hans mor, som besad en temmelig præcis viden om hans økonomiske formåen, bragte emnet "penge" op, var han naturligvis ude af stand til at fortælle hende om de mystiske tolvhundrede kroner, han havde fundet i tasken. Selv kunne han stadig ikke finde en logisk forklaring på fænomenet.

Formiddagen sneglede sig afsted. Hans mor cyklede ind til Hovedgaden for at handle. Hans far var for længst taget ind i forretningen. Leif var alene i huset. Og i hele verden. Intet kunne fange hans interesse. Hvor han så hen, dukkede det samme billede op for hans blik. Et smil, to bryster ... et liv i elendighed. Ovnene i hans personlige mini-Helvede savnede ikke brænde. Han overvejede at tage tilbage til København. Hans forældre ville nok synes, det var lidt vel tidligt. Han droppede modløst tanken. Til sidst gik han op på sit værelse, kravlede ind under skrivebordet, hvor han barndoms hemmeligste gemmested befandt sig. Bagest i mellemrummet mellem de to skabe, som udgjorde skrivebordets ben, sad en lille dør i væggen. Lilleputdøren førte ud til skunken, det aflange smalle hulrum langs tagkanten, ud til Hulen, hvor han utallige gange som dreng havde ligget og grædt sine modige tårer over Karl Eriks seneste afvisning eller hånfulde bemærkning.

Leif åbnede lemmen. Han kunne akkurat få øje på sin gamle skoletaske mellem to papkasser. Han trak den med sig ud fra hulen. Tasken var lidt større end den brændte Fjällräv og aldeles umoderne, men i mangel af bedre, så - ...

Derefter lagde han sig på sengen, strakte fødderne ud og lå i timer og stirrede op i loftet.

***

Malermester Knud Hansen og hans kone, Ilse, havde det største mas med at berolige deres børn denne lørdag formiddag.

De var på vej til Hasselskov, en lille samling bøndergårde vest for Vorkøbing, hvor Knuds forældre boede. Et pligtbesøg, som kun fik en mere forsonende karakter, fordi børnene trods

alt syntes det var spændende at gå omkring på det lille husmandsbrug og se på køerne og grisene. Knud var lykkelig for, at han ikke skulle overtage gården, når hans far næste år måtte gå på pension. Det havde taget hårdt på hans forældre, men hans givtige malervirksomhed i Næstved kunne på ingen måde erstattes af et sølle landbrug, som knap kunne brødføde to personer. Turen var ikke lang, men naturligvis skulle ungerne tisse, før de var nået halvvejs til Vorkøbing. Han vidste af erfaring, at resten af køreturen ville blive et helvede, hvis ikke de fik deres vilje. De nåede til en lille rasteplads med et wc-hus kort efter togstationen og kørte derind. Vejret var koldt og en smule blæsende. Knud standsede bilen. Tvillingerne, Martin og Malene, flåede i sikkerhedsselerne. Knud tog det for givet, at de kun skulle tisse begge to, fordi de plejede at gøre alting sammen.

Hans kone råbte formanende efter dem, mens de to ti-årige vildbasser løb hen til det lille skur, som angiveligt burde indeholde såvel et herretoilet som et dame-ditto. Begge døre var imidlertid låst.

- Moar. Der er låst! råbte Martin. Han hev og trak i håndtaget, som ikke gav sig. Malene kom om til ham og studerede det kommunale skilt midt på døren.

- "Lukket på grund af - ...? hær...værk". Moar, hva' er "herreværk" få'nåd? skreg hun inkvisitorisk.

Knud så muntert på sin kone. - Herreværk! Ja, så får du chancen for lidt mere medkvindelig indoktrinering.

- Der står "hærværk", Malene. Ilse havde rullet vinduet ned. - Det betyder, at der har været nogen og ødelagt toiletterne.

- Øv, jeg skal altså sådan!! Malene indledte en lille stepdans med samlede ben.

- Så tisser vi da bare i skoven, jubede Martin. Han var allerede på vej.

- Uf, nej, det er alt for koldt! Malene blev stående. - Øv, hvor er du tarvelig, råbte hun efter ham.

- Ja, I har det sgu for nemt, kom det fra Ilse. Knud smågrinede.

- Løb du bare efter Martin, råbte han ud gennem bilvinduet.

Malene så usikkert efter sin bror. - Jamen, det er alt for koldt til at sidde inde i den dumme skov! Gråden boblede faretruende lige under overfladen. Knud puffede til sin kone.

- Du må hellere gå ud og hjælpe - ...

- *FAR! skreg Martin pludselig. - FA-AR! KOM HER. DER LIGGER EN DØD MAND I SKOVEN!*

Knud så muntert-opgivende på sin kone.

- Ja, fantasien fejler ingenting, hva'?

- *FA-AR! DU SKAL ALTSÅ KOMME. DER LIGGER EN DØD MAND LIGE HER. HAN ER HELT RØD I HOVEDET!*

Malene så vantro på Martin, der stod få meter på den anden side af en lang grøft uden vand. Han stirrede ned på skovbunden foran sig. Malene kunne heldigvis ikke se, hvad der lå der. Hun kunne godt høre på broderens stemme, at det absolut ikke var for sjov.

- *FA-AR*, altså. Jeg lyver ikke! Martin vaklede baglæns væk fra det væmmelige syn. Han snublede på vej over grøften, men hans ene hånd tog af for stødet. Han kom lynhurtigt på benene, drejede omkring og spurtede forbi Malene. Han lagde hænderne i bilvinduet og så indtrængende på sin far.

- Vil du ikke nok gå over og se, at det er rigtigt. Der *ligger* altså en død mand!

Knud overgav sig. Han var ellers ikke meget for at hoppe på tvillingernes påfund, men et eller andet i drengens stemme og øjne sagde ham, at der måske alligevel var noget om snakken. Han sukkede og åbnede bildøren. To minutter senere havde Knud ganske andre ting at spekulere over end drengens normalt meget livlige fantasi. Martin havde ikke taget gas på ham. Desværre.

- Hvad fa'n gør vi? hviskede han intenst til Ilse. Han havde stukket hovedet ind ad sidevinduet og pressede nærmest ansigtet helt ind mod hendes kind. Martin og Malene var kravlet tilbage på deres pladser på bagsædet. De stirrede på deres far med store, runde øjne. Al snak om at tisse var forstummet.

- Du vil da ikke sige, at - ...?! Ilse fik lige så store øjne som børnene.

- Jo, der ligger en - der - ... han er helt - ... Knud skævede mod børnene. - Åh, for Fanden da også! Hvad gør vi? Han rettede sig op og stirrede frem og tilbage på den lille rasteplads. Han havde i weekendfredens interesse ladet mobiltelefonen blive derhjemme. Hvad skulle han gøre? Vejen var øde. (- Hov, dér kommer en bil!) Han slap sit greb i bildøren og løb ud på vejen. Han viftede med armene og råbte, - Hey! Hey, stop! mod den modkørende bilist. Bilen slog et lille sving, som ville chaufføren styre udenom ham. Knud skruede bissen på, - *Så stop dog. Det er vigtigt, for Fanden!*

Chaufføren kunne ikke høre ordene, men Knuds ophidsede fagter gav dog det ønskede resultat. Bilen standsede et par meter foran ham. Knud løb hen til sideruden. Bilisten, en mand på hans egen alder, så på ham med en blanding af forbavselse og afventende vrede.

- Åh, det var godt du stoppede. Har du en mobiltelefon?

- Ja, det har jeg, men -...

- Vi skal ringe til politiet med det samme. Der er sket en ulykke herovre på rastepladsen, hvædede Knud åndeløst.

- En ulykke, siger du? spurgte manden vantro. - Jamen, så er det vel en ambulance - ...

- Nej, han er død. Altså, jeg mener, der ligger en død mand ovre bag rastepladsen. Jeg er sikker på, at han er død i det mindste. Han er helt frosset til og hovedet er dækket af blod. Knud følte igen, hvor lidt hans mave havde brudt sig om synet. Han tog en dyb indånding for at berolige sit pulserende mellemgulv. Efter lidt yderligere tovtrækkeri fik Knud endelig manden til at række sig den diminutive telefon. Knud tastede 112.

Vagthavende modtog hans stakåndede anmeldelse og bad ham og familien vente på stedet, til en patruljevogn kunne nå frem. Telefonens ejer undskyldte sig med, at han skulle nå et møde i Vorkøbing. (- Lørdag formiddag?) tænkte Knud uden dog at sige noget. Manden rullede vinduet op, sendte Knud en undskyldende grimasse og efterlod ham stående midt på kørebanen. Malermesteren kløede sig usikkert i nakken. Nu nåede de aldrig frem til hans forældre. Politiet ville holde dem tilbage i timevis, bare fordi de altså var snublet over en død mand. - Fandens, jeg skulle have ringet til de gamle osse!

Martin og Malene var nået så langt i deres gensidige ophidselse over fundet, at de tudede i skærende harmoni. Iلسes forsøg på at berolige dem faldt meget dårligt ud. Knud var ikke bedre til det. Tvillingerne var sikre på, at den døde mand ville rejse sig og forfølge dem resten af deres dage. Deres ti-årige fantasi satte beklageligt få begrænsninger for deres vilde påstande.

Det blev de længste og mest trælse tyve minutter i Knud og Iلسes liv.

***

Vorkøbing Politistation var præget af en uvant aktivitet denne specielle lørdag morgen. Politimester Børge Hulsted ankom kort efter klokken seks og forlangte en fuldstændig rapport om branden, den *mulige* mordbrand i Snabelens hus. Vagthavende, der havde overtaget tjansen efter kollegaen fra natholdet, samlede papirer og fotos sammen og forelagde sagen for sin overordnede.

Hulsted kastede sig kamplystent over sagen. Mordbrand - i Vorkøbing? I hans by? (- Umuligt!)

Vorkøbing var egentlig alt for lille til at have sin egen politistation. Byen med dens seks tusinde indbyggere, heraf to tusind bosat i de opskydende betonbydele, Østbyen og Vestbyen, samt et opland, meget spredt besat med bøndergårde og fire landsbyer, var også tiltænkt indlemmet i enten Næstved eller Vordingborg politikredse. Chefen for Rigspolitiet var dog kommet i lidt af et dilemma, da bestræbelserne for at tilrette korpsets arbejde i det sydlige Sjælland efter nutidens rationaliseringsprincipper, i første omgang strandede på en sørgelig kendsgerning: hverken Næstved eller Vordingborg politikredse var interesserede i at dække Vorkøbing. Sagen vakte en del opsigt, skrammerne fra kommunesammenlægningerne i halvfjerdserne blev kradset op igen og ved et af disse sære luner, som undertiden kan gribe den danske befolkning, opstod der en spontan og massiv protest mod de "store" byers skalten og valten med lokalsamfundene. Vorkøbings daværende borgmester fik ved et imponerende stykke medie-arbejde gennemtruffet, at Vorkøbing Politi forblev en lille, selvstændig enhed. Officielt i tæt samarbejde med nabo-kredsene, i realiteten som oftest overladt til sig selv. Livet fortsatte som vanligt i det lille samfund, og de fleste borgere var svært godt tilfredse ved tanken om, at det var "deres" eget politi, som passede på dem.

Som regel var Vorkøbing meget nem at passe på. Af denne årsag var stationens mandskabsliste tilsvarende kort. Politimester Hulsted regerede over tre overbetjente til at styre folkene fra vagtstuen og syv patruljevogne, hver bestykket med to faste betjente plus én i reserve. Hertil kom en lilleput-kriminalafdeling med fire opdagere og endelig en teknisk afdeling, bestående af en ligsynsmand/bedemand og to deltids laboratorieteknikere. Der var sjældent det mest interessante at lave for mandskabet. De ulykker og forbrydelser, man kæmpede med, var som regel af ligefrem og indlysende karakter. Ikke stof *a la* fjernsynskrimierne. Ordensbetjentene patruljerede landevejene tynde og kriminalfolkene skiftedes til at være kendte og dermed ikke særligt effektive ansigter i byens natteliv. Alt i alt var der langt mellem de sensationelle forsidehistorier.

Verdens ondskab havde imidlertid sat sig skjulte men ikke desto mindre mærkbare spor. Vorkøbing var befængt med en omfattende og lukrativ smugler- og hæleri-virksomhed, drevet af en lille flok meget aktive forbrydere. Og hvad værre var: Byens og oplandets mindre ærbare omgang med især nymodens elektronik og afgiftspligtige forbrugsgoder var organiseret. Så meget vidste man.

At mere end én bande var på spil, var også et faktum. Hvem, der var medlem af det ene og det andet hold slyngler, var derimod et mere kompliceret regnestykke. Per Gubbertsen, kaldet Soldaten, ledede den ene bande, hvis faste kerne derudover bestod af Allan Halvnæse, Lange Jan og Lilleper. Deres mere eller mindre faste medkumpaner kunne skifte, afhængig af aktiviteterne. Den anden bande, politiet forsøgte at holde øje med, var centreret om de to mest professionelle skurke i byen, Stumpen og Tumben. Politiet betragtede dem dog ikke som de virkelige ledere af organisationen. De to slyngler sørgede kun for, at det praktiske arbejde

blev gjort. Deres folk var en endnu mere løs forsamling end Pers gruppe, hvilket ikke gjorde opklaringsarbejdet nemmere.

Misèren blev forværret af, at banderne strakte deres virksomhed langt ud over kommunegrænsen. Kollegerne i nabobyerne havde tit og ofte plaget Hulsted om at få sat skik på tingene, hvilket var nemmere sagt end gjort. Han og hans folk var mere end villige til at muge ud i skidt, det daglige arbejde bød blot på alt for få lejligheder til at gøre noget effektivt ved det. Viden er én ting, konkrete, fældende beviser noget ganske andet. Soldatens bande var stort set kun en samling varyler med simple motiver og simple metoder. Hvem, der på sin side gemte sig bag Stumpen og Tumben, var den gåde, som irriterede politimester Hulsted mest af alt. Han hadede tanken om, at der gik en bagmand omkring i hans kreds og finansierede den omfattende trafik med tyvegods - og narkotika, ikke at forglemme. Hans højeste ønske var at slutte karrieren med opklaringen af dette pinlige problem. Han havde endnu fire år til at gøre dette og desværre ingen reel grund til at tro, at det skulle lykkes ham.

Denne morgen havde han sandelig også andet at tænke på.

Alle på stationen var naturligvis optaget af branden i Snabelens hus. Især af de detaljer, som pegede i retning af, at branden var påsat. Spritterens lig var ved at blive undersøgt i bedemandens kælderlokale. Da brandchefen ringede ved nitiden og bekendtgjorde, at branden var startet med en hjemmelavet molotovcocktail, var sagen klar.

Teknisk set forvandlede brandchefens opringning sagen til en klokke-ren mordsag. Aktivitetsniveauet på stationen steg et par grader. Hulsted sprøjtede ordrer til højre og venstre.

Mord! Politimester Hulsted tilbragte en tvær halv time med sin egen, indre kamp. Skulle han tilkalde Rejseholdet eller ej? Han var ikke meget for at overlade arbejdet til andre. Og så sandelig ikke den forventede tilfredsstillelse ved opklaringen af en indviklet sag. En god del af ham elskede opmærksomheden efter en succes. Han var på nippet til at beslutte sig for *ikke* at alarmere kollegerne i Rejseholdet, da vagthavende, overbetjent Madsen, kom brasende ind på hans kontor uden så meget som et symbolsk bank på døren. Hulsted så forvirret på overbetjenten. Madsen lagde uden dikkedarer et blad fra sin notesblok foran ham.

- Denne melding er lige kommet ind!

Politimester Hulsted læste de to notater under tidsangivelsen "10.05".

"Malermester Knud Hansen, Næstved" og "Død mand i læderjakke - i skoven bag rasteplassen ved fem-kilometer-stenen".

Vagthavende så afventende på sin chef.

- Kan det være en flugtbilist?

Madsen trak kort på skuldrene. - Muligvis. Anmelderen, altså malermesteren, fortalte, at det så ud som om liget var blevet slæbt ind i skoven. Han ringede fra en mobiltelefon. Godt nok ikke hans egen, men - ...

- Ja, vi får se. Du har vel sendt en vogn afsted?

Madsen nikkede.

- Fint, jeg tager selv derud. Få fat i Ligholdet og send dem afsted så hurtigt som muligt. Prøv at fange Ågesen ude ved brandtomten og få ham afsted også. Du holder mig underrettet over - ... mobilen, Madsen, vi skal helst ikke bruge radioen alt for meget - altså, hvis der skulle dukke mere op. Hvis det virkelig er sandt, bliver vi (*suk*) nok nødt til at ringe efter assistance bagefter. To lig på samme dag! Satans osse!

Han rejste sig, knappede uniformsjakken og gik over til stumtjeneren ved døren for at trække sin frakke på.

- Du sender en diskret melding ud til de andre vogne. Det kan ikke nytte, at de lokale bladsmørere får nys om dether, før vi har sagen under kontrol. Hulsteds kortfattede meddelelser om morgenen til de to nikkende og behersket nysgerrige journalister fra Amtsbladet angående branden havde ikke indeholdt nogen antydning af mistanke om mordbrand. Nu havde han fået et lig mere på halsen.

(- En rigtig skidt morgen) vedtog politimesteren med sig selv på vej ud til tjenestebilen.

(- Jeg håber kraftpetervæltedig, at det er en flugtbilist!).

***

Politimester Hulsted troede ikke sine egne øjne. Trods blodplamagerne var der ingen tvivl. Vorkøbing var én slyngel fattigere. Ikke noget stort tab for byen, hvis man spurgte chefen for politistyrken. Eller hans mænd.

Per Gubbertsen, alias Soldaten, var stendød og lå halvt dækket af visne blade små tre meter fra grøften, som afgrænsede rastepladsen. Selv et utrænnet øje kunne se sporene, hvor liget tydeligvis var blevet slæbt ind i skoven. Anmelderen og hans familie sad blege og forskræmte i deres bil, som var beordret hen i den fjerneste ende af pladsen. Hulsted parkerede sin tjenestebil i rabatten ud mod vejen og spankulerede med vagtsomme øjne i en stor bue gennem stift græs og svirpende grene for at komme om bag stedet, hvor liget lå. Der var ingen grund til at gøre det vanskeligere for teknikerne ved at vade direkte derhen. Han blev stående to meter bag liget. Han følte ikke umiddelbart noget ved synet af stivnet blod. Det var en ganske anden ting, som gav ham de første mentale kuldegysninger: den uigendrivelige kendsgerning, at lederen af den ene af byens kendte bander lå her i skovkanten med alle tegn på at være likvideret.

(- *Bandekrig?!)* Politimesteren ville hellere end gerne forhindre sin hjerne i at tænke lige præcis den tanke. Hans fredelige og halvslumrende provinsby kunne aldrig nogensinde blive ramt af en bandekrig. Den slags forekom kun i de tumbede krimier, han for længst var holdt op med at se på TV. Han kunne til nød acceptere, at noget sådant kunne ske i Hovedstaden. Der var banderne større, kriminaliteten grovere. Der kunne man måske forestille sig, at banderne sloges om territorierne. For slet ikke at tale om opgørene mellem de store rockergrupper.

(- Men i Vorkøbing? Aldrig!) Hulsted blev stående med eftertænksomt sænket hoved i to-tre minutter, før han fulgte sine egne spor tilbage til asfalten. - Har I ellers bemærket noget på pladsen, spurgte han med bemærkelsesværdig afdæmpet stemme. Ordensbetjent Willy Jensen, en ung og ærgerrig fyr, der drømte om en karriere i en Uropatrulje, gerne i København, pegede på de ting, han omtalte.

- Vi fandt hans taske et stykke herfra, bag de træer derovre. Der er friske bremsespor bagest på pladsen. Derhenne, hvor sporene ender, ligger en strikhandske, den venstre handske. Vi kan ikke umiddelbart finde den højre. Liget er blevet trukket gennem græsset fra pladsen. Man kan se sporene efter hælene. Jeg vil tro, at den sten, som ligger her, tæt ved stedet, er blevet brugt som våben; der er tydelige blodpletter på den samt på asfalten et stykke fra den.

Hans chef nikkede tungt ved hans gennemgang.

- Herovre, ud for toiletskuret, har vi fundet et tydeligt aftryk af en hæl og del af en rillet sål. Jeg har afmærket stedet. Øh ... hvis jeg skulle ... så vidt jeg kan se, er der ingen tvivl om, at Soldaten er blevet - ...

- Ja, likvideret. Udmærket, Willy. Også min første tanke. Men det kan da være, at der blot er tale om en flugtbilist. Skønt jeg har svært ved at forestille mig en bil køre ind på rastepladsen i så høj fart, at den kunne køre ham ned. Og tasken kan gerningsmanden have kastet ind i skoven bagefter, ikke.

- Hele byen vidste, at Per ville komme hjem i går aftes, indskød Willy.

- Ja, og hver gang, jeg tænker på, hvad dette her kan betyde, får jeg en grim fornemmelse i mellemgulvet. Politimesteren forlod den unge betjent. Han sjuskede tungt frem og tilbage uden at se op fra jorden. Hulsted var deprimeret. Ikke nok med at han muligvis havde fået et bandeopgør på halsen, dertil kom, at han nu var tvunget til at tilkalde Rejseholdet, og - ... værst af alt, hans elskede fødeby risikerede for første gang i mange år at blive ramt af noget, han ville give meget for at undgå: sensationel omtale. *Negativ*, sensationel omtale. Han gik over til sin bil og ringede stationen op på mobiltelefonen, ikke radiosenderen. - Vi får brug for hele cirkuset, Madsen, men hold en lav profil, ikke. Vi skulle nødigt have halvdelen af byen herud og gå i vejen for os. Og - ...

Politimesteren tog en dyb indånding, mens han skævede over til den lille familie, som havde fået deres lørdagsudflugt afbrudt på denne afskyelige måde. Han vidste, hvad hans næste sætning ville medføre af ballade, ikke kun blandt byens lyssky elementer, men desværre også blandt byens almindelige og fredelige indbyggere. Der var ingen vej udenom, vidste han. Han talte ind i telefonen med lav, men fast stemme.

- og så må vi hellere se af finde ud af, hvor Stumpen og hans makker har befundet sig de sidste par dage. Find dem.

***

Rygtet nåede hurtigere til byen, end politimesteren brød sig om. Amtsavisens lokale journalist, Peter Fugl, der sammen med en kollega fra Næstved havde udspurgt Hulsted og brandchefen om ildebranden, sad med fødderne oppe på skrivebordet og spekulerede på, om han igen skulle tage ud til Snabelens nedbrændte hus. Han havde indstillet kontorets let fiksede radio på politiets frekvens. Bortset fra sporadiske meldinger fra patruljevognene skete der intet usædvanligt. Indtil klokken 10.06. Vagthavendes besked til en af patruljevognene om meget hurtigt at kontrollere malermesterens anmeldelse fik naturligvis alle Peters journalistiske klokker til at kime højt og larmende.

Peter Fugl, der i svage øjeblikke muligvis ville indrømme, at han led under bevidstheden om, at hans navn og udseende fik bedrøveligt mange til at trække diskret på smilebåndet, ankom til rastepladsen for sent til at komme tæt på liget. Han havde gjort den fatale brøler at forsøge at ringe til sin kollega, der udover biltelefon var forsynet med det nødvendige fotoudstyr, hvilket han ikke selv var. Kollegaen svarede naturligvis ikke. Peter skuttede sig som en forpjusket gråspurv bag rattet i sin bedagede Folkevogn. De spildte ti minutter ved telefonen var hans mindste problem. Nu var han henvist til at blive ved sin bil. Hulsted havde gjort det klart, at han ikke skulle drømme om at træde ét skridt nærmere liget, med mindre han ønskede at tilbringe resten af dagen og natten i en celle. Peter ærgrede sig gul og grøn. Han kunne intet se på den afstand. Historien smuldrede bort mellem hans frosne fingre. Handskerne havde han naturligvis også glemt derhjemme. Hans bilradio kunne ikke tage politiets frekvens. Han vidste ikke engang, om politiet kendte ligets identitet!

Han var drønet ud af kontoret, mens han i forbifarten råbte til den forvirrede Marianne, som arbejdede halvdags på Amtsbladets lille lokalkontor, at:

- Der er fundet et lig udenfor byen. Og det er med garanti ikke et trafikuheld. Et rigtigt lig, du! Mord! I Vorkøbing! Jeg er skredet.

Marianne, der kedede sig bravt ved at sidde og passe en telefon, som meget sjældent ringede - og slet ikke en dybt uinteressant lørdag formiddag - gjorde derfor det eneste, hun kunne finde på. Hun ringede til en af sin gode veninder, Hanne fra Tøseklubben, og fortalte hende, at der var fundet endnu et lig. Hanne kom til at sige ordet højt og hendes mand, som netop trådte ind i stuen, var naturligvis nysgerrig. Han gik derefter over til naboen. De skulle ordne naboens bil. Deres halve ideer om, hvem der mon var fundet død og hvorfor, blev videregivet til postbudet, mens han afleverede dagens stak reklameaviser. Postbudet fortsatte sin runde i langt bedre humør. Altid rart med en frisk nyhed som tak for en kop kaffe. Postbudet havde fire faste kaffepauser endnu.

Fyrre minutter senere stak en ung knægt bumserne indenfor på Amtsbladets lokalkontor. Han havde ofte generet Marianne ved at stå irriterende længe på fortovet og glo ind på hende. Nu råbte han, - *Har du hørt det? Har du hørt det? Der er fundet mindst to døde ude på vejen til togstationen! De har sgu myrdet hinanden!*

Marianne spærrede øjnene op og så ind i drengens rødspættede fjæs. Hun tabte neglefilen af bar befippelse. - *Guij. Er der to?*

Ikke helt fem høns, men alligevel ...

***

Naturligvis kørte de allermest nysgerrige ud til stedet. Politimester Hulsted konstaterede endnu mere deprimeret, at han stadig kunne overraskes over menneskenes opførsel. Journalistpjevsen skulle nok holde sig i skindet. Til gengæld var det mere end besværligt at holde den lille flok på afstand, som hurtigt samlede sig ved kanten af rastepladsen. Han havde fået to vogne mere på stedet. De seks betjente havde nok at gøre med at kalde tilskuerne tilbage, når de "tilfældigt" kom til at tage lige ét skridt for meget fremad, så et til og endnu et.

Ambulancen ventede på sin last. Falckfolkene var vant til langt mere uappetitlige syn. Sagens sensationelle indhold betød, at de for en gangs skyld tålmodigt ventede på, at politiets tekniker skulle blive færdig med sine opmålinger og billeder. De skulle også have alle detaljer med tilbage til vagtstuesladderer. Til sidst kunne de slæbe båren over den smalle grøft og rulle liget over på den. Da Soldatens overkrop et kort øjeblik var synligt fra vejen, lød der et gisp fra en af de tilstedeværende Vorkøbingensere, en lille, tynd mand, som mange gange var blevet kostet på plads af de pirrelige betjente.

- *Hold kæft, mand. Det er Soldaten!*

De omkringstående så tvivlende på ham. Mandslingen, iklædt en kæmpe stor dynefrakke, som viste tegn på høj alder og ingen rensning, forsvarede sin observation, - Jeg siger Jer! Det er Soldaten. Jeg kender den læderjakke.

- Jeg kunne ikke se noget, sagde en kvinde ved hans venstre side. - Jo, han havde blod ud over det hele, men - ...

Et par af de andre gav hende medhold.

Manden fastholdt sit. - *Det er Soldaten, siger jeg jo. Jeg er helt sikker. Hej, Hulsted ... hej, politimester!*

Han trådte frem og vinkede mod politimesteren, der hørte ham tydeligt nok, uden umiddelbart at lade sig mærke med det.

- Hej, Hulsted, er det ikke osse Soldaten, der er død?

Hulsted vendte sig mod de forsamlede, - Det skal nok blive bekendtgjort på rette tid og sted, brummede han. Han noterede sig manden i dynefrakken. (- Kender jeg ham?) - Hvem, der er blevet kørt ned her, bliver ikke offentliggjort, før familien er underrettet. Politimesteren koncentrerede sig atter om sit arbejde.

- Der hører I! Manden så sig triumferende omkring. - Han benægtede det ikke!

Den forsamlede gruppe mumlede vantro.

Soldaten dræbt lige udenfor byen? Nu var Fanden løs i Laksegade!

***

Frank, Charlies tidligere kæreste, havde et problem. Han måtte vente til mandag, før han kunne iværksætte første del af sit nye, intrigante projekt. Der *måtte* afgjort være noget i historien for ham også. Først måtte han udnytte Lines formodede modvilje mod at blive afsløret som sagførerens elskerinde. Hvad Frank eventuelt senere ville foretage sig i forbindelse med Sejrsen, havde han et par gode ideer om. Det kunne vente. Men Line skulle betale for hans tavshed. Frank glædede sig allerede til det, han ville fortælle hende mandag morgen.

Han og Line arbejdede begge på Rådhuset. Denne kendsgerning havde hidindtil været årsag til endeløse lidelser for ham. At vide, at hun befandt sig på etagen under ham, at se hende sidde to borde væk i den diminutive kantine, at tænke på, at hun aldrig ofrede ham så meget som et "Godmorgen", mens halvdelen af byens mandlige befolkning på skift lå gispende mellem hendes faste lår - ... Hvor han dog hadede hende for det! Og hvor han hadede nætterne, når han frustreret kastede sig omkring i sengen, pint og plaget af sin bundløse længsel efter det uopnåelige!

(- Aldrig mere! Ikke efter i nat!)

Uanset Line var kæreste med Per, skulle det ikke forhindre Frank i at iværksætte sin plan. Desværre først på mandag. Trods ventetiden kunne han ikke fjerne det forventningsfulde smil fra sine læber.

Da Frank hørte nyheden om fundet af Pers lig, blev hans smil endnu bredere. Nu var der uhindret adgang til lyksalighederne. Han behøvede ikke frygte noget fra det lusede gangsterløg. Hans øvrige, nuværende rivaler kunne bare pakke sig! Den ubetydelige Leif Næsholm udgjorde ingen trussel. Sensationen, landsretssagfører Sejrsen, endnu mindre. Lige præcis den rival havde så afgjort kun noget at tabe ved en afsløring af sine eskapader.

Frank forudså, at det ville blive en lang weekend.

Smilet stivnede en anelse. En meget lille anelse.

***

Line fik den tragiske nyhed overbragt af en "betænksom" kollega. Hun var ganske klar over Yvones motiver til at ringe og fortælle hende, at Per var fundet død. Hun reagerede som ventet. Som Yvonne ventede. Hendes gisp og hulken lød smukt og naturligt i Yvones ende af telefonlinien. Line afbrød forbindelsen.

Hun åbnede sit klædeskab og begyndte stille og roligt at tage det rette tøj frem. Hun var i sorg. Hun måtte hellere klæde sig derefter.

***

Middagsstunden forløb rimeligt fredsommeligt i det Næsholmske hjem. Leif lå på sit værelse, hans mor havde diverse huslige gøremål inklusive frokosten, og hans far, netop hjemkommen fra forretningen, var allerede dybt begravet i en bog om nye antenntyper. Fru Næsholm fik møjsommeligt hevet de to mandfolk ud af deres respektive passive tilstand. De fik varm mad til frokost, andesteg, endnu et bevis på moderens betænksomhed. Stemningen var uden mislyde. De snakkede hverken teknik eller Leifs fremtid. Karl Erik kunne fortælle en smule om branden i Snabelens hus. Ikke meget, eftersom han normalt var hævet over at lytte til gemen sladder, men han havde da ikke kunnet undgå at høre en del alligevel, og så - ...

- Åh jo, forresten. Nu skal I bare høre. Karl Erik gumlede på et saftigt andelår. - Der er sket noget andet og langt mere (*gumle*) sensationelt i vor lille, fredelige by. I ved, ham der, hvad er det nu, han (*gnask*) hedder - ...? åh jo, Soldaten ... (Leifs hjerte sprang et slag over). I ved. Ham, forbryderen, som sidder i fængsel, nå ja, det gør han altså ikke mere, fordi (*gnask*) han er blevet kørt ned eller skudt eller sådan noget ... udenfor byen. Det må være sket i går, for alle har åbenbart snakket om, at han er blevet dræbt på vej hjem fra - ... *hør, hvor Helvede skal du hen?*

Leif stormede væk fra bordet. Andestegen pressede på den forkerte vej. Han nåede akkurat at stikke hovedet ind over kummen, før maden sprang ud af munden på ham.

- Hvad i alverden går der af knægten? Karl Erik så hvast på sin kone, som om hun burde kende svaret.

- Åh, Leif, jamrede hun og rejste sig for at følge efter sin søn.

Leif kunne overhovedet ikke rumme nyheden. En hvirvelvind af følelser og tanker brølede rundt om tre monumentale ord i hans kogende hjerne.

(- *Soldaten ... er ... DØD!!*)

Leif skammede sig ikke et mikrosekund over sin totale mangel på medlidenhed med manden. Gennem hans indre lød det derpå som malmtunge klokkeslag: (- *LINE ... ER ... FRI! LINE ... ER ...*) Kvalmen aftog en smule. Der var ikke mere mad at ofre. Centrifugen mellem ørerne standsede imidlertid ikke.

Leif hørte ikke sin mors bekymrede spørgsmål. Han vaskede sig i ansigtet, forsøgte at skylle den væmmelige smag væk med vandet, althings hans mor stod hændervridende i døren til toilettet og foreslog en endeløs række grunde til hans pludselige ildebefindende. Hun ramte - naturligt nok - flere kilometer ved siden af sandheden. Leif hjalp hende ikke. Han flygtede op på sit værelse. Turbulensen i hans krop slyngede ham viljeløst fra væg til væg. Rummet var alt, alt for småt. Han stormede ned ad trappen, flåede sin gamle, slidte armyjakke fra Hærens Overskudslager til sig og styrtede ud af huset.

Hans mors spage "- Leif, hvor skal du dog hen?" nåede ham aldrig.

Han registrerede kulden gennem den tynde jakke. Glemte den straks. Intet kunne ophidse ham mindre. Om han så skulle ligge med fyre i feber i månedsvis, ville intet kunne overgå feberen, som rasede i ham lige nu. Han kunne ikke huske, om hans far havde fortalt, hvordan Per var død. Leif sprang uden betænkning fjerlet henover dette ganske inferiøre problem. *Hvad* hans mirakuløse død kunne betyde for Leifs afbrudte forhold til Line, indeholdt

derimod langt mere kødfulde ben for hans indre svinehund. Bæstet hapsede dem lykkeligt i sig, sprængte de sidste, svage kæder og løb nu frit omkring. Leif opdagede, at hans tanker kredsede og kredsede om én eneste ting: *hvornår* han kunne møde Line igen - med alt, hvad det kunne medføre. At hun måske ville være nedtrykt over kærestens død, var ikke noget, som kunne holde Leifs forventninger i ave.

(- *Holdkæftholdkæftholdkæftholdkæft* - ... *LINE ER FRI!!*)

Leif vandrede sanseløst ud af en smal jordvej. Han ænsede ikke landskabet omkring sig. En stakåndet halv time senere så han sig endelig omkring. Han var midt ude mellem udstrakte, vinterbrune marker. Lutter mennesketomt land til alle sider. Ikke et hus, ikke en traktor så langt øjet rakte.

Han orkede ikke længere at beherske trangen. Han brølede sine følelser ud over de tavse marker af sine lungers fulde kraft.

- *LINE ER FRI! HØRER I, SKIDERIKKER. LINE ER FRI, FOR SATAN OG HELVEDE!*
Stemmen knækkede som i puberteten. - *FRIII-iiiihhh* - ....

Leif græd. Af glæde. Af sorg. Af alt muligt. Som ikke ragede ham en høstblomst.

Hans liv havde atter fået et indhold.

***

Efterforskningsarbejdet på gerningsstedet var slut. Man havde fastslået, hvor Per Gubbertsen var blevet væltet omkuld på rastepladsen for derefter at blive slået med stenen. Beviserne - de *mulige* beviser - lærredsposen, handsken, fodsporet og stenen, var behørigt noteret, afmærket og fotograferet, før man hjembragte dem. De korte bremsespor afslørede intet om bilen, som havde lavet dem. Derimod var et dækaftryk i rabatten ved udkørslen fra rastepladsen blevet foreviget både i gips og på film. Der var noget ved synet af dækmønstret, som kimedede i ørerne på Steen Madsgård, politiets tekniker. Han havde et andet aftryk hjemme på laboratoriet. Lignede det her ikke - ...?

Hulsted plus to af de tre patruljevogne kørte i kortège efter Steens bil. Da de nåede udkanten af byen, var det kun politichefen, som fulgte med til stationen. Patruljevognene drejede efter ordre hver sin vej for at genoptage deres afbrudte runder.

Hulsted behøvede ikke at jage med Steen. Teknikeren var i fuldt firspring på vej mod laboratoriet, før Hulsted var færdig med at låse bilen.

***

Til hans umådelige fryd blev det ordensbetjent Willy Jensen, der gjorde dagens næste fund. (- Villavejene ligner hinanden til døde) tænkte han, mens hans kollega, Jacob Jacobsen, styrede bilen ad næsten øde gader og veje. Folk var færdige med formiddagens indkøb og det var for koldt til at foretage sig noget udendørs indtil eftermiddagens tipskamp. Willy vidste glimrende, hvor de kørte lige nu. Syv måneder tidligere havde han haft den udelte fornøjelse at - på bedste eventyrvis - klatre op til et ganske specielt vindue i et ganske specielt hus på vejen, de netop passerede. Hvad der var foregået i Lines soveværelse den nat, var stadig overdådigt brændstof til hans fantasier under de kedelige rutineknald med konen.

Patuljevognen sneglede sig afsted. Var det ikke snart tid til deres stærkt forsinkede frokosthvil? De havde aftalt at standse ved Marys' Diner for at snuppe sig en Burger eller tre. Da faldt Willys blik på et uventet syn i vejkanten.

- Sig mig, er der ikke sendt efterlysning ud på - ... Jo, for Satan, det *er* den. Se, Jacob. "SEJR 2". Vent lidt. Jo, her er sedlen. Den er go' nok.

Willy fumlede med radiomikrofonen.

- Vogn Fire kalder Vagthavende. Kom ind. Vogn Fire her.

- Vagthavende her. Hvad er der så, Willy. Vi vil ikke have flere grimme opkald i dag.

- Melder, at indrapporterede, stjalne automobil, sølvgrå Mercedes med ego-plader, der lyder navnet "SEJR 2", er fundet ved Lupinvænget 23. Gentager - ...

- OK, lød det distraet i radioen, - glimrende, Willy. Jeg har noteret positionen. Fortsæt turen. Vi henter kareten. Sejrsen vil uden tvivl besvime af lykke.

- Røvhul, bjæffede Willy til mikrofonen, da forbindelsen var væk. - Her finder man byens mest berømte bil og hvad er takken.

- Slap af, Willy. Du kan ikke forlange den store ophidselse ovenpå alt det andet, som er sket idag.

- Jeg glæder mig krafteddeme til at slippe væk fra dether hul. Når min ansøgning om forflyttelse går igennem, så - ...

Jacob koncentrerede sig om kørslen. Han kendte makkerens tirade til gabe-stadet. *Søvn*-stadet. De havde fundet den efterlyste bil. (- Fint.) Den så ud til at være uskadt. (- Glimrende.) Nu skulle de have noget at æde.

(- *Fandeme!*)

***

Krostuen på Grand Hotel var stopfuld, hvilket den ikke plejede at være lørdag eftermiddag. Stort set alt, der kunne kravle og gå af bekendte til den berømte Soldat, var kommet for at snakke om ulykken. Den udbredte opfattelse gik på "trafikuheld, hvor bilisten forsøgte at skjule ugerningen ved at trække liget ind i skoven." Ingen af de nyfigne tilskuere på rasteplassen havde bemærket politiets interesse for en almindeligt udseende sten. Ildebranden i Snabelens hus, der ligeledes ifølge snakken indtil videre "bare" var en almindelig ildebrand, fik ikke en chance for at tilrage sig opmærksomheden. Dagsordenen var fuldt besat af ét altoverskyggende punkt.

Peter Fugl, landets uheldigste journalist, sad ved baren og lod lyttelapperne stritte i alle retninger på én gang. Han havde ikke engang fået navnet på familien, der havde fundet liget!! Lorte-lorte-dag - ... nej, *tre* gange LORTE-dag! Han vidste, at hans rette plads denne eftermiddag var oppe på politimesterens skrivebord med en skruestik på hver af Hulsteds pølsetykke tommelfingre. Peter vidste lige så perleklart, at han ikke ville få en skid at vide af den gamle stivnakke. Hulsted var ikke kendt for at lade munden løbe.

Soldatens venner og knap-så-gode-venner fylkedes i hobetal om dels baren, hvor omsætningen satte uhørte rekorder, dels det eksklusive bord bagest i billardrummet, hvor Allan Halvnæse, Lange Jan og Lilleper knap vidste, hvordan de skulle reagere på al denne uvante opmærksomhed. Kondolence-omgange og -skåler blev uddelt med jævne mellemrum. Om ikke andet blev de gradvist pissefulde. De havde haft svært nok ved at klare gesjæften, mens Soldaten spjældede den. At han var død, fandt ingen reel klangbund i deres bevidsthed.

Soldaten død? Umuligt! Hvad skulle de så gøre - ...? Pers tro væbnere var forlængst ophørt med at registrere, om det var venner eller fjender, som sværmede omkring dem. Gravøllet gjorde sit til at forringe deres opfattelsesevne.

Mange ville frygteligt gerne fortælle journalisten deres version af den grusomme hændelse på rastepladsen. Peter, der havde været den første på stedet næst efter politiet, lod dem snakke. Måske var han heldig at snuble over noget, som kunne mildne hans fiasko. Han hørte villigt på den ene gang nonsens efter den anden. Ingen historie. Intet. Han vinkede af Krofatter. Tid til en frisk Elefant. Netop som Krofatter, der kun af myndighederne blev kaldt ved sit fødenavn, Flemming Kofoed, gav Peter hans byttepenge for straks at haste videre til den næste højlydte bestilling, råbte Peters sidste sludrehoved noget til ham, som fik Peters beskedne journalsjæl til at blafre med ørerne.

- Hej Fatter, ved du, hvor Stumpen og Tumben er henne i dag? De må da i det mindste blive glade for den nyhed.

Krofatter så på Peters sidemand og rystede på hovedet. Peter vendte sig mod fyren - ... som var på vej mod døren til toilettet.

(- Satans osse!) tænkte Peter. Han så sig omkring. Var der andre, som kunne tænkes at vide noget om de to forbrydere og deres færden? Peter fangede et glimt af et par stykker, han på et tidspunkt havde hørt omtalt som venner af de to. Så forsvandt de atter i mængden. Ingen brugbare ofre. For første gang i årevis skete der noget usædvanligt, noget sensationelt i dette åndsformørkede hul og så skulle han partout have en god, gennemsolid Tycho Brahesdag. (- Satans osse!)

Peter slugte sin øl alt for hurtigt og bestilte en ny.

(- Dagen er sgu spildt alligevel. Jeg kan lige så godt spolere resten af mine chancer for at få den historie - men hvor kommer Stumpen og Tumben ind i billedet?) Det var muligvis bare sludrechatollets fantasi, der løb af med ham. Og med Peter også.

Peter Fugl satte sig bedre til rette på sin pind og trak skuldrene opad i en bevægelse, som grangiveligt mindede om en gråspurvs oppusten af fjerdragten. Han havde taget en beslutning. Han ville drikke en Elefant for hver brøler, han havde begået den dag. Så kunne man jo altid se, om der bagefter var energi i ham til at gå ud og finde den historie, han havde tabt et sted på vejen.

Et eller andet projekt måtte han for Fanden da kunne gennemføre. Om det så bare var at drikke sig hønefuld. Hvilket han plejede at være rimeligt god til.

***

Hulsted lod de to fotografier dale ned på skrivebordet. Steen havde været en anelse selvhøjtidelig, men pyt. Kendsgerningerne var ikke til at komme udenom. Den samme bil havde været til stede ved Snabelens hus og på rastepladsen. De kunne umuligt vide hvornår, men den statistiske mulighed for, at der var tale om et tilfældigt sammentræf, ville være så mikroskopisk, at Hulsted end ikke orkede at overveje det.

Det måtte være den samme person - eller personer - som stod bag mordene.

Hulsteds mørke skulen ud over tagene gav ikke den mindste trøst. Uanset hvor længe han blev stående ved vinduet.

***

- Så for Helvede! De er lige bag os. Godt, vi fik afleveret lortet til Svenskeren.

Stumpen holdt øje med bakspejlet. Patruljevognen kørte meget tæt op bag dem. Turen til Gedser var gået helt planmæssigt. Pillerne var fragtet til Svenskerens skur. Derfra ville de blive fordelt ad de sædvanlige kanaler. Der var rigeligt med speed til at holde Sydsjælland på tæerne i en måned. Nu var bilen "ren".

- Vi holder den lovbealede hastighed, vi har ikke lavet noget, de ved noget om. Hvorfor Fa'n gloer de så sådan på os, hva'?

Tumben holdt sin mund.

- Hold kæft. Sirenen! Er de da bindegale?

Patruljevognen havde tændt blinklys og sirene og kørte op på siden af dem. Varevognen kunne næppe overleve et bilsyn. Stumpen var dog ikke særligt bange for en af de lokale idioters vurdering af bilens sikkerhedsmæssige berettigelse på de danske landeveje. Han blev bare altid nervøs, når han øjnede panserne i bakspejlet. Han kendte kællingen med "slikkepinden" og ligeledes de ord, som stod på skiltet. Han kendte rutinen. Stumpen sagtnede farten og rullede ind til rabatten. De var netop kørt over bygrænsen til Vorkøbing.

- Velkommen hjem, røvhul, snerrede Stumpen til billedet i sidespejlet. Den lille højrøvede lort til Hald kom svansende op langs bilen.

- Nå, Stump, det er helt rart at se, at du kender *og* overholder hastighedsbegrænsningen i byzoner.

- Javel, hr. *Betjent*. Stumpen kunne få tiltaleformen til at rime på "Skiderik". Et professionelt kendetegn, han var stolt af.

Unge betjent Hald, der på fjerde måned delte vogn med stationens eneste kvindelige betjent, Maria Stenberg, var meget pertentlig med at overholde alle regler. Når det drejede sig om pæne borgere. Notoriske forbrydere behandlede han med den dybeste foragt. Han elskede fornemmelsen af sin uniform og den magt, den gav ham. Han kunne tillade sig næsten hvadsomhelst overfor forbrydere som Stumpen og hans kammerat. Hald vidste, at de hadede ham for det, hvilket præcis var formålet med hans opførsel. Det gjorde det til så meget desto større en fornøjelse, når han var med til at bure dem inde. Hald var ikke for intet vokset op med diverse amerikanske kriminalserier på nethinden. Han elskede at anholde skurke. Hvilket desværre ikke var hans mission i dag. Vagthavende havde været meget bestemt.

- Hvis det må være mig tilladt at invitere dig på en beskeden kop kaffe ... *Stump?* Syren i hans stemme spolerede på smukkeste vis den høviske formulering. Skadefro så Hald for anden gang Stumpen krympe sig ved øgenavnet. Hald så over på Tumben. - Invitationen gælder begge de herrer i øvrigt.

- Og hvad Helvede vil I snakke med os om. Stumpen gad ikke spille med på idiotens spil. Slet ikke når han kaldte ham - ...!

- Det får I at høre på stationen. Bare følg efter os.

Hald drejede om på hælen og spankulerede tilbage til vognen.

Maria, der med sit røde hår i dybeste hemmelighed var døbt "Ildkuglen" af sine mandlige kolleger, så med let ubehag, hvordan Hald skabte sig. (- Nej, jeg *kan* ikke lide ham) vedtog hun for sig selv. Ikke for første gang. (- Hvorfor kan jeg ikke snart skifte makker! Nå, jeg hænger altså på spradebassen et stykke tid endnu, desværre. Måske man skulle lægge lidt an på bossen - for sjov, naturligvis - så kunne han vel overtales til at lade mig køre sammen med en af de andre og mere reelle gutter?)

Hald kravlede ind bag rattet. Han svingede bilen ud på kørebanen uden at se sig tilbage. Han kørte ikke stærkt. Han var endnu ikke sikker nok på sig selv til, at han kunne holde øje med såvel vejen som det vibrerende billede af varevognen i bakspejlet. En faglig brist Hald ville myrde for at holde skjult for sin kollega.

***

Tumben sad med sit uudgrundelige blik fæstnet på patruljevognen.

- Det er ikke branden, de vil snakke med os om.

Stumpen gloede et øjeblik forvirret på sin ellers så tavse kammerat.

- Hva' mener du? Ikke branden?

- Så havde de ikke inviteret os på kaffe, var Tumbens svar.

Stumpen funderede over vennens ord. Selv den lille pot pis til Hald ville ikke opføre sig så behersket, hvis de var eftersøgt for branden. Der var noget galt. Hvad Fa'n ku' det ellers være?

Den korte tur til Vorkøbing Politistation var ikke nok til, at han kunne finde frem til svaret.

***

Line opførte sig eksemplarisk. Hendes døvstumme mor sad ved hendes side, mens en svedende og nervøs kriminalbetjent Ågesen så nænsomt som muligt forsøgte at overbringe den tragiske nyhed til Soldatens eneste kendte "familie". Per Gubbertsens forældre var for længe siden forduftet fra byen, båret af deres fælles afhængighed af billigere og billigere spiritus. Rygterne anbragte dem snart på en lukket anstalt, snart på Hjallerup Hestemarked, hvor de deltog i De Farende Svendes traditionelle løjer. Som oftest var de bare døde. Soldaten selv havde ikke haft den mindste idé om, hvor de var blevet af. Han havde desuden været ligeglad.

Kriminalbetjent Ågesen, med fornavnet Bent, var en for tidlig fleinskaldet fyr på tredive år. Han havde gennemført sin politiuddannelse med jævne karakterer, og det var kommet som en overraskelse for hans omgivelser, at han slap igennem nåleøjet og blev udnævnt til kriminalbetjent. Han havde selv søgt og fået tjeneste i Vorkøbing, hvor hans daværende kæreste og nuværende kone var ansat i lokalafdelingen af Danske Bank. Ågesen tog sit arbejde meget alvorligt. Han vidste efterhånden meget om de ting, som foregik i byens mere lyssky kredse og det var ham en evig kilde til frustration, at selv de grønne, nystartede forbryderspirer åbenlyst gjorde grin ad ham, når han i tjenstligt medfør søgte ud i Vorkøbings natteliv for at opsnuse nyheder og afsløre komplotter. Han var knap vendt tilbage fra brandtomten, før han blev sendt ud på denne meget lidt attraktive opgave.

Soldatens kæreste, Line Ingelbrecht, sad i sofaen. Hun var tækkeligt klædt i en lang, ulden nederdel og en lysegrå skjortebluse, som til Ågesens rædsel mere fremhævede hendes kønsattributter fremfor at skjule dem. Han famlede sig på plads i den anviste lænestol og måtte beskæmmet synke både to og tre gange, før stemmen var fast nok til at begynde.

- øh, det er blevet mig - øh pålagt, at øh overbringe Dem, frøken Line Ingelbrecht, den øh tragiske nyhed, at øh - ...

Line greb sin moders hænder og stirrede forskrækket på ham. Ågesen hørte den svageste antydning af et gisp. Han fortsatte stammende.

- Altså - ... i dag klokken øh klokken 10.43, efter at være offer for et øh tilsyneladende trafikuheld, blev øh Per øh Gubbertsen erklæret for afgået ved øh - ...

- *NEEEIIJJ*, skreg Line og rejste sig på skælvende ben. Hun stirrede stift på kriminalbetjenten. Munden, der selv uden læbestift fik Ågesen til at tænke en malplaceret, utidig tanke, åbnede sig i en stum fortsættelse af hendes skrig. Så kom der atter lyd på.

- *Ikke Per. Ikke min Permand. Det kan han umuligt have gjort - ...*

- Jeg er frygtelig ked af, at måtte overbringe Dem denne sørgelige nyhed - ... indledte Ågesen sit næste forsøg.

- *Det kan ikke være rigtigt, det kan ikke være rigtigt.* Line var atter sunket sammen på sofaen ved siden af fru Ingelbrecht, der betragtede sin datter med bemærkelsesværdig ro. Hun var naturligt afskåret fra at sige noget. Trods hendes manglende hørelse, var Ågesen sikker på, at hun ikke gik glip af et eneste ord.

- Han kan umuligt - ... (*huuuulk!*) ... ikke min Permand!

Kriminalbetjent Ågesen vred sig i lænestolen. Trods det tragiske ved situationen, opdagede han til sin rædsel, at hans umiddelbare reaktion på Lines dramatiske positur havde været af en stærkt utilstødelig karakter. Som hun stod foran sofaen med hænderne krammet sammen som i bøn, fik han i et lynglimt en absurd fornemmelse af, at han nu præcist vidste, hvordan hendes krop var skabt. Samt hvor guddommeligt den var skabt. Heldigt, at han ikke kunne rødme mere, end han allerede gjorde. Han følte desperationen gribe sig. Hvad skulle han gøre? Som en sidste udvej valgte han at indtage en strengt professionel holdning. Han trak per automatik sin notesblok frem fra inderlommen.

Før han vidste af det, kradsede hans kuglepen utydelige kruseduller på blokken. Hans fortid som telegrafist ved Flåden havde udviklet en særlig evne hos ham. Han ville efter samtalen være i stand til at udskrive et ordret referat af alt, hvad der var blevet sagt. Hans noter var volapyk for andre. Selv kunne han uden besvær skrive løs uden at se, hvad hånden foretog sig for bagefter at oversætte det til menneskesprog igen. Hans hjemmelavede stenografi var egentlig hans bedste aktiv som kriminalbetjent. Ingen ringe evne i det job.

Ågesen opdagede, hvad hans hænder var i færd med. Forfjamsket klappede han notesbogen i og puttede den tilbage på plads.

- Undskyld, men med mindre, der er noget, jeg eller politiet i øvrigt kan være behjælpelig med ... så vil jeg under de nuværende omstændigheder tillade mig at - ... altså, hvis det ikke er - ...

Ågesen vippede fremover og konstaterede til sin store lettelse, at benene trods alt adlød og bragte ham på højkant.

Lines mor så på ham. Han kunne ikke tyde hendes blik. Hun nikkede. Han pegede spørgende på døren ud til entreen. Hun nikkede en gang til. Derpå vendte hun igen sit blik mod datteren, der halvt lå ud over sofaens armlæn og hulkede utrøstelig. Kriminalbetjent Bent Ågesen smøg sig rundt om lænestolen og styrtede så behersket som muligt ud i entreen og videre ud på fortovet foran huset.

Han tørrede sig over panden. Sveden var allerede kold i den bidende blæst. Eller havde den været så kold hele tiden? Ågesen vidste det ikke med sikkerhed.

Han fandt hen til bilen. Mens han låste bildøren op, slog det ham, at fru Ingelbrecht udelukkende havde set på sin datter, mens han fremstammede sin besked. Hun havde kun kigget på ham, da hun bad ham forlade stuen. Underligt. Og hvordan var det, hun havde set på

Line? Var det en mor, som delte sin datters pludselige og voldsomme sorg? Ville en mor, som elskede sin datter og som delte hendes sorg, opføre sig på den måde? Virke så - ... upåvirket?

Han satte sig ind bag rattet og blev siddende uden at røre sig i et godt stykke tid. Samtalen, der maksimalt havde været fire minutter, stod for ham i et uvirkeligt skær. Der var mere, som plagede ham. Ikke kun moderens unaturlige blik på sin datter. Heller ikke hans egne, utidige tanker.

Hvad var det, der lå og lurede i hans baghoved? Han havde hørt noget - ...? Noget, som ikke stemte. Ågesen kunne ikke komme på det. Han trak sin notesbog frem og studerede krimskramset, hans kuglepen havde lavet.

(- Hvad var det, Line havde sagt? "Det kan han umuligt have gjort".) Han sikrede sig, at hans oversættelse af kragetæerne var korrekt. Jo, det var det, han havde skrevet. Dermed var det også de ord, Line havde sagt.

Ågesen talte højt med sig selv, - "Det kan han umuligt have gjort."

(- Hvad i alverden betyder det? Mente hun Soldaten? Jamen, han har da ikke selv gjort noget. Hun kan da umuligt tro, at Soldaten har begået selvmord?) Ågesens tanker luntede vantro afsted. (- Jeg sagde, at det sandsynligvis var et trafikuheld, ikke?)

Han brugte endnu tre minutters stirren gennem forruden til at bestemme sig for, at der var en ting eller to, de var nødt til at snakke med Line Ingelbrecht om, når hun var faldet lidt til ro.

(- Hvem er det, der umuligt kan have gjort hvad?) Ågesen vidste ikke, om han skulle se frem til en mere direkte afhøring af Soldatens grådkvalte kæreste med rædsel eller faglig koncentration. På det personlige plan var han ikke begejstret for sine reaktioner på Lines kropslige udstråling, som trodsede selv hendes dybe sorg. Rent professionelt havde han en voksende mistanke om, at den fortællelse - eller hvad det nu var - dækkede over noget af afgørende betydning for opklaringen af sagen.

Kriminalbetjent Ågesen startede motoren og rullede langsomt op ad vejen. Han havde sandelig fået noget at spekulere på. (Samt noget meget privat at skælde sig selv ud over).

***

- ... og jeg siger, vi var på Kroen hele aftenen, basta!

Stumpen var tør i halsen af at ryge cigaret efter cigaret. Kaffen i plasticruset foran ham var blevet kold for en time siden. Skiderikkerne fremturede krafteddeme i deres nonsens!

- Og hvorfor bliver I ved med at påstå, at vi havde en grund til at slå Soldaten ihjel, hva'? Tror I virkelig, at vi ville være så åndssvage?

- Nej, vi siger ikke, at I ville være så åndssvage, medgav politimester Hulsted ham tålmodigt, - vi spekulerer bare højt, om I eventuelt ikke ville være dem, der fik mest ud af, at han blev ryddet af vejen?

Stumpen rystede langsomt på hovedet. - Hold kæft, noget pis, mand. Spørg Krofatter. Han så os hele tiden. Vi kom til kroen klokken ni-ti stykker og vi forlod ikke stedet, før Søren bugserede mig hjem midt om natten. Og nu gider jeg altså ikke høre mere på Jeres pis. Enten spytter I ud med en eller anden anklage, som min advokat piller fra hinanden, før I kan kysse hinanden i røven, eller også la'er I os gå - nu! Han rejste sig demonstrativt.

Unge Hald gjorde klar til at plante sin knyttede næve i Stumpens bryst for at vælte ham tilbage på stolen, da hans chef lagde en hånd på hans skulder.

- Ja, ja, Stump. I kan gå.

- Hmpf! fnysede Stumpen og kunne ikke dy sig for at vise Hald sin stive langemand i hoftehøjde. Hulsted så den ikke.

- Hej, Mester. Så De det. Han gav mig fingeren!

- Rolig, Hald. Vi lader dem gå denne gang.

- Ja, det kan I fandeme tro, I gør, vrissede Stumpen, mens han åbnede døren. Den hydrauliske pumpe, som gudskelov fangede døren, før den ramte karmen med det tilsigtede brag, afgav en dyb, sukkende lyd.

- Jamen, hr. politimester, han kan da ikke sådan give mig - ...

- Som sagt, Hald, vi lader dem gå nu, men det er ikke det samme som, at vi glemmer dem, vel. Jeg er godt nok ikke så sikker på, at de virkelig har noget at gøre med den historie, men man ved aldrig. Skal vi gå ud og få os en frisk kop kaffe.

Hald var splittet mellem sin forargelse over chefens blødsødenhed og sin glæde over hans kammeratlige tonefald. (- OK, det var jo bare en gestus, så pyt!) afgjorde han storsindet. Han holdt døren for chefen og nærmest faldt over sine egne ben for at nå først hen til kaffemaskinen i vagtstuen. Politimester Hulsted gik over til vinduet, som overskuede parkeringspladsen foran bygningen. Stumpens rustbefængte varevogn drejede ud på gaden med en hale af sort røg efter sig. Hald glemte i sin iver, at filtertragten elskede at falde sidelæns ud, hvis ikke man frigjorde kanden på den korrekte måde. Sort, klamt kaffegrums sprøjtede ud over bordpladen og ned på gulvet. Overbetjent Madsen fulgte hans febrilske manøvrer med et slet skjult smil og rakte ham storladent den køkkenrulle, de havde stående til netop den type katastrofer.

- Ikke denne gang, desværre, sagde Hulsted for sig selv. Hald, der var travlt optaget af at tørre kaffegrums op, ville give et år af sin anciennitet for at høre, hvad Hulsted mumlede. - Men vi ses igen, lille Stump. Stol trygt på det.

Hald gik over til vinduet med et fåret grin om munden og nikkede voldsomt til chefens uhørte guldkorn. Han rakte Hulsted koppen.

- Det er så sandt, som det er sagt, mester, vovede han til sin egen forskrækkelse.

- Ja, ikke sandt, min gode Hald. Nå men, tak for kaffen.

Den tidligere mesterbokser vandrede med en uvant tung gang over mod trappen, som forbandt vagtstuen med hans og kriminalafdelingens kontorer på første sal. Han lagde hånden på gelænderet og vendte sig mod Vagthavende.

- Åh, Madsen, mens jeg husker det. Sørg lige for, at Krofatter bekræfter de to varylers historie, ikke. Det kan Sørensen og Langvad - nå, nej, de har fri, så ... jo, send unge Ågesen, når han vender tilbage fra kæresten, ikke. Politimesteren påbegyndte opstigningen.

(- Og nu gik det ellers lige, som det skulle!) Hald kunne tude. Her stod han og hyggesludrede med bossen ... og så tillod den gamle nar sig at forbigå ham på den måde. Var der nogen, som kunne vride sandheden ud af vidner og mistænkte, så var det fandeme ham, Egon Hald. (- "Bente" Ågesen! Den pladder-blødsødne dengsedreng! Tror han er noget, bare fordi han render omkring i sit eget kluns! Han kunne ikke genkende en forbryder, om han så blev røvpulet af ham!) Hald vendte sig væk fra skranken, hvor Madsen demonstrativt langsomt gjorde sig nogle notater på et stykke papir. Hald koncentrerede sig om ikke at blinke. Den forræderiske fugtighed i hans øjne dannede lange, hvide lyn omkring såvel vinduet som de evigt brændende lysstofrør i loftet. Han bed sig i underlæben. Han *ville* ikke tude!

Maria kom i samme øjeblik rødmosset og bruservarm op ad kældertrappen efter en hurtig omgang i stationens lille, splinternye træningslokale. Hun så overrasket på sin sært sammenbidte kollega.

(- Jøsses dog, lille Hald. Er der nogen, der har tisset på din sukkermad? Du ligner min lillebror, når han fik smæk!) Hun så spørgende på overbetjenten, mens hun lynede uniformsjakken. Madsen rystede på hovedet. Af mere end én ting, viste hans blik.

- Nej, der er ikke noget specielt lige nu. I fortsætter bare dér, hvor I slap. Han kastede bilnøglerne til hende.

Maria nikkede. - Kom så, Hald. Vi skal videre ud i den store verden. Uden at afvente hans svar åbnede hun døren til forhallen og løb ned af de fire marmortrin.

Maria var ikke det mindste overrasket over, at hun pænt måtte vente fem minutter, før det passede herren at indfinde sig i sædet ved siden af. Hun drejede startnøglen, fandt første gear og svingede bilen ud fra parkeringspladsen.

(- Gad vide, hvad Hullerten har gjort ved ham?) spekulerede hun muntert og skyndte sig at se voldsomt interesseret frem mod Rådhusstorvet, som de netop nærmede sig.

Maria standsede for rødt ved hjørnet af torvet. Nå, det var nok bedst ikke at vise sit gode humør lige nu. Ikke med det fjæs, Hald satte op. Hun skævede til siden. Så *kunne* hun ikke dy sig længere.

- Nå, Hald, skal vi så se at finde nogle flere skurke. Eller måske en flok efterskolerødder, som sidder og dri- ...

- Åh, hold dog mund, din - ... Hald lukkede munden med et smæld og stirrede stift frem gennem forruden.

Maria var akkurat i stand til at holde fniset bag lås og slå.

(- Ja, det er ikke sådan, når man bliver hægtet sammen med en "Hald" mand) ringede det faretruende i hende. (- Slap så af!) formanede hun sig selv, (- hvis først du begynder på den slags - ...! Husk på, at godt begyndt er "Hald"t fulden- ...)

Da var hun fortabt. Hendes latter bølgede frem, uden hun kunne stoppe den. - *Åh, ha-ha-ha- ... Hald, du skuu-ulle se dig sæ-æ-æ!* hulkede Maria, mens tårerne forvandlede gaden foran bilen til et akvarium med sære, opretgående fisk. - Du skulle se dig - ...

- *KLAP SÅ I, DIN ÅNDSSVAGE KÆLLING. DER ER KRAFTEDDEME IKKE NOGET AF GRINE AF!!*

Maria klappede i. Sådan! Hun tørrede sine øjne med bagsiden af hånden. Gaden vendte gradvist tilbage til sit normale udseende.

(- Uha-da-da-da-da! Den var værre. Vi snakker om en større sjælelig krise her. Av, min arm.)

Hald var krøbet sammen op ad døren.

(- OK, min fine ven. Så passer vi bare vores job.)

Maria drejede til venstre og styrede bilen frem mod vejen til Sønderkov, hvor årets hidtil mest sensationelle fund var gjort.

- Vi skal ikke - ... begyndte Hald pludselig.

- Jo, vi skal. Maria gad ikke sige mere.

- Jamen, vi - ...? Hendes makker stirrede forfjamsket på hende. Så vendte han hovedet væk. Denne gang med et endnu mere fornærmet udtryk i ansigtet.

(- Jeg ved udmærket, hvor runden går, bedste Hr. Hald. Og du skal snart til at passe på, at du ikke havner på en briks ved siden af Soldaten og Snabelen nede hos Ligsnedkeren).

Marias beslutning var taget. Når hun mødte til dagtjeneste igen, ville hun gå direkte til politimesteren og forlange at få en anden makker.

***

Charlie så sin gamle klassekammerat, Maria, køre forbi i patruljevognen. Hun kendte ikke fyren, som sad ved siden af Maria.

(- Ja, tænk, at Maria - af alle mennesker - skulle ende sådan. Politibetjent!)

Charlie smilede for sig selv, mens hun fulgte bilen med øjnene. Maria havde aldrig været nogen ørn til gymnastik og der var adskillige fag, hvor hun kun klarede sig ved diverse diskrete tryllesystemer med sin storesøsters gamle hjemmeopgaver. Da de forlod skolen, havde Marias ambitioner været mere i retning af frisørfaget. Og så - betjent.

- Tja, når bare hun har det godt. Charlies humør var stadig højt. Hun havde efterladt Nikolas i sin mors sikre og stærkt forkælende varetægt. Ikke fordi Charlie havde noget særligt på programmet. Men hun ville da være et skarn, hvis ikke hun benyttede sig af den uventede frihed til at gå sig en rask tur, måske slå et smut omkring svømmehallen, og det var da heller ikke umuligt, at hun ville tage ud og besøge sin gamle klasselærerinde. Frøken Granvig boede i et bedårende lille hus udenfor byen, ikke så langt fra Snabelens nedbrændte hus, i øvrigt. Charlie var ikke den eneste af frøken Granvigs tidligere elever, som af og til lagde vejen omkring hendes hjem. Den nu firsårige, noble dame havde været fantastisk populær blandt Vorkøbing Centralskoles unger.

Charlie satte tempoet lidt i vejret. Hvis hun skyndte sig, kunne hun både nå svømmehallen og den korte cykeltur ud til "Villa Svinget", hvor hun vidste, at der altid var god, stærk kaffe med et lille glas cognac til at varme sig på. Frøken Granvigs høje alder skyldtes, ifølge hende selv, de to glas god fransk cognac, hun sørgede for at indtage hver dag året rundt. En hemmelighed, hun naturligvis først indviede sine elever i, når de nåede skelsår og alder.

Hovedgaden var næsten mennesketom her midt på eftermiddagen. Ja, Rådhusstorvet havde heller ikke ligefrem myldret med mennesker. Hun passerede Grand Hotel. Hun kunne ikke undgå at høre den høje stemning helt ud på fortovet. Erindringen om Franks opførsel og slagsmålet fik hende til at skynde sig forbi.

Hun nåede hjørnet, hvor hun var stødt ind i Leif aftenen før. Og - ...

Charlie smilede overrasket. Denne gang stødte hun ikke ind i ham. Men det *var* da pudsigt. Leif kom gående på den modsatte side af Hovedgaden på vej mod Rådhusstorvet. Charlie fulgte ham med øjnene. Netop som hun skulle til at række armen i vejret for at vinke til ham, var der noget ved ham, som fik hende til at standse bevægelsen.

(- Hvordan er det, han går? Sig mig, er han blevet tosset eller hvad?)

Leif vandrede afsted i rivende fart. Han gik med hovedet sænket, som skulle han studere hver centimeter af jorden foran sig.

(- ... og han går og mumler for sig selv!)

Charlie så forbavset på ham. Godt nok ville han være kunstmaler, men alligevel! Så tosset behøvede han da ikke allerede at opføre sig! Hendes smil stivnede, efterhånden som Leif nærmede sig krydset, hvor hun stod. Han trådte ud på kørebanen ganske få meter fra hende. Hun blev klar over, at han overhovedet ikke var opmærksom på sine omgivelser. Han ikke så meget som løftede hovedet, før han gik over gaden. Leif var helt opslugt af sin mumlende monolog. Hun kunne ikke høre et ord, men han gjorde pudsige udfald med snart den ene

hånd, snart den anden. Han lignede en politiker, som søgte at understrege sine argumenter med ekstra store armbevægelser. Charlie syntes ikke længere, det så morsomt ud. Leif forsvandt hurtigt op ad gaden. Hun rystede tvivlende på hovedet og vendte sig for at gå videre - ... og standsede - ikke kun som ramt af lynet. Mere kontant blev hun standset af en hård hånd, som greb fat i hendes skulder.

- Nå, man er nok allerede på udkig efter det frække, hva'? Er det ikke lovligt tidligt på dagen til at bolle? Eller du kan måske ikke få nok?

Charlies forskrækkelse forvandlede uden overgang til vrede ... og et kraftigt stænk frygt.

- *Vil du øjeblikkelig give slip! Slip mig, siger jeg jo!*. Hun vred sin skulder fri af Franks greb, tog et par trin til siden og begyndte at gå hurtigt udenom ham. (- Åh, ikke nu. Ikke også i dag, hva'? Jeg havde det lige så rart!)

Frank var aldeles ufølsom overfor hendes afvisende holdning. Han fulgte efter hende, mens han fortsatte sin enetale.

- Lille Leif Næsholm, hva'? Han er slet ikke noget for dig, Charlie. Han er ude efter langt mere delikate lamselår, end du kan præstere. Men en kender, det er han i det mindste. Tror du virkelig, at sådan en charmør, som kan kaste sig over byens lækreste tøser, vil ofre dig et blik, hva'? Næ, han er nemlig kræsen, rigtig kræsen, den lille Leif Lidderbuk.

Charlie stirrede stift frem for sig, mens hun marcherede afsted. Hun var næsten hjemme. Uden varsel drejede hun væk fra fortovet, ud på kørebanen. Vejen var normalt ikke særlig trafikeret. Som efter en naturlov kom en af eftermiddagens fire biler derfor kørende bagfra i samme øjeblik. Chaufføren dyttede ad hende. Charlie trådte forskrækket tilbage, hvorved hun nær ramlede ind i Frank. Knap var bilen forbi, før hun strøg over vejen for alvor.

Franks talestrøm standsede ikke ved afbrydelsen.

- ... men han skal ellers ikke føle sig for sikker, så måske du får en chance for at kneppe med ham alligevel. Han kan jo ikke vide, at hans udkårne har andre ... ja talrige andre kæppe at dyppe i sit slimede vand. Ikke kun mange, men også kendte og rige og velrenommerede kæppe. Ja, folk skulle bare vide, hvad der går i svang om natten her i deres pæne, kedelige og åh-så-fisefornemme lille luderby!

Charlie var fremme ved gadedøren. Hun greb fat i den lange metalstang midt på glassdøren, vendte sig mod sin tidligere forlovede og hvædede af ham,

- og om så du fortæller mig, at Vorkøbings Skønhedsdronning går i seng med byens rigeste mand, så er jeg pissehamrende ligeglad med det og med alle dine andre slibrige og modbydelige påfund. Kan du da ikke forstå, at jeg er bundhamrende træt-træt-træt af, at du altid render efter mig og generer mig - og mine veninder med, forstår du. Jeg kan krafteddeme godt fortælle dig, at hvis du ikke snart holder op med dine svinerier, så skal jeg - ... så skal jeg - ...

Hun vidste ikke, hvad hun i givet (åh, så lyksalige!) fald skulle sørge for, at Frank kom ud for af ulykker. Hendes rasende ordstrøm gik kraftesløst i stå.

Franks reaktion var helt forkert. I stedet for at træde bagud for at undgå hendes hidsige udfald med hånden, blev han stående og stirrede på hende med et både vredt og forvirret udtryk i fjæset. Charlie greb hårdere fat i stangen på hoveddøren. Hun håbede, at han ville lade hende slippe nu. Om ikke andet måtte hun prøve at blokere hoveddøren på indersiden, til han blev træt af at skubbe på den anden side. Hvis han altså stadig ville forfølge hende. Hun følte sig pludselig så træt. (- Ingen svømmehal, alligevel) sukkede hun indvendigt og skubbede til døren.

- Hvem har fortalt dig det? kom det uventet brutalt fra Frank. Han rakte endnu engang frem. Greb hende denne gang hårdt om overarmen. End ikke hendes tykke rulamsfrakke kunne forhindre, at det gjorde ondt.

- *Av! for Helvede, så giv dog slip, din sindssyge stodder!*

- Hvem har fortalt dig det, din mær?

- Hvad?? Jeg aner ikke, hvad du rabler om.

- Om Line og Sejr- ... ?? Han stoppede brat. Hans ansigtstræk forandrede sig konstant. Charlie ville såmænd ikke blive forbavset, hvis han begyndte at få hugtænder og varulveører.

- Om Line og hvad-siger-du? Nej, nu må du have mig undskyldt. Hvorfor i alverden skulle nogen have fortalt mig sådan noget. Den eneste, som fortæller mig den slags ondsindet sladder, er *dig*, og nu gider jeg i hvert tilfælde ikke høre mere!

For anden gang vred hun sig fri af hans greb, snurrede rundt og styrtede ind på trappegangen. Først da hun var vel oppe i sin lejlighed - uden lyden af hans fodtrin på trappen - åndede hun lettet op.

- Åh, hold da kæft, for noget P-I-og-så-videre, rasede hun ud i den snævre entre, - gid han dog ville holde op med sit - ... med sin - ... *BARE HOLDE OP!* Åndssvage stodder!

Hun blev stående i lang tid med hænderne knuget om knagen, hun havde hængt frakken på. Frank var i den grad sindssyg. At han kunne tro, at andre var interesserede i hans liderlige fantasier. Hun traskede modløst ind i soveværelset og smed sig bagover på sengen.

- Hvad skal jeg så fordrive tiden med? Drikke mig fuld eller gemme mig under dynen? Utroligt, som den idiot kan ødelægge mit humør!

Hun vendte sig om på maven og stirrede tomt ud gennem vinduet. Himlen var grå og deprimerende. (- *ØV!*) Hun vendte sig om på ryggen igen. Betragtede loftet. Som trængte til maling. (- *Øv, øv, og atter øv!*) Dagen var i den grad ødelagt. Hun savnede Nikolas. Han kunne næsten altid få hende i godt humør. Charlie besluttede sig for, at hun *ville* ikke tude. Den fornøjelse skulle idioten i hvert ikke have. Selv om han ikke kunne se det. Hun rejste sig og gik ud i køkkenet. Mon ikke en kop kaffe kunne rette lidt op på misèren?

- Mænd! udstødte hun hånligt, mens hun hældte kaffebønnerne på tragten. - Først den sindssyge, lokale "Van Gogh" og så den - ... den psykopat til Frank, Vorkøbings mentale Kloakmester! De kan rende mig noget så grusomt. Allesammen! ... var dét nu fire eller fem skefulde - ...? *Årrrrhhhh, for Helvede da også - ...!*

***

Kriminalopdager Ågesen sad overfor sin chef og lyttede til hans opsummering. Han var netop kommet tilbage fra Kroen på Grand Hotel, hvor Krofatter ikke havde afsløret noget til skade for Stumpen og Tumben. Så vidt kroværten havde set, var de to skurke optaget af et slag billard på det tidspunkt, hvor Per Gubbertsen ville ankomme med toget. De var først vaklet derfra ved tretiden om natten. Deres alibi syntes derfor at være i orden.

At Soldaten ikke var taget med den sidste bus, var et mysterium, der skulle graves i. Ågesen noterede rask ned, efterhånden som de forskellige opgaver hobede sig op. Han vidste, at Hulsted ville forsøge at nå så langt som muligt med undersøgelserne selv. Alt for at undgå den overhængende tilkaldelse af profferne fra Rejseholdet.

- Jeg har tjekket med Vestre. Per blev sluppet ud lidt over halvti om aftenen - sært tidspunkt iøvrigt - de regnede med, at han ville drage sporenstregs til Hovedbanegården for at tage toget

hjem. Hvis det er muligt, skal vi lige forhøre os hos DSB. Måske togkontrolløren kan huske ham.

- Jeg ringer til stationen og hører, om toget ankom planmæssigt i aftes, foreslog Ågesen, - hvis det var forsinket, kan det være derfor, han ikke nåede bussen.

- Glimrende. Og det, du fortalte om den lille kæreste - ja, jeg ved ikke rigtigt. Er du sikker på, at hun sagde det præcis på den måde?

Ågesen, der ikke havde mange ting at være stolt over, var bombesikker på, at han havde nedskrevet ordene korrekt. Han nikkede bestemt.

- Nå, ja, men så må vi hellere tage en sludder med hende, når hun er kommet til hægterne igen. Hvad har vi ellers? Sporene efter bilen svarer til de spor, vi fandt ved Snabelens hus. Det *behøver* ikke betyde noget, og alligevel - ... Han så op, da døren for anden gang den dag blev åbnet uden en forudgående banken.

- Hva' er der *nu*, Madsen? Jeg vil ikke have flere ulykker! Kan du - ...

- Det er Sejrsens bil! Vagthavende var stærkt forpustet efter den korte spurt op ad trappen.

- Hvad siger du? Hvilken bil?

- Bilen fra rasteplassen! Det er Sejrsens.

- Sagførerens?! Jamen, det kan - ...

- Han meldte den stjålet i går aftes. Jeg har lige tjekket Siewertsens rapport. Sejrsen meldte bilen stjålet i aftes og nu er den blevet fundet. Madsen holdt en dramatisk pause, dels for at få vejret, dels fordi hans afsløring var så overrumplende. - Vi har netop fået den bugseret om i gården ... den har tydelige mærker efter sammenstød med et eller andet. Steen vil sværge på, at det er den, der har kørt Soldaten ned, men de skal naturligvis undersøge det nærmere ... også dækkene.

Politimesteren rørte uroligt på sig. - Ja, det lyder fint, Madsen.

- Og - ... (endnu en spændt pause) ... ved I, hvad der lå ved siden af førersædet?

- Nej, det ved vi aldeles ikke, vrissede politimesteren, - og vi har heller ikke tid til at sidde her og gætte os til det.

- Den anden handske! Det var ikke Soldatens alligevel!

Madsen så betydningsfuldt på sin chef og den, trods sin manglende hårpragt, ungdommeligt udseende kriminalopdager.

- Den - ... anden?! Hold da kæft, fløj det ud af Hulsted.

- Der er mere endnu. Madsen havde deres fulde opmærksomhed.

- På passagersædet ved siden af chaufføren er der en indtørret plet. Ja, Steen ville ikke sige noget endeligt, men han er temmelig sikker på, at det er indtørret vandfarve!

De to mænd stirrede vantro på ham. Ågesen genfandt talens brug først.

- Vandfarve?

- Ja, vandfarve. Sådan noget børn bruger til at male med. Pletten er ikke stor, men der er ingen tvivl. Der er også farvestof på begge handskerne, ser det ud til. Den, som har gået med de handsker, har brugt vandfarver til et eller andet og har spildt en masse af det på sædet i sagførerens bil.

- Ågesen, du ringer straks til Sejrsen og hører, om han kender noget til det stads! Og Madsen, du siger til Steen og Allan, at de gennemgår den bil indvendigt og udvendigt med den tætteste tættekam, de kan opstøve. Ellers skal jeg komme efter dem!

- Javel, kom det i kor fra hans underordnede. Madsen måtte træde baglæns for ikke at blive væltet af Ågesen, som mere prompte fulgte op på chefens ordre.

- Glimrende, Madsen. Tak for oplysningerne. Hulsted satte sig tilbage i stolen. Han så stift frem for sig, ænsede ikke Madsens salut på vej ud ad døren.

- Denne historie bliver mig efterhånden lidt for broget, brummede politimesteren til sit tomme kontor. - Vandfarver!

Han sad i nogle minutter og lod sin guldbelagte fyldepen tegne kruseduller på en lille hvid notesblok.

- Fandens! Han rejste sig og traskede over til vinduet, der ligesom vinduet i Vagtstuen lod ham overskue parkeringspladsen og det ene hjørne af Rådhusstrædet.

Han var for alvor blevet anbragt i en dum situation.

Det var ikke tilfældigt med de aftryk fra samme bil. (- Sagfører Sejrsens Mercedes!) Sagføreren meldte bilen stjålet, bilen havde været i nærheden af Snabelens hus - muligvis og muligvis ikke i forbindelse med branden - og derefter havde den været på rastestuen, hvor Soldaten fik hjernen slået ind med en sten. (- Fordi han ikke døde, da han blev kørt ned?) De kunne ikke vide, hvornår bilen havde været ved spritterens hjem, men ... det *kunne* ikke være en tilfældighed!

Hulsted kunne ligefrem lugte, at der var en sammenhæng. Og han vidste, at det ville kræve lokalkendskab at finde frem til denne sammenhæng. Hvis han gjorde, som man ventede sig af ham, hvis han tilkaldte Rejseholdet, ville undersøgelserne blive overtaget af fremmede, der ikke var så fintfølede overfor de mekanismer, som virkede i *hans* by. Mekanismer, som uhyre nemt kunne gå i baglås, hvis nogen trykkede på de forkerte kontakter. På den anden side var der nu så mange ubesvarede spørgsmål i sagerne - *sagen!* - at det ville blive svært for ham og hans få mænd at rede trådene ud. De skulle trods alt stadig passe deres sædvanlige arbejde. At hans ganske utilstrækkelige tekniske afdeling allerede havde klarlagt en række detaljer, som fortalte ham, at mordbranden og mordet på Soldaten hang sammen, var tilfredsstillende for hans lokalpatriotiske ego, men - ...

Han ville få brug for endnu mere ekspertise og en ekstra samling fodfolk for at samle alle brikkerne i det puslespil, som lå bag de to forbrydelser. En hård nød at knække, personligt såvel som professionelt.

Hulsted betragtede Stenberg og Halds bil, der rullede ind på parkeringspladsen.

(- Halsstarrige Hald. Han kunne såmænd blive en glimrende politimand, hvis han blot lod sine barnlige manerer blive hjemme.)

Hulsted havde ikke ubevidst overset Hald, da han udstedte ordren om at afhøre Krofatter. Det var hans faste fortsæt at lade Hald bevise sit værd, før han tildelte ham de mere delikate opgaver. Indtil videre så det desværre ikke ud til, at det skulle lykkes knægten at overvinde sine komplekser.

- Nå, det er ikke det, vi skal spille tiden med lige nu!

Hulsted sjuskede tilbage til skrivebordet.

- OK, hvis ikke vi er kommet en opklaring nærmere i morgen, så ringer jeg! Han satte sig, tog telefonen for i stedet at ringe hjem.

- Men først i morgen. Hvis vi da ikke i mellemtiden har slået kløerne i denne "farverige" person, som var så aktiv i går aftes, mumlede han for sig selv, mens telefonen i den anden ende afgav de første to ring. Hans påtagede optimisme kunne dog ikke få stemmen til at lyde særlig munter, da han meddelte sin kone, at han kun ville komme hjem for en kort bemærkning omkring spisetid. Derpå trykkede han et internt nummer. Madsen meddelte, at Andersen havde weekendfri, men at Gustafsson sandsynligvis var hjemme hos sig selv.

Fjerdemanden i opdagersjakket, Enevoldsen, var på skiferie og dermed udenfor rækkevidde. Hulsted gav Madsen besked om at få fat i de to disponible kriminalopdagere, uanset hvor de var. De havde at melde sig snarest muligt. Ågesen var pligtopfyldende nok, men han var immervæk ikke i stand til at være flere steder på samme tid.

- Mon ikke der er penge på budgettet til lidt overarbejde. Rent undtagelsesvis, spekulerede han højt og vendte tilbage til sit studium af parkeringspladsen. Han måtte hellere gennemtænke, hvad han skulle sætte Andersen og (gamle, sure) Gustafsson til, når de arriverede.

***

Gennembruddet i politiets efterforskning skete sent lørdag aften og tidligt søndag formiddag.

Det var ikke Ågesen og Gustafsson, som på deres rundtur til byens tre mest sandsynlige samlingssteder for forbryderiske elementer fik færten af noget, der bare mindede om et spor. Byens skyggeside var totalt mørkelagt ovenpå eftermiddagens langvarige gravøl på Grand Hotel.

Deres kollega, Einar Andersen, kendt blandt kollegerne som "Bønnestagen", havde lige så lidt held i sprøjten med at udsørge en meget utålmodig Sagfører Sejrsen endnu engang, med at opspore buschaufføren på fredagens sidste bus, samt med at berolige sin kone, der absolut ikke kunne acceptere, at deres weekendtur til hendes forældre i Vestbyen blev afbrudt på denne uventede og (citat:) "uforskammede" måde. Fru Andersens harmdirrende udtalelser var uden betydning for efterforskningsarbejdet, kun for Andersens lyst til at udføre det.

Heller ikke de undtagelsesvis fire patruljevogne, som var på udkig efter - ... ja hvadsomhelst usædvanligt, stødte på noget brugbart. De tjenstgørende politifolk var alle vidende om omstændighederne omkring de to forbrydelser, deres mulige sammenhæng samt de frygtede konsekvenser for eventuelle interne stridigheder mellem byens kriminelle. Betjentene var blevet instrueret om at holde øjnene åbne overalt, hvor de kom. Ingen kunne imidlertid fortælle dem, hvad de skulle kigge efter.

Lørdag eftermiddags vagthavende, overbetjent Carl Madsen, derimod, havde en stor andel i gennembruddet, hvilket han meget nødig ville have, at hans chef skulle få nys om.

Madsen tog fri klokken syv, en time senere end normalt. Han var derfor i tidsnød. Han og konen skulle hjem til deres gode venner, damefrisør Frederikke Anisette Larsen og hendes mand, Anders, der som skolebetjent på Vorkøbing Centralskole nød det tvivlsomme privilegium at vide mere om lærernes - samt de fleste af elevernes - gøren og laden, end hans job faktisk burde medføre. Der var aldrig mangel på samtalestof ved middagsbordet hos Salon Frisettes' ejer. Overbetjent Madsens kone var barndomsveninde med Frederikke og traditionen var efterhånden mange år gammel: "Overbetjentens" kom den sidste lørdag i hver måned og spillede whist med Fru *Friseuse* Larsen og hendes Anders.

Carl var forfærdeligt sent på den. Hans kone, Elly, manglede kun at tage frakken på. Carl fandt desværre ingen anden udvej for at bringe krigstilstanden ned på et tåleligt niveau end at afsløre, hvad der var sket på stationen i løbet af dagen. Herunder en god del af de mindre kendte detaljer. Elly lovede naturligvis at holde tand for tunge, *især* hjemme hos Frederikke.

Elly holdt sit løfte forbilledligt. Under maden, under kortspillet og senere, mens de så det sidste afsnit af en Danielle Steele-serie i fjernsynet. Elly var en rigtig politikone, hun kunne

nok holde på en hemmelighed. *Indtil* hun og Frederikke stod i køkkenet og hældte peanuts og de små eventyrligt fedende og "uhhmm-mumse" chokoladepastiller i skåle. Mændene var vanen tro i færd med at dissekere et af aftenens mere dramatiske spil, mens Elly og Frederikke lige måtte opregne, hvad de selv ville have gjort, hvis de havde været en succesrig TV-reporter, der tilfældigvis blev gift med den smukke, stenrige hjertekirurg. De ville i hvert tilfælde ikke have gjort som hende på TV.

- Hun skulle aldrig været flyttet til hans by, fastslog Frederikke, mens hun gumlede en håndfuld af de mumse "lader".

- Næ, forstand på livet har de såmænd da ikke, de de TV-fyre. De skulle bare vide, hvordan virkeligheden ser ud.

- Åh, hvis de lavede TV-serier om virkeligheden, så ville jeg da ikke spille tid på at se dem. Elly, der mest hældede til peanuts, så sig fordækt omkring, stak hovedet halvt ind i barndomsvenindens permanent og hviskede,

- Virkeligheden kan da være lige så spændende som på TV, Frikke.

- Hvad mener du, hviskede Frederikke tilbage. - Åh, du mener branden og Soldaten, der blev kørt ne'r.

- Ja, men det er slet ikke sådan, at det hænger sammen.

- Hva' mener du. Der er da ikke blevet snakket om andet hele dagen og jeg skulle da nok mene - ...

- Årrhh, du ved, hvor hemmelighedsfulde de er nødt til være en gang imellem, ikke. Næ, ser du. I virkeligheden er det slet ikke sådan det er sket, altså som de snakker om i byen.

- Pjat med dig. Du vil bare gøre dig interessant! Frederikke Anisette Larsen var Vorkøbings forhørschampion nr. 1. Elly faldt i med begge ben.

- Gøre mig interessant? Åh, jeg be'r. Du vil måske slet ikke høre hvordan det *virkelig* hænger sammen?

- Tja, det kan da ikke være så indviklet - ... Frikke jublede indvendigt. Hun havde nok engang snøret sin go'e gamle veninde.

- Ork jo. Nu skal du bare høre - ...!

***

En brødebetyngt Elly måtte lørdag nat indrømme, at hun "vist nok" overfor Frederikke var kommet til at gentage "en ganske lillebitte smule" af det, Carl havde fortalt hende.

Carl blev sur - og skuffet. - Byens værste sladdertaske! Hvor ku' du gøre det, Elly?

Elly var længe om at formilde sin mand. Deres - ligeså traditionelle - lørdagssamleje hjalp hende dog et stykke på vej.

Inden Carl slumrede ind, trøstede han sig med, at frisørsalonen trods alt ikke var åben næste dag. (- Historien er med garanti alligevel sluppet ud inden mandag) var en af hans sidste, klare tanker. Hans allersidste tanke (- bare Hullerten ikke hører om det her) kunne han ikke selv huske næste morgen.

***

- God morgen, eller måske snarere god dag, hr. Betjent.

- Goddag. Hvad kan jeg gøre for Dem, Hr?

- Tja, jeg ved ikke rigtigt, hvordan jeg skal forklare det, men jeg har altså hørt, at man leder efter en, som maler med vandfarver.

Vagthavende, Overbetjent Christian Siewertsen, spidsede forbløffet ører. - Vandfarver, siger De?

- Ja, jeg hørte det hos bageren, da jeg var henne og hente mine kryddere, at den, der kørte ham der forbryderen ned, havde malet med vandfarver, og så - ...

- Det skal jeg ikke kunne sige. Det er ikke en af de oplysninger, som - ...

- Nå, men hvis det bare er sladder, så må De meget undskylde. Herman Stoll trippede usikkert på stedet. Han skulle aldrig være kommet. Nu stod han her og blev til grin, bare fordi Fru Bagermesterinden havde underholdt ham med de sidste, gloende nyheder om gårsdagens tilsyneladende ulykke.

Siewertsen var i lidt af et dilemma. Herren, som han tit og ofte havde set lufte sine hunde rundt om i byen, afslørede den sørgelige kendsgerning, at intet åbenbart kunne holdes hemmeligt i deres by. Samtidig var der altid en mulighed for, at manden vidste noget, som kunne hjælpe dem til at finde personen, der så ganske rigtigt var mistænkt for at omgås vandfarver på en sjusket måde samt for at føre automobiler på endnu mere lemfældig facon.

- øh, undskyld, Hr.? Jeg fik ikke fat i navnet - ...?

- Stoll, Herman Stoll. Jeg er tidligere værkfører ovre på Plade- og Autoværkstedet.

- Åh, ja, naturligvis, hr. Stoll. Og De siger, at de ved noget om en person, vi muligvis er på udkig efter?

- Jeg ved ikke, om jeg direkte ved noget om ham, men forleden dag - rettere i går, faktisk - så overhørte jeg noget, som jeg ikke lagde noget særligt i. Så var det her til morgen, at jeg hørte, at - ... nu må De ikke tro, at jeg altid lytter til sladder, men altså, da jeg hørte det med vandfarverne, var det noget, som slog mig. Så var det altså, at jeg kom i tanker om det, jeg hørte i går.

- Ved De hvad, hr. Stoll. Nu skal De se. Jeg får lige fat i en af vore kriminalopdagere, så kan De fortælle det hele til ham. Siewertsen løftede røret på telefonen og trykkede cifferet, som satte ham i forbindelse med kriminalafdelingen ovenpå.

- Åh, hør, Andersen. Jeg har en herre stående her, som meget gerne vil tale med dig. ... Ja, det ved jeg. Men hr. Stoll her har noget han gerne vil fortælle angående vandfarver ... dét ved jeg ikke ... OK, det gør jeg.

Han lagde røret. - Nu skal De se, hr. Stoll. Hvis de går op ad den trappe, så er det første dør på venstre hånd.

Herman fulgte hans pegen og gik over til trappen. Han følte sig stadig en smule dum ved situationen, men nu måtte han gennemføre det, han var kommet for.

Kriminalbetjent Andersen, den først ankomne til stationens kriminalafdeling på denne mandskabsmæssigt set uventet velbesatte søndag morgen, slugte resten af sin kaffe og trådte frem mod den lidt gammeldags klædte mand, som stod i døren og så sig søgende omkring.

- Kom ind, hr. - ...?

- Stoll.

- Hr. Stoll. Værsgo' at sidde. Nå, Overbetjent Siewertsen fortæller mig, at De vil fortælle mig noget om vandfarver?

***

Stumpen var mere end overbevist om, at deres lykke var gjort.

De to timer på stationen dagen før havde fortalt ham en række ting, der sammen med hans og kammersjukkens egne fordækte handlinger begyndte at tegne sig i retning af noget, som kort kunne opsummeres i et enkelt ord: gysser. Når han nu endelig var begyndt at bruge hovedet til andet end at holde ørerne adskilt, så overraskede det ham, at han ikke forlængst var kommet på sporet af den virkelige sammenhæng i tingene. Stumpen snakkede meget, men det forhindrede ham ikke i at også at høre en masse. Når man sådan sad og hyggede sig med mere eller mindre lumske typer på værtshuse over det meste af Sydsjælland og "Sydhavsøerne", dukkede der tit og ofte historier op. Historier, som måske ikke havde nogen direkte sammenhæng, men som med tiden alligevel viste sig at høre sammen. Hans egne og Søren's aktiviteter blev styret af deres boss. Deres mange år i branchen havde lært ham, at det ikke nødvendigvis var den, der udstedte ordrene, som i den sidste ende høstede den virkelige gevinst. Fik han måske ikke selv diverse småslyngler til at rende omkring og fixe tingene, mens han og Søren blot sørgede for, at de makkede ret? Mens de selv scorede en god del af kassen?

- Regnestykket er fa'me så enkelt, at man ku' tude. For lur mig, om ikke der i værk'li'hejen - ...!

Deres Boss opførte sig mærkeligt, udstedte besynderlige ordrer, som lå langt fra det, de plejede at lave. Og hvad var resultatet af alle disse ting uden sammenhæng? Stumpen vidste nu, at branden skulle sikre, at strømmerne opholdt sig alle andre steder end på vejen til togstationen. Han skulle være den sidste til at begræde Soldatens bortgang, men til gengæld var han nu stensikker på, at det ikke kun var sket for at skaffe en dum konkurrent af vejen. Ingen af dem, han kendte blandt byens underverden, kunne være tjent med den ballade, som to voldsomme dødsfald - samme aften - ville føre med sig. Hvem kunne så tænkes at være interesseret i den slags? Bossen? Eller - ...!

- De'd sgu lissom innefor hæren, du, Søren. Hele tiden er der en støjjer, som er højer' på strå, ikk'? Og du ve' jo nok, a' når de høje generaler skal føre sig frem, så smijjer de om sig mæ mærk'lige ordrer, å' hvem er'd så, det går ud over, hva'? De små "soldater" (*fnis*), ikk'? Som a' der aldrig får den værk'lige grund a' vide, hvorfor de ska' dø. Men hva' så hvis nogen stak gaflen i sådan en general, hva'?

Den snu Henrik kunne lugte ... ja næsten *se* ... pengene for sig. Hvis han og Søren spillede deres kort rigtigt, var han sikker på, at de snart kunne trække sig tilbage med en ordentlig stak stakater. Han spekulerede ganske kort over, hvilken af hans mere handlekraftige forbindelser han kunne overtale til at opsøge den fnatmide til Idiotti-betjent Hald for at lære ham at tiltale folk ordentligt. Hulsted med, for den sags skyld. - Mon ikke de ku' komme ud for et lille uheld mæ' en maskinpistol, hæ-hæ. Jeg kender nok et par stykker, det ikke vil genere - for et rimeligt beløb!

Søren, der reagerede langt mindre hævngherrigt ved at blive kaldt ved sit øgenavn, var slet ikke med på Stumpens udredninger. Det hverken overraskede eller chokerede ham. Sådan havde det altid været. Henriks planer var som regel ganske udmærkede. Indtil videre var de da sluppet afsted med både det ene og det andet.

- Ser du, Søren, vi ska' bare sikre os et par enkelte småting, så kontakter vi "rette vejikom'ne" og så - ... Stumpen satte sig tilbage i Søren's sofa, der igen havde været hans leje for natten. Stumpen var komplet ligeglad, hvor han sov. Søren's sofa var lige så god som hans egen seng. Når de alligevel skulle afsted på de særeste tidspunkter af døgnet, var det kun en

fordel, at de var sammen. Stumpen foldede hænderne bag nakken og lukkede veltilfreds øjnene. Sært, som han pludselig kunne nøjes med fem-seks timers søvn. Det skyldtes nok, at han havde snuden godt nede i et spor, der førte ham direkte ind i Nationalbankens inderste hvælvinger.

- Jeg si'r dig, når vi er færdig' mæ' denne lille sag, vil vi være så rige, som - ja, jeg ved ikke hva'!

Tumben smilede sit uudgrundelige smil og samlede deres kopper og tallerkener sammen. De havde endnu en tur denne weekend. Denne gang til Korsør. Færgen, som ankom klokken fjorten, ville blandt andet medbringe en nøje afmålt portion original, marokkansk hash gemt i bunden af en trailer, lastet med billigt tysk øl "til eget forbrug". Tiden nærmede sig for gymnasiefesterne i Nykøbing, Næstved og flere andre byer på Sydsjælland. Det gjaldt om at forsyne salgsstederne i tide.

- Jeg går i gang, lisså snart vi har afleveret klumperne hos Svenskeren, afgjorde Stumpen og lagde sig mageligt til rette på sofaen. Der var endnu en time til de skulle afsted. Han kunne vel forsøge at indhente noget af sit søvnunderskud. Ikke at han følte sig direkte søvngig. Ikke med udsigten til de mange penge. Han lukkede øjnene og begyndte at tælle.

Da Tumben kom tilbage fra sit lille, pinligt rene køkken, sov hans kammerat fast.

Tumben tog et Anders And-blad og begyndte at stave sig igennem taleboblere. Uden at trække på smilebåndet. Han elskede Anders And. Han havde altid mindet ham om Henrik. Især når det gik ham godt.

***

Frank sydede indvendigt. Han vandrede hvileløst omkring i sit hus. Han ville meget hellere gå omkring i gaderne, men det ville ikke være klogt. Havde han ikke netop bralret ud med sin store hemmelighed, hva'? Havde han ikke ligefrem foræret årets sensation til den lille lede sæk til Charlotte? Hvor torskedum må man være?

Hans stue var alt for lille. Han foretog turen fra vindueskarmen, over til den lille kamin, ind i soveværelset (- skulle jeg bolle "Line"-hovedet en gang til? Nej!) tilbage i stuen og ned at sidde i lænestolen. Tyve sekunder. Op igen, hen til vinduet - og så en tur til. Der var længe til mandag morgen. Der var længe til, han kunne kassere det efterhånden slidte gummiapparat.

Til fordel for noget *meget* bedre. Til fordel for originalen.

***

I den anden ende af Vorkøbing var en lige så utålmodig sjæl til gengæld paralyseret til et stade, der mindede om coma. Et coma, som måske var at foretrække for det, som var gået forud.

Leif havde vandret omegnen tynd hele lørdagen. Hans første, vantro og overlykkelige reaktioner var afløst af afgrundsdybe kvaler. Nyheden om Soldatens død, den smukkeste nyhed, han nogensinde havde hørt, en nyhed, der havde indgivet ham en nærmest forkrøblende række optimistiske følelser - denne uhørte nyhed, svaret på alle hans bønner, fik ham dernæst til at ryste og skælve. Ikke så meget af angst som af - ...? usikkerhed! Tvivl!

Leif var sikker på, at Line kunne lide ham. Og alligevel ikke. Jo, hun kunne lide ham. Ellers ville hun da ikke gå i seng med ham, vel? Eller foretage sig de ting, som de - ...? Nej, Line

kunne lide ham. Men elskede hun ham? Hun havde hele tiden fortalt, at hun ville vende tilbage til Soldaten, når han kom ud af fængslet. (- *MEN SOLDATEN KOMMER ALDRIG TILBAGE!*) skreg det triumferende i hans hoved - og kvalmende i hans mave. Hvorfor kunne han så ikke - ...? Og så videre, og så videre.

Han kunne intet foretage sig lørdag aften. Kunne kun tænke sine splintrende og lammende tanker igen og igen. Hans forældre forvandlede til kulisser i en slidt kopi af en gammel russisk stumfilm. Han forstod ikke sproget, billedet var lutter ridser og streger, og der var absolut ingen sammenhæng i det, de foretog sig. De ganske få bidder mad, han for et syns skyld klemte i sig, blev siddende i halsen på ham i timevis. Hans mave havde alt for travlt med at lege elevator i Empire State Building til at beskæftige sig med noget så inferiørt som fast føde. Leif tog bævende turen med hele vejen op ... for derpå at styrte den lange vej tilbage gennem skakten. Uden kabel.

Eftermiddagen og aftenen var naturligvis kun en bitter forsmag på det Helvede, som åbnede sig for ham, da han gik i seng natten til søndag. Mørket i hans engang så hyggelige drengævarelse myldrede med billeder. Tanker og erindringer kværnede gennem hans hoved som gamle Ugerevyer. En grum kavalkade over de sidste måneders følelsesmæssige rutschetur.

Leif vendte sig nok en gang om på ryggen. Måske hvis han forsøgte at tænke tingene igennem i rækkefølge - ...? Skabe orden i billederne? Både de gode og de grupvækkende.

Hvad havde han ikke gennemlevet af kvaler siden hin mindeværdige dag, hvor Lines lokkende smil inviterede ham med hjem til en kop te? Som blot stod og blev kold i kopperne, mens - ...

Og i ugerne derefter!

Han vidste jo, at Line var kæreste med Soldaten, og havde absolut ikke lyst til at komme hans slags på tværs. De næste to weekender turde han knap gå gennem byen. Når han så i lyse øjeblikke ikke frygtede for Soldaten og hans hær af nysgerrige - og voldelige - kumpaner, så kunne han altid muntre sig med tanken om, at hans forældre skulle opdage, hvorfor han pludselig altid skulle "i biffen" eller "besøge" ukendte studiekammerater og forlængst glemte skoleditto, før han kom hjem. Eller hvad hvis en af byens talrige sladdertasker kastede et blik op mod facaden på Lines hus, når han svingede sig op ad Himmelstigen?

Han havde ikke manglet grunde til at kigge sig forskrækket over skulderen eller ligge søvnløs nat efter nat.

Til slut var han trods alt holdt op med at spille kræfter på alle disse reelle og indbildte problemer. Én kendsgerning gjorde kort proces med alle hans betænkeligheder: Lines elskov.

Leif studerede sløvt det sortgrå loft. Uden overraskelse konstaterede han, at hans pt fungerende form for tankevirksomhed foregik et sted to-tre meter fra hans hjerne. Som stod der en vildtfremmed "Leif" midt i rummet og tænkte for ham. Måske for at skåne ham for selv at skulle tænke alt dette igennem.

Jo, ordet var: Elskov. Leif var ikke så naiv, at han forvekslede det med kærlighed. Deres stævnemøder var immervæk koncentreret om en overskuelig række kropsnære handlinger. Men når de så bagefter - ... De talte så dejligt frit og utvungent sammen bagefter. Var det så ikke - ...?

Kendte han i virkeligheden Lines inderste tanker? Eller var det bare ham, der førte sig frem som den forelskede ungersvend?

Leif gøs ved disse kolde betragtninger, som kom til ham fra dette sære tankevæsen, dér midt på gulvet.

Hvad var det egentlig, han oplevede under deres hede ture i sengen? Hvad var det han søgte og fandt ... ? hos Line? Hvad var det, hun gav ham? Hvordan var hun i virkeligheden, denne fantastisk smukke og fascinerende kvinde? Udover at hun var kærlig og åben og lydhør og (-*hrm*) fantasifuld og - ...

Leif vidste godt, at der fandtes andre sider af Line, end dem, han længtes sådan efter. Han fornemmede en svag, men umiskendelig kynisme et sted på bunden af hendes væsen. En hård kant i hendes personlighed, som dog aldrig fik lov til at trænge igennem den udefinérbare udstråling, der i Leifs øjne ligefrem emmede ud af hver pore i hendes hud. For ikke at nævne hendes øjne, hendes mund og (*gulp*) det smil!

Line gav ham ikke *ægte* kærlighed. Hun gav ham elskov. Noget som næsten kunne forveksles med kærlighed, fordi de kom så tæt på hinanden, når de elskede.

Pludselig magtede han ikke at lytte til fantomvæsenets hjerteløse argumenter. I stedet strømmede endnu en koncentreret portion kvælende længsel op fra hans mellemgulv, skød frem gennem brystet og greb ham om struben. Hans tørre hals orkede ikke længere at hulke. Han kastede sig om på siden. Vendte hårdnakket ryggen til den tåbelige Tanke-Leif og hans negative pludren.

Leif kunne ikke rumme mere. Havde ikke plads til andet end sin længsel. Tårene tappede kvikt det korte stykke ned til pudevåret. (- Jeg *SAVNER* hende!) brølede det gennem ham. (- *I Guder, hvor jeg savner hende!!*)

Nogle minutter senere strakte han sig atter ud på ryggen. Mest for at tvinge mavemusklerne i ro. Hans kinder var stadig våde.

Leif stirrede sammenbidt op i mørket. OK, hun gav ham ikke kærlighed. Og hvad så? Lines elskov var sandelig ikke at foragte. Tværtimod. Den var uomgængelig, noget, han måtte hige efter, drukne sig i ... og savne i samme øjeblik, han forlod hende. Leif var fanget. Det vidste han. Han *kunne* ikke slippe hende, selvom han ønskede det nok så meget.

Hvilket han ikke gjorde.

Leif tog en beslutning. Kunne han ikke handle, kunne han ikke gøre noget her og nu for at udfri sin længsel, så kunne han i det mindste træffe sit valg. For om ikke andet at skaffe sig et våben i denne kamp med tvivlen. Hans krop og sjæl gjaldede svaret i kor, gav ham ingen grund til at vakle i sin beslutning: Intet andet ville give ham fred for pinslerne end igen at ligge i Lines favn. Intet andet var værd at vente på, at stræbe efter.

Desværre formåede denne beslutning ikke helt at overdøve tvivlens kolde røst. Hvad tid, Leif endelig faldt i en urolig og svedfyldt søvn, var derfor blot et akademisk spørgsmål. Så vidt han vidste, havde han ikke sovet. "Fantom-Leif" heller ikke.

Søndag morgen med det obligatoriske, overdådige morgenbord, som snildt kunne konkurrere med Grand Hotels buffet, sad han med gravsorte ringe omkring øjnene og lod som om han lyttede til sin mor og far. Hans mor spurgte flere gange bekymret, om han var syg, naturligvis. "Nej, Mor." "Vil du have et stykke wienerbrød mere, Leif?" "Nej tak, Mor." "Er du sikker på, at du ikke er syg?" "Nej, Mor."

Leif gad ikke engang rette fortalesen. Så snart han følte, det ikke ville virke for pinligt, rejste han sig med en vag undskyldning og flygtede tilbage på sit værelse.

Han lagde sig på sengen. Livet i det velordnede villakvarter afgav ikke mange lyde på denne tid af året. Ingen plæneklippere eller grenkværne, ingen barneskrig fra den lille, symbolske

samling legeredskaber for enden af vejen. Han kunne lige så godt være død. Så stille var verden.

Leifs egen verden bestod kun af den lille *enorme* detalje, at han på et eller andet tidspunkt - ikke i denne weekend, det var udelukket - men måske allerede næste fredag! ville få lejlighed til at tale med Line.

Skulle få lejlighed til at tale med hende. Senest næste fredag.

Engang i hans næste liv!

***

- Indrømmet! Det er en tynd kop te, men det er muligvis dén chance, vi alle har ventet på. Politimester Hulsted så rundt på de forsamlede betjente. Foruden de tre opdagere, havde han indkaldt Jensen og Jacobsen, hvis turnus startede klokken otte, søndag morgen. Teknisk assistent Steen Madsgård sad nonchalant rygende på en stol, han med passende situationsfornemmelse havde vippet bagover, så hans nakke støttede op ad væggen.

- Denne hr. Stoll har altså hørt, at en ung mand, muligvis husets søn, har brændt sin rygsæk, angiveligt fordi den var smudset til - stadig ifølge hr. Stoll - af vandfarver. Den unge mands mor skulle have nævnt noget om, at knægtens jakke ligeledes var smudset til. Deres disput om penge er ikke interessant i denne sammenhæng. Vi må altså koncentrere os om rygsækken og vandfarverne, hm? Og hans fodtøj ikke at forglemme.

- Skal vi ikke undersøge, om denne - øh, unge Næsholm har en forbindelse til enten Snabelen eller ... Per Gubbertsen? spurgte Ågesen og lod hånden synke ned fra notesblokken.

- Tja, hvad siger I andre? Jeg er bange for, at det vil være mere besværligt at gøre tingene den vej rundt. Hvis vi derimod bider hovedet af al skam og stille og roligt spørger den unge mand, hvorfor han tilfældigvis brændte sin rygsæk i går, vil det muligvis give os en idé om netop sådan en forbindelse.

De tilstedeværende rørte uroligt på sig.

- Ja, jeg forstår Jeres tilbageholdenhed, men på den anden side - ...

- Lad os hente knægten ind og give ham tommelskruerne på. Halvdelen af byens rødder er rodet ind i Soldatens svinestreger på den ene eller den anden måde, så det skal ikke undre mig, om ham her også er med i det! Kriminaloverbetjent Gustafsson, der kun af navn havde tilhørsforholdet til Sverige i orden, var den mindst populære person på Vorkøbing Politistation. Ikke kun fordi han normalt altid var sur og gnaven. Gustafsson havde en sær forkærlighed for kun at tage bad, når det passede ind i hans mange gøremål. Hvilket beklageligvis ikke var nær så ofte, som nutidens smag for velduftende omgang med andre medmennesker krævede det. Hans tolv daglige cerutter gjorde ikke denne tydeligt mærkbare kendsgerning mindre belastende for hans omgivelser.

- Jo, det ville jo være dejligt nemt, brummede Hulsted, - men han har ikke på nuværende tidspunkt gjort noget direkte kriminelt - så vidt vi ved - så vi er nødt til at gå på listesko i denne sag.

- Vi skal også have snakket med Line Ingelbrecht en gang til, indskød Ågesen og flyttede diskret en tomme længere væk fra sin ældre og stinkende kollega.

- Sandt nok, Ågesen, og det skal vi også få ordnet. Men jeg vil bare sikre mig, at vi allesammen er enige om, hvordan vi spiller vore kort her og nu. For der er nok ingen vej udenom, at - ...

- Jeg tager knægten, og så kan Lille-Bent her - ... Gustafsson stak sin udgåede men stadig hørmende cerut ind under næsen på Ågesen, der ikke lagde skjul på sit næste ryk væk fra manden.

- Et øjeblik, Gustafsson, lad mig lige tale færdig. Hvis vi ikke når et positivt resultat i løbet af eftermiddagen ... er jeg tvunget til at ringe til Rigspolitiet og bede om assistance.

- Hrmpfh! lød det ikke uventet fra Gustafsson.

- Og så kan vi uddele opgaverne. Du tager Line! Ja, det kan ikke nytte, at du brokker dig, standsede han opdagerens protester. - Ågesen og Andersen tager knægten, du tager Line og I to ... Hulsted nikkede mod patruljefolkene, - kører Steen ud til brandtomten og hjælper ham med at lede videre. Det skulle være muligt at få undersøgt resten af brandtomten i dag. Med mindre "turisterne" har været der og ødelagt enhver mulighed for at finde noget.

Alle nikkede deres samtykke, bortset naturligvis fra (gamle, sure) Gustafsson, der aldeles ikke havde lyst til at besøge en døvstum dame og hendes bedårende datter.

- Nå, afsted med Jer. I melder tilbage, efterhånden som I er færdige.

Hulsted rejste sig som en symbolsk markering af, at mødet var hævet. Mændene marcherede ud.

- Og så vil jeg satankrasme håbe, at min intuition taler sandt! hviskede Hulsted sagte for sig selv, da døren faldt i bag den sidste.

De var på tynd is. Det sidste trin før man risikerede - populært sagt - at komme på skideren. Hvilket Hulsted var krystalklar over.

(- Men det kan også vise sig, at - ...)

***

Solvej Ingelbrecht levede på mere end én måde i sin egen verden. Hun var født døvstum på et tidspunkt, hvor der ikke var den rette ekspertise til at lære hende det samme som hendes jævnaldrende. Kun Solvejs medfødte evne til at bruge sit hoved havde reddet hende fra et liv i formørket ensomhed. Hun forstod at bruge øjnene, kunne se betydningen i ting, andre ikke lagde mærke til, og hendes kvikke intelligens kunne derpå samle hendes observationer og give hende svar og løsninger på mangt og meget.

Solvej var ganske klar over Lines skørlevned. Hun kendte til Lines løfte om at vente på "sin Per". Hun var ikke et øjeblik i tvivl om, at Line på det punkt løj så hurtigt, som en hest kan rende.

Hun kunne ikke gøre noget ved det. Line var treogtyve, havde et godt, fast job på kommunens Jordkontor og betalte et passende beløb for at blive boende på første sal i deres hus. Solvej var både af nødvendighed og af personlig overbevisning henvist til at notere sig datterens skamløse opførsel uden at kunne gribe ind. Hun vidste, det ville være omsonst at forsøge. Line ville måske blive en smule nervøs, havde hun anet, hvor meget hendes mor vidste om hendes aktiviteter. Solvej kendte naturligvis ikke navnene på alle de mænd, Line inviterede op om aftenen, men hun vidste, at de kom, hvornår de kom og hvornår de gik. Hun vidste alt om, hvad der foregik oppe i Lines soveværelse. Solvej behøvede ikke at holde vagt bag gardinet for at vide, om der var en gæst ovenpå eller ej. Dels var der rystelser i husets træværk, hun ikke kunne undgå at føle gennem sædet i lænestolen, dels var hun i stand til at aflæse flere af datterens gøremål, bare ved at se på hende, end Line ville bryde sig om at vide.

Solvej var ganske klar over, at Lines "sammenbrud", mens den ungdommeligt rødmende opdager fortalte dem om Pers død, havde været lige så ægte som en trehundredkroneseddel.

Solvej var også i vildrede. Ikke med Lines følelser overfor Pers død; de var hurtigt overset. Hun var i vildrede med sine egne følelser og bekymringer.

Hun elskede sin datter.

Line var fem år, da Solvej første gang bemærkede en følelseskold selvoptagethed hos datteren, som hun i flere år frygtede, hun selv ubevidst skulle have givet hende. Senere forstod Solvej, at Lines egoistiske opførsel stammede fra den kendsgerning, at hun simpelthen aldrig stødte på modstand. Solvej havde ikke fundet det nødvendigt ligefrem at udsætte sin datter for grusomheder. Dertil havde hendes egen opvækst talt sit tydelige og advarende sprog. Hun måtte blot konstatere, at Lines skønhed og kropslige udstråling, som Solvej aflæste hos enhver mand, der kom hende nær, betød, at alle veje lå åbne for pigen, at alle døre stod på vid gab.

Pigen havde ikke evnet at modstå al denne medgang. Solvej indså beskæmmet, at løbet var kørt, da hendes datter fyldte fjorten. Ikke fordi Line direkte udstillede sin selvtilstrækkelighed. Dertil var hun alt for intelligent. Noget havde hun trods alt arvet efter sin mor. De mere ondsindede sider måtte hun have arvet efter sin far.

Dette forsøg på en forklaring var ikke udsprunget af noget personligt had til den mand, der for så mange år siden havde benyttet sig af Solvejs pæne ydre og tilsyneladende hjælpeløshed, da hun forsøgte at blaffe fra København til Vorkøbing. Eftersom Solvej ikke kunne skribe, havde voldtægten ikke tiltrukket sig nogen opmærksomhed hos den familie, som intetanende holdt frokost i det grønne mindre end tyve meter fra bagenden af lastbilen, hvor Solvejs tillid til verden i almindelighed og til mænd i særdeleshed fik et afgørende knæk. Det var Solvejs eneste samleje. Line var det på samme tid beskæmmende og livsbekræftende resultat deraf.

Solvej havde ikke manglet bejlere i sit liv, selv ikke med et uægte barn. Hun havde blot aldrig følt noget dybere for nogen mand i alle de år. Solvej savnede ikke en livsledsager. Hendes handicap havde lært hende at klare sig selv - for sig selv - *the hard way*. Line havde desuden været en mere end tilstrækkelig livsledsager, mens hun var ung. Solvejs sidste opgave som mor var at holde et diskret men vågent øje med mændene, der uvilkårligt sværmede omkring den mere og mere tiltrækkende pige. Hun præsterede at holde dem på afstand, indtil Line fyldte atten. Da indtog Solvej sin selvvalgte, tilbageholdende stilling. Line var voksen. Hun skulle leve og bestemme over sit eget liv.

Hvordan forvaltede hun så sit liv?

Solvej elskede sin datter. Solvej frygtede også sin datter. Frygtede det, hun så i hende. Tydeligere og tydeligere, dag for dag. Line var ved at udvikle sig til et - et - ... Solvej vovede ikke at sætte en betegnelse på. Hun elskede sin datter.

Hun kunne blot betragte sin datter. Og frygte.

Solvej anede nok, at Line brugte mænd, som andre bruger deres biler. De var kun redskaber for hende. Hvilken slags redskaber, var derimod mindre klart. Især når man så, hvilke mænd Line lå i med. Solvej kunne absolut ikke lide den drejning, datterens liv havde taget de seneste par år. Hvad skulle det ende med?

Solvej var ikke spor overrasket, da den høje, kraftige og svært ildelugtende kriminalmand stod foran hendes hoveddør og med vrantne, men tydelige mundbevægelser lod hende forstå, at han ville høre, om hendes datter var hjemme. Solvej, der kun var sytten år, da lastbilchaufføren voldtog hende, var stadig en attraktiv kvinde. Mangen en mand havde sagt

"søster", når de henviste til Line. Ikke denne mand. Han var så tydeligvis upåvirket af Solvejs udseende.

Men han havde endnu ikke mødt Line.

Solvej førte kriminaloverbetjent Gustafsson ind i stuen. Uden at lade sit ubehag skinne igennem, anviste hun ham samme lænestol, som den yngre opdager havde siddet i dagen før. Hun pegede på sit ur og viste ham med tommel- og pegefinger, at der ville gå i et lille øjeblik. Derpå gik hun ud i hallen og slog det sædvanlige bankesignal på gelænderet.

***

Tekniker Steen Madsgård vedtog for syttende gang med sig selv, at det var en sej død at gennemgå brandtomten. Hans slid blev overværet af to "turister". Tilskuer nummer ét var den nærmeste gårdejers aldrende, gulbrune Belgier. Hesten stod solidt hvilende på sine stolpetykke ben og betragtede gumlende og gammelklogt det sære skue. Tilskuer nummer to var en knægt på omkring syv år. Åbenbart den eneste på egnen, som syntes det var spændende med uniformeret politi og skæggede mænd, som rodede rundt i sådan en bunke skrot. Brændt skrot, for at det ikke skulle være løgn.

Steen og de to betjente var ankommet klokken 12:15. Hans kortvarige undersøgelser om morgenen havde mestendels været koncentreret om at finde hurtige beviser på ulovligheder, mens brandfolkene var eksperter i at finde brandårsagen. Nu var der bedre tid til at gå tingene systematisk igennem. Han regnede ikke med at finde noget nyt af betydning for mordsagen. Betjent Willy Jensen, der ubeskedent betragtede sin tid i uniform som en formalitet, havde brugt køreturen til at udbrede sig om alskens anekdoter og rygter om Snabelen. Han manglede ikke brændstof til sine teorier om, hvad der kunne få skumle typer til at overfalde en gammel spritter i hans hjem. Steen undlod at fortælle Willy, hvad *han* mente om "skjulte-formuer"-teorien.

(- Hvis der er skjulte formuer i denne rodebutik) tænkte han mistrøstigt, (- kan det allerhøjest dreje sig om grundværdien.)

- Ved I, om Snabelen selv ejede jorden? råbte han over til betjentene, der var travlt beskæftiget med at holde hesten med selskab.

- De'd ham dér Sejesen, som at der ejer al jorden her, lød det fra den lille dreng. Han sad på en hegnspæl og forsøgte at holde balancen med kun et ben som støtte.

- Nå, er du sikker på det? Hør, hvad hedder du?

- Ded kommer ett' dig ve'. Min mor si'r, jeg ett' må snakke me' frammed! kom det kategorisk.

- OK, min fine ven. Du forbliver min anonyme kilde.

- Din a-vad'få'nåd?

- Ingenting. Men du siger altså, at det er Sagfører Sejrsen, der ejer jorden her.

- Osse våsses, kom det tørt. - Min far si'r selv, at var'ed ett' fordi, å han arbejdede på savværket og skravede våsses sure taminer samm'n, så ville ham Sejesen få vos smit uj på stæ'et. Han har tever-fald lyst te'd.

- Ja, det lyder ikke rart, nikkede Steen. Han fortsatte med sine undersøgelser, bankede på sodede bjælker, rykkede møbelstumper til side og skravede aske væk, hvis hans øje faldt på en form, han ikke umiddelbart kunne identificere. Der var sgu intet af værdi eller interesse. Han gik i lag med den del af huset, hvor køkkenet havde ligget. Et ramponeret køleskab med

åben dør udsendte en syg stank, som ikke kun stammede fra branden. Steen skar ansigt af væmmelse. Han sparkede et par tidligere køkkenlåger væk. Da så han den runde form inde bagest i det, der hidtil havde udgjort de underste køkkenskabe i spritterens domicil. Han gravede genstanden fri af skidtet.

(- En næsten ny kagedåse? Det er vel for pokker det sidste sted, han ville gemme sin skjulte for- ...!)

Steen troede ikke sine egne øjne. Der *var* sgu en formue. Nej, ikke en formue. Bare nogle pengesedler. Hundrekronesedler. Han stak forsigtigt hånden ned i dåsen og vrikkede sedlerne fra hinanden med en fingerspids.

- Ser ud til at være mindst tretten-fjorten-hundrede, måske mere. Hej, I to! Her skal I sgu bare se. Jensen, du kan godt sende din ansøgning ind med det samme. Du havde desværre ret!

Jensen og Jacobsen forlod deres firbenede ven og kom nysgerrigt nærmere. Knægten uden navn hoppede ned fra sin stander og var nær ved at stå på snuden i asken for at komme op på tærne, så han også kunne se mandens spændende fund.

- Ja, bortset fra, at Snabelens skjulte formue *ikke* er blevet stjålet, så havde du ganske ret, Jensen. Manden var stenrig. Sekstenhundrede kroner! Hvad gi'r I? At han ikke flyttede ned til Rivieraen er årets mysterie. Men hvad, året er jo ikke så gammelt endnu.

Jensen og Jacobsen studerede kagedåsen og dens indhold, mens de forsigtigt trippede rundt i askedyngerne.

- Ja, det beviser i det mindste, at der kunne være *en grund* til, at nogen ville overfalde ham, forsvarede Jensen sine teorier.

- Sandt nok, kære Jensen, men motivet blegner altså en smule i kanterne, når pengene stadig befinder sig på gerningsstedet, hm? Hvad kan grunden så være?

- Ded var nok én, å ville hugge hans sprit, indskød selskabets unge tilføjelse bag Steens ryg. Steen vendte sig, bøjede overkroppen let forover og sagde med dyb, alvorstung stemme,

- Min kære anonyme ven. Må jeg præsentere dig for ordensbetjent af ypperligste grad, Willy Jensen. Og hr. Jensen, må jeg tillade mig at præsentere dig for din værdige ligemand udi kriminologiens sarteste discipliner: vor unge ukendte efterkommer af selveste Sherlock Holmes.

- A-hva'-få-nåd'.

- Åh, rend og hop.

Jensen og knægten var helt enige om takten. Deres meninger om Steens humor klang til overflod også i samme toneart. Drengen, som ikke forstod en tøddel af det, der blev sagt, vedtog med sig selv, at Skægaben havde sagt noget ubehøvlet. Han sku' dælendølleme ett' nyje mer'! Han snurrede omkring på stedet og benede derfra, så godt han havde lært. Steen så smilende og hovedrystende efter ham.

- Orv, der fik jeg vist fornærmet den store mester, hva'?

Steen forlod betjentene for at sikre sit fund til hjemturen.

Jacob Jacobsen fniste tuset. Det var ikke hver dag, han så Willy rødme.

***

Leifs mor, fru Annemarie Næsholm, så usikkert på de to mænd på stentrappen foran hoveddøren. De var lige høje, men de var det på en sær måde - ...? Pludselig opdagede Annemarie, at den ene af mændene stod to trin længere nede ad trappen. Alligevel var han

lige så høj som den anden! Af bar befippelse, hørte hun ikke, hvad den mindste af dem sagde til hende

- Åh, undskyld, øh, hvad sagde De, ja, jeg hørte vist desværre ikke rigtigt, hvad De - ...

- Jeg øh, - ... kriminalbetjent Bent Ågesen rødmede pligtskyldigt. - Jeg sagde, at vi kommer fra Vorkøbing Politi. Hvis det er muligt, ville vi gerne tale med Leif Næsholm, jeg, øh, vi mener, hvis det altså kan lade sig gøre.

- Politiet, siger De, jamen, hvad i alverden vil De dog tale med Leif om?

Den anden, lidt ældre mænd svarede med en forbavsende lys stemme, som slet ikke passede til hans imponerende højde.

- Vi er ved at undersøge en sag - af ringe betydning, kan jeg berolige Dem - og i den forbindelse har vi et par spørgsmål til Leif - det er måske Deres søn?

- Ja, det er det, men jeg forstår stadig ikke - ... åh, Karl Erik, de herrer er fra politiet. Og de vil tale med Leif!

- Hvad drejer det sig om? Karl Erik betragtede de to betjente under sænkede bryn. - Hvad vil I snakke med min søn om?

- Jeg ved ikke, om vi eventuelt måtte komme indenfor, svarede Ågesen, - det vil være meget nemmere at forklare, hvordan - ... altså, hvad det er, vi gerne vil spørge Deres søn om.

Karl Erik så et øjeblik længere på betjentene. Så trådte han et skridt bagud, lagde nakken skråt tilbage og brølede:

- *LEIF, KOM HERNED. DU HAR GÆSTER!*

- Hvis vi måtte - ...? Den høje betjent trådte selvsikkert op ad de sidste trin. Før Leifs forældre kunne protestere, var betjentene indenfor i den firkantede entre, som kun blev oplyst af skæret fra lampen over spisebordet inde i stuen. Andersen kunne se, at Karl Erik var i gang med at samle et eller andet indviklet elektronik.

- *LEIF*, brølede Karl Erik igen. Annemarie tændte lyset i entreen. Andersen tog handskerne af og rakte hånden frem mod radioforhandleren.

- Jeg er kriminalbetjent Einar Andersen og dette er min kollega, Bent Ågesen. Hvis De gerne vil se vor identifikation - ...?

- Næ, det er helt i orden, buldrede Karl Erik og gik gennem entreen, ind i spisestuen.

- øh, kunne De tænke dem noget - ...? En kop kaffe - ...?

- De er ikke kommet for at drikke kaffe, Mie. Men kom nu hellere herind. Sig mig, hvor bliver den - ... når der er du! Ja, jeg kan kun gætte på, hvad du har rodet dig ind i, Leif, men politiet vil altså tale med dig!

Leif, der lignede noget, katten ville nægte at slæbe ind, så sløvt fra sin far til sin mor og endelig til de to fremmede mænd.

- J-j-jeg forstår ikke - ...

- Ja, det er måske bare en misforståelse, men vi er kommet for at spørge dig, Leif, om du i går, lørdag, brændte en taske omme i baghaven?

- En taske? fór det ud af Karl Erik, - jeg har da aldrig hørt noget så - ...

- Undskyld, hr. Næsholm, ja, det lyder måske nok forvirrende, men - ... altså, Leif, brændte du en taske omme i Jeres baghave i går?

- Jeg øh - næ, jeg mener - ...

- Det var bare en gammel, slidt og hullet taske, ivrede Annemarie, mens hun skiftevis sendte sin mand og søn diverse udgaver af nervøse blikke.

- Der blev altså brændt en taske i går, opsummerede Andersen.

Ågesen stod et skridt bag sin kollega. Hans pen skrev lydløst i notesbogen, som han holdt diskret i mavehøjde. Eftersom han ikke behøvede at kigge på det, han skrev, virkede det, som om han blot lyttede til de andres samtale. Men alt blev noteret. Andersen fortsatte,

- Må det være os tilladt at spørge, om der var en særlig grund til, at tasken blev brændt ... i går, mener jeg?

Leifs blik var fjernt. Hans pupiller var store og udflydende. Andersen, som ikke var langt fra at bedømme ham til at være under påvirkning af stoffer, indså, at den slags normalt giver bittesmå pupiller. Men den unge mand var tydeligvis langt væk.

Igen var det hans mor, som svarede. - Ja, som sagt, det var en gammel taske, men Leif mente, at hans far ville - ... hvordan skal jeg sige det.

- ... tasken ... var ... ødelagt, kom det fra Leif.

- Ja, der ser De. Annemarie opdagede, at hendes stemme var alt for ivrig. - Den var - ...

- Leif, hvordan var tasken ødelagt. Andersen lagde tydeligt tryk på alle stavelser, som talte han til en tungnem. Ikke nogen uforståelig holdning.

- Ja, den var gammel og - ... Selv Annemarie kunne høre det nyttesløse i gentagelsen.

- Det skulle vel ikke være fordi, den var misfarvet på en eller anden måde? spurgte Andersen, mens han granskede Leifs ansigt for tegn på reaktioner.

- Hvad i alverden skulle den være misfarvet af? spurgte Karl Erik.

- Vi har grund til at formode, at Leifs taske var blevet ødelagt af vandfarver, samt at det øjensynlig - ...

- Lige et øjeblik! Karl Eriks stemme fik en ualmindelig skarp klang. - Jeg troede, vi var færdige med den slags? Hans blik faldt underligt nok ikke på Leif. Annemarie krympede sig.

- Forstår du, Karl Erik, det var slet ikke meningen - ...

- At jeg skulle opdage, at han stadig smører løs som en anden avekat, hva? Er det det, du mener. At fjolset stadig render rundt og tror, at man kan leve af at tvære farver ud på et stykke papir? Sig mig, havde vi ikke forlængst fået aflivet det pjat?

Betjentene skottede til hinanden. De var vant til sære samtaler i forbindelse med opklaring af forbrydelser. Dette var alligevel noget nyt.

- Mine farver var ... løbet ud. Jeg ved ikke, hvordan - ...

Andersen rettede atter blikket mod den unge mand. - Dine farver. Vandfarver? Var det dine vandfarver?

- Ja, lød det svagt, - men jeg ved ikke, hvordan det kunne - ... jeg lukker altid for vandet. Det er aldrig sket før, at vandet er løbet ud på den måde.

- Vandet? indskød Ågesen, - hvordan mener du, Leif?

Karl Erik, som under de sidste udtalelser havde stirret hvast på såvel Annemarie som Leif, udstødte et fnys. - Ja, hvis det drejer sig om hans klatmalerier, så gider jeg ikke høre mere! Han vendte sig demonstrativt og gik hen til bordet, hvor printplader, loddekolber og sært udseende metalkasser sloges om pladsen. Uden at skænke de andre et blik bøjede han sig over sit arbejde.

- Forstår De, hviskede Annemarie, - min søn vil så forfærdelig gerne male, men - ... og så er det altså, at han indimellem maler lidt med vandfarver, ikke? Ja, kun ganske lidt, så vidt jeg ved. Og så, altså forleden aften, da han kom hjem, så var vandet, som han bruger til at opløse farverne med, det var løbet ud og havde farvet tasken i bunden, ja - og hans jakke med.

- Men var det virkelig nødvendigt at brænde tasken? Eller måske skulle vi bede Leif om at svare? Andersen var ikke i stand til at få øjenkontakt med sønnen.

- Leif, var der en anden grund til at tasken skulle brændes? spurgte Ågesen.

Ingen reaktion.

Andersen rettede sig i sin fulde højde. - Fru Næsholm, jeg ved ikke om det var muligt - ja, det kan måske virke overdrevet, men var det monstro muligt, at vi kastede et blik på deres søns værelse. Hans ting og sådan.

- Jamen, hvorfor dog? Sig mig, hvad er egentlig grunden til at De stiller alle disse spørgsmål? Det kan da ikke være ulovligt at skaffe sig af med gamle ting, man ikke har brug for længere!

- Jeg kan desværre ikke oplyse detaljer, men der er en ganske særlig grund til, at vi gerne vil kende svaret på, hvorfor en taske, som er ødelagt af vandfarver, absolut skal brændes.

Annemaries angrebslyst var allerede stampet i jorden. - Ja, jo, det kan vel ikke skade. Jeg er sikker på, at Leif absolut ikke har noget at skjule. Har du vel?

- ... øh, kom det afgjort fra Leif.

Andersen, som glimrende vidste, at de misbrugte situationen ved at bede om at undersøge værelset - ganske uden begrundet mistanke om noget kriminelt - ville på den anden side ikke risikere, at moderen skulle få tid til at ombestemme sig. Han trådte hurtigt ud af stuen og begyndte at gå op ad trappen til første sal. Ågesen måtte småløbe for at komme på omgangshøjde med kollegaen.

Annemarie lagde en hånd på Leifs arm og så bekymret ind i de tomme øjne. - For du har da ikke noget at skjule, vel, Leif?

Leif drejede langsomt hovedet. Han anstrengte sig tydeligvis for at fokusere på sin mor.

- Du *har* ikke noget at skjule, vel? Du fortalte mig aldrig, hvorfor den taske partout skulle -

...

Leif rev sig løs af hendes greb og spurtede ud af stuen.

- Jamen, Leif, dog - ... gispede Annemarie. Hun stod som lammet. Stirrede uforstående på den voldsomme forvandling i sønnens opførsel. Før hun kunne tage sig sammen til selv at bevæge sig, hørte hun vrede stemmer ovenfra. Endelig lystrede hendes ben.

Da Annemarie kom ind i Leifs værelse, måtte hun uvilkårligt udstøde endnu et gisp. Betjentene stod midt i værelset. Deres vinterfrakker fik dem til at se kolossalt brede og mægtige ud. Værelset kunne slet ikke rumme disse to enorme fremmedelementer, som nu viste deres sande jeg.

Leif var - ...

Leif sad om muligt endnu mere sammenfalden og forsvarsløs på kanten af sin seng og sendte sit dødningsblik mod gulvet. Annemarie så forvirret fra den ene til den anden. Leifs forvandling fra statue til tyfon og nu tilbage til urørlighed fortalte hendes instinkter, at noget var frygteligt galt. Annemarie følte alle sine sammensparede moderfølelser bruse op gennem sig som lava. Forsvarsmekanismerne klikkede beredvilligt på plads. Forvirringen forsvandt sporeløst.

- Jeg kommer til at bede Dem om at gå med det samme! Annemaries stemme var ikke vred. Kun bestemt og selvsikker.

Betjentene så ikke på hende. De så heller ikke på Leif, opdagede hun. Den mindste betjent stod med Leifs gamle militærjakke over armen. Begge mændene kiggede på noget, som den høje holdt i hånden. Der blev meget stille i værelset. Annemarie vidste ikke, om hun skulle gentage sin anmodning. De to kriminalopdagere sagde intet. Leif var igen taget på *sightseeing* i sit eget fjerne univers.

Endelig brød den høje betjent stilheden,

- Leif, jeg er sikker på, at du kan fortælle os, hvor du har disse penge fra, og måske også give os en forklaring på, hvorfor de er misfarvet på denne måde, ikke?

Leif reagerede ikke. Måske sank hans skuldre et par millimeter længere nedad. Tavs var han. Mere end tavs.

Annemarie kunne nu se, hvad betjenten havde i hånden. Hundrekronesedler. Hun end ikke spekulerede over, hvor de stammede fra. Hendes mission var simpel og ligetil. Leif skulle ikke pines mere af disse uvedkommende personer.

- Det er penge, jeg har givet Leif. De blev misfarvet, fordi de lå i tasken. Hun trådte et fast skridt til siden for at gøre god plads i døråbningen. - Og så vil jeg gerne bede Dem om at forlade vort hus!

Betjentene rørte sig ikke. Sygdommen, som havde lammet Leif, spredte sig åbenbart med foruroligende hast. Andersen stirrede på sedlerne, Ågesens hånd hang skudklar et par centimeter over notesbogen. Så indså de begge, at løbet var kørt. Andersen rakte bagud og lagde det lille bundt sedler på Leifs skrivebord. Ågesen klappede notesbogen sammen og hængte jakken tilbage over stoleryggen, hvorfra han havde taget den. De kastede et sidste, opgivende blik på Leif, trådte forbi Annemarie og gik ned ad trappen. Uden at vente på Annemarie åbnede de hoveddøren og forlod huset.

Annemarie turde knap trække vejret. Hendes ører fulgte betjentenes skridt på trappen. Som en emsig bogholder registrerede hun hvert et trin, tjekkede at det passede med husets indretning, sikrede sig, at lyden af deres sko på gulvet i entreen lød korrekt og noterede sig endelig med tilfredshed, at huset var fuldstændig stille i et helt minut efter lyden af hoveddørens smækken. Kun den svage susen af varmerørene kunne anes.

Først da vovede hun at røre på sig. - Leif, hviskede hun. - De er gået.

Leif reagerede ikke.

- Du behøver ikke at være bange mere. De er gået. Annemarie gik med varsomme skridt hen til sengen og satte sig ved siden af ham. Hun så ømt på ham. Fandt i hans ansigt alle de træk, hun havde elsket, siden han var hendes lille forsvarsløse baby, og følte alle de samme kærlige følelser, som hun havde følt dengang.

- Jeg - ... jeg ... ved ... ikke, hvor de penge kommer fra, lød det spædt.

- Det tænker vi ikke på nu. Hun lagde blidt hånden på hans arm. - Det tænker vi slet ikke på nu. Nu går jeg ned og starter på aftensmaden. Hvis du er træt, så læg dig bare ned og sov lidt, min skat.

Leif reagerede som på kommando. Knap havde hun sagt ordene, før han sank bagover på sengen. Ved fælles hjælp fik de drejet ham rundt, så han lå udstrakt.

- Hvil du dig lidt, så skal jeg nok vække dig, når maden er klar, ikke? Annemarie så smilende på ham, hun ventede ikke noget svar. Som tusinder af gange før, puttede hun sin søn. Lagde ham til at sove, ganske som da han var dreng. Hun trådte endnu mere forsigtigt væk fra sengen. Bange for at forstyrre hans begyndende søvn. Hun trak døren til og skulle netop til at trykke håndtaget nedad, da hendes blik faldt på hjørnet af skrivebordet, hvor pengesedlerne lå. I det begyndende tasmørke lignede det blot en samling snuskede papirlapper. Hun lukkede døren.

Først da hun lagde hånden på gelænderet til trappen, fik frygten tag i hende. Hun stoppede. Stiv som en saltstøtte. Blikket blev fuldt ud så tomt som Leifs. En voldsom gysen fór nedover hendes ryg. Betjentene havde ikke fortalt, hvorfor de stillede alle de underlige spørgsmål. Hun

anede ikke det mindste om, hvorfor de interesserede sig for den gamle taske, som var blevet brændt. Og hun kunne ikke i sin vildeste fantasi forstå, hvorfor nogle pengesedler kunne være så vigtige. Om han så havde stjålet pengene, kunne det umuligt være så alvorligt, at der ligefrem var fare for, at - ...

Da ramte slaget hende.

(- *Åh nej!*)

Annemarie kom ikke meget udenfor hjemmet i weekenden. Hun havde altid nok at lave i huset eller haven. Om aftenen sad hun oftest og syede eller reparerede tøj. Hun omgikkes ikke naboerne ud over den traditionelle vejfest og enkelte nødbesøg efter en kop sukker, eller hvad man nu havde glemt at købe. Men i dag havde hun haft besøg af Birthe, som boede i huset skråt overfor. Hun skulle netop låne noget (- hvad var det nu?) - og den uundgåelige nabosnak havde vel trukket lidt ud. Annemarie havde for en gangs skyld haft lyst til at snakke. Hun syntes faktisk det havde været hyggeligt. Birthe var nu heller ikke til at stoppe. Hun var sprængfuld af byens hedeste emne: Soldatens Død Ved Rastepladsen. Annemarie havde kun hæftet sig ved, at Soldaten var blevet kørt ned (- og *Leif kan slet ikke køre bil!*) men der var åbenbart en masse rygter om lusk ved affæren. Politiet ledte med lys og lygte efter en person, som havde efterladt sig tydelige spor på stedet. Både et par handsker og - ...

(- ...!)

Karl Erik stod i døren til spisestuen og så sin kone komme ned ad trappen. Han åbnede munden for at sige noget, da - ...

Annemaries ansigtsudtryk fik ham til at måbe. Og hendes måde at gå på. Hun trådte langsomt ned ad trappen, trin for trin, som om hun var bange for at træde noget i stykker. Uden at standse, uden at se på ham, sagde hun med tonløs stemme,

- Vi spiser klokken seks. Er du sød at rydde bordet inden da. Annemarie drejede om hjørnet for foden af trappen og gik ud i køkkenet. Døren lukkedes efter hende i *slow motion*.

Karl Erik stirrede på den lukkede køkkendør. Han opdagede, at hans mund stadig hang åben. Han lukkede den og gik langsomt tilbage til bordet, hvor hans nyeste kælebarn næsten var samlet. Distræt trykkede han på kontakten til den avancerede kortbølgemodtager. *Klik-klik, klik-klik, klik-* ...

Lyden knaldede gennem det stille hus.

... *klik-klik* ...

***

... *klik-klik* ...

Line var ved at gå ud af sit gode skind.

... *klik-klik* ... *klik-klik* ...

Ikke alene virkede det tykke drøv ganske ligeglad med hendes officielle sorg over Pers død, men han havde derudover en til vanvid drivende mani med at klikke med sin kuglepen - samtidig med, at han øjensynlig ikke skrev det mindste på den blok, han sad med i skødet.

Line rynkede foragteligt på næsen. Hun lod som om hun ikke så moderens advarende blik, da hun gjorde det. (- *Den lyd - ...!!*)

Kriminaloverbetjent Gustafsson klikkede ufortrødent videre. Han havde sandt at sige ikke taget ret mange notater. Der var sgu noget at skrive hjem om. Tilsyneladende. Selvej, Lines

mor, der var tragisk fri for at høre de nervepirrende klik, var ganske klar over datterens irritation. Men hun havde trods alt ikke gennemskuet Lines alvorligste problem.

Line var i vildrede. Hun havde forsøgt flere af sine sædvanlige tricks. Hun havde strammet brysterne mod den tynde T-shirt, hun havde drejet sit lår indbydende frem mod manden i lænestolen, hun havde kælet for sin arm på den sigende måde, som kunne få enhver mand til at lægge avisen dækkende over skødet. Hun havde hvisket med sin sødeste lillepigestemme (- som visse mandfolk ikke kan modstå!) og to gange, hvor moderen ikke så på hende, havde hun vovet at sende den fede, ulækre og ildstinkende idiot sit hedeste og allermost sexede supersmil. Uden det allermindste tegn på reaktion!

(- Jeg mangler krafteddeme bare at sprede benene, så han kan kigge lige op i skrævet!)

OK, det *var* sket før, men derfor var det alligevel irriterende. Mod alle regler! Og så de ting, han spurgte hende om!

Hendes mor kunne ikke tale, hvilket idioten ikke lod til at registrere. Han spurgte dem på skift om de mest sindssyge og irrelevante ting. Line måtte flere gange svare for sin mor eller vise ham, at visse ting skulle han ikke snage i. "Hvor havde Line opholdt sig fredag aften mellem klokken ni og midnat?" - "Havde hun vidner på, at hun var alene på sit værelse hele den aften?" - "Vidste hun, at hendes ven ville komme til byen den dag - "Var hun nu *helt* sikker på, at hun havde været Per Gubbertsen tro i et helt år?" og videre i den dur. Der var åbenbart ingen grænser for de flabetheder, han kunne rable af sig.

Line kunne hverken finde hoved eller hale på det. Hendes mor havde endnu sværere ved at følge udviklingen i samtalen, for Gustafsson var for længst holdt op med at tale med tydelige mundbevægelser. Han talte mest til sin notesbog, virkede det som. Solvej kunne mærke, hvordan datteren udstrålede mere og mere nervøsitet. Trods hendes kølige og tilsyneladende afdæmpede opførsel.

- Nå, altså, ikke bare det mindste lille sidespring? Det ville sgu ha' glædet Soldaten. Synd, han ikke fik chancen for at vise sin taknemmelighed. Gustafsson standsede klikkeriet og gav sig i stedet til at stange tænder med kuglepennen. Mens han gravede løs efter et eller andet bag den tunge højrekind, fortsatte han sine planløse spørgsmål.

- Kender du en fyr ved navn Leif - ... øh, hva' Fa'n var det nu? ... Næsholm! Kender du ham, Line?

- Næ, Leif - ...? Nej, det gør jeg ikke. Skulle jeg da det. Hun kunne ikke forhindre sin stemme i at blive næsvis.

- Næ, sikkert ikke, men det kan vel ikke skade at spørge. Så vidt jeg ved, kender du ... eller har kendt, må jeg hellere sige, en del unge mænd her i byen. Jeg mener, sådan en køn ung pige som dig. Gustafsson betragtede interesseret spidsen af kuglepennen. Ingen fangst. Han gravede roligt videre.

Line overvejede, om hun skulle bede psykopatens om at holde op med sine fornærmelser. Nok bedst at lade være.

- Kender du så Snabelen?

Line gispede.

- Nej, det-ved-Gud jeg ikke gør!

- Kender du ikke vores allesammens gode gamle og nu desværre afdøde spritter? Ja, så må du da være den eneste i byen, som - ...

- Ja, selvfølgelig kender jeg Snabelen af udseende - ...

- Hvorfor startede du så med at sige, at du *ikke* kendte ham?

- ...!

Line lukkede munden hårdt i. Nu kunne det fandeme snart være nok.

- OK, du kender altså Snabelen. Og du er helt sikker på, at du ikke kender Leif Næsholm?

Line nikkede bestemt.

Gustafsson opgav at dirke kødtrevlen fri med kuglepennen. Så rettede han sig pludselig op i lænestolen, som knagede hjælpeløst under vægten, og så direkte på Lines mor.

- Sig mig, fru Ingelbrecht. Kan De bekræfte, at Line var alene hjemme fredag aften. Hele fredag aften, mener jeg?

(- Hvad farer der i manden?) spekulerede Line. Ikke alene var han bøsse eller eunuk. Men han sprang hele tiden rundt i emnerne. Nu talte han pludselig igen højt og tydeligt, så hendes mor kunne forstå hvert ord. Line sendte sin mor et hurtigt sideblik. Solvej gengældte det ikke. Hun svarede heller ikke. Hun sad stille og så eftertænksomt på den besynderlige betjent, der altså virkede så forstyrrende på hendes datter.

- Jeg sagde: Kan De bekræfte, at - ...

Solvej rakte en hånd i vejret. Hun *havde* forstået spørgsmålet.

Line kiggede nu direkte på sin mor. Så blegnede hun.

Solvej rystede ganske svagt på hovedet.

- Mor! hvædede Line.

Solvej rakte atter hånden i vejret. Denne gang vendt mod Line. Hun rystede på hovedet en gang til. Denne gang tydeligere.

Gustafsson betragtede dem interesseret. Han havde for mange år siden opgivet at forstå kvinder, men det skulle ikke forhindre ham i at udspørge disse to, registrere deres indbyrdes kommunikation samt fortolke det, de sagde - og det, de *ikke* sagde. De var mennesker. Ikke kun kvinder. Med alt, hvad det kan medføre af besynderlige hensyn og falbelader.

- Din mor siger altså, at hun ikke kan bekræfte, at du var alene fredag aften, Line. Vil det sige, at du *ikke* var alene? Eller - ...? Fru Ingelbrecht, betyder det, at De ikke var hjemme, så det er derfor, De ikke kan bekræfte det?

Line turde knap trække vejret. Solvej rystede igen på hovedet.

- Tak, fru Ingelbrecht, kom det uventet høfligt fra kriminalbetjenten. - Hvad siger du til det, Line? Hvem var du sammen med?

Var det noget i mandens væsen, som gjorde, at han kunne nå frem til det spørgsmål så hurtigt?

- Du var sammen med en fyr i fredags, mens du kysk sad og ventede på din elskede Permand?

- Hvem siger, det var en mand? hvædede hun. - Det kan vel ligeså godt have været en kvinde, ikke.

- Ja, og min bil er funklende ny og uden rustpletter. Hvad hedder han? Gustafssons stemme skiftede hele tiden. Nu var den hård og direkte.

- Jeg vil helst ikke fortælle det, sagde den spæde pigestemme ned mod det bævende bryst.

- Var det Leif Næsholm?

- Nej, det var det ikke, fordi - .... men så siger jeg heller ikke mere.

- Fru Ingelbrecht, ved De, hvem det var?

Solvej rystede atter på hovedet. Hun havde trods alt ikke set, hvilken mand, der var klatret op til vinduet. Og ned igen nogle timer senere. Hun vidste blot, at der havde været en, samt hvad han og Line havde foretaget sig.

- Ja, men det må vi så finde ud af på anden måde. Line, før sagde du, at det ikke var ham, "fordi"? Hvad mente du med det?

- Med hvad? Sagde jeg - ...?

- Ja, du sagde: "Nej, det var det ikke, fordi". Hvad mente du?

- Ikke noget. Hvorfor skulle jeg mene noget med det. Jeg siger jo, at jeg ikke kender den mand, ikke?

- Jeg er ikke overbevist, unge dame. Du ville sige noget før. Hvad var det?

Tavsheden sænkede sig over stuen. Gustafsson så på Line. Solvej så på hende. Vendte derpå blikket bort. Line rettede sig op. Hendes krop gennemspillede ubevidst de vante, lokkende bevægelser, som var så sørgeligt spildte på denne mandsperson.

- OK da! Fordi jeg ikke kan udstå den påtrængende fyr. Derfor! Er De så tilfreds?

- Ikke det ringeste, min søde. "Påtrængende", siger du. På hvad måde påtrængende? Gustafsson gjorde et af sine sjældne notater.

- Ja, *påtrængende*, ikke! Lige siden - ... lige siden Permand tog til København, så har han rendt efter mig i tide og utide. Jeg kunne knap gå på gaden. Altid kom han rendende og generede mig.

- På hvad måde? Gustafsson lød nu igen distraet og uopmærksom.

- Han - ...

- Ja?

- Han forsøgte hele tiden at invitere mig ud og han trængte sig på og sagde - ... stemmen sank blufærdigt, - alt muligt til mig.

Solvej vendte sig mod Line og så hårdt på hende.

- Hvad, for eksempel? spurgte Gustafsson.

Line var lige ved at fnise over tølperens frækhed. Hun forvandlede lyden til et lille suk.

- Han sagde, at - ... at han ville - ... Nej, det er altså for pinligt, det her. Er det ikke nok, at jeg fortæller, at han altid hang over mig og åbenbart troede, at jeg var offentligt vildt, bare fordi min Permand ikke var hjemme?

- Jo, nu du siger det. Men denne Leif, han forfulgte dig altså? Ville i kanen med dig. OK, hvad sagde han om Soldaten. Ja, for han har vel sagt noget om din kæreste. Hele byen ved, at - ...

- Han hadede min Permand! *Hadede* ham. Der var ikke den ting, han ikke sagde, at han ville gøre ved ham, når han kom hjem!

Gustafsson noterede sig, at det gav et ryk i Solvej Ingelbrecht.

- Han forfulgte dig og ville gøre ting ved Soldaten. Aha. Hvornår startede denne - ... forfølgelse?

- Årh, det kan jeg virkelig ikke huske. Det føles, som om han altid har gjort det. Hver weekend, når han er hjemme - ...

- Han er kun hjemme i weekenden? Hvorfra ved du det?

- Der er ikke den ting om ham, som jeg ikke ved. Han fortæller mig alle mulige ting, når han forfølger mig. Ja, han ringer til mig og siger de mest ubehagelige ting!

- Ved du tilfældigvis, om han er maler? Kunstmaler, mener jeg.

Gustafsson virkede ikke særlig interesseret i hendes svar. Han foretog endnu et lynangreb på kødtrevlen mellem kindtænderne.

- Ja, det er han. Det vil sige, han *tror*, han er kunstner, bare fordi han leger med vandfarver. Som et andet pattebarn! Gad vide, om alle kunstmalere er lige skøre, for magen til sindssyg - ... *åh! hvad er det, jeg sidder og siger - ...?*

- Hvad mener du, søde Line? Gustafsson lød pludselig spids.

- Vandfarver! Så er det måske - ...? *Åh, nej!* Line drejede sig voldsomt omkring i sofaen og klamrede sig til armlænet.

Gustafsson var ikke kommet for at anmelde forestillingen. Han vippede sidelæns i stolen i et forsøg på at beholde øjenkontakten med pigen.

- Ja, jeg ved, at rygterne siger, vi leder efter en, som maler med vandfarver, men det betyder jo ikke nødvendigvis, at det er Leif, vel.

- *Uhuuu*, det er ham! Det *er* ham. Jeg ved det!

- Så så, lille Line. Det er en alvorlig anklage, du dér kommer med. Hvorfra kan du da vide, at Leif Næsholm har noget at gøre med Soldatens død? Bare fordi han siger - ...

- *Fordi han var her! Den aften!* Den aften, min Permand skulle komme hjem. Og han sagde de frygteligste ting. Bare fordi jeg - ...

Endnu mere gråd. Gustafsson faldt tilbage i lodret position.

- Fordi du afviste ham igen, måske? Hvad tid var det?

Line trak scenen en anelse længere ud. - V-v-ved ni-tiden, tror jeg.

- Og han forlod dig kort derefter?

- Han var frygtelig stædig. Jeg tror klokken var over halvti, før jeg slap af med ham.

Tapperheden lyste ud af Lines sammenbidte ansigt. Permands sønderknuste kæreste forstod nok at tage sig sammen! Endskønt hun stadig klamrede sig til armlænet.

- Tja, du har givet os ikke så lidt at tænke på, min søde. Jeg tror, det må være tilstrækkeligt for nu. Gustafsson måtte forsøge to gange, før han fik tippet sit tyngdepunkt langt nok frem til at kunne rejse sig. Så kom han på benene.

- Fru Ingelbrecht - Line. Jeg må se at komme videre. Hvis det, du har fortalt mig, er sandt, så bliver vi nok nødt til at komme tilbage og stille dig nogle flere spørgsmål. Nå, jeg må hellere se at - ... tak, jeg kender vejen. De behøver ikke - ...

Gustafsson skyndte sig ud i entreen og lukkede sig ud af hoveddøren. Kun Line hørte hans tydelige prust af lettelse.

Line ventede nogle øjeblikke, før hun rettede sig op fra sin sammensunkne stilling. Hun tørrede tårerne af kinderne. Hendes mor, som havde siddet meget stille under datterens sidste udbrud og anklager, ventede, til Line selv drejede sig mod hende. Line så på sin mor. Et øjeblik sad de to smukke kvinder og studerede hinanden. Så gjorde Solvej noget, hun aldrig havde gjort før. End ikke, når Line havde været rigtig uartig som barn.

Line sad lamslået i sofaen og stirrede efter sin mor gennem ægte, gedigne tårer. Solvej forlod stuen og lagde også fysisk afstand til sin datter, som kunne handle så komplet umenneskeligt og hjerteløst.

Line løftede hånden og ømmede sig på kinden, hvor lussingen var landet. I et hyperkort øjeblik var hun igen en lille pige, som grådkvalt følte verden ramle sammen. Men som også accepterede afstraffelsen. For hun havde jo været uartig, ikke? Rigtig uartig.

Lige så snart var følelsen væk. Tilbage sad en kurvfuld hvæsende slanger. Lines tanker snoede og vred sig ind og ud mellem hinanden. Alle hendes ønsker, drømme og håb skreg til hende fra alle kroge af hendes sind.

(- Nej, du kan tro nej, dit døve spektakel!)

Line rejste sig, knejsede med nakken i en privat manifestation af sin beslutning. Hun var kommet så langt. Nu skulle ingen stoppe hende. Slet ikke hendes mor!

Hun gik op på sit værelse med faste skridt.

***

Solvej græd. Som var det hende, der havde fået lussingen.

Nederlagsfølelsen var ved at kvæle hende. Stemme havde hun aldrig haft. Kun tårerne og de dybe hulk efter luft kunne fortælle, at hendes moderhjerte skreg i vilden sky.

Ingen så hendes tårer. Ingen hørte hendes tavse skrig. Ingen ord kunne trøste hende.

Verden var døv for Solvejs sorg. Døv og stum. Som Solvej selv.

Som Line.

***

- Nå, min dreng. Du har nok ikke lært, hvordan man opfører sig? Brænder sin fine nye taske, hva'? Så må vi hellere ringe efter politiet, så vi kan få opklaret den sag!

- Nej, Far! Du må ikke ringe til politiet! Du må ikke ... Jeg skal nok brænde pengene. Far! Jeg er ved at blive en stor dreng, jeg tager kørekort, og jeg kan snart selv lappe min cykel. Jeg skal nok brænde pengene, Far! Du må ikke ringe til politiet. NEEIIJJJ, Far!

Leif vågnede, badet i sved. Sengetæppet og dynen lå sammenpresset i fodenden af sengen. Hans skjorte og bukser var krøllede og klamme. Han stirrede vantro rundt i sit værelse, mens ekkoet af hans skrig i drømmen rusede for hans ører. Han var stadig fanget i drømmen, kun otte år gammel. Værelset så ikke ud som dengang, han var dreng. Der gik flere sekunder, før han blev overbevist om, at han ikke *var* otte år. Han var voksen, femogtyve år gammel, og hans far kunne umuligt have tilkaldt politiet, fordi han - ...

Leif følte sig ikke spor voksen. Han var bange. Bange som en lille dreng, der godt ved, at han står til straf for noget, han har gjort. Problemet var blot, at han jo *ikke havde gjort noget*. I hvert tilfælde ikke noget, som politiet ville tage sig af!

(- Men hvorfor har politiet så været der?? Hvad var det egentlig, de spurgte om? For de har da været her - ...?? Ikke?)

Tanken om, at politiet skulle interessere sig for hans gamle slidte Fjällräv, var så absurd, at han faktisk burde grine sig halvt fordærvet over det, ikke? Eller - ...?

De sidste otteogfyre timer havde indeholdt så mange følelsesmæssige omvæltninger, at han knap vidste, hvem han var, hvor han var ... eller hvor gammel han var. Visheden om det sidste stævnemøde, de sidste altforglemmende timer i Lines seng, de mystiske penge, vandet, som løb ud af flasken, hans afbrænding af tasken ... og så den mareridtsagtige tid, siden hans far henkastet havde viderebragt den frygtelige og vidunderlige nyhed om Soldaten. Der var ikke ende på de tanker, som hvirvlede rundt i hans feberhede hjerne.

Og nu havde politiet været der og havde spurgt, hvorfor han brændte tasken?! Og de havde fundet pengene i jakkelommen med det samme. *(- Hvor KOMMER de rådne penge fra?)*

Intet af det gav mening.

Leif begyndte af fryse i sit klamme tøj. Han svang benene ud over kanten af sengen og satte sig op. Han støttede albuerne på knæene og lagde ansigtet i hænderne. Hans hjerne var ganske ude af stand til at sætte brikkerne i puslespillet sammen til et brugbart billede. Livet var blevet

så surrealistisk, at han næsten måtte tro, at politiets besøg kun var noget, han havde drømt. Men en større del af hans bevidsthed fortalte ham, at lige præcis dette afsnit af hans drømmeagtige eksistens var hård og kold virkelighed. Hvor absurd det end måtte forekomme.

OK, han vidste naturligvis med sin fornuft, at hans far umuligt kunne finde på at tilkalde politiet i anledning af det med tasken. Hans barnefrygt for faderens dom og straf havde kun været tilstede i drømmen.

Så langt, så godt.

MEN ...!!

Hvordan Fanden i Helvede hang tingene så sammen?!

Hvad var der sket, siden han kom til byen fredag aften?

Han var taget direkte fra bussen til Lines værelse. De havde elsket. Han var taget derfra ved ... Tidspunktet nægtede at lade sig stadfæste. Jo, han var taget fra Line måske kort før midnat og var gået direkte hjem. Hans mor havde hjulpet ham med at fjerne pletterne på tæppet i entréen. Næste morgen - ...

Han stirrede pludselig ud i luften. Han havde sgu da mødt nogen på vejen, ikke!

(- Charlie! Det var jo Charlie, som opdagede at tasken var blevet våd.)

Hvor kom han til? Nå jo, næste morgen - ... Hvorfor havde de spurgt så meget til hans vandfarver? Det kunne umuligt være fordi, han var kommet til at grise fortovet til, mens han gik hjemad, vel? Hans drengede fnis lød mærkeligt uvant i hans ører.

- Jeg må blive den første gadekunstner, som bliver arresteret for at male på gaden uden at vide det, sagde han ud i værelset. - Gad vide, hvad politiet vil bringe som bevis i retten. En stribe asfalt, måske? To fliser?

Uden at kunne modstå fristelsen til at fortsætte ud at dette vanvittige tankespor, rejste han sig, drejede halvt omkring i en klunget efterligning af Columbo, den lille sjuskede kommissær fra TV-serien, hævdede en imaginær cerutstump betydningsfuldt i vejret og sagde med skævt fordrejet mund,

- Ææh, der var lige en enkelt ting mere - ... hvorfor brugte De kun gule og brune nuancer, mens De malede fortovet foran den dødes hu- ...!

Mens hans dilletantforestilling langsomt forvandlede til hovedattraktionen i et rædselskabinet, huggede en kort række sætninger hans hjerne til pindebrænde.

(- HVAD ER DER SKET?? ER DER SKET NOGET MED LINE? ER DET IKKE KUN SOLDATEN, SOM ER DØD? ER DER SKET NOGET VED LINES HUS? ELLER PÅ VEJEN HJEM?)

I takt med hver ny, uhyrlig tanke sank han sammen i små ryk, indtil hans ben gav efter og hans knæ dunkede i gulvet. Liggende på knæ foran sengen, med øjnene opspilet i rædsel, med tør, åbenstående mund - og stadig med luftcerutten strittende mellem sine rystende fingre - følte Leif en sønderknusende sikkerhed for, at der var sket noget forfærdeligt. Noget, som politiet ikke havde fortalt, men som på en eller anden måde måtte hænge sammen med noget, han havde gjort.

Og som kunne bevises, fordi hans vandfarver var løbet ud i tasken og havde dryppet efter ham. Måske hele vejen til hans egen hoveddør. Hans blik var uden at fokusere naglet til den skramme i tapetet, han var kommet til at lave for et par år siden, mens han flyttede rundt på sine møbler. Ridsen måtte vel kunne fortælle ham, hvad der var sket, ikke?

For ... (- *Hvad er der sket?!*)

Gennem ridserne kunne man selv i halvmørket denne kolde søndag vintereftermiddag ane det grå puds bagved. Leif kunne ikke rive blikket væk fra revnen i tapetet. Som desværre ikke kunne give ham svarene på hans febrilske spørgsmål. Mens truslen om permanent hjernelammelse voksede til nye, uanede højder, hvinede det gennem hans indre,
(- HVAD HAR ... jeg? ... GJORT?!)

***

Line ærgrede sig over to ting. Den ene var lussingen.

Moderens uventede reaktion var fuldstændig malplaceret. I alle de år, Line havde levet, havde hendes mor behandlet hende utroligt fair, havde aldrig været uretfærdig eller urimelig, havde ladet hende vokse op med sine egne meninger og følelser uden at påvirke hende i andet end positiv retning. Og hun havde aldrig nogensinde slået hende.

Ikke før i dag. Der var nok en del gange, hvor den lille Line havde forventet en eller anden form for fysisk afstraffelse. Hun havde tit set, hvordan klassekammeraterne fik en lussing af deres forældre. Andre voksne slog deres børn. I den bedste mening eller fordi de ikke kendte til anden form for straf, måske. Aldrig hendes mor. Hun havde i stedet ved miner og håndbevægelser ladet datteren forstå, hvad det var, hun havde gjort forkert. Havde prøvet at få Line til at indse, hvad det kunne føre med sig, når man gjorde noget galt. At Lines opfattelse af, hvad der var rigtigt og forkert meget hurtigt fik en grim misfarvning af hendes oplevelser med især medlemmerne af det modsatte køn, var ikke hendes mors skyld. Der var meget vide rammer, for det, Line betragtede som "rigtigt", når det gjaldt hende selv. Hvilket hun aldrig skænkede en tanke. Det var blevet hendes måde at opfatte livet på.

Den anden ting, Line ærgrede sig over denne eftermiddag, var, at det stadig var for tidligt at pakke hendes ting. Hvor hun dog ønskede, at de skulle rejse fra Vorkøbing samme dag!

For væk skulle de. Var det ikke det, det hele drejede sig om?

Væk fra dette lille, usle provinshul. Ud i den store verden. Ud til steder, hvor solen altid skinner, og hvor der er ganske andre muligheder for at udnytte sine evner. Ikke som i dette rådne stykke bondeland, hvor selv den mindste afvigelse bliver brændemærket ind i ens omdømme. Line var absolut ikke ukendt med sit ry i Vorkøbing. Det var netop en af hendes stærke sider, at hun havde taget sin virkemåde på omgivelserne til sig, vendt den om mod verdenen og på den måde forvandlet et muligt handicap til et bragende effektivt våben. Hendes plan for resten af livet var blevet grundlagt og finpudset flere år tidligere. Og nu stod hun ved en af de vigtigste milepæle på den lange og lykkelige rejse, hun havde lovet sig selv. Alt ville være spildt, hvis ikke hun holdt sig til planen. Hendes egen, private plan, som ingen - ingen - kendte noget til. Som hun havde arbejdet på i så lang tid. Som havde kostet talrige små og store ofre, og som i disse dage ville gå fra det omhyggelige forberedelsesstade til endelig virkeliggørelse.

Intet! ... skulle stoppe hende.

Line var ganske klar over, at uforudsete detaljer kunne vælte hendes planer. Hendes mor kom ikke ind under denne kategori. Selvej udgjorde ingen fare. Heller ikke en tilfældig lussing. Line havde allerede afskrevet episoden som uvæsentlig. Kun ét kunne muligvis kaste grus i maskineriet. Denne uberegnelige størrelse, som desværre også udgjorde grundkernen i hendes projekt, var kort og godt: mænd.

Selvoptagne, grådige, liderlige og hjerneblæste mænd.

Hun havde efterhånden kendt mange mænd af enhver slags. Hun havde lært sig nye færdigheder for hvert savlende fjols, som stakåndet mumlede sin beundring til hende på diskoteker og værtshuse, som gramsede på hende i elevatorer, som sad med buler i badebukserne, når hun passerede dem på stranden, og som, sidst men ikke mindst, kravlede den korte tur op ad espalieret og prikkede på ruden.

Line betragtede sig selv som uofficiel Danmarksmester i mænd.

Ingen af mændene havde til dato opdaget den virkelige grund til, at denne billedskønne, unge kvinde steg ned fra sin piedestal og tillod dem at kaste sig for hendes fødder. Ingen mand var kravlet tilbage ad espalieret uden at have fået sine vildeste fantasier opfyldt. Line havde forlængst indset, at muligvis går vejen til en mands hjerte gennem hans mave, men den vej ender med en fed, veltilfreds og doven mand, som hurtigt glemmer at værdsætte den kvinde, som har fulgt vejen. En fælde, hun nok skulle undgå at falde i. Næ, den vej, hun ville følge, førte til mandens virkelige hjerte: ind til hans tegnedreng og derfra videre til magten. Ikke kun magten over manden, men magten over andre. Line ville frygtelig gerne have del i denne magt. Og hun vidste, at magtens vej absolut *ikke* gik gennem mandens mave. Nej, den tog en snurrigt sving omkring hans lille, ynkelige tissemand. Hvis man forstod at færdes ad den vej, var der ingen grænser for, hvad man kunne få en mand til at gøre. Line kunne få kvalme over det, hun var nødt til at gøre for at narre mænd til at tro, de var verdens hotteste Romeo, men det havde ofte vist sig at være ubehaget værd. Ikke økonomisk. De betalte hende aldrig! Line var ikke luder! Men de tjenester og tilgodehavender hun efterhånden havde fået opbygget i byen, var langt mere værdifulde end kolde kontanter.

At hendes seneste fangst samtidig var stinkende rig, var på den anden side ikke sådan at foragte. Lige nu og her var der stadig risiko for, at noget kunne gå galt med planen. Ja, også med deres fælles plan. Eller planer for at være helt præcis. Line havde ligeledes oparbejdet professionel status i at lægge planer sammen med sine elskere. Planerne blev måske ikke allesammen til noget, men jo flere bolde man holder i luften ad gangen, jo større må chancen vel være for, at man en dag får scoret det perfekte mål.

Som altid, når Line gennemgik det næste træk overfor sine mænd, foretog hun sig en række ganske ordinære og uskyldige ting. Hun tog bad, strøg en skjortebluse til tonerne af hendes favorit-cd med Tina Turner, lakerede tånegle og børstede til sidst det halvlange hår på plads med den kombinerede føntørrer/børste.

Hun hørte ikke hoveddøren gå, men tilfældigvis stod hun ved vinduet og knappede skjorteblusen, da hun så sin mor dreje ud på fortovet og gå langsomt og eftertænksomt ned ad vejen.

- Hm, god tur, lille mor, hviskede hun tonløst. - Passer mig glimrende.

Hendes lille forestilling tidligere på eftermiddagen var gået nogenlunde efter manuskriptet. Lines eget manuskript, vel at mærke. Hendes voldsomme udfald mod den sølle Leif var måske ikke helt det, de havde aftalt fra starten, men man havde vel lov til at improvisere, ikke? Især, når det ville vende alting til ens egen fordel. Nu var der et par opringninger, som skulle overståes. Line satte sig i fodenden af sengen, lænede sig op ad væggen og trak sine to dukker ind til sig, så de sad rigtigt hyggeligt op ad hendes lår. Dernæst rakte hun ud, løftede røret af telefonen, klemte det fast mellem skulderen og kinden og mens hun distræt begyndte at prikke en lille tappenstreg på Dukkelses porcelænshoved med den venstre hånd, trykkede hun det første nummer med den højre.

Telefonen ringede kun en gang i den anden ende.

- *Hmm*, det er mig. Velkommen hjem, Soldat. *Hmm* - ...? Åh, ja, naturligvis. Du kan tro, jeg har været en dygtig pige ... hvad siger du? Jo, naturligvis. Det gik måske lidt hurtigere end - ... nej, Skattebasse, du kan være ganske rolig. Han finder aldrig ud af det ... men ved du hvad. Jeg keder mig sådan, Skatter, hvad siger du til, at - ... Årrrh, det kan du ikke mene. Og så lige i dag!

Lines trutmund og kælnestemme var ikke helt i harmoni med hendes øjne, som ikke afspejlede det ringeste tegn på kærlige følelser. Og endnu mindre i harmoni med hendes venstre hånd, som havde forladt trommeriet på Dukkeline for i stedet at gribe fat under Bamses bløde plydshoved. Bamse havde ingen hals. Hovedet var blot syet fast ovenpå kroppen med de strittende arme og ben. Lines hånd lagde sig rundt om det, der måtte gøre det ud for Bamses hals og begyndte at klemme til. Hårdt. Havde Bamse været en rigtig bamse med en rigtig hals, ville han ikke have overlevet det klem.

Bamse var glad for, at han kun var en plydsbjørn.

***

... og så vil I fortælle mig, at I ikke tjekkede, om serienumrene var fortløbende! Herre Jemini! Sig mig, er jeg omgivet af tåber?

"Børge Bankekød", tidligere Sjællandsmester i weltervægt, nu politimester i Vorkøbing, rasede op og ned ad gulvet og havde tilsyneladende uhyre svært ved ikke at falde tilbage på sine gamle evner fra ringen.

- Her kommer I to varyler tilbage og vover at fortælle, at I har stået med en stak hundredkronesedler - der ikke alene *ikke* var gamle og slidte, men "bare" misfarvede - af *vandfarver!* for at det ikke skal være løgn - og så er ingen af Jer vakse nok til at tjekke, om serienumrene var fortløbende!

- Jo men, Mester, vi blev smidt ud, før vi fik en chance for at - ...

- *Åårrrh*, hold kæft, Andersen. Havde vi dog bare vidst det med pengene noget før! Hulsted var ved at dampe lidt af. Steens melding om fundet af let brankede, men nye pengesedler i Snabelens hus var naturligvis kommet ind længe efter, at kriminalbetjentene var taget ud for at afhøre de unge mennesker. Men alligevel - ...!

- Nå, men det må vi så se at få rådet bod på, ikke sandt.

De to uheldige betjente skottede lettet til hinanden. Stormen var næsten redet af. Hulsted satte sig bag sit skrivebord og pegede sine folk på plads i de to stole foran bordet.

- Ja, der er unægteligt noget, der tyder på, at vi skal have en meget alvorlig snak med unge Næsholm, brummede Hulsted i et næsten normalt leje. - Lad mig så høre. Hvad ved vi om den fyr?

Andersen lod Ågesen føre ordet. Når det gjaldt kedelige detaljer og oplysninger fra arkiverne eller folkeregistret var Ågesen den rette mand til jobbet. Ågesen rømmede sig og begyndte den i og for sig ganske uinteressante opremsning af Leif Næsholms liv og levned, som det var kendt af myndighederne. Efter en kort rådslagning om, hvorvidt man skulle hente Leif ind på stationen eller blot forhøre ham i hjemmet - man vedtog det første - drog de to opdagere igen afsted mod det Næsholmske hjem med strenge instrukser om dels at forhøre sig, om Leif skulle have tabt et par handsker for nylig, dels at medbringe alle sko med riflede såler, som den unge mand måtte have adgang til.

Ud fra den rapport, Gustafsson havde afleveret, kunne de spørge til hans eventuelle forbindelse til Line Ingelbrecht, når de havde ham sikkert inden døre på stationen.

***

To ting nagede (gamle og sure) Gustafsson.

Først og fremmest, at alle hans instinkter fortalte ham, at den unge Line Ingelbrecht var lige så fuld af løgn, som harddisken i hans nye superpc var forsynet med *gigabytes*.

Han kunne ikke sætte en finger på, hvad der fik hans professionelle nerveender til at røre på sig. Tøsen havde vel ikke ligefrem bevist, at det var denne Leif Næsholm, som var morderen, men hun havde så afgjort smidt nok af kødben i grams for korpsets sultne køtere. Alligevel var der noget, som ikke stemte. Eller stemte for godt, måske? Han vidste det ikke. Gustafsson var klog nok til at holde sine vage fornemmelser for sig selv. Ikke at han normalt afholdt sig fra at bralдре ud med sin mening om alt mellem himmel og jord, også overfor chefen, men han skulle være den sidste til at spænde ben for hvilkensomhelst udvikling i sagen. Særligt, når udviklingen startede hos en af sagens hovedpersoner. Han kendte også Hulsteds indstilling til sagens forhåbentlig hurtige opklaring. Nå, de måtte nok vente til næste dag med at tjekke Line og hendes historie. Nu var han bare glad for at have fået resten af dagen fri mod til gengæld at være tidligt på tærne næste morgen. Gustafsson kunne sagtens få tiden til at gå. Hans nye pc ventede. (- Var det bare ikke for - ...) Som sagt var der mere end én ting, som nagede ham.

Gustafsson gik over til at ruge over sit andet, langt fra professionelle problem. Mens eftermiddagen skred roligt afsted, fik han en gryende fornemmelse af, at - ... en mistanke om, at - ...? Gustafsson, der i mange år havde været svært tilfreds med sin mere eller mindre selvpålagte ungarletilværelse, kunne ikke sætte ord på denne foruroligende følelse. For den lå langt udenfor hans normale begrebsverden.

Han var endnu et par timer fra at indrømme det overfor sig selv. Endelig gav han sig.

Han var forelsket.

I tre kvarter havde han siddet i en aldeles gebrækkelig stol og været konfronteret med et syn, som hårdnakket forblev fastbrændt på hans indre monitor. Mens han tændte for sin nyerhvervede computer for at fortsætte forsøgene på at erobre samtlige jernbaner i westerntidens USA, var det ikke udsigten til en herlig aften og nat med computerspillets finurligheder og udfordringer, som fik ham til at brumme fornøjet. Næ, til sin stadigt stigende forundring måtte Gustafsson erkende, at hans tanker fulgte ganske andre spor. Nye, ukendte og (- indrøm det bare, dit gamle, sure drøv) aldeles rædselsvækkende spor. Langt værre end selv de mest lokkende og profitable jernbanespor i et åndssvagt pc-spil.

Unge Line Ingelbrecht havde snoet sig som en ål på en trefork. Om det var for at tirre ham eller håne ham, var han stadig ikke helt klar over. Men ingen kunne benægte, at tøsen var ubeskriveligt velformet. Gustafssons blik forsvandt ind i det spraglede landskab på skærmen, fuld af små byer, jernbanespor, høje bjerge og farlige kløfter. Han var sikker på, at den små Line havde haft svært ved at erkende sit nederlag selv overfor sådan en gammel knark som ham. Hun havde virkelig anstrengt sig. Ganske uden resultat.

- *Uhm*, hørte han sig selv sige, - *men moderen!*

Hans blik drejede væk fra skærmen, søgte opad mod det dunkle loft, hvor lampen ved siden af tastaturet ikke kunne nå. Han lænede sig bagover, foldede hænderne bag nakken og

mærkede for første gang i en menneskealder den søde, kildrende fornemmelse i kroppen, der for nogle er så naturlig, men som for en halvgammel, halvskaldet og med skam at melde, halvfed kriminaloverbetjent var noget nyt og forfærdeligt - ... ophidsende!

Tja, man kunne nok ikke påstå, at han viste sig fra sin bedste side ved forhøret i de to kvinders dagligstue.

(- Men på det tidspunkt var det jo noget helt andet, ikke! På det tidspunkt var jeg jo ikke ... øh, var jeg langtfra ... - ...!)

Han havde stadig svært ved at formulere ordene. Selv i tankerne. Han rakte ud efter "musen", klykkede sig ud af spillet og slukkede vidunderet. Han rejste sig, skubbede stolen på plads og drejede lampen væk, så den ikke generede.

- Nå, gamle bulderbasse. Gad vide, hvad de andre på stationen ville sige, hvis de anede, at - ...!

Den tanke fik pludselig Gustafsson til at føle en ganske anden og mere ubehagelig rislen op af ryggen. (- Men på den anden side. Rent statistisk set, skulle man så ikke bare afskrive eftermiddagens hændelse som en af livets små pudseløjerligheder og så se at få indhentet lidt af sin skønhedssøvn. Det kan jo tænkes, at Hulsted gerne ser, at man også *arbejder* i morgen. Og iøvrigt, så er hun vel - ...)

Klokken var ikke mange, men der var sært nok ikke noget af det, han plejede at foretage sig, som havde den mindste tillokkelse. Trods hans mere og mere overbevisende argumenter for, at den noble Solvej Ingelbrecht i sagens natur ville flygte over på det modsatte fortov, hvis de tilfældigt skulle mødes på gaden, spandt en spinkel lyserød tråd sig ufortrødent frem og tilbage gennem hans tanker. Måske nok en spinkel tråd. Men en tråd, som er stærk nok til at væve drømme af. Og drømme, dem kan vi ikke undvære. Uden drømme var vi aldrig kravlet ned fra træerne. Uden drømme ville mennesket aldrig have sat sin fod på månen. Uden drømme ville Gustafsson og den henrivende Solvej ikke - ... (- Åh, så hold dog op, dit gamle nokkefår!)

Gustafsson var ikke vant til at drømme, slet ikke at dagdrømme. Kanske den tynde tråd skulle væve længere og mere ihærdigt end hos andre.

Kriminaloverbetjent Gustafsson, der for en gangs skyld gennemgik hele sit renselsesprogram, såvel hårvask som fjernelse af diverse vildtgroende kropsbevoksninger, før han trak i pyjamassen, affandt sig med, at denne aften altså sluttede unormalt tidligt. Han vedtog, at alt ville vende tilbage til normalen næste dag. Ingen drømme kan opstå så hurtigt og regne med at overleve længere end til solopgang. Ingen drømme kan overleve hverdagens trummerum.

Under disse skiftevis forundrede og skråsikre meningsudvekslinger med sig selv, tussede Gustafsson rundt i lejligheden, røg dagens sidste cerut, børstede tænder og gik i seng.

Godt for Gustafsson, at han ikke trak gardinerne for i sin stuelejlighed blot fem minutter senere. Hans tilkæmpede tro på fred og ingen fare for de frygtindgydende fruentimmere efter en god nats søvn ville givetvis have haft knapt så gode vækstbetingelser ved synet af Solvej Ingelbrecht, der på sin deprimerede vandring tilfældigt passerede huset, sølle tre meter fra hans visne potteplanter i vindueskarmen.

***

Annemarie Næsholm kom ind i stuen, netop som Karl Erik rejste sig for at pakke kortbølgesenderen og de andre kryptiske apparater sammen. De udvekslede ingen ord. Annemarie virkede rolig og fattet. Hendes ansigt viste ingen tegn på den uro, som plagede hende.

Det ringede på døren. Annemaries hoved fløj i vejret, som på et rådyr, der hører fjern hundeglammen og instinktivt ved, at faren er overhængende og dødbringende. Der undslap hende et gisp.

- Jeg skal nok - ... mumlede Karl Erik.

Dørklokken lød for anden gang. Mere stædigt end første.

Leifs far gik ud i entreen, standsede op et kort øjeblik og lagde hovedet på skrå. Der kom ingen lyde fra Leifs værelse. Karl Erik åbnede hoveddøren. Ganske som han, og tydeligvis også Annemarie, havde forventet det, stod de samme to kriminalbetjente på trappen. Deres miner var langt mere alvorlige og officielle end ved deres første besøg.

- Godaften, hr. Næsholm. Er Deres søn hjemme?

- Det afhænger så sandelig af, - ... startede Karl Erik bøst, men blev afbrudt af den højeste af betjentene.

- Det er meget vigtigt, at vi taler med Leif, hr. Næsholm. Der er fremkommet visse oplysninger i en yderst alvorlig sag, og jeg er bange for, at vi må insistere på at komme til at tale med ham.

Karl Erik vidste ikke hvilket ben han skulle stå på. Døren forblev halvt lukket.

Den yngste af opdagerne brød ind. - For Leif er vel ikke taget tilbage til København endnu?

- Nej, det er han ikke, men sig mig en gang. Hvad er det for en alvorlig sag? Min søn kan umuligt være - ...

- Det drejer sig om det formodede overfald og mord på en person ved navn Per Gubbertsen, i visse kredse kendt som Soldaten. Vi har - ...

- Og hvorfra skulle Leif så kende denne - ... Soldat, om jeg må spørge? Karl Erik mere fornemmede end hørte, hvordan Annemarie trådte ud i entreen for at høre med. Hendes dæmpede åndedrag lød som en døendes sidste gisp efter vejret.

- Det er blandt andet en af de ting, som vi håber, Leif kan hjælpe os med at afklare. Den høje Andersen trådte appellerende frem mod radioforhandleren.

- Det er langt fra sikkert, at Leif er indblandet i denne sag. Måske kun ganske perifert, men vi er desværre nødt til at tjekke de informationer, vi har fået, og som muligvis inddrager Deres søn!

Karl Erik overvejede situationen et øjeblik længere. Så trådte han til side og åbnede døren helt. Annemarie krydsede lynhurtigt entreen og stillede sig foran trappen til førstesalen. Ågesen og Andersen kantede sig ind i entréen og så først undskyldende på Karl Erik og derpå mere forundrede på Annemarie.

- Godaften, fru Næsholm. Sagde Andersen. - Hvis Leif er på sit værelse, så måske vi må have lov til - ...

- De kommer ikke ovenpå, hviskede Annemarie hæst. - Min søn er ikke rodet ind i noget som helst. Han kender slet ikke den forbryder eller nogen af hans slags.

- Det har vi heller ikke påstået, fru Næsholm, men som sagt er det os magtpåliggende, at vi taler med ham. Netop for at få opklaret, om der er hold i de oplysninger - ...

- Som er det rene løgn, afbrød Annemarie ham.

Karl Erik gik over til hende og tog hende blidt men bestemt om skuldrene.

- Så, så, lille Mie, jeg er sikker på, at de herrer ikke vil gøre ham ondt. Du skal se, det hele er en misforståelse, og når Leif har fortalt dem det, de vil vide, så - ...

Det kostede lidt mere overtalelse, men endelig flyttede Annemarie sig væk fra trappen.

Andersen nikkede til tak. Han sendte et sigende blik til Ågesen og trådte op på det første trin. Kriminalfolkene havde ikke travlt. De vidste, at det gjaldt om ikke at optræde alt for provokerende eller brovtende. Radioforhandler Næsholm var ikke hvemsomhelst. Der skulle trædes med forsigtighed, også selvom det drejede sig om en mordsag. Andersen bankede på døren til Leifs værelse. Intet svar. Han så på sin kollega. I stedet for at banke en gang til, trykkede han håndtaget ned og - ... Døren var låst.

Han bankede igen. Denne gang hårdt og bestemt. - Leif, vi ved, du er derinde. Vær venlig at lukke døren op. Vi skal blot veksle et par ord med dig nede på stationen.

- *NEJ!* lød det panikslagent fra Annemarie. - *I må ikke tage ham med. Min Leif har ikke gjort noget* - ... Karl Erik tog bedre fat omkring sin kone.

Andersen vendte sig beklagende mod radioforhandlerparret, som stod med stirrende øjne halvt oppe ad trappen. - Findes der andre nøgler til denne dør? For hvis ikke, så er jeg bange for, at - ...

- De skal aldeles ikke smadre nogle døre i mit hus, buldrede Karl Erik. Han slap Annemarie med et sidste beroligende klap på hendes arm og steg op til toppen af trappen.

- Leif! Åben så den dør!

Ikke en lyd fra værelset. Ågesen rørte på sig. - Måske vi kan komme op til vinduet udefra på en eller anden måde.

- *LEIF!* brølede Karl Erik. - Så er det sidste advarsel! Enten åbner du den dør, ellers - ...!

Andersen skulle netop til at lægge hånden på Karl Eriks skulder for at bede ham træde tilbage, da radioforhandleren bøjede sig ned og kiggede gennem nøglehullet. De hørte ham brumme uforståeligt. Så rettede han sig op, trak en genstand op ad skjortelommen og bøjede sig atter ned.

Kriminalbetjentene nåede lige at udveksle et blik, da et skarpt klik fortalte dem, at døren ikke længere var låst.

- Gammel sikkerhedsforanstaltning, mumlede Karl Erik. - Det kan jo ikke nytte, at folk ligger hjælpeløst bag låsede døre, vel. Har naturligvis skåret kærven i enden af alle nøgler til dørene, men det var nu godt nok ikke lige det her jeg havde i tankerne, da jeg - ...

Andersen og Ågesen var ikke til sinds at stå og høre på længere forklaringer. Karl Erik havde tvunget nøglen i låsen omkring ved hjælp af sin skruetrækker. Glimrende. Nu kunne de komme ind i værelset. Andersen trykkede håndtaget ned og åbnede døren. Hans stemme nåede ikke længere end til den indledende inhalering.

Ågesen nåede en anelse længere. - Hva' Satan!

De blev stående et skridt inde i værelset.

Annemarie havde betragtet begivenhederne med stigende rædsel. Da Karl Erik drejede nøglen om, var hun sikker på, at hendes hjerte aldrig ville få kræfter til at slå sit næste slag. Hele hendes krop sitrede ved ønsket om, at døren aldrig ville blive åbnet. At hendes Leif for altid ville være i sikkerhed bag den låste dør. Alt andet end at han skulle lide overlast, skulle trækkes med til politistationen som en simpel forbryder. Nu hørte hun betjentenes forbavsede reaktion.

(- *NEIIIIJ!*) skreg det i hende. (- *DER MÅ IKKE VÆRE SKET HAM NOGET! IKKE MIN LEIF!!*)

Hun styrtede op af de sidste tre trin, skubbede Karl Erik, som forsøgte at kigge med over betjentenes skuldre, til side og pressede sig ind mellem hendes søns bødler. Hvis der var sket noget med Leif, så - ...!

Annemarie standsede som ramt af lynet. Hun gispede nok engang.

Hvad der var sket med Leif, var ikke til at se. Men noget var der sket. For værelset var tomt.

***

Fru Solvej Ingelbrecht var ikke den eneste, som var ude at vandre planløst omkring den eftermiddag.

En time før den døvstumme kvinde passerede sin nye, hemmelige beundrers trukne gardiner, blev hun set af Frank på Hovedgaden. Frank var utålmodig. Hans sikre forvisning om, at Line fremover ville blive nødt til at stille sig betydeligt mere positiv overfor ham, red ham som en mare. Han havde uhyggeligt svært ved at vente til næste dag. Synet af Lines mor fyldte ham med nye ideer. Line var alene hjemme. Hvis hun altså *var* hjemme. Det var chancen værd. Franks kluntede Moonboots *swisch-swuschede* mere ivrigt afsted. Aftenen var hundekold, men tanken om eventuelt at møde Line på tomandshånd og konfrontere hende med hans eksplosive viden, fik Frank til at føle sig varm indvendig som udvendig.

Han blev stående i et par minutter og studerede vejen, haven og især de oplyste vinduer på øverste etage. Alt gik som det skulle. Line var alene hjemme. Så hvorfor ikke - ...! Han gik op til hoveddøren og plantede fingeren på ringeklokken. Der gik et halvt minut. Han satte fingeren på igen. Så blev der tændt i entreen. Matgult lys skinnede ud på trappen foran hoveddøren men blev straks udvisket af skæret fra den runde hvide lampe, som derpå tændtes over hans hoved. Låsen blev slået fra og døren åbnede sig en anelse.

- Hr. Rodenstock? lød Lines forundrede stemme. - Hvad i alverden laver De her?

Frank registrerede til sin fryd, hvordan stemmen klang af ligeGYldighed og afvisning. Den skulle snart få en anden lyd.

- Line. Jeg tror, det er bedst, at du lukker mig ind, så vi kan snakke mere uforstyrret.

- Hvad mener du? Jeg har aldeles ikke noget at snakke med dig om!

- Åh, jo. Det er jeg bange for at du har.

***

Ågesen og Andersen følte hver for sig, hvordan endnu en friskbagt skideballe trak sammen over deres hoveder, mens de så sig omkring i Leifs værelse. Fuglen var fløjet. Det var alt for indlysende, hvad der var sket. Jakken var der ikke, pengene var væk og til overflod stod vinduet på klem. Andersen betragtede den del af skråtaget, han kunne overskue fra vinduet.

- Ja, som knægt har han vist nok taget turen ned et par gange. Jeg mener, gennem vinduet, altså. Men sådan er drenge jo! Karl Erik fik ikke mange lejligheder til at sige så meget og så rosende på én gang om sin umulige skvatmikkel af en søn. Stemmen lød derefter.

Politifolkene indså fiaskoen med nedbøjede hoveder. Hulsted ville riste dem over et buldrende bål i årevis for denne brøler. Uanset, at de ikke havde haft en chance for at forudse den unge mands flugt.

Nu kunne der ikke være tvivl om, at den unge Næsholm havde noget at skjule. Andersen og Ågesen vågnede af deres dystre tanker og begyndte det, som forhåbentlig ville blive deres

redningsplanke, når de rapporterede tilbage til chefen. Ågesen bad Karl Erik om at følge sig nedenunder. De efterlod Annemarie sammen med Andersen, der påbegyndte et temmeligt udmattende forhør af den forvirrede og bange, men samtidig lettede, mor. Andersen havde mange spørgsmål. Både om sønnens opførsel, om hans brug af sko og strikkede fingervanter, om hans pigebekendtskaber i byen og en masse andet.

Nedenunder forsøgte Ågesen sig med faderen.

Skideballen ville ikke blive væsentligt mindre ved de sølle oplysninger, de fik.

***

Line hørte lamslået på mandens usandsynlige påstande. Heldigt at lyset var så dårligt, at han ikke kunne se, hvor bleg hun i virkeligheden blev over det, han sagde. Hendes tanker racede afsted. Her stod den ualmindeligt ubehøvlede klovn og ligefrem savlede sine sjofle påfund af sig. Hun var lynende klar over, hvilke konsekvenser, det ville få for hendes planer, hvis Frank gjorde alvor af sine trusler.

Men prisen for at lukke kæften på ham!

Sydende af slet skjult raseri og afsky talte hun langsomt til ti indvendigt. Så lod hun manden komme ind. Franks ansigt var et psykologistudie værd. Hans uhyrlige ønsker stod så tydeligt malet i alle træk, at Line var nær ved at smække døren i hovedet på ham.

(- Men det kan være, at du kommer til at betale en langt højere pris, min ufine ven) tænkte hun hadefuldt, mens Frank så sig omkring i entreen. Han kastede et ligegyldigt blik mod døren til Solvejs stue, hvorpå tølperen uopfordret begyndte at gå op ad trappen mod hendes del af huset. Blikke kan som bekendt ikke dræbe, hvilket Frank skulle være mere end taknemmelig for. Ellers var hans første stævnemøde med sine drømmes mål endt i et særdeles blodigt svineri dér på trappen.

Line tog endnu en dyb indånding og satte opgivende foden på det første trin. OK, hun havde før bragt ulækre ofre i sin sags tjeneste. Hun havde før været sammen med mænd af Franks kaliber. Alligevel var det nok den længste og mest besværede tur, hun nogensinde havde foretaget op til sine værelser. Hun standsede forskrækket. Frank stod så underligt foran døren til hendes soveværelse. Hvordan var det han så på hende? Line gloede med inderlig afsky på manden. Var han syg eller hvad? Gid han var! Franks ansigt skiftede stadig fra det ene absurde udtryk til det andet. Han så ned ad sig selv, famlede ind under frakken, som han endnu ikke havde knappet op. Så kiggede han på Line med det mest perverse grin smurt ud over fjæset.

- Tænk dig, kære Liddertøs! Der kan du se, hvor glad jeg er for at besøge dig.

Hun stirrede vantro på ham. Hvad mente han?

Frank knappede frakken op. Pegede på pletten.

- Tja, det ser ud til, at du kommer til at arbejde lidt hårdere her i starten, fnisede Frank, - for næste runde, mener jeg.

Line var lige ved at kaste op. Hun var vant til, at mænd blev seksuelt påvirket af hendes nærvær. Men det her? Det var for meget! Den var gået i bukserne på ham. Bare af at stige op ad trappen til hendes værelse ...! Line fik en sugende fornemmelse af, at de næste minutter ville blive de sværeste og mest ubehagelige, hun endnu havde gennemlevet. Hun trådte hen til manden. Mens hun tog de sidste fire skridt hen imod ham, forvandlede hun sig. Et mentalt trick, hun ofte havde været tvunget til at benytte sig af.

Frank registrerede ingen forandring. Dertil var han alt for optaget af sin succes. Sin rigtige succes. Belønningen. Som dette lille uheld ikke skulle forhindre ham i at få. Saligt smilende åbnede han sine bukser og uden at gøre mine til at tage mere tøj af endsig flytte sig fra døråbningen, gjorde han en bydende håndbevægelse mod sit lem. Line - eller rettere noget, som lignede Line - forstod, at kommandoen var møntet på hende - på *det*.

Langsomt knælede en tom, upersonlig menneskedukke ned foran den på papiret så respektable embedsmand, Frank Rodenstock. Dukken havde ligeså megen lighed med Line Ingelbrecht, som det gummihoved, Frank brugte derhjemme. Men hvad? Dens funktion var i dette øjeblik præcis den samme. Blot var denne dukke *the real thing* for Frank.

Hans drømmes super-kneppe-dukke.

***

Solvej ville måske have set med mere tilgivende øjne på sin datter, havde hun vidst, hvilke svinerier Frank udsatte hende for.

Men Lines mor var lykkeligt uvidende om den pris, datteren var i færd med at betale for sine handlinger. Solvej spadserede mere eller mindre planløst omkring. Byen havde kun et enkelt parkanlæg. Som hverken var stort eller hyggeligt nok til at vandre rundt i. Hun nøjedes med de kolde og mennesketomme gader.

Solvej var på nippet til at give op. Ikke overfor sig selv. Overfor Line.

Datteren havde endegyldigt bevist, at hun kørte sit eget løb, fulgte sit eget uudgrundelige hoved. Ganske uden hensyn til Solvej eller nogen anden. Nu var det nok. Det var på tide, at Solvej lod hende forstå, at hun ikke længere ville være vidne til det. Hvor mange timer, Solvej gik og overvejede sit forhold til dette "væsen", som engang havde været hendes lille bedårende pige, anede hun ikke. Men til sidst nåede hun frem til sin svære men nødvendige beslutning. Line måtte flytte.

Efter at have afgjort sagen med sig selv, begyndte hun at tænke på at vende hjemad. Hun indså, at hun var kommet langt hjemmefra. Der var et pænt stykke at gå bare for at nå til et af de få stoppesteder, bussen havde i byen. Hun opdagede til sin milde overraskelse, at hun var rasende sulten. Tanken om at blive konfronteret med Line så hurtigt ovenpå dagens oplevelser, huede hende ikke. I stedet kunne hun gå ind på Grand Hotel, der foruden sin lidt vel berygtede Krostue, trods alt også var forsynet med en rimelig restaurant. Solvej havde spist der før. Hun kunne nok bruge et par timers fred samt nogle dejligt neutrale omgivelser. Den beslutning var ikke svær at træffe. Først lidt mad og så en kop te eller to!

Hun begyndte at gå rask til.

***

Telefonen ringede. Line hævede sig op på albuerne og tvang sig til at se på mandens ansigt mellem sine lår. Hun kunne heldigvis ikke se den aflange nubrede genstand, han - ...!

- Tillader du?

- Hvad? stønnede Frank.

- Gider du lige smutte ud, mens jeg tager telefonen! Lines tomme skal orkede ikke at foregøgle nogen form for hengivenhed mod dens afpresser. Frank overvejede situationen, mens telefonen ringede for tredje gang.

- Jeg har vel stadig lov til en *smule* privatliv, ikke. Gå ud og tis imens! Hun drejede sig rundt og rakte ud efter telefonen, løftede røret og holdt det ind til sig, mens hun sendte ham et trodsigt, utålmodigt blik.

Frank indså, at der ikke ville gå noget tabt for ham. Han rejste sig og med et kort, hårdt klem på Lines højre bryst som afskedshilsen, forsvandt han sledsk smilende ud af værelset. Line ventede. Han lod naturligvis døren stå på klem. Line sparkede døren i med et brag.

Først da tog hun telefonen op til øret og sagde, - Ja?

- For Gud, os og -...

- *Åh, lille Damsemand*, er det dig, afbrød hun ham. - Du kan ikke vide, hvor glad jeg er for at høre din stemme. Hør her, min elskede. Jeg har ikke tid til at snakke lige nu. Men du må hjælpe mig! ... nej, jeg kan ikke forklare det nærmere nu. Du *skal* hjælpe mig. Jeg ringer til dig, så snart jeg kan. ... jo, men ikke nu - ...

Line så mod døren. Stod svinet og lyttede? Så hviskede hun hastigt i røret,

- Hvis vi skal gennemføre vores plan, er det uhyre vigtigt, at du gør, hvad jeg beder dig om, når jeg ringer til dig ... ja, så snart, jeg kan komme til det. Ja, køр en tur i bilen, så jeg kan ringe til dig dér. God idé. Jeg ringer snart. *Møs-møs*.

Hun sendte kysselyde ned mod røret og lagde det tilbage på apparatet.

Ganske som hun havde regnet med, gik der kun få sekunder, før Frank stak sit stadig grinende fjæs frem bag døren. Som han kom gående mod sengen, halvt krummet i sin sikkert uvante nøgenhed, lignede han i et glimt Leif, da han var kommet tilbage til hende på samme facon. Line vidste, at selvom svinet ikke kunne klage over hendes afbetaling på hans afpresning, ville det blive et hårdt job at smide ham ud. Leif havde været det rene barnemad i sammenligning. Ud skulle han. Line var allerede i fuld sving med at planlægge, hvad hun skulle gøre ved Frank, før hun gik videre med sine øvrige projekter. Hun lagde sig bagover, delte sig igen i to uafhængige personligheder og lod Frank komme nærmere. Hendes udvendige personlighed foretog snart de nødvendige og forlængst indlærte gebærder, som ville få mandspersonen til at gispe og stønne for sidste gang den aften. Lines indre og langt mere aktive personlighed var næsten klar med nye planer. Planer, som skulle sikre, at det blev allersidste gang, dette misfoster af en mand fik mulighed for at gispe af liderlighed i *nogen* kvindes arme. Både som en første manifestation af den magt, hun stillede mod, og - nu i ypperligste grad - som hævn for de modbydelige handlinger, han fik hende til at udføre.

Ud, det skulle han.

Line mønstrede alle sine talenter og gik i gang.

***

Leif var ved at skide i bukserne. Bogstaveligt talt.

Indtil videre havde heldet(?) smilet til ham. Hvis man ellers kunne tale om held, når han åbenbart var ved at blive eftersøgt over hele landet for mulig medvirken til mordet på Lines kæreste, Per "Soldaten" Gubbertsen! De eneste positive aspekter ved situationen var, at hans gemmested ikke var blevet afsløret, plus at nu havde han i det mindste en idé om, hvad sagen egentlig drejede sig om. Skønt Leif måske helst havde været fri.

Da det ringede på døren, var han listet ud på repos'en over trappen og havde hørt betjentene spørge efter ham med langt alvorligere stemmer end tidligere på dagen. Hans halvt bedøvede sindsstemning var ved at aftage. Flere og flere stemmer i ham enedes om at slå fast med

syvtommersøm, at det ikke kunne nytte noget at sejle videre i selvmedlidende bevidstløshed, når der i den grad var ved at trække tordenskyer op i horisonten.

Det, han hørte politifolkene sige, afgjorde sagen for ham.

Hans første umiddelbare reaktion var simpelthen at stikke af. Hvordan? Trappen var udelukket. Var der andre muligheder? Han havde i realiteten aldrig foretaget den halsbrækkende tur ud gennem vinduet. Tanken om at vakle over tagstenene for at nå hen til kanten af gavlen og derfra springe fire-fem meter ned mod gruset i indkørslen havde aldrig appelleret til ham.

Han måtte finde på noget andet. OK, det var muligvis smart at få det til *at se ud*, som om han var stukket af den vej?

Lydene fra entreen gav ham ikke tid til flere overvejelser. I få skridt var han tilbage på værelset og låste døren. Han lod nøglen sidde. Leif vidste alt om Karl Eriks sikkerhedsforanstaltning. Skønt det altså var muligt at åbne døren udefra med en simpel skruetrækker, ville den låste dør forhåbentlig give ham det forspring, han havde brug for. Leif overvejede, hvad han skulle tage med sig, når han på et senere tidspunkt virkelig stak af. Han kunne ikke finde på andet end en varm trøje. Eller vent nu lidt - ... Han trak trøjen og den slidte jakke på. Pengesedlerne stak han i baglommen. Så åbnede han det ene sideskab i skrivebordet og kiggede efter - ... Intet nyttigt der. Han så i det andet skab. Jo, dér! Lommelygten. Den virkede heldigvis. Ned i den ene jakkelomme med den. Hvad var der mere? Ingenting.

Lige før han lukkede skabsdøren igen, faldt hans blik på den avancerede schweizerkniv, som hans far havde foræret ham til Jul en halv snes år tidligere. Kniven, som Leif altid havde fundet aldeles uhandy, fordi den var alt for bred til at have i hånden, var til overflod forsynet med miniatüreværktøj i lange baner, knivsblade i alle størrelser, sakse, forstørrelsesglas, knibtænger og så videre. Ja, selv en tandstikker kunne trækkes ud i den ene ende. Den dyre kniv havde ikke bibragt ham megen glæde, lå blot i skabet, stadig fin og ubrugt i sit læderetui.

Ned i den anden jakkelomme med kniven.

Og så væk af vejen.

Leif kravlede ind under skrivebordet. Stemmerne kom stadig nede fra entreen. Ingen trin på trappen endnu. Lemmen, som førte ud til skunken under taget, åbnede uden en knirken. Der var bælgmørkt derinde. Frem med lygten. Han skovlede papkasserne til side. Pladsen var trang. Og møgbeskidt. Nå, han kunne lige være der. Skrivebordet stødte næsten helt op til væggen under det skrå loft. Værelset var ikke imponerende oplyst. Med lidt held ville ingen finde på at glo ned bag bordet eller - ... Leif stoppede sine negative vibrationer. Hulen var hans eneste chance. Forhåbentlig reagerede hans forældre og politifolkene, som de skulle, når de så det åbne - ...!

(- *VINDUET!*)

Stakåndet og stærkt bandende over sin ubetænksomhed bakkede han væk fra lemmen, styrtede over gulvet og smækkede vinduet op. Han trak det halvt ind til karmen igen. Og så listede han tilbage til skrivebordet.

Derpå var der kun en ting af gøre. At vente.

Hans nummer lykkedes over al forventning. Måske selv hans forældre havde glemt skunken. Nå, ligemeget. Hovedsagen var, at det virkede. Betjentene faldt for det åbne vindue. Leif hørte dem diskutere frem og tilbage. Han rynkede foragteligt på næsen over faderens bemærkning. Til sidst fordelte de sig med hans mor og den ene politimand i hans værelse,

mens hans far gik nedenunder med den anden. Ud fra det, betjenten udspurgte hans mor om, fik Leif pludselig nogle håndgribelige brikker til puslespillet.

Og hvilke brikker!

Hans mor svarede med alt for lav stemme. Kun spredte sætninger var rimeligt forståelige. Leif anstrengte sig for at høre det hele. Indtil - ...

(- Hvad var det, han sagde?!)

"... den afdødes kæreste påstår, hun er blevet forulempet af Deres søn flere gange. Derudover har han åbenbart også udstødt trusler mod afdøde, ja, så sent som på selve mordaftenen."

(- Forulempet Line? Trusler mod afdøde? Mod Soldaten? Mig?!)

Ordene svirrede om ørerne på Leif. Det kunne ikke være rigtigt! Skulle han have forulempet Line? Og truet Soldaten? Var det ikke fordi, tanken var så absurd, burde han udstøde et hånligt "HA!" og kravle ud fra hulen for at falde den sindssyge kriminalbetjent leende om halsen. Magen til vanvittig historie havde han aldrig hørt før.

Der kunne kun være tale om en misforståelse.

Mens Leif lamslået forsøgte at overbevise sig selv om, at han hørte galt, forlod betjenten og hans mor værelset. Han åbnede lemmen en anelse. Langt borte fra fortalte lydene, at mændene tog afsked med hans forældre.

Så blev der død stille i huset.

Undtagen i Leifs hoved. Sætningerne drønedes som løbske billardkugler fra side til side i hans sjæl og væltede enhver fornuftens kegle, han desperat forsøgte at rejse. Til Lines forsvar. Til sit eget forsvar. Til - ...? Han anede det ikke. Ikke uforståeligt fik Leif en ubændig trang til at blive i skunken resten af sit liv. Bare ligge mørkt og trygt i sin gamle, glemte hule, i sikkerhed for stupide strømere, som kunne ... bare TRO! på den slags lallende teorier! Og han, som havde bildt sig selv ind, at intet kunne være værre end savnet af Line!

Og nu var det allsammen ved at være aldeles underordnet. For Leif var noget så afsindigt trængende. Han skulle altså på lokum! Turde han dog bare kravle ud. Han ventede sådan cirka to-tre århundreder, før visheden om de endnu værre katastrofer, han ville komme ud for, hvis han ikke kom på toilettet, tvang ham til at åbne lemmen helt.

Aldrig havde Leif følt sig så underligt til mode, som mens han med krydsede ben småtrippede over gulvet i sit værelse, dybt koncentreret om ikke at slippe presset med sine balder. Taknemmelig for hvert lilleputskridt han overlevede. Han listede døren op. Lyset var slukket på førstesalen. Han fortsatte med at opsende små bønner og taksigelser til alverdens guder, mens han centimeter for centimeter nærmede sig udfrielsen. Endelig trak han wc-døren i bag sig. Han turde ikke tænde lyset. Mens han listede kroge ned i øjet, så døren var låst, slog det ham,

(- Hvordan i alverden kan man skide lydløst?)

Han kunne kun forsøge.

***

Landsretssagfører Adam Sejrsen så på sin kone. Benedikte Sejrsen, den afdøde konsuls engang så kønne datter, lå i sofaen og snorkede.

Sejrsen var forlængst holdt op med at betragte synet med andet end tør konstateren. Hans kones hang til hvid portvin og i særdeleshed amerikansk bourbon var nu på et så fremskredent stade, at han ikke spildte kræfter på at lade som om, han tog sig af det.

Sejrsen forlod det statelige konsulpalæ med nøglerne til konens stationcar raslende i frakkelommen. Han fulgte grusstien til garagen. Han skulle ud at køre. Han skulle vente på Lines opringning.

Det var aldrig sket før. At han, Adam Sejrsen, godvilligt accepterede, at hun ringede til ham, når hun havde tid. Ingen af hans tidligere kvindebekendtskaber ville være sluppet godt fra den opførsel. Sejrsen godtog det som et faktum, at Line bestemte farten. Line var den første - og eneste - som var værdig til at bestemme over ham. Hun havde ham i sin hule hånd. Ofte rent bogstaveligt. Erindringen om Lines magiske berøring sendte varme bølger gennem hans hofter. Sejrsen var uigenkaldeligt og definitivt solgt til stanglakrids. Ikke kun fordi Line demonstrerede en forrygende fantasi i sengen.

Sejrsen var faldet for den målrettethed, hun udviste, når de efter deres elskov lagde planer for fremtiden. En målrettethed, han selv var styret af, og som han fuldt ud var i stand til at genkende. Han havde ikke tidligere genkendt den i så rendyrket form som hos Line. For første gang i sit liv var han overbevist om at have mødt kvinden, der var skabt for ham.

Sejrsen satte sig ind i bilen, drejede nøglen om i tændingen og trykkede på kontakten, som fik garageporten til at svinge opad. Pladsen ved siden af stationcar'en var bedrøveligt tom. Han savnede sin Mercedes. Politiet havde godt nok fundet den utroligt hurtigt, men de havde været lige så stædige i deres fortsæt om at beholde den indtil videre. Bilen var trods alt blevet brugt ved mordet på Soldaten. Denne kendsgerning fik ikke hans hænder til at ryste. Et belejligt held i uheld, hvis han skulle være helt ærlig. Sejrsen kunne ikke føle andet end forbavset tilfredshed med tingenes udvikling. Selv med en så tragisk hændelse. Altsammen passede fint ind i deres planer.

Han kørte ud af garagen, svingede rundt i den lange, brede opkørsel foran palæet og drejede ud på det grusbelagte stykke vej, som udgjorde indkørslen til huset.

Uden at forhaste sig styrede han bilen ud ad landevejen, væk fra Vorkøbing. Han skulle ingen bestemte steder hen. Han skulle bare vente.

***

Annemarie stod midt på trappen og stirrede på Leif, da han åbnede toiletdøren.

Leif stivnede. Han havde stoppet tønden halvt til med papir, før han satte sig og naturligvis havde han ikke trukket bagefter. Havde hun alligevel hørt ham? Leif sank en tør klump. Om hans mor havde hørt ham rumstere på toilettet, eller om hun bare var på vej til syværelset, var ligegyldigt. Han var blevet opdaget, punktum.

I flere sekunder stod de blot og stirrede på hinanden. Leif kunne se, hvordan hans mors ansigt afspejlede et bredt spektrum af følelser. Fra frygt til lettelse og tilbage igen. Med mange små mellemstationer. Leif lagde en finger på læben og gjorde tegn til, at hun skulle følge med ham ind på værelset. Fra fjernsynet i stuen nedenunder lød kendingsmelodien til en nyhedsudsendelse. Hans far var sikkert anbragt, uden for hørevidde. Der kunne også kun blive

tale om ganske få minutter, før han for alvor måtte forlade huset. Hvor han så ville tage hen havde endnu ikke strejft hans tanker.

Denne mangel på omtanke fik hans mor hurtigt gjort en ende på.

Knap var døren trukket i efter hende, før hun hviskede, - Hvor skal du dog tage hen, Leif?

Leif, der var forberedt på en lang, smertelig tirade fra sin mor, konstaterede tolv minutter senere, at tingene måske ikke altid er, som man forestiller sig. Hans mor var forbavsende direkte og kortfattet, mens de forsøgte at finde en måde, hvorpå han kunne klare sig i nogle dage.

Mens Leif hørte kælder døren blive lukket bag sig, kunne han kun tænke beundrende på sin mors sikre måde at tackle situationen på. Hun var ikke kommet med en eneste hysterisk udtalelse. Tværtimod. De var på den anden side hurtigt nået frem til, at der var ikke flere ting, Leif kunne bruge på sin flugt - bortset fra endnu en demonstration af Annemaries evne til at fremtrylle mad på rekordtid. Leif blev forsynet med en stoftaske fyldt med brød og pålæg. Derpå stoppede Annemarie to håndklæder (med et par hastigt sammenfoldede pengesedler indeni) og en tandbørste ned ovenpå maden, og så var han klar til at gå.

De listede over entreen og ned ad trappen til kælderen. Mens hans mor holdt døren, klappede han sig en sidste gang på jakkelommerne. Han trak sine nye handsker på og for første gang i mange år var det ham, der, med en pæn, velformet klump i halsen, omfavnede sin mor og trykkede sin kind mod hendes. - Farvel så længe, Mor, hviskede han.

- Farvel, min dreng. Og bare rolig. Denne sag skal vi nok få klaret.

Leif kyssede sin mor på kinden og gik ud i mørket. Han sneg sig rundt om huset, fandt det tilgroede hul i hækken, han så ofte var kravlet igennem som dreng, krydsede to naboer og stod kort efter i skjul bag et bladløst birketræ og spejdede op og ned ad vejen, som løb parallelt med deres egen. Kysten var klar. Leif begyndte at gå op ad vejen. Først listende og med alle antenner ude, men efterhånden i en mere almindelig gangart. Han ville dreje af ved første hjørne. Han ville følge en vej, han kendte i blinde. Han måtte have fat i Line. Koste hvad det ville.

Ekkoet af betjentens stemme klang igen i hans hoved.

Der måtte være tale om en frygtelig fejltagelse. Som Line uden tvivl kunne opklare for ham. Havde han måske ikke været sammen med hende indtil ganske få minutter før, Soldaten kom til byen?

Leif standsede midt i et skridt. Ved tanken om mordet på Soldaten, var der pludselig én ting, som fyldte ham med en krybende rædsel: Hans mor havde på intet tidspunkt spurgt ham, hvad han havde at gøre med Soldatens død! Var det for at skåne ham? Eller var det - ...! Leif var sikker på, at hans mor ville beskytte ham og slås for ham, uanset hvad. Havde hun kun forsvaret ham mod politiet og hjulpet ham til at flygte som en naturlig følge af denne automatiske beskyttertrang?

Gaden var øde. Lyset fra de spredte lamper sendte kun sparsomt lys ned over kørebanen. Intet forandrede sig i de sekunder, Leif stod stille, men da han langsomt fik det ene ben foran det andet igen, var det alligevel, som om alt var ændret. Aftenen var mørkere. Skyggerne var dybere, sortere. Lyset var blegere og mere dødningshvidt.

Den uvante beundring, han havde følt for sin mor, mens hun pakkede tasken og sendte ham afsted uden at opføre sig som en overnervøs liggehøne, var pludselig svær at genskabe.

(- Spurgte hun ikke om det, fordi hun tror ... at jeg har ... dræbt Soldaten?)

Leif begyndte uden varsel at fryse noget så afsindigt.

***

Efterlysningen blev bragt i TV-avisen klokken enogtyve. Karl Erik krympede sig synligt, da Leifs studenterbillede blev vist for hele landet. Annemarie var som sædvanlig oppe i sit syværelse. Godt at hun ikke fik set og hørt, hvordan speakerens tørre og upersonlige stemme viderebragte politiets appel om eventuelle oplysninger vedrørende den eftersøgte mand.

Deres søn!

Karl Erik slukkede for fjernsynet, før speakeren nåede til vejrudsigten. Han blev siddende længe uden at slippe fjernkontrollen. Der var noget rivende forkert ved at sidde og se sit eget barn udråbt som forbryder for resten af verden. Havde knægten dog bare udviklet sig, som han havde drømt om! Det var værst for Annemarie, vidste han. Om Leif ville slippe godt fra historien, var en anden sag. Men Karl Erik kunne intet gøre for at ændre på tingene nu. Han måtte bare vente.

- Fandens som tingene udvikler sig anderledes, end man regner med, brummede han ud i den tomme stue. Han tændte igen for fjernsynet. Lydene fortalte ham, at det var en eller anden uinteressant udsendelse om udviklingen i Tyskland efter murens fald. Han rejste sig og gik hen til havedøren. Åbnede den. Kulden slog sammen om ham. Han stak hænderne dybt ned i lommerne, mens han pressede armene ind mod kroppen, tog et par dybe vejrtrækninger og sendte sin dampende ånde ud gennem havedøren. Derefter stod han stille i flere minutter og stirrede eftertænksomt ind i den sorte nat.

Hvis der dog bare var noget, han kunne gøre for at afslutte denne vanvittige historie på en fornuftig facon!

***

Annemarie havde aldrig følt større trang til at græde. Hun var ikke i stand til at erindre noget, som havde været så gennemført rædselsfuldt som denne dag.

Hun sad ved sit sybord. Hånden med nålen lå uvirksom i hendes skød. Hendes øjne så på tingene på bordet og så dem alligevel ikke. Annemarie var bange. Ikke kun for Leif og for, hvad der kunne ske ham. Hun var endnu mere bange for sig selv og sine tanker. For hun anede ikke, hvad hun skulle tro. Hvis Leif virkelig var indblandet i mordet på Soldaten, ville Annemarie gøre alt for at hjælpe og støtte ham i hans forsvar, for der måtte være en grund til, at hendes søn gjorde, som han gjorde. Hvis han derimod var uskyldig, ville hun slås som en huntiger for at få ham frikendt og rensset i verdens øjne.

Uanset hvilket udfald, der måtte komme på ulykkerne, havde hun grunde nok til at græde sine modige tårer. Men så længe hun ikke havde den mindste anelse om, hvilket udfald der blev tale om, så længe, hun ikke med sikkerhed vidste, hvad Leif var eller ikke var skyldig i, så - ...

Så var der kun tvivlen tilbage. Og tvivl er tusindfold værre end selv den grusomste vished. Derfor måtte hun beskæmmet sidde her i sit ellers så hyggelige syværelse med tørre, tomt stirrende øjne.

Hvis bare hun vidste - ...! Men hun vidste ingenting! Det var søren-jens-me-da kun til at tude over.

Men Leifs mor kunne ikke.

***

Vorkøbings - og måske verdens - uheldigste journalist, Peter Fugl, fortsatte sin fiaskorække.

Der var overhovedet ingen udvikling i sagen, set med såvel lokalavis-øjne, som landsdækkende avis-ditto. Hvor det ville fryde ham at lade den stinkende gode teori om bandekrig i Vorkøbing lække diskret men velfunderet til de store formiddagsblade. Peter følte ingen dybtgående loyalitet overfor Amtsbladet. Især ikke, hvis det kunne give ham bare en lillebitte fod indenfor hos de dyre drenge i Hovedstaden. Hvordan de gutter fik deres historier måtte bero på noget overnaturligt.

Måske ville det hjælpe, hvis han selv kunne finde sig noget overnaturligt at benytte. Ingen af hans sædvanlige midler havde hjulpet.

Politimester Hulsted var hverken til at hugge eller stikke i. Han kom bare med en sludder ("de tekniske undersøgelser pågår stadig") for en sladder ("vore folk arbejder ihærdigt ud fra flere synsvinkler for at finde den sande baggrund for denne tragiske historie"). Lutter blålys og tågeslør. Ikke nogetsomhelst at skrive hjem om. I hvert fald ikke i avisen! Selvom sagen alt andet lige ville blive årets scoop i Amtsbladet. I mangel af bedre.

Næstved-redaktøren havde for en gangs skyld droppet sin hovski-snovski-holdning og ligefrem talt pænt til Peter. Peter vidste desværre alt for godt, hvor hurtigt det stemmeleje kunne forsvinde. Han sukkede for syvtusinde gang.

Han havde set kriminalfolkene vandre ind og ud af stationen, men hvor de tog hen, var kropumuligt at følge med i for ham, ene mand. Hans timelange venten udenfor Line Ingelbrechts hjem, mens den uhumske Gustafsson var derinde, gav absolut ikke andet udbytte end mere syre til mavesåret. At en pæn flok tømmermænd bidrog til underholdningen i hans hårdt belastede hoved, var kun den korporlige manifestation af hans elendighed. Peter var så forbandet over sine uheld, at det kun kunne betyde, at der var tale om en virkelig sensationel sag. Havde det været en almindelig, ordinær flugtbilist, havde han fået hele smøren med billeder og tegninger og Hulsteds livshistore i tolv bind med guldryg!

Peter forkastede tanken om at prøve sit held hos Line og hendes ligeså nydelige, handicappede mor og styrede i stedet sin hostende Folkevogn hjemad. Uden at forvente nogen nævneværdig forandring i sagernes miserable tilstand, hjembragte han den fiksede transistorradio fra kontoret. Derpå gennemled Peter time efter time med tomme, intetsigende meldinger. End ikke den mest liderlige hankat kravlede op i et træ den søndag.

Mordet - for det var mord! - på Soldaten fik kun et par spredte og komplet ligegyldige kommentarer.

Indtil - ...

Ifølge Peters superkronometer, der lugtede langt væk af krigskorrespondenternes attråede, barske og scoop-overstrøede tilværelse, var klokken nøjagtig 18.59.03, da politiradioen endegyldigt smadrede hans drømme.

- Kalder alle vogne. Vi har en efterlysning i sagen Per Gubbertsen. Vi vil forfærdelig gerne tale med følgende person, som for en halv time siden flygtede fra sit hjem på Snerlestien 12 og derved unddrog sig forhør. Vi efterlyser Leif Næsholm, 25 år gammel. Efterlyste er formodentlig klædt i armygrøn jakke, slidte cowboybukser og sorte, fodformede sko med riflede såler. Han har mellemlønt, halvlangt hår - ...

Peter, som var på vej ud i køkkenet, stod bomstille i døråbningen og lyttede. (- Leif Næsholm? Radioforhandlerens ... søn?) Navnet Næsholm var bekendt. Om radioforhandleren havde en søn, anede han ikke.

Meldingen fortsatte. - Leif Næsholm er muligvis utilregnelig. Gubbertsens kæreste påstår, han har udstedt trusler mod hende og især mod Soldaten. Den efterlyste skal straks bringes ind til forhør. Vi gentager beskrivelsen - ...

Peter bankede sin beskedne, knyttede næve ind i dørkarmen.

- Et dødssygt jalousimord! For Fanden og Helvede da også!!

Drømmen om Peter Fugls glørværdige indtræden i de superprofessionelle journalisters rækker var dermed pist borte. Han var dømt til at rapportere fra Kaninavlerforeningens generalforsamling. På livstid.

- Et luset jalousimord! Hvorfor Helvede kunne det ikke have været bandekrig! Lort i karry! Peter blev stående meget længe med hovedet lænet op ad sin grønmalede dørkarm.

***

Andre i Vorkøbing havde bedre held med at skyde efter papegøjen.

Tumben, af sine forældre døbt Søren, kunne ikke huske, hvornår han sidst havde set sin barndomsven så ophidset og glad. Henrik, kun af overmodige betjente kaldet Stumpen, havde endelig regnet den ud. Deres lykke var gjort. Ingen tvivl om det, manner.

Stumpen indrømmede storladent, at der nok var flere ting, som burde have fortalt ham sagens sammenhæng lidt før, men pyt. - Bare man når frem til det rette svar, så skide være med fejltagelserne, ikke, Søren! Stumpen havde vedtaget, at de hellere måtte holde sig indendørs i et par dage. Bedst ikke at ophidse panserne alt for meget, når de sådan var på tærne for at knalde dem for det med Soldaten. Stumpen var ikke bange for at blive buret inde for det. Deres alibi for den del af aftenen var godt nok. At de overhovedet ikke var blevet spurgt om branden i Snabelens hus, betragtede han efterhånden som naturligt, set i lyset af hans nye følelse af succes. Han var ganske tæt på at skaffe dem begge en billet direkte til Paradis. Foran vinkede Lanzarote med dertil hørende barer, natklubber og "*girls, girls, girls*", som han flere gange sang ud i Tumbens velordnede hjem.

At han dog ikke havde grejet den noget før! De havde arbejdet for Bossen i næsten otte år. Rimeligt fede tider, andet kunne man ikke sige. De havde både til at slå ud med ørerne, når jobbene var overstået, og en anelse havde de vel også stående i deres egen private bank. Det løse gulvbrædt i Stumpens langt mindre propre lejlighed to gadedøre fra Tumbens, dækkede måske ikke over en formue, men der var til et par år i solen. Hvis uheldet skulle være ude.

- Men nu! Her snakker vi for livstid, mand! Lutter sol og solbrændte babser. Lumumba, G-streng og ukuleler!

Slut med at trælle på landevejen efter shit og håndører. Ikke flere overfald, ikke mere modtage de lakoniske beskeder over telefonen, når en ny sending var klar til fordeling eller en last hårde hvidevarer blev forladt på en rasteplads præcis så længe, at de kunne køre den ud af syne. Nu skulle de bare mingelere sagen rigtigt, sørge for at dække sig ind, så var det kun et spørgsmål om dage, før turen gik sydover. *For æver*.

Stumpen havde brugt det meste af søndagen på sit livs hårdeste opgave. Han ville sørge for at dække røven ordentligt, før han pressede saften af citronen. Stumpen ville skrive hele lortet ned. Han syntes godt nok, det var svært. Ikke kun det at skrive. Selv anede han ikke, hvornår

han sidst havde skrevet en hel, sammenhængende sætning. Nu skulle han ovenikøbet beskrive deres bevægelser og handlinger de sidste tre-fire dage uden at afsløre alt for meget om dem selv. Til gengæld skulle det gerne fremgå, hvem der i virkeligheden stod bag.

En herkulisk opgave. Var det ikke for duften af de endeløse stakater, havde han droppet projektet meget hurtigt. Sent om eftermiddagen så han endelig op fra de to sider gnidret kladdehæfte. Sofabordet var overstrøet med snulder fra viskelæderet.

- Det var det! Han rystede fortvivlet sin højre hånd, som i lang tid nægtede at slippe sit forkrampede greb. - Vores billet til duskeland, lille Søren! Triumfen stod lysende klart fra den splejsede forbryder, mens han varsomt rev de to sider løs af hæftet og holdt dem ud i strakt arm. Hans retskrivning var stærkt forringet, siden han forlod skolen midt i ottende klasse, men han var umådeligt tilfreds med sit resultat. Skid på de par stavefejl. Bare indholdet var, som det skulle være. Han syntes selv, han havde drejet historien helt rigtigt. Ikke det mindste, som kunne hænge dem selv op på noget. Ikke noget nævneværdigt i hvert fald. Derimod gav han en eventuel læser alle muligheder for at gennemskue, hvem der stod bag aktiviteterne.

Tumben, der vanen tro sørgede for mad og flere øl på bordet, mens makkeren grundlagde deres forgyldte otium, var imponeret. Alligevel vovede han pelsen med et lillebitte spørgsmål.

- øh, Henrik. Der er noget jeg ikke rigtig forstår. Altså, du har skrevet en lang smøre om os og - øh - men, altså, jeg - ... hvem skal ha' det dersens brev - ... øh, altså, hvis at der er nogen - ...

- Der er sgu da ingen å skal ha' de hersens papirer, vel. Al'så ikke mæ' mindre, at støjeren stiller sig på bagbenene. For så ka' vi nok bli' nød' til at lade - ja, nu ska' du ikke bli' bange - altså vi la'r som om, at vi la'r strømmerne læse fars roman her og så kan du bije dig i øjet på, a' han nok skal stavle op med gysserne.

Tumben så i lang tid på vennens overbevisende ansigtsudtryk. Så trak han på skuldrene og rejste sig. Stumpen fulgte ham med øjnene. Søren havde accepteret hans idé. Udmærket! Stumpen tog en lang, velfortjent slurk af sin Tuborg. Nå, den var næsten tom alligevel. Han gylpede resten i sig og afsluttede ceremonien med et langstrakt, hult buldrende ræb. Så rykkede han forbavset hovedet til siden. Tumben stod ved siden af ham med noget i hånden.

- Her, sagde den store mand.

- A'hva' ska' jeg bruge den til? Stumpen var lutter spørgsmålstejn i fjæset.

- Hvis du ska' sende det brev, så skal det i en komfolut, ikke. Frimærker ka' vi - ...

- Søren, din åndssvage gang omvandrende nakkeost. Naturligvis ska' vi ikke sende de hersens lapper til nogensomhelst. Det er så'n at man al'så bare si'er, ikke? Næ, det bli'er meget bedre, du, for ved du hva' vi ska' i aften, hva'?

Tumben så stærkt desorienteret på konvolutten, som altså ikke var nødvendig. Den var dæleme svær at greje. Et brev sku' da puttes i en komfolut! Hvad man i stedet kunne gøre med et brev uden komfolut var aldeles udenfor hans fatteevne.

- Jo, ser du, al'så. Vi tager øsen i aften, og så triller vi ud til et ganske bestemt hus i byens udkant og så venter vi stille og roligt på, a' - hvem tror du - ...?

- øh, - ...

Stumpen rejste sig. Han sku' pisse. Han lagde venligt hånden på sin langsomme vens skulder og klappede den, mens han rundede ham for at ramme porcelænet.

- Vent du bare til i aften, Søren.

Tumben vendte sig og gik hen til skabet, hvor han lagde konvolutten tilbage på plads. Han opgav som så ofte før at forsøge at finde ud af sammenhængen. Et lille smil dukkede op på

hans brede mund. Det ville godt nok være rart med en masse gysser. Han kunne sandelig godt lide udsigten til det der stærke chokoladestads og G-streng, hva-det-så-var-få-no'n og så de dersens - øh - ... (tja, Tumben havde aldrig set en ukulele). Bare Henrik havde tjek på det, så var den okey-dokey for Søren. Nemlig!

***

Hulsted var træt. Fysisk som psykisk.

Han var forlængst ophørt med at skælde sine folk hæder og ære fra. Der var ingen grund til at spille sin energi med at trampe rundt i deres fejltagelser og misforståelser. På den måde fik de aldrig indkredset denne Leif Næsholm, som under alle omstændigheder skulle have nogle meget gode forklaringer parat, når ellers Hulsted fik fingre i ham. Det var ikke kun hans optimistiske tro på, at sagen måske ikke var så sprængfarlig alligevel, som gjorde Hulsted forbandet opsat på at snakke med den unge mand. Tanken om en forestående krig mellem de lokale bander havde nu plaget ham i over et døgn. Tænk, om han i stedet kunne afslutte sagen som et gement kærlighedsdrama! Efter de oplysninger, han havde fået om Line Ingelbrecht og hendes meriter, syntes sagen således at få en form for logisk udgang.

Derudover ville Hulsted være yderst tilfreds med, at hans folk selv opklarede sagen. Alt andet lige var det bedst for alle parter i hans elskede by. Hvis først udenforstående blev indblandet, ville det automatisk medføre større bevågenhed fra de landsdækkende medier. Hvilket han ville gå meget langt for at undgå. Hulsted kunne se rødt, når han læste formiddagsbladens hjerne- og hjerteløse overskrifter i selv de mest penible og delikate sager. Hvis han kunne holde den slags skidt fra byens dørtrin, ville han være lykkelig. Indtil videre var der heldigvis ingen tegn på, at sagens mulige sensationelle aspekter var nået ud over bygrænsen. (- Og lad det endelig fortsætte på den måde) tænkte politimesteren mere end én gang.

Andersen og Ågesen aflagde deres rapport. Hulsted undlod klogeligt at fare op over deres tilsyneladende fejltrin.

I stedet fordelte han nye opgaver. Gustafsson var sendt hjem. Han skulle til København næste dag for at opsuse alt, hvad der var at vide om Leif Næsholm dér. Ågesen blev beordret ud til Lines hus for at holde øje med eventuelle snigende unge mænd. Politimesteren overvejede kort, om han skulle indkalde flere patruljebetjente natten over, men droppede det igen. De normale tre patruljer fik til gengæld nye forholdsregler for deres runder. Hver især fik de udvalgte dele af byen at holde øje med: omkring Leifs hjem, omkring Lines hjem og sidst men ikke mindst ved udfaldsvejene fra byen. Hvis den eftersøgte endnu ikke var sluppet ud af byen, var der en chance for at støde ind i ham på landevejene. Alle betjentene kendte de faste tidspunkter for togenes ankomster og afgang, så de vidste, hvornår det bedst kunne betale sig at være i nærheden af stationen.

Andersen blev pålagt at holde vagt ved familien Næsholms hus et par timer. En lidt besynderlig satsning. Andersen ville vædde på, at sønnen absolut ikke turde nærme sig hjemmet.

Endelig vedtog Hulsted, at han selv var totalt udkørt. Med de sidste, forbavsende afdæmpede og venlige henstillinger til folkene, lod han unge Hald køre sig hjem.

Trods politimesterens frygt for, at sagen ville holde ham vågen hele natten, gik der mindre end fire minutter, før Vorkøbings trofaste vagtmester udstødte den første prusten ved siden af

sin kone i dobbeltsengen. Fru Hulsted var ikke længere bange for at den sag ville holde hende vågen. Hun listede dynen og hovedpuden væk fra sengen og gik roligt ind i det næste værelse, hvor gæstesengen stod. Det var hendes tur til at fortrække. Ikke altid lige hyggeligt, måske, sådan med næsten-separate soveværelser, men det var dog bedre end alternativet. Hun havde længe drømt om, at nogen ville opfinde et effektivt middel mod en af menneskehedens oftest oversete svøber: rungende, puds-nedrivende og søvnforjagende snorken. Hvilket hendes brave ægtemand led af i svær grad.

Desværre var der ingen tegn på, at mirakelmidlet nogensinde ville blive opfundet. Hr. og Fru Hulsted havde for mange år siden stillet sig tilfredse med deres løsning på problemet.

***

Annemarie Næsholm lå alene i dobbeltsengen. Det var ikke ualmindeligt, at Karl Erik først tørnede ind ved et-halvtø-tiden. Hun var vant til at gå i seng klokken ti, så det var ikke hans fravær, som plagede hende i det næsten kulsorte soveværelse. Ja, Annemarie ville faktisk ønske, at hun blev holdt vågen af sin mands knap så markante udblæsninger.

For så havde hun da en undskyldning for ikke at kunne sove.

***

Annemaries forfulgte søn, Leif, var overbevist om, at han aldrig ville finde hvile.

Han var begyndt at se spøgelse.

Uanset, hvor meget han formanede sig selv, at han mangen gang var travet gennem byens gader om natten uden at møde andet end omstrejfende katte, var hver eneste døråbning, hvert eneste murfremspring denne aften befolket med lurende og snigende skygger. Hele Vorkøbing var på udkig efter den formastelige. Efter *ham*.

Han fulgte ikke den direkte vej mod Lines hjem. I stedet søgte han ned langs boldbanerne, rundt om grunden ved den nedlagte fabrik for derefter, via diverse småveje, at sno sig frem mod målet i ly af hækkene og træerne i villakvartererne. Han mødte ikke en eneste patruljevogn. Ikke at han bevidst registrerede denne kendsgerning. Leif havde rigeligt at gøre med at finde trøst ved tanken om den snak, han meget snart skulle have med Line. For der kunne ikke være tvivl om udfaldet af den snak, vel? Han vidste, at politiet måtte have misforstået et eller andet. Line kunne aldrig i livet finde på at sige sådan noget sludder, som det, han havde hørt betjenten påstå.

Han spekulerede på, om han overhovedet kunne komme til at tale med hende. Mon ikke politiet holdt øje med huset? Især hvis de fremturede med den latterlige historie. Han ville forhåbentlig finde på noget, når han kom så langt. Hvilket var snart ...

***

Line var udmattet. Mest psykisk. Den længste, mest opslidende kamp, hun nogensinde havde udkæmpet for at bevare sin selvbeherskelse, var endelig forbi.

Erindringen om den slimede tølperes ordrer, hans latterlige selvoptagethed af sin ofte svigtende brunst og hendes krops stadige pligt til at genoprette den, dunkede vedholdende som hovedpine. Manden var så gennemført ulækker, at hun kun så én løsning: Frank måtte af

vejen. Koste, hvad det ville! Om hun så skulle gøre krav på samtlige sine "tilgodehavender" hos Vorkøbing og omegns mandlige befolkning, ville hun sørge for, at det ... kryb! aldrig mere kunne besudle hverken hende eller nogen anden med sine nedrige påfund. Line var for længst løbet tør for nye, opfindsomme ord at sætte på svinet.

Hendes nødråb til "Damsemand", havde nok været lidt for overilet. Der var grænser for, hvad hun kunne bede sagføreren om at fikse. Havde det drejet sig om penge eller ejendomme, ville Adam være den perfekte til at udtænke en hævn. Men hvordan skulle hun nogensinde fortælle ham om de pinsler og lidelser, hun havde udstået på deres plans alter?

Heldigvis havde hun flere alternativer.

Line ventede ikke for at høre døren smække bag Frank. Så snart hun havde samlet sine to splittede jeg'er, spurtede hun ud i badeværelset og åbnede for det varme vand. For fuld knald. Før det kolde vand i rørene var tømt ud, stillede hun sig under den skærende stråle. Det kolde gys blev kort efter afløst af en mere og mere gloende hede. Det hjalp en smule. En meget lille smule. Hun lod vandet skolde sig lige til smertegrænsen. Hun var bange for, at det ville koste oceaner af spilkogende vand at rense fornemmelsen af Franks sved og sæd af sig.

Intet rensmiddel kunne nogensinde fjerne det billede, som for evigt stod prentet på hendes nethinde af hans ...? smil? mens han udførte sine dybt perverterede handlinger i hendes kropsåbninger. Frank var tydeligvis dumpet med glans til adskillige af menneskevæsenets naturlige udviklingsprøver. Var gået direkte fra blestadet til noget meget lidt menneskelignende, som først nu skulle gennemleve pottetræning, fæcesfascination, pubertetsproblemer samt en hoben underudviklede, mandschauvinistiske værtshusfantasier. På én gang. Ikke sært, at han arbejdede med kloaker til daglig!

Vandet strømmede svidende over hendes matte lemmer, brændte hans berøringer væk fra huden og gengav hende til sidst troen på, at hun ville overleve. At hun nok engang ville vende i luften og lande på fødderne. Lige siden en kvik skolekammerat havde udskreget for hele klassen, at der måtte være en grund til at "Fe-Line" udtalt på engelsk betød "katteagtig", havde hun i hemmelighed været stolt over dette sammenfald. Trods klassens reaktioner dengang. Line var fast overbevist om, at hun stadig havde alle sine ni liv intakte. Selv en så rædselsfuld oplevelse, som Frank havde udsat hende for, gjaldt ikke. Var langtfra så slemt som at dø.

Ikke noget at ofre et af sine liv på.

Line mærkede kampgejsten vende støt og roligt tilbage.

***

Leif gik, listede og luntede fra den ene blot nogenlunde skærmende genstand til den næste. Langsomt nærmede han sig sit mål. Hans nerver begyndte at røre mærkbart på sig. Ikke så meget på grund af de krumspring, han hele tiden var nødt til at foretage. Tja, end ikke bevidstheden om, at politiet var ude efter ham, kunne siges at være en væsentlig årsag til hans stødende åndedrag. Sagen var såre simpel. Leifs hjerte kom heftigt på overarbejde ved udsigten til hans snarlige møde med Line.

Store, bløde dele af hans hjerne simrede sødmefyldt ved tanken om, at det umulige var sket. Han ville da være et skarn, hvis han skulle lade en tumbet panser kaste grus i den velsmurte maskine, som i snart to døgn havde snurret i hans indre. Hans lønligste ønsker var - tragisk, men ... rend og hop! Soldaten fortjente sgu ingen medlidenhed! Leifs ønsker var blevet

opfyldt i elvte time, momenter før han valgte en hensygnende eremittilværelse i andægtig ihukommen sine få, men himmelske timer i Paradis. Han forstod ærlig talt ikke, hvorfor han skulle gennemlide disse sørgmodige stunder. Han tog et dusin stærkt personlige skytsengle i skarpt forhør for at finde årsagen til deres tankeløse pineri. Når det nu alligevel ville ende med, at han blev genforenet med sit livs udkårne. (Leif skød i rørstrømsk godmodighed den kætterske stemme i sænk, som hånligt havde hvisket "*underlivs* udkårne").

Magien virkede på lang, lang afstand. Synet af Lines krop svævede med stigende tydelighed for hans kuldslagene blik. Nu var der kun ét hjørne tilbage.

De pludselige, høje råb og lyden af slag punkterede på sørgeligste vis hans drømmesyn. (- Hvad dølen sker der foran Lines hus?!)

***

Frank forlod skuepladsen for sin monumentale sejr. Ingen romersk kejser havde glædet sig over sit velfortjente triumftog, som Frank soledede sig i boblende selvhyldest på vej væk fra Lines værelser.

Med et svaj i hofterne, han aldrig tidligere havde følt, spankulerede han ud på trappen foran huset. Døren fik selv lov til at svinge i bag ham. Om låsen smækkede var ikke Den Store Erobrers problem. Han gennemgik kampen. Hvert et stød han havde gjort i Lines mund - og andre huller (*fnis*) - hver en genstand han havde moret sig med at stikke op i hende, hvert et underdanigt blik fra hans endegyldigt underkuede dødsfjende, blev repeteret, vendt og drejet - og nydt i fulde drag.

Hvor var det dog en herlig aften! Luften var sval uden at være kold. Lyset var blidt, ikke dunkelt. Træerne var blomstrende æresporte på hans sejrsmarch. Cæsar modtog jublen, mens han nådigt lod pøbelen komme alt for nær på hans vandring ud mod fortovet. Bilerne langs vejen var æresgardens stridsvogne. Genskæret i ruderne fyrværkeri til hans ære. Den æresfrygtige borger med kameraet i den fjerde bil i rækken måtte være udsendt af de himme-
...

Brutus og hans medsammensvorne masede sig frem gennem mængden med trukne knive. Cæsar så for sent glimtet i det skarpe stål - ...!

Franks øjne stod frem i faretruende buler, da synet endelig fik mening. Almindelig og kedelig Vorkøbing-mening.

Der sad en skygge i en af bilerne. Fjolset havde parkeret så usmart, at Frank, med sine mange års erfaring i luskeri og snagen, uden tøven fortolkede synet som det, det var: En mand med et fotografiapparat.

Væk var dagdrømmene. Ind på scenen trådte i stedet to værtinder i det nye, sensationelle TV-show: "Vælg dit eget MARERIDT!" Frank havde to gyldne chancer for at ramme rigtigt. Første mulighed var den simpleste: En eller anden bladsmører var hårdnakket blevet hængende i det svage håb, at noget spændende ville dukke op ved Lines hus. Alternativet ... (trommehvirvel, tak!) ... var mere farefuldt: Politiet var på stedet for at registrere alle bevægelser omkring huset, hvor en af hovedpersonerne i lørdagens dramatiske hændelser var bosat. Quiz'en var uden spændingsmomenter. Uanset, hvilken mulighed han valgte, var han fortabt. Franks indre genlød pludselig af stemmer. Af latter. Af hån. Af hans egne fortabte skrig. Der var ikke noget menneske i Vorkøbing, som ikke ville boltre sig i syge forklaringer

på, hvorfor den respektable kontorchef trådte ud af huset hos den knap så ærbare Line Ingelbrecht. Afdøde Per Gubbertsens "trofaste" kæreste. To dage efter Pers død?!

At politiet måske ikke ligefrem ville gå omkring og klistre forstørrelser af billederne op på alle lygtepæle i byen, var mindre væsentligt. Vrede, afmagt og et blindt fortsæt om at forhindre afsløring og forfølgelse blandedes i ét nu til en eksplosiv cocktail. Frank sænkede hovedet som en gal tyr. Før den stakkels Ågesen forstod, hvad der var ved at ske, blev bildøren revet op og han selv trukket ud på fortovet.

- GIV MIG DEN FILM! GIV MIG DET KAMERA! HVAD HELVEDE BILDER DU DIG IND. TROR DU AT DU KAN SIDDE OG SNAGE I ANDRE MENNESKERS PRIVATLIV. SIG MIG ER DU - ... osv i den dur.

Ågesen forsøgte tappert at redde etatens ejendom fra ødelæggelse. Han var ikke i stand til at forsøge et eneste af de trick, de havde lært ham på Politiskolen. Den sindssyge person, som Ågesen allerede havde genkendt som Frank Rodenstock, kontorchef i kommunens kloakvæsen, var aldeles uventet dukket op på Line Ingelbrechts dørtrin og var nu i færd med at tærskle løs på ham! En anden embedsmand. I tjeneste!

Endelig blev der plads til lidt aktion fra hans side. Frank, som ikke var blevet bedre til at slås, siden han fik tæv af smedesvend Ole fra Vestbyen, koncentrerede al sin opmærksomhed om fotografiapparatet. Ågesen fik chancen og brugte den. Han klappede begge hænder sammen omkring den andens hoved, halvt over ørerne, halvt over tindingerne.

Frank standsede som en ko, der rammes af bolten i slagterens pistol. Var slaget gået ind et par centimeter lavere, havde han været døv resten af livet. I stedet rungede dobbeltslaget frem og tilbage i hans hjerne. Han tog sig til de dunkende tindinger. Hvilket desværre fik den alt for kamp-uerfarne Ågesen til at tro, at affæren var afsluttet. Netop som han skulle til at samle al sin professionelle pondus for fast og myndigt at arrestere den tilsyneladende sindsforvirrede embedsmand, rev Frank kameraet ud af hans hænder og stæsedede ned ad vejen.

Ågesen satte efter ham.

Vinterkulden forvandlede deres ånde til forrevne tågeslanger, mens kapløbet fortsatte omkring et hjørne og videre op ad en lang villavej, som endte ved bagenden af Vorkøbing Kirkegård.

Flygtningen nåede frem til muren omkring kirkegården. Vejstumpen langs kirkegårdsmuren var oplyst af to gadelamper. Stedet tjente som reserveparkering, når der var større begivenheder i kirken. Lågen, der normalt benyttedes som indgang, lå indsenket i en portagtig forhøjning i murværket et stykke borte. Den havde Frank ikke tid til at stile mod. Han bedømte afstanden og satte fra. Hans venstre hånd greb fat i kanten af muren og resten af kroppen svingede over i en lang glidende bevægelse med hoften millimeter fra stenene. Springet var godt nok. Landingen, derimod, kiksede fuldstændig.

Gadelampernes blånende lys over pladsen forvandlede verdenen bag muren til en uigennemtrængelig sort væg. Frank kunne ikke se over muren, før han sprang, men det havde alligevel ikke hjulpet ham. Bag den hoftehøje stenmur lå nogle af Vorkøbings knap så fornemme familier begravet. Mest håndværkere og lavere funktionærer fra den offentlige forvaltning. Gravstenene var derfor ikke imponerende, hverken i højden eller på andre måder. På det gravsted, hvor Frank landede, var stenen sågar gravet skråt ned i jorden, for at dens lidenhed skulle virke mindre åbenbar.

Franks venstre Moonboot ramte gravstenen ovenfra. Han kurede hjælpeløst den sidste halve meter nedad. Højre ben slog flikflak og hele kroppen væltede fremover i en skæv kolbøtte. Frank rakte hænderne frem for at tage af for det stød, som ventede forude. I dagslys ville han naturligvis have gjort alt for ikke at lande oven på de fire ankelhøje jernpinde, som holdt en tynd jernkæde udspændt om graven. I det totale mørke på kirkegården skete miraklet ganske upåagtet. Frank ramte jorden med venstre hånd under sig. Hans krop fortsatte fremad med underarmen som omdrejningspunkt og dermed undgik han lige nøjagtigt at få højre øje og hjernen gennemboret. Frank mærkede knap kæden skrabe hen over hans skinneben, mens han rullede ud på grusstien foran gravstedet. For på det tidspunkt havde Frank fået ganske andre ting at føle.

Natten genlød fælt af hans brækkede håndled.

Kriminalbetjent Ågesen kunne høre, at der skete ting og sager på den anden side af muren. Han sagtnede farten men fortsatte fremad med alle sanser i højeste alarmberedskab. To meter fra muren sprang han i vejret og landede imponerende sikkert med begge ben på toppen af stemmuren. Ågesen var stærkt forpustet. Natlige kapløb var ikke hans livret. Løb i det hele taget lå langt nede på hans hitliste. Al anden sport lå kun en plads højere. Hans fint beregnede spring til kanten af muren måtte desværre nok betegnes som undtagelsen, der kræfter reglen. Glad og tilfreds med sin præstation, blev han stående og søgte at gennemtrænge mørket under sig. Synet af skyggen som forsvandt mellem de endnu mørkere skygger afgjorde sagen for hans vedkommende.

Jagten var slut. Flygtningen var forsvundet og Ågesen tillod sig den usete luksus at afslutte sin sportslige lynkarriere med at sætte sig forsigtigt på muren og kravle forlæns ned med begge hæle som bremses. Som pligttopfyldende politimand var han i stand til at fremdrage en penlygte. Den gav lys nok til at overskue graven, hvor hans modstander var landet. Ågesen kunne ikke vide, hvor tæt jagten havde været på at ende fatalt. Han konstaterede blot med tilfredshed, at kameraet lå på jorden ved siden af gravstenen. Øjensynligt uskadt.

Sikkert tilbage på den mindre uhyggelige side af muren, tog han sig god tid. Han måtte hellere tænke sig grundigt om, før han meldte tilbage til stationen efter den omgang. Han måtte under alle omstændigheder sikre sig, at han ikke kom i fedtefadet for at genere en af byens agtværdige embedsmænd. Der altså var så opsat på ikke at blive afsløret, mens han forlod Lines hus! Bent Ågesen fik de næste tyve minutter til at gå med at overveje, hvad han ville indrapportere. Ord for ord. Han greb senderen under instrumentbrættet og havde netop tændt for kontakten, da hans indstuderede sætninger afløstes af en lang og svovlende - og i hans mund aldeles uhørt - række grimme ord.

- Hvad Satan i - ... og forpulede ... og sorteste Helvede! Så kom han sgu alligevel!

- Hallo, Ågesen, hva' dølen mener du? skrattede det i senderen. Ågesen hørte det ikke. Han var allerede ude af bilen for at indlede nattens jagt nummer to.

- Næ, denne gang skal du fandeme ikke slippe fra mig, hvislede han indædt og slyngede sig kampberedt rundt og fremad ved hjælp af bildørens vægt.

- Hov, stands, du dér. I Lovens navn.

Manden, som var på vej væk (- ...?!) fra Line Ingelbrechts hus drejede forskrækket hovedet. Så stak han i rend op ad vejen. Ågesen kunne mærke den første jagt i benene. Fandens som han var ude af form! Hans vejrtrækning blev mere og mere anstrengt. Vinterfrakken gjorde ikke sagen bedre. Han bøjede hovedet fremover og satsede hårdt. Manden løb om hjørnet.

- Stands, råbte Ågesen hæst. - Leif (*pust*) Næsholm, stands i loven navn! Stands for fanden!

Han rundede hjørnet, løb ud på midten af vejen og stirrede vildt fra side til side. Hans ben fortsatte fremad, selv efter hans beslutning om at foretage sig noget mere fornuftigt. Endelig vandt han kontrol over sine lemmer ... sagtnede farten ... standsede ... stod stille. (*Pust-uhh-pust*).

Ågesen var pinligt klar over, hvem der ville få hæderspladsen ved morgenmønstringens skideballeparade.

Leif Næsholm var sporløst forsvundet. Det ville kræve en mindre hær at gennemsøge den lange villavejs haver og kælderhalse. Uanset, hvor tæt på den eftersøgte måtte være, ville det være spildt ulejlighed at forsøge at finde ham alene. Ågesen mærkede afstanden til sin håbefulde forfremmelse vokse med syvmileskridt. Han vendte nedbøjet tilbage til sin bil. Løftede senderen op fra sædet og forberedte sig på det uundgåelige.

Først efter hans rapport slog det ham: den eftersøgte var kommet gående *fra* huset. Og han havde forfulgt Line Ingelbrecht! Og muligvis været medvirkende - eller den eneste aktive - ved mordet på hendes kæreste!

Ederne var knap så farverige denne gang. Ligeledes var hans løb mindre olympisk af karakter.

(- Bare der ikke er sket hende noget! Bare der ikke er sket hende noget - ...) hakkede det taktfast i ham. Blæse være med en balle fra Hulsted. (- Tænk nu, hvis Næsholm har - ...!)

Ågesen haltede forpustet op ad havegangen til Lines hjem.

***

Leif havde vitterligt ikke manglet lysten til at gøre det, som Ågesen vaklede afsted for at sikre sig, ikke var sket.

På et tidspunkt havde tanken om at udrydde Line afgjort virket tillokkende. Kun i et meget kort øjeblik. Leif var absolut ikke i stand til at tage kampen op med noget så krævende som indfald og ideer, endsige sammenhængende tanker. Hans hjerne var fyldt til bristepunktet med kaos. Flammehalede meteorer af ord og sætninger svirrede planløst omkring ham. Han havde ikke oplevet det, han havde oplevet. Han havde ikke hørt det, han - ... Som hun havde - ... Nej, han kunne umuligt være vågen. Han lå stadig hjemme på sin svedige seng og drømte. Havde sit livs mega-mareridt.

Leif stod nedenfor en smal betontrappe og forsøgte krampagtigt at dæmpe de syge hiv, som skar sig vej fra hans lunger. Han var ikke i nogen imponerende form, heller. Hvert sekund ventede han at høre det afsluttende "*Kom frit frem, jeg har set dig!*" fra toppen af kælderhalsen. Men de legede ikke skjul. Dette var ingen barneleg. Det var blodig alvor.

Hvor blodig kunne han stadig ikke få sin smertende hjerne til at anerkende. Selvom han vovede nogle tapre forsøg.

Tiden gik. Langsomt indså han, at den overvældende mangel på lyde og aktivitet omkring ham kun kunne betyde, at den enlige betjent havde opgivet at lede efter ham. Turde han snige sig op og sonde terrænet? OK, han snupede lige et kvart sekel mere.

Hans øje kom til syne om husets hjørne. Vejen strakte sig øde til begge sider. Ikke en kriminalbetjent i syne. Leif hankede op i stoftasken, trak vejret dybt tre gange og trådte ud langs hegnet, som kantede fortovet. Der lød ingen anskrig. Natten var stille, bortset fra den obligatoriske bilmotor på landevejen bag kirkegården. Han så sig tilbage for hvert andet skridt. Han opdagede pludselig, at han var tæt på Hovedgaden. Villakvarteret var slut, en

række tomme garager, et tidligere autoværksted, lå på den modsatte side af vejen. Her havde han da været før? Jo, han kendte stedet.

Leif kunne endnu huske synet af olieindsmurte mekanikersvende og -lærlinge, som råbte og skreg til hinanden både indenfor og udenfor den lange, lave bygning med de høje træporte. Synet, kombineret med hans fars evige tekniksnak, havde ikke givet ham det bedste indtryk af stedet. Han tænkte vemodigt på sin egen "mester" i København, tavse, vrantne Eigil, der alligevel besad et større og varmere hjerte, end han gav udseende af. Det var udelukkende Eigils fortjeneste, at Leif på under et år havde lært det, han nu vidste om biler, motorer og værktøj.

Leif drejede væk fra vejen. Han skulle under ingen omstændigheder ud på Hovedgaden. Hvad han derimod havde brug for var et rekreationsophold på et schweizisk sanatorium med alt betalt. Bare for en kort årrække. Men han kunne da nøjes med mindre.

Som for eksempel en tom værkstedsgarage.

Hvor han forhåbentlig kunne sidde uden at blive forstyrret. For at ... *forsøge!* at gennemtænke situationen. Han turde kun håbe på et forsøg. Leif havde på mindre end ti minutter oplevet langt mere rædselsvækkende følelser end i de lange timer efter stævnemødet med Line. Og med samme person som centrum.

Han trak i den første garagedør. Låst. Den næste. Låst. Træport nummer tre gav sig en smule. Han lagde kræfterne i. Porten knirkede fælt på sine rustne ruller. Åbningen var ikke stor, kun lige nok til at klemme sig ind. Han forsøgte at skubbe porten tilbage på plads. Den rokkede sig ikke en millimeter. Den havde udtjent sin plads. Garagen var naturligvis sort som kul. Lygten afslørede nogle slidte dæk i en rodet bunke ved bagvæggen. Taknemmeligt anbragte han tre dæk ovenpå hinanden og sank ned på den blødt gyngende "stol". Han slukkede lygten og stirrede ind i mørket.

Ikke garagens mørke. Ind i det bundløse, sorte hul, som anedes i midten af hans sjæl. Han havde kun én udvej. Bare en skam, at han ikke anede, hvilken.

(- LINE ...!)

Navnet, som i syv måneder havde overtrumpet selv det mest vandle Disney-soundtrack omkring hans sværmeriske hoved, klang nu kort, brutalt og dødsensfarligt. Hvis han da ellers kunne overbevises om, at han ikke havde hørt galt. Måske hun så fjernsyn? Var der en dansk krimi på flimmeren i aften? Med Line som hovedperson, måske?

Han var nødt til at få orden på sine tanker. Hvis han skulle have en chance for at gennemleve resten af sit liv i blot overkommelig kval. Leif tog en dyb, skælvende indånding og vovede sig endnu engang ud i den sidste times hændelser.

Han havde ikke spildt tid på at juble over sit held. Da han spejdede omkring hjørnet et stykke fra Lines hus, havde synet af det besynderlige slagsmål og det efterfølgende kapløb ikke fået ham til at standse for at overveje tingene nærmere.

Mens de kæmpende stak i løb væk fra bilen, greb han chancen. Han spurtede alt, hvad remmer og tøj kunne holde og nåede op til hoveddøren. Han reflekterede end ikke over den pudsige detalje, at det var første gang, han *ikke* benyttede sig af en ganske anden indgang.

Døren stod på klem! Ingen grund til at betænke sig. Leif skubbede varsomt døren op og trådte indenfor.

Lyset var tændt på trappen og på repos'en foran Lines værelser. Stueetagen var mørk. Fru - ... nå nej, den ældste *frøken* Ingelbrecht var åbenbart ikke hjemme. Leif vidste, at Lines mor sjældent gik ud om aftenen. Hvad der kunne være grunden til hendes fravær lå dog langt

udenfor hans interessesfære. Han blev stående nedenfor trappen og anstrengte sig for at høre, om der kom lyde fra huset. Jo, der var noget dér. Hvad var det?

Et håndtag blev drejet. Leif så døren til Lines toilet blive åbnet. I et mikrokort sekund skød jalousien gennem ham. Han havde selv været ude på det toilet et par gange. Var det en mand, som havde - ...!

Nej, ikke en mand. Et grønt håndklæde, formet til en hjemmelavet turban, strøg hastigt forbi kanten af det øverste trin. Line var på vej tilbage til soveværelset efter et bad. Leif holdt vejret. Turde ikke kalde på hende. Han kunne ikke vide med sikkerhed, at hendes mor ikke var hjemme. I skyndingen glemte han alt om, at Solvej Ingelbrecht var ganske ude af stand til at høre ham, om han så skreg i vilden sky. Han hørte døren falde i efter Line. Hun havde ikke set ned ad trappen. Leif greb om gelænderet og løftede foden for varsomt at placere den på det nederste trin, da - ...

(- ...!)

... lovens lange arm indhentede ham. Lagde sig - blidt? - på hans skulder, og - ...

Leif vendte sig med alle tegn på et begyndende hjertestop.

Solvej pressede en advarende hånd over hans mund, før han kunne skribe sin forskrækkelse ud i hele huset. Hun holdt fast. Ingen tvivl om, at hun ville have ham til at tie stille. Leif stirrede på hende. Han kunne smage læderet fra hendes handske. To let komiske voksmannequiner dekorerede på denne måde entreen i næsten ti sekunder. Så gjorde Solvej et bydende kast med hovedet. Oversat til talesprog: "Ind i stuen. Men stille!"

Hun slap sit greb om hans underansigt men ikke om hans overarm. Leif gjorde som han fik besked på. Arm i arm, som et ungt og usikkert ægtepar, trådte de ind i Solvejs stue. Leif så sig forvirret omkring. Hvad skulle det ende med? Var det hele et nummer for at holde på ham, til politiet kom? Han kunne jo også bare stikke af igen. Lines mor var hverken stor eller stærk nok til at forhindre ham i det. Noget i kvindens opførsel gav ham en mistanke om, at flugt måske ville være det dummeste, han kunne gøre. Skønt han ikke havde den ringeste idé om, hvad der ville ske. Solvej slap hans arm. Han blev stående midt på gulvet. Hun tændte ikke lyset. Skinnet fra de to nærmeste gadelamper gav tilstrækkeligt lys til, at Leif kunne følge hendes bevægelser i rummet.

Uden at slippe hans ansigt med øjnene, bød hun ham følge med ind i en anden og mindre stue. Solvej pegede på en lænestol, som var anbragt op ad stuens bageste væg. Leif kunne med lidt kvik placeringsteknik regne ud, at dette rum måtte ligge under trappen, samt at bagvæggens forlængelse opad ville udgøre en af væggene ovenpå i Lines soveværelse. (Han havde vel ikke studeret til arkitekt i halvandet år for ingenting). Solvej lukkede døren og før Leif nåede at vænne sig til tanken om, at nu kunne de sidde der i mørket, hun døv og stum, han blind, tændte hun en lampe, som stod på et lille rundt sidebord. Hun pegede igen på stolen.

Han satte sig alleryderst på lænestolen. Solvej, der var fuldt vinterpåkædt som han selv, blev stående midt i rummet. Hun så indtrængende på ham. Leif var overhovedet ikke med. Hvad ville hun? Hun kunne jo ikke tale. Hvis hun ville kommunikere med ham, måtte hun enten hente noget at skrive på - eller lade ham snakke og så svare med nik og så videre. Der var noget i hendes blik, som han ikke kunne lide. Ikke vrede. Frygt? Nej, - ... sorg?

Solvej pegede igen. Ikke på stolen denne gang. På en lille firkantet lem, anbragt i væggen en halv meter over gulvet. Leif begyndte at forstå. En lille smule. Lemmen måtte føre ind til en skorsten. Måske en trækkanal. Han anede ikke om huset havde centralvarme, ikke desto

mindre var der altså anbragt en skorsten inde i muren, eller rettere mellem murene i husets kerne. Eftersom væggen også stødte op til Lines værelse ovenpå, måtte skorstenen ligeledes løbe bag væggen et eller andet sted deroppe.

Så forstod han.

Og så forstod han det ikke alligevel.

Solvej trådte bagud, stadig med sine bedrøvede øjne fæstnet på ham, og satte sig overfor ham på en stivrygget træstol.

(- OK, vi tager det ét skridt ad gangen) tænkte Leif og rykkede en anelse tilbage på sædet. (- Det er meget sandsynligt, at den indretning fører op ganske tæt ved Lines seng. Det er lige så sandsynligt, at man via røret kan høre det meste af det, som bliver sagt og gjort ovenpå. Så langt, så godt. Lines mor kan altså sidde her og følge med i alt, hvad Line foretager sig. Hvilket bringer os til den uundgåelige konklusion, at der stadig ikke er hoved og hale på noget. For Lines mor er døv!)

Leif åbnede munden og mimedede sit spørgsmål til Solvej. "Hvad skal jeg her?"

Solvej pegede atter på lemmen.

(- Hvad mener hun?!) Pludselig blinkede lampen svagt et par gange. Solvej hævede hånden og så bestemt på ham. Leif kløede sig i nakken. Hun pegede igen på lemmen.

(- Okay, okay, så åbner jeg den da!) Han greb forsigtigt om vrideren, som holdt lemmen på plads. Den lille sorte dør åbnede uden et knirk. (- Hvad var det? Naturligvis! Lines stemme!)

Han kunne høre hvert et ord. Han tænkte forbavset tilbage på sine oplevelser i Lines soveværelse. Han havde aldrig bemærket det mindste tegn på en skorsten eller trækkanal. Men den var der, og virkede upåklageligt som en superbejlig spionanordning, hvorigennem han ubesværet kunne høre Line snakke. I telefon. Leif forstod, at det svage blinkeri i lampen stammede fra et eller andet ringesystem, som Solvej havde fået installeret. Hun kunne jo hverken høre telefonen eller dørklokken ringe. Han var ikke uvidende om, at den slags hjemmelavede systemer kunne være krydsforbundet eller direkte fejlsammenkoblet, så lyset blinkede, når telefonen ringede, mens dørklokken kun virkede på en bestemt lampe i huset. Tekniktroldmanden Karl Erik Næsholms søn havde ikke kunnet undgå at lære den slags i sit fødehjem. Han havde også tit hørt, hvordan ekstraapparatet derhjemme klimtede med, når man drejede et nummer på telefonen i stuen. Han havde ikke hørt nogen kimen i huset. Altså var det Line, som havde ringet op.

Han kunne høre hende tale i telefon. Udmærket! Og hvad skulle han så få at høre? Lidt venindesladder, velsagtens. Ikke at Line havde mange veninder. Slet ingen hun ville ringe til på dette tidspunkt af aftenen.

Derefter fik alt i hele verden et ganske andet udseende.

Hans interimistiske dækstol i garagen var langt fra så blød som Solvejs lænestol. Leif skubbede sig bedre til rette op ad væggen. Han kunne genkalde sig hvert et ord, han havde hørt. Nu var han kun glad for, at Solvej ikke kunne høre. Skønt hendes bedrøvede øjne fortalte, at hun var klar over arten af Lines samtale, ville det nok være for sønderknusende for hendes moderhjerte at høre, hvad der blev sagt.

Leif mærkede den første tåre komme trillende.

***

- Det er mig ... og øh ... Velkommen hjem, Soldat! Line lød ikke helt sikker på sin stemme. Der var ingen grund til at hviske i det hus. Ikke desto mindre var hendes ord mere stønnen end tale.

- Jeg kan ikke komme i aften, men hør her. Der er noget, som - åh, Skatter, du kan ikke vide, hvad jeg har - ... det var så rædselsfuldt. Nej, det er ikke det. Det var ikke politiet. Det var meget værre. Jeg er blevet - ... ja! ...

Der blev talt i den anden ende. Line gav et par tørre hulk fra sig. Hun fortsatte.

- Ja, og han blev ved og ved - og det er ovenikøbet en fra arbejdet. Nej, jeg ved ikke om du kender ham, men du bliver nødt til at gøre noget ved ham. Det han gjorde - ... (flere hulk). - Nej, du kan ikke gøre noget for mig lige nu. Men hvis du vil sende nogen, som kan - ...?!

Stemmen mistede uden varsel sin forpinte klang. - Jeg vil gerne have, at du sender nogen, som kan gøre det af med ham. Ja, jeg ved lige præcis, hvad jeg siger. Gøre det af med ham. Efter det, jeg har lidt, er ingen straf for streng. Han skal af vejen, hører du! Jeg ved jo så glimrende, du kender nogen, som kan gøre det, ikke sandt?. Hvis du nogensinde vil se mig igen, så sørger du for at kontorchef Frank Rodenstock havner på bunden af en af sine egne kloaker. Jo før jo bedre! Hører du! Åh, Skattermand, hvis du vidste, hvor jeg ønskede, at du skulle komme og redde mig fra ham! Det var så forfærdeligt!

Line lyttede igen. - ... jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre ... jeg var nødt til - ... Hvad siger du? ... Nej, han ved ikke noget om dét. ... Åh, det skal nok gå alt sammen, Skatter. Nej, jeg ved ikke hvilke løgnehistorier, politiet har fundet på. Jeg vil da aldrig svingte vores aftale. Det ved du da, at jeg ikke vil. Lagde jeg måske ikke pengene i tasken, som vi aftalte. Du kan være ganske rolig ... jeg kan da ikke gøre for, at de misforstår alting og kun mistænker ham, vel? Ja, og selvom de måske ikke vil tro på andet, så skal de jo stadigvæk bevise, at han havde tid nok til at gøre det, ikke!

Leif var tør i munden. Hans hænder dirrede. Ryggen smertede ved den akavede stilling. En eller anden var kommet listende og havde anbragt en middelstor atombombe midt i hans hoved. Han kunne blot vente på, at nedtællingen skulle nå det befriende nulpunkt. Hellere splintres til neutroner end sidde dér ved siden af den stive "Frøken Ingelbrecht"-dukke og vide, at hele verden var dømt til undergang ved en langt værre katastrofe.

Samtalen fortsatte. Torturen ligeså.

Lines stemme ændrede karakter fra sekund til sekund. - Jo, og nu hvor han er af vejen, så kan vi gøre, som vi længes efter, ikke. Din kone kan ikke stoppe os. Og Leif er et overstået kapitel. Jo-jo Skatter, det var nødvendigt, ikke. Men fra nu af er der kun dig. Men nu bliver jeg nødt til at krybe i seng. Selvom jeg ikke ved, om jeg kan lukke et øje efter det, jeg har været igennem. Jeg længes så forfærdeligt efter dig, Skatter. Du lover at ringe, så snart du kan, ikke? Ja, også om dagen. Kan du nu putte dig rigtigt sødt, ikke, og drømme om mig og alle de rare ting, vi har til gode.

Line mumlede lidt flere afskedshilsner i røret, mens Leif forsøgte at ranke ryggen. Den gjorde afsindigt ondt. Så fik ryggen samme konsistens som resten af hans krop: gennemkold og følelsesløs plastic. Ikke en nerve rørte sig, ikke et lem var i stand til at udføre sit vante arbejde. Leif følte sig forvandlet til en statue, formet af en sindssyg billedhugger. Som sindbilledet på al jordisk elendighed og fornedrelse.

Og stupiditet.

Han rakte mekanisk ned for at lukke lemmen, da lampen blinkede igen. Menneskekarikaturen, den før så livagtige konstruktion i kød og blod, den hidindtil

femogtyveårige og naive Leif Næsholm, lod lemmen stå åben og lænede albuen på knæet. Og ventede på næste afsnit af gyseren.

Det kunne ikke blive værre.

Og det blev heller ikke værre. Line tastede et nummer på telefonen, ventede på forbindelsen og så lød der kun et par korte, afmålte sætninger. Leif var forberedt på at høre hvert eneste ord. Alligevel opdagede han, at hans hjerne kørte i tomgang. Hans bevidsthed nåede akkurat at opfange hendes sidste sætning.

- .. og så venter du bare på det sædvanlige sted. Vi ses.

Det var slut. Ikke kun telefonsamtalen.

Garagens indre stod en smule tydeligere for hans øjne. Genskæret fra gadelamperne kunne akkurat tegne omridset af de få, ubrugelige genstande, som ikke var blevet fjernet. Hvor længe han sad og følte livet sive ud af sig, anede han ikke. At tænde lygten for at se, hvad klokken var, ville være en aldeles uoverkommelig opgave, såvel for hans krop som for hans åndsevner.

Da Line sluttede den anden samtale, sad Leif urørlig. Et minut ... to minutter ... Langsomt vendte han sit sønderskudte ansigt mod Solvej. Hun behøvede ingen ord for at læse hans tanker. Ord var ligeledes overflødige for at vise, hvor meget hun selv led. Leif rejste sig. Solvej ligeså. I et langt, smertefuldt øjeblik, stod de blot og så ind i hinandens øjne. Så rystede hun opgivende - ... nej, selvbebrejdende på hovedet og vendte blikket bort. Leif mere følte end så hendes tårer.

Han gik hen til døren og tog i håndtaget. Igen følte han Solvejs hånd på sin skulder. Igen blev den liggende, mens han drejede sig mod hende. Hendes ansigt virkede sært åbent. Sårbart. Leif havde aldrig set så megen uselvvisk bekymring, end ikke i sin egen mors ansigt. Hun pressede noget i hans ene hånd og løftede samtidig hånden opad. Leif studerede den lille lap papir. Han havde ikke set hende skrive på noget tidspunkt. Hun havde skrevet tre rækker tegn på papiret. Bogstaver! forstod han endelig. I anden omgang fik han stykket bogstaverne sammen til ord. Lines mor havde skrevet tre rækker ord på den hvide lap. Hun kunne ikke sige dem på anden måde. Leif læste ordene for fjerde gang. Tvang ordene til at danne sammenhængende sætninger. Sætninger, som længe efter rungede i hans ører, trods de aldrig blev sagt højt:

"Hun er ikke som os andre, Leif. Du kan kun stole på dig selv. Nu kan vi kun stole på os selv".

Lyset fra lampen på bordet reflekteredes i tårerne, som frit strømmede ned ad Solvejs kinder. Hendes vidtåbne, klare øjne så langt ind i ham. Hun havde ingen stemme, kun sit papir, men Leif følte i det øjeblik, at hun talte til ham. Direkte til hans inderste jeg fra sit eget allerinderste jeg. Og hun fornægtede sin egen datter! Leif skammede sig over, at han ikke også kunne græde. Han følte intet udover end en stigende tilskyndelse til at komme ud af den lille stue. Væk fra dette sted, hvor hans uskyld uigenkaldeligt var blevet voldtaget og myrdet.

Solvej måtte græde for dem begge.

Leif åbnede døren og gik langsomt gennem den forreste stue. Ude ved trappen kastede han et kort blik opad, uden hverken at forvente at se den person, han havde attrået så voldsomt eller ønske at gå op til hende. Han åbnede hoveddøren. Blev stående. Måske skulle han - ...? Ideen om at gå op og gøre kort proces med hans tidligere elskerinde, fik en kort opblussen. Døde så hastigt bort igen.

Det sidste, han så i huset, var Solvej stående i døren til sin stue. Hun hilste ikke til farvel. Stod blot og så på ham med sine stille grædende øjne.

Leif lyttede ud i den dystre garage. Hans øjne var tørre igen. Gråden var standset. Hvornår vidste han ikke. Måske mens han rekapitulerede Lines samtale. Leif var glad for, at han ikke længere græd. Noget i denne historie gjorde, at det var malplaceret at græde. Græde gør man, når man er ked af det. Leif mærkede, at han pludselig ikke længere var ked af det. Hverken over at have mistet Line eller at politiet var efter ham. Ejheller at hans forældre nu måtte leve med skammen over deres liderlige søn, som udryddede sin rival. Han var ikke engang ked af, at han var nødt til at fuldføre det arbejde, som Line havde påbegyndt, uden at vide, hvor godt hun var startet.

Leif var død. Færdig. Slut med det altsammen. Ikke det allermindste lysglimt for enden af tunnellen. Han accepterede sin nye, midlertidige og forunderligt afklarede tilstand som det komma, det ville blive i hans livshistorie. Punktummet ville alligevel snart blive sat. Han manglede blot den sidste afgørende handling for at stadfæste livets dom over ham. Han forstod, der måtte være en særlig grund til at han, som den eneste, skulle få et så direkte blik ned i menneskesindets allerlaveste og mest formørkede kældre. Leif ville ønske, han havde formatet til at leve op til denne store ære. Han, hvis liv indtil denne weekend havde været domineret af kampen for at vinde anerkendelse for hans virkelige evner, var uden varsel blevet begavet med en indsigt, der var så kolossal, så overvældende, at der kun var en måde at tackle situationen på.

Selv mord.

Et menneske som han hørte ikke hjemme i en verden, hvor elskov dækker over kold beregning, hvor mord bestilles per telefon, og hvor kærligheden og lysten til at leve og elske så let kan forhånes og nedgøres. Med så få og hjerteløse sætninger.

Line havde åbnet vandflasken og havde lagt sedlerne i hans taske. Politiet havde været meget interesseret i de penge. Ikke kun fordi, de var farvet af hans vandfarver. Line havde lagt planer sammen med en eller anden. Planer, som indbefattede de penge. Og vandet, som var løbet ud i tasken. I hans nye klarsyn strålede svaret imod ham i garagens mørke: de ville give ham skylden for mordet på Soldaten. Uden at han dog forstod hvordan. Line var et af de få mennesker, som vidste, at han var ved at tage kørekort. Alle andre tog for givet, at han ikke kunne køre bil. Betjentene havde snakket om, at Line var blevet generet af Leif. At Leif havde truet Soldaten. Løgn på løgn, brugt til at nagle ham fast på det kors, som Line og en anden havde rejst bag hans ryg. Mens han selv var optaget af at kravle rundt i sit private lille Helvede af længsel efter blot et enkelt knald mere.

Han konstaterede, at erkendelsen faktisk ikke gjorde så ondt. Han havde aldrig været forelsket i Line. Kun besat. Længere var den ikke. Alle hans forsøg på at dække sig ind under en "ægte kærlighed", skyldtes udelukkende hans mangel på mod til at vedkende sig sine virkelige følelser. Han havde ikke indset, at han kun var interesseret i hendes sex. Havde ikke villet indse det. Havde grebet enhver lejlighed til at fortælle sig selv, at hendes spørgsmål og interesse var beviser på kærlighed. Altså var hans egne følelser også kærlighed. Ikke lyst.

Drømmen havde haft sine behagelige sider. Selv nu, hvor ballonen var eksploderet for altid, hvor der kun var tale om minutter, før han afsluttede sit besøg i denne jammerdal, måtte han indrømme overfor sig selv, at han havde elsket at boltre sig i Lines elskov. Han havde dér foretaget en række handlinger, som ingen menneskebørn får undervisning i. Handlinger, som

ikke desto mindre er en væsentlig begrundelse for, at vi orker at traske vores ellers sure vej gennem samme jammerdal.

Han havde vel lært noget om sig selv i de stunder.

Men ikke nær så meget, som Line intetanende havde lært ham på fire minutter. Nå, det var ligegyldigt nu. Leif pakkede sit klarsyn sammen med et dæmpet suk og forberedte sig på sit næste forehavende.

Måske ville der gå dage eller uger, før nogen fandt på at undersøge det nedlagte autoværksted. Det måtte så være.

Spørgsmålet var kun: hvordan?

Måske han alligevel skulle tænde lidt lys. Lyskeglen gled spinkelt op mod loftet. Som ventet hang der en lang jerndrager i hele rummets længde. Værkstedet, hvor Leif udstod sin uofficielle lærlingetid, var også forsynet med sådan en bjælke til at bære taljen, de brugte, når motorer skulle løftes op af biler og ned på plads igen. Glimrende. Jernbjælken ville i hvert tilfælde ikke bryde sammen under hans vægt. Han lyste derefter rundt på gulvet. Ikke skygge af reb. Mindre godt. Han havde ikke taget halstørklædet med. Selv hans mor havde for første gang i sit liv været for optaget af andre og vigtigere ting, da hun sendte ham afsted. (- Tja, lille Mor. Du plejer ellers altid at tvinge mig til at gå med det. Men altså ikke i aften. En skam.)

Måske han havde noget andet, som kunne bruges. Ingenting i lommerne. Den brede altmulig-kniv? Blot tanken om at gennembryde huden på håndleddene gav ham kvalme. Blod havde aldrig været hans stærke side. Tasken da? Leif lagde lommelygten på gulvet og trak tasken hen til sig. Han stak hånden ned i den. Så udstødte han et dæmpet fnys. Det kunne være flintrende ligegyldigt, om tingene i tasken blev beskidte på garagegulvet.

Han greb om taskens sider og vendte bunden i vejret på den, ganske på samme måde som han havde gjort det i sit tidligere liv, da Charlie opdagede vandet og han, desperat over katastrofen (Leifs mund fortrak sig i et lille, bedrevidende smil. Hvad vidste han om katastrofer dengang, *tsk, tsk, tsk*) havde smidt sine uvurderlige - ...

(- ...!)

Leif stivnede.

Hvornår præcis var det, han havde mødt Charlie?

Han lod tasken og dens indhold blive liggende urørt. Tog lygten i sin ene hånd og brugte den anden som støtte på dækkene, mens han langsomt rejste sig fra sin hugsiddende stilling.

Dét var vist alligevel en ny og anderledes tanke? Den fortjente at blive undersøgt nærmere. Kunne det virkelig være muligt, at han fandt en udvej? Han satte sig igen på dækkene. Lod lygten skinne ned på sine fødder. Det var ligesom nemmere at tænke konstruktivt, når han kunne se. I mørket kunne man alt for nemt forville sig indad, ind i de dystre og selvudslettende tanker.

Han huskede ikke præcis, hvornår han var trasket fra Lines hus fredag aften. Ud fra betjentens afhøring af hans mor vidste han, at han var kommet hjem klokken fem minutter i halvet. Han begyndte at regne forlæns. Bussen ankom ti minutter i ni. Det stod fast. Han var altså ankommet til Lines værelse cirka ti minutter over ni. De havde som altid elsket først én gang, de havde snakket og pjanket en times tid, og så havde de elsket anden gang. (- Ha!) Man kunne sgu stille uret efter hans udløsninger! Deres allersidste afskedsknald havde dengang syntes ham alt, alt for kort. Bagefter havde han haft utroligt svært ved at komme i

tøjet og tage afsked med hende. Ved lidt hovedregning nåede han endelig frem til, at klokken måtte have været omkring halv tolv, da han kravlede ned fra vinduet.

Det ville faktisk give ham næsten en time. Tid nok til at køre ud til landevejen nær togstationen og dræbe Soldaten.

Men - ...!

- ... mellem det ukendte tidspunkt og hans hjemkomst var han stødt ind i Charlie, hans gamle veninde fra malekurset. Der var altså én person mere, som kunne bevise hans færden mere præcist. Han vidste, som resten af byen, at den sidste bus om fredagen kørte fra stationen ti minutter i midnat. Hvis Soldaten var blevet kørt ned efter dette tidspunkt, altså mens han travede ad landevejen mod Vorkøbing, var mordet sket mellem midnat og halvet.

Hvis Leif næsten samtidig bevisligt stod på hjørnet af Hovedgaden og Krathaven sammen med Charlie - ...!

Lygten begyndte at miste pusten, gav et par advarende blink, hvorefter lyset blev tydeligt svagere. Han slukkede den hurtigt. Mørket var ikke længere fuldt af dødsønsker. Hans øjne vænnede sig igen til genskæret fra vejen. Hans hjerne holdt fast i den røde tråd. Der var gået koks i planen. Planen, som Line havde lagt sammen med sin hemmelige elsker.

Det skulle dælendundreme blive løgn!

Lygten var kommet lidt til hægterne ved den korte pause. Den gav rigeligt lys til, at han kunne se, at klokken var ... ikke mere end halv ti! Han lyttede til det tikkende værk. Uret var ikke gået i stå. Han var flygtet hjemmefra ved syvtiden. Han var vandret gennem de tungeste og frygteligste stunder i sit liv - ...

... på mindre end tre timer!

Han havde ikke tid til at tærskes langhalm på det nu. Klokken var halv ti. Charlie var sandsynligvis ikke gået i seng endnu. Hvis han fik fat i hende og hun kunne huske, hvad tid, de havde mødtes på Hovedgaden, så - ...? (- *For satan og Helvede da osse!*)

Han anede ikke, hvor Charlie boede. Og det var mørkt og koldt. Og politiet var på udgik efter ham. Og byens to eneste offentlige telefonbokse stod i hver sin ende af Hovedgaden og var klart oplyste af gadelamper.

(- Nå, ikke hænge sig i bagateller! Det er min eneste chance.) Han brugte lygtens sidste matte stråler til at sikre sig, at han ikke glemte noget på gulvet. Så krammede han stoftasken ind til sig og fandt over til porten, som velvilligt lod ham mase sig ud på pladsen foran garagen. Han stoppede den døde lygte i tasken og trådte varsomt frem mod fortovet. Han spejdede ned af vejen. Derpå op mod Hovedgaden. Der løb en stribe mere eller mindre parallelle gader langs byens hovedstrøg. Han kendte glimrende turen. Ved udelukkende at benytte de stille og mennesketomme smågader kunne han nå ned til det mindst befærdede torv, hvor den frelsende telefonbog måtte hænge i sin boks. Leif krydsede vejen og begav sig afsted. Han skulle have fat i en telefonbog.

Han *skulle* finde Charlie.

***

Ågesen pressede fingeren på ringeklokken. Han så sig omkring til alle sider på én gang. Mest for at have noget at foretage sig, mens han nervøst ventede på, at en af husets to kvinder skulle lukke op. Fru Ingelbrecht var sandsynligvis ikke hjemme. Han havde ikke set lys i

stueetagen på noget tidspunkt. (- ...?) Han gloede. Nu *var* der lys?! Fru Ingelbrecht var kommet hjem uden, at han havde set det? Ågesen fik færre og færre ting at være stolt over.

Han havde naturligvis nakken til døren, da den endelig gik op. Lines mor stod roligt og betragtede hans hakkende og stammende forsøg på at gøre sit ærinde tydeligt for hende. Hun forstod ham heldigvis, trådte til side og lod ham komme indenfor. Ågesen tjekkede lynhurtigt entreen. Han satte foden på trappen. Han sendte Solvej et undskyldende blik og påbegyndte opstigningen.

Han nåede fire trin. Så stoppede han. Lettet. Forvirret. Skamfuld. Rødmende.

- Jamen dog, sikken fart, lød Lines muntre stemme. - Hvad bringer Dem her på denne tid af aftenen, herr Ågesen?

- Åh, hvor er jeg dog glad for at se Dem - ... jeg mener, i live, altså. Jeg var lige et øjeblik bange for, at - ...

Ågesens tanker flaksede hjælpeløst omkring. Der var ingen hjælp at hente, hverken fra Lines mor eller fra ham selv. Pokkers, som bare synet af den kvinde kunne få ham til at glemme alt omkring sig! Han var langt fra sikker på, at det var psykologisk klogt at fortælle hende, hvorfor han nærrede sådan bekymring for hendes velfærd. Hvis hun vidste, at Leif Næsholm havde været i huset, virkede hun forbavsende rolig - set i lyset af de anklager, hun var kommet med. Havde Næsholm kun talt med moderen? Havde moderen, den forholdsvis spinkle fru Ingelbrecht, forhindret manden i at komme ovenpå og forulempe datteren? Eller lå der andre hunde begravet?

Ågesen snoede sig forlegent på sit trin.

- Hvad mener du dog. (Ågesens røde ører opfangede straks det personlige "du". Ørerne skiftede til lilla).

- æh hæ, nej, det var såmænd bare - ... Jeg var tilfældigvis på vej forbi herude foran, og så var det, jeg mente at se nogen ... øh gå rundt herude foran. Og så ... efter, hvad De har fortalt min kollega, så var jeg bange for - ... jeg mente, at det var bedst, at jeg sikrede mig, at De var *allright*. Ovenpå alle det skrækkelige, De har været igennem, altså.

- Jamen, det var forfærdeligt sødt af dig. Line gik ned ad trappen.

Ågesen sank en tør klump. Selv ikke den lange, elegante frakke kunne skjule hendes figur. Synet fra om lørdagen stod atter lyslevende for hans indre blik. Åh, Gud, hvor han skammede sig!

Line passerede ham med et lillebitte sideblik over det venlige smil.

- Jeg går en tur, mor, sagde hun tydeligt. Som til en evnesvag.

Ågesen fulgte hende med øjnene fra trappens fjerde trin. Nu syntes hun aldeles uvidende om hans tilstedeværelse. Line tog i døren og åbnede den. Et skridt udenfor huset drejede hun halvt omkring og sendte en ildkugle af et smil op mod den mildt simrende politimand.

- Nå, men vi ses nok snart igen. Ikke, lille Bent!

Skuddet gik rent ind. Ågesen havde aldrig følt sig sådan til mode før. Aldrig! Lines smil var ikke hygge foran den lille brændeovn og sokker på om vinteren, fordi soveværelset var så koldt. Ikke tidlige morgener med alt for varm kaffe og genstridige stofbælter i slåbrokken. Ikke sene nætter, hvor døren skulle åbnes uendeligt langsomt for ikke at vække. Lines smil var rå sex. Hed og dampende junglesex, som kunne få isbjerge til at smelte, ørkener til at brænde og solen til at gå baglæns. Ågesen stod omgivet af svedige, brune arme og grådigt kyssende munde - overalt på kroppen. *Bomm-bomm bomm-bomm!* Trommerne dunkede uden ophør i tropenatten. *Bomm-bomm bomm-bomm - ...*

Fru Ingelbrecht brød nådigt fortryllesen. Hun lukkede hoveddøren efter sin datter og blev stående med et uudgrundeligt udtryk i sit ansigt. Ågesen var ikke klar til at forsøge at kaste sig ud fra det smalle trin. Der var en kilometer ned til entregulvet. Han var alt for højt oppe til at bevæge sig ad så farlige stier.

Så åbnede fru Ingelbrecht igen døren. Ågesen brugte et sekund mere til at indhente sig selv. Han rømmede sig kraftigt. En gang til.

- Nå, men alt ser jo ud til at være i den skønneste orden, fru Ingelbrecht, kvækkede han. Han overlevede alle fire spring ned mod sin normale tilværelse. Han standsede foran Lines mor. Hun var lige så smuk som sin datter, men langt fra så direkte seksuel i sin udstråling. Det ville ikke være en skam at blive forelsket i en så nobel kvinde. Hvis man havde den rette alder.

- Ja, men så, god aften. Ågesen flygtede ud i natten, sporede direkte over til sin bil, fumlede nøglen i tændingen og drøned væk fra huset.

Han havde ikke haft grund til at frygte for Lines liv. Både hun og moderen virkede rolige og afslappede. At det så rimede uhyggeligt dårligt med synet af Leif Næsholm på deres trappesten, var en anden sag. Som måtte undersøges nærmere. Ved en senere lejlighed! Ågesen fortolkede Hulsteds ordre en smule uautoriseret. Han skulle holde øje med Lines hjem for at sikre, at Leif Næsholm eller andre ikke kom anstigende og forulempede hende. Leif havde været der og var forduftet sporløst igen. Line selv var ikke hjemme. Altså var der intet at holde øje med. Var der vel? Ågesen ville bare hjem til sit dejlige, rare og hyggelige hjem. Til sin dejlige, rare og hyggelige kone, og deres dejlige, rare og hyggelige kærlighed.

Han mente nok, at han havde opfyldt dagens pligter. Han var *helt* sikker på, at ingen på stationen behøvede at få at vide, på hvilken måde han havde fulgt op på sine observationer.

Heller ikke derhjemme!

***

Line gik hurtigt ned ad vejen. Aftenen var råkold, skønt blæsten havde lagt sig. Som aftalt skulle de mødes på hjørnet af den næste sidevej. Om ikke hun tog meget fejl, ville han allerede holde og vente på hende. Hun manglede det sidste hjørne. Støvlerne klik-klakkede gennem det nattestille kvarter. Hun gik med foroverbøjet hoved. Hun var derfor totalt uforberedt, da tre skikkelser dukkede op foran hende og spærrede det smalle fortov.

- Ude at spadsere? lød det drævende.

Line gispede forskrækket. Så genkendte hun stemmens ejermand. Samt de to skygger bag ham.

- Åh, er det bare Jer! I gjorde mig helt forskrækket.

- Det var sandelig ikke meningen, lille Line. Det var det sidste, vi ville finde på, ikke sandt, drenge?

Line så direkte på den talende. Det var ligegyldigt, hvad de andre gjorde eller ikke gjorde. Stemmen, afslørede tydeligt, hvem der mente, han var anføreren.

Allan Halvnæse så udfordrende op og ned af hende. Han trak en pakke smøger op af brystlommen på sin læderjakke. Alle stod de afventende, mens han hev tændstikkerne frem. Da han havde fået gang i smøgen, smilede han igen og sagde,

- Ser du, Line. Der er en ting, som at vi tre her har diskuteret. Og så var det, at vi endte med at lade dig om at afgøre vores lille diskussion.

Line sagde intet. Der var tydeligvis noget afgørende i luften. Hun havde aldrig været sammen med Pers kumpaner, bortset fra de aftener, hvor de havde været på diskoteket samtidig med hende og Per. Hun kunne ikke lide dem. Så afgjort ikke. Desuden var selv hun ikke sikker på, at hun kunne snøre tre på én gang. Slet ikke disse tre.

- Jo, ser du, Line. Vi har jo talt om, hvor skrækkeligt det var med Pers død, ikke. At du sådan skulle gå hen og miste ham, som man siger, alt for tidligt, ikke?

- Og - ...? kom det arktisk koldt fra Line.

- Ja, så var'ed altså at vi talte om, at når nu én af os var nødt til lissom at overtage gesjæften efter Soldaten, altså vosses små forretninger, ikke, så var det vel ikke mere naturligt, end at den samme stakkel, som fik det tunge ansvar, så'n på den anden side også fik lidt at det sjove, som der følger med tjansen, ikke?

- Og hvad havde I så tænkt Jer i den forbindelse? Man kunne fryse æter med den stemme. - For hvis I tænker på det, som jeg kan forestille mig, så er der én ting, jeg lige vil have lov til at - ...

Line stak i løb. Hun håbede, at hendes tilsyneladende lange tirade ville lulle dem tilstrækkeligt i søvn til, at hun kunne få bare et lille forspring.

- *Efter hende! Hun stikker sgu af!* Allan Halvnæsens råb var lige dele raseri og forskrækkelse.

Line benede afsted. Hendes støvler var ikke beregnet til at løbe i. Der var kun én ting at håbe på, før de tre mænd løb hende op. Hvilket de allerede var godt på vej til at gøre. Hun nåede hjørnet, greb fat om den firkantede lygtepæl ved fortovs-kanten, svingede rundt og fortsatte op af sidevejen. Tyve meter længere fremme holdt frelsen.

- *HJÆLP!* skreg hun, - *HJÆLP!*

- Ho-ho, min smukke. Allans stemme var lige bag hende. Forpustet, men sikker på den snarlige og vellykkede afslutning på hendes tåbelige flugt. - Tror du virkelig ... at der er nogen i det hersens ... dødbiderkvarter, som tør stikke ... snotten udenfor, bare fordi du skriger lidt ... hva'?

Kun Line havde øje for den skævt parkerede stationcar kort efter svinget. Kun hun så døren ved førersædet gå op. Men alle fire hørte den jernhårde stemme, som gjorde en ende på farcen.

- *Hvad foregår der her? Så er det nok!*

De tre småforbrydere standsede som ramt af lynet.

- Line, kom herover. Og I tre, I begynder bare at gå den anden vej. Forstået?

Allan Halvnæse blev stående i rendestenen foran bilen. Han så snedigt-usikkert på parret over biltaget.

- Nå, det er med den på, hva', lille Lidder-tøs? Man er nok ude efter de store torsk. Eller den *jentleman* kom måske bare sådan tilfældigt forbi, hva'?

- Hvor vover De, sagde Sejrsen fast. - Se så at komme afsted med Jer. Jeg gentager det ikke.

- Og hvad havde du så tænkt dig at gøre for at få os til å skride? Allan opdagede ikke selv, at hans stemme og holdning var en tro kopi af den snottede møgunge, han engang havde været. Stor i kæften og kun i stand til at undgå de større drenges tæsk, fordi han kunne løbe fra dem.

Sejrsen og Line tog ikke længere notits af dem. Sejrsen støttede Line, mens hun kravlede over førersædet og satte sig på sædet ved siden af. Hun kastede ikke det mindste blik ud gennem sideruden. Sejrsen satte sig ligeledes ind. Før de tre barske fyre vidste af det, drejede bilen ud på kørebanen og videre ned ad vejen.

Motorlyden lød tydeligt i den kolde nat men forsvandt hurtigt.

- Hvad gør vi så, Allan? kom det forsigtigt fra Lange Jan.

- Går hjem, dit lange skideskur. Forstår du? Hjem!

Allan kastede et sidste foragtligt blik op ad vejen. Fortrak munden i noget, der helst skulle ligne et snerrende smil, trak en ny cigaret frem og fumlede sine tændstikker op af bukselommen. Æsken dansede som forhekset i hans hænder.

- Lad mig, tilbød Lange Jan beredvilligt og rakte ud efter æsken.

- *Pas dig selv, din spade*, hylede Allan Halvnæse og slog ud efter sin normalt gode makker. Tændstikæsken røg ud af hans hånd ved slaget og indholdet fordeltes med gavmild og ujævn hånd over kørebanen.

- *Se nu bare, hvad du har gjort, din skiderik!* Smøgen fulgte arrigt efter tændstikkerne.

Allan stak hænderne i bukselommerne og begyndte at stavre tilbage den vej, de var kommet, midt ude på kørebanen. Hans makkere ventede, til han var et stykke foran, før de fulgte efter.

- Shit! Han slyngede ordene ud mod resten af verden. - Shit og pis og lort! Sådan en lille møgmær. Hun kan krafteddeme vente sig! Shit!

Lange Jan og Lilleper afholdt sig klogeligt fra at sige noget.

***

- Nå du, vi fanger ham i morgen! Stumpen kastede resten af sin cigaret ud af bilvinduet og så sigende på sin ven.

- Ja, det gør vi vel, brummede Tumben. Han vidste godt, hvem der boede i det dersens flotte kæmpehus, som stod svagt aftegnet mod nattehimmelen. Det var mere grunden til, at de holdt og ventede, han ikke var helt med på. Brevet skulle de heller ikke aflevere. Hvor var det svært nogle gange. Bilen holdt i rabatten et stykke fra husets indkørsel. Motoren gik, så de dog havde en chance for ikke at dø af kulde. Og de havde ventet meget længe, syntes Tumben.

Stumpen satte vognen i gear, svingede bilen omkring på vejen og rettede kursen hjemad.

(- Pis! Totalt spild af tid) grumlede han. Stodderen var ikke hjemme. Var heller ikke kommet hjem, selvom klokken var over tolv. (- Pis og papir.) Nå men, godt .... hjem og snappe en natpils, og så måtte de altså vente til i morgen med at støve klovnens op og presangtere ham for deres ønsker. Kassebilen gav sig i de rustne sammenføjninger ved den høje fart. Han kørte på rutinen. Stumpen kendte hvert et sving og hver en sidevej. Noget lærte man trods alt af at drøne rundt på alle tider af døgnet på *under*-bossens ordrer. Det skulle snart være slut. Ikke flere natteture - altså bortset fra natte-bolle-turene, (*fnis*). Tumben drejede hovedet og så på ham. Han smilede. Uden at vide, hvorfor den anden havde *fniset*. Når Henrik morede sig, så var der altid grund til også at more sig.

De kørte ind i byen, drejede væk fra Hovedgaden og fandt snart frem til det lettere ramponerede kvarter ved den gamle oliemølle og parkerede foran boligblokken, de begge boede i.

Stumpen nåede at tage livet af en pæn portion natpils, før han tørnede ind på Tumbens sofa. Det kunne jo ikke skade at fejre den ventende succes lidt på forhånd. Trods aftenens fiasko.

***

Journalist Peter Fugl var i lidt bedre humør. TV-dokumentaren om Tyskland efter murens fald havde været enormt interessant. Den følgende koncert med Brahms bedste klaverkoncert - efter hans ydmyge mening - havde næsten fået nederlagsfølelsen til at fordampe helt. De kraftfulde akkorder, de melodiske fraseringer som tone for tone bar præg af en stærk natur, fik ham som så mange gange før til at føle pustet fra historiens største ånder. Hans eneste beklagelse var, at han ikke vovede at klappe med efter oplevelsen. I en koncertsal var han straks sprunget på fødderne for at bringe virtuosen sin uforbeholdne hyldest. Det *var* ikke det samme at gøre det muttersalene i sin lille halvandetværelses på første sal.

Peter lod ikke sin uforløste begejstring ødelægge mere end højst nødvendigt. Koncerten havde reddet hans dag.

(- Skråt op med Soldaten og Snabelen og ukendte mordere!) Peter rystede sig velbehageligt og overvejede, om det ikke var ved at være sengetid. Han rejste sig og besluttede sig for en ganske lille portion arbejde, mens han børstede tænder. Radioen var næsten totalt tavs. Som altid på en søndag aften i Vorkøbing. Kriminalitetsnoteringen var forrygende uinteressant i det lille samfund her sidst på weekenden. Fund af selvmordere og spritbilister var i bund. Værtshusballade og husspektakler var i afvigende. Observationer af enlige nattevandrere viste rent undtagelsesvis en svag stigning. Indfangning af bortløbne mistænkte var udenfor notering.

- Og det var så alt fra Vorkøbings pulveriserende natteliv, mumlede Peter og trykkede på afbryderen. Han slukkede lyset i stuen og begyndte på skjorteknapperne. Han frøs om sit indsinkne bryst, da han trådte ind i soveværelset. - Nå, af med "båsserne" og så i kanen!

Telefonen ringede.

Peter blev stående foroverbøjet, halvt ude af bukserne.

- Hva' Satan. Han så på sit vækkeur. Klokken var ved at være kvart i et. - Hvem Helvede kan det være. På dette tidspunkt? Andet ring.

Professionel som altid, humpede han tappert afsted med det ene bukseben flappende over gulvet. Han nåede apparatet lige efter det fjerde ring.

- Hallo, åndede han forpustet.

- Er det Peter Fugl?

- Ja, hvem taler jeg med?

- Peter Fugl? Journalisten ved Amtsbladet?

- Ja, men - ...

- Så hør godt efter: Du får ti sekunder til at finde noget at skrive med. Hvis du ikke er tilbage efter ti sekunder - ...

Peter hørte ikke resten. Han fægtede sig tværs over sin lille stue med røret i den ene hånd og den anden rækkende efter notesbogen på kommoden langs den modsatte væg.

- J-ja, så er jeg her igen, stønnede han, - nu er jeg klar. Men sig mig lige en gang - ...

Den sært ensformige og upersonlige stemme - var der ovenikøbet en vag klang af noget kunstigt over den? - fortsatte, som havde han ikke afbrudt.

- Notér følgende: Hvem profiterer af Snabelens død? Hvem vil tjene en formue, når grunden og nabogrunden bliver fritstillet, så området kan sælges til en vis supermarkedskæde, som længe har pønset på at bygge en filial i Vorkøbing?

Peter bandede indvendigt over, at han aldrig havde lært stenografi. De referater, han var vant til at tage fra møderne i Handelstandsforeningen og Husmoderklubben, kunne han som regel skrive hjemmefra.

Stemmen fortsatte: - Der er et farligt rend omkring Hegnstofte 23, især af mænd. Måske én af disse mænd kan tænkes at være den samme, som vil blive rig og uafhængig af sin kone, når supermarkedet får sin vilje. Går det for hurtigt, Peter?

Han havde ikke tid til at svare. Stemmen ventede heller ikke på det. - Det kan undre, at en ubetydelig ung mand uden særlige evner kan stjæle en bil, som er forsynet med alskens moderne alarmer. Ligeså bemærkelsesværdigt er det, at den stjalne bil ikke viser det mindste tegn på vold ved låse, døre eller tænding.

- Vil det sige, at bilen slet ikke blev - ...?

- Endelig: hvorfor blev spritterens hus brændt af kort før den sidste bus. Var det to fluer med samme smæk? Farvel, Peter.

- Hør - HOV! Du kan da ikke bare - ... Summetonen var det eneste svar.

- Hvem Fanden var det?! prustede han ud i sin lille stue. Peter dejsede omkuld i TV-stolen og stirrede fortabt på sine alt for ukomplette notater.

- Pyh for Satan for en smøre! *Næste år: stenografi-kursus, basta!*

Han havde slet ikke nået at få det hele med. Han måtte skynde sig at skrive resten ned efter hukommelsen. Peter forsøgte at genkalde sig ordene sætning for sætning. (- Hvordan startede det? - øhrm - ...? Men der var altså noget! ved den stemme.)

Der havde været noget ved - ... nej, ikke *ved* stemmen. Der var noget galt *med* stemmen. Et bånd, måske. Som kørte for langsomt. Eller for hurtigt. Havde stemmen talt gennem en form for *scrambler*?

- Det bliver svært det her, men det skal sgu lykkes, vedtog han tappert.

Han rettede sig op i stolen, satte sig ind til sofabordet og skrev. Seng og søvn - og det løse bukseben på gulvet - var glemte. Han nynnede sagte for sig selv. (- Hm. Sært, som ens sindsstemning kan skifte på én gang! ... supermarked? Gad vide, hvad det er for ét? Tjum-dum-da-dum ... Sådan! Tja, mon ikke det dækker nogenlunde - ...?)

Peter lagde hovedet på skrå og skævede ned på sine noter. Foran ham på sofabordet lå noget, som antydede konturerne af de første brikker til hans karrieres måske mest fængslende puslespil. Og det bedste ved det hele var, at han allerede havde en gryende mistanke om, hvilket motiv, puslespillet ville ende med at fremtrylle!

Netop som han tvirpede hovedet til den anden side som en solsort, der lige skal tjekke en ekstra gang, før den hakker næbbet ned i mulden for at trække en lang, delikat orm op i lyset, kom så det forventede skår i glæden:

- Hvis der altså er ét eneste sandt ord i det!

Peters bagdel gled fremad i sædet, mens hans glade og ranke holdning smeltede sammen og silede ned ad lænestolens ryghynde. Hagen borede sig ned i hans spinkle bryst, efterhånden som nakken blev presset fremad på nedturen. Peter reagerede ikke på kroppens protester over den akavede stilling. Han stirrede tomt hen over topmaven. Uden at registrere synet af et nøgent og et bukseklædt knæ i horisonten, fik han til gengæld øje på alt for mange grunde til at betvivle stemmens påstande.

Ville rigdom og succes ikke altid medføre jalousi og misundelse? Var jorden ikke befolket af småligt og hævngherrigt kryb, som ville kaste smuds på den første den bedste, som ragede op i mængden? Var det virkelig så nemt, selv for *ham*, en journalist, med en ekstra forpligtelse til at forholde sig objektivt, at kaste al fornuft overbord og mistænke byens mægtigste mand? Bare fordi en anonym og kunstig stemme vrøvlede løs midt om natten og appellerede direkte til hans egen indre svinehund?

Han kæmpede sig møjsommeligt op fra sit smertende leje. (- Det her må koste en pilsner! Løgn eller ej. Der er et par ting i det her, som jeg skal kigge på straks i morgen tidlig. For det kan jo være, at bare noget af det er sandt, ikke? Og hvis bare én af de påstande er sande, lille Petermand, hvad så - ...? Ja, så er vi måske snart i færd med at skrive på en endnu bedre historie end om mord på Vorkøbings usle småforbrydere!)

- Så står der S C O O P på dagsordenen! pippe han hæst til sig selv. - *Årtiets scoop!*

Mens han tog bukserne ordentligt på igen og hentede pilsneren i køleskabet, komponerede han sin nye kendingsmelodi, ikke overraskende bygget på en sang om en solsort: *Bye-bye --- Amtsblad.*

Peter nøjedes med den ene pilsner. Han havde en lang dag foran sig.

***

Leifs endnu ikke færdiguddannede arkitektøjne gled op og ned af en lille boligblok med to opgange og tre etager. Grå beton med mørkegråt tag. Foran bygningen skød små stumper græsplæne frem med lave buske omkring. Flisegangene mellem buskene blev oplyst af runde hvide lamper over hoveddørene. Alt i alt et superalmindeligt og gennemsnitstrist hus beregnet til opbevaring af gennemsnitsmennesker fra arbejdstids ophør til næste dags monotone pligter. Små, lynhurtigt sammenklaskede tre-rums kukkasser med akademisk tilmålt standardindretning. "Spisekøkken" med symbolsk plads til fire mennesker omkring et lille bord, opholdsstue, hvor fjernsynet kun kan anbringes ét bestemt sted i forhold til dér, hvor sofaen er dømt til at stå, børneværelse *a la* Vestre Fængsel (1 seng, 1 skab, 1 skrivebord) og endelig det diminutive sovekammer, hvor tæerne konstant er i fare for at støde ind i skabe og sengestolper, hvis man drister sig ud på den smalle stribe gulv i mørke.

Bygningen havde til overflod fire lidelsesfæller liggende skråt bagved. Ejendommene, med fællesnavnet "Kratparken", var blevet bygget i de optimistiske tressere, hvor tilgangen til byens industri havde vist en jævn, men alt for kort stigning. Hverken husene eller de sjusket passede græsplæner kunne forlede én til at acceptere begrebet "park" i forbindelse med byggeriet.

Leif havde forlængst svoret, at, skulle han alligevel en dag ende med at blive *rigtig* arkitekt, ville han aldrig gøre sig skyldig i den slags byggeri. Folk, som tegnede og byggede boliger på den måde, burde efter hans mening tvinges til selv at bo i dem. Selv på en god dag kunne han blive deprimeret ved tanken om, at alt for mange var henvist til at hensygne deres sparsomme fritid i sådanne omgivelser.

Også søde og friske unge kvinder som Charlie.

Som af ganske særlige årsager måtte bo i det hus. Hun var simpelthen *nødt* til at bo i det hus.

Leif var først stødt ind i en mur af frustration, da han langt om længe vovede turen ud på den oplyste plads foran Slagtergården. Telefonboksen bestod af en bizart afskåret boble, formet af buede acrylafskræmminger, anbragt på en bred stander. En kæmpe "tørrehjelm", som knap nåede ned omkring overkroppen og som derfor hverken gav læ for regn eller lyttende forbipasserende. Under selve telefonen var anbragt en smal metalhylde, med tre telefonbøger hængende i et sindrigt vippesystem, hvor bogryggene dannede en del af selve hylden.

Frustrationen slog ud i lys lue kort efter, han havde drejet lokalbogen omkring. Han bladrede hidsigt frem og tilbage i de forsvarsløse sider for at finde *et eller andet*, som kunne

få ham til at erindre Charlies efternavn. Fornavnet var naturligvis Charlotte. Det var nemt nok. Men efternavnet var og blev borte. Hvis han da nogensinde havde hørt det.

Da pråsen endelig gik op for ham, var resten pærenemt.

Bag den alfabetiske navneliste fandt han en gadefortegnelse. Vorkøbings vejviser. Endelig begyndte der at ske noget i ham. Han havde mødt Charlie på hjørnet af Hovedgaden og Krathaven. Hun var drejet ned af sidegaden efter deres sammenstød. Altså måtte hun bo i det område. Kortet over Vorkøbing viste ham, at der kunne være tale om fire eller fem veje. Han noterede sig navnene og slog op i gadefortegnelsen, hvor de enkelte husnumres beboere stod opregnet. Lejeren i Krathaven nummer 3B, anden sal til venstre, hed "Grundsted, Charl. *tekn.tegn*".

Lokaltelefonbogen hang et stykke tid og gyngede ved siden af sine to molestrerede "storebrødre", som dækkede resten af Sjælland og Lolland-Falster.

Leif var allerede langt væk.

Alle vinduer i huset var mørke. Folk skulle tidligt op mandag morgen. Han krydsede vejen. Første opgang var nummer 3A. Han gik op til den næste gadedør og studerede de små skilte på dørkarmen. Navneskiltet ud for anden sal til venstre var uden navn. Han tog i døren, som åbnede sig tungt men lydløst. Han trådte indenfor. Trappeskakten var buldermørk bortset fra en rød lysprik over lyskontakten. Hans øjne vænnede sig til mørket. Alligevel vovede han at trykke på kontakten.

Han nåede anden sal. Her var navneskiltet i orden. "Charl. Grundsted".

(- Ja, så må vi djævlene ikke håbe, at han hedder Charles) bønfuldt han. Sekundet før fingeren ramte ringeklokken, ombestemte han sig og bankede i stedet let på døren.

Ingenting skete. Ikke en lyd. Han bankede igen. Lidt hårdere denne gang. Var der en lyd - ...?

- Hvem er det? kom det svagt fra den anden side af døren.

Leif sank en gang. Og så én gang til. Han havde overhovedet ikke taget sig tid til at spekulere på, hvad han skulle sige, hvis han fandt hende. Kunne han overhovedet regne med, at hun ville lytte til ham. Hvis hele byen vidste, at han var efterlyst, ville hun så ikke jage ham væk eller tilkalde politiet?

Han havde ingen alternativer.

- Det - *hrm* - det er Leif. Fra malekurset, du ved.

Leif syntes, hans stemme gjaldede som trompetfanfarer ned gennem trappeskakten.

Hun svarede ikke. Han ventede. Hjertet bankede i hans ører. Stadig ikke en lyd. Jo, nu var der én ... og én til. Sprækken var ganske tynd. Der kom intet lys ud fra lejligheden. Han så hendes hårtop og højre øje titte frem. Så blev sprækken større. Meget større.

- Kom ind, skynd dig, hviskede Charlie og rakte armen frem. Hun hev ham ind i lejligheden. Hviskeriet fortsatte.

- Sig mig, er du splitterravende vanvittig. Ved du ikke, at de - ...?

- Jo, det ved jeg, sagde Leif, - og det er derfor jeg er kommet. Du er den eneste, som kan redde mig, Charlie.

Der var akkurat plads til dem begge i den frimærkestore entre. Leif følte nærheden. Uden at føle andet derved. Hans nerver var *anderswo engagiert*. Charlie var stadig fuldt påklædt. Men hun duftede af tandpasta.

- Ja, gid det var så vel, sagde Charlie, - Lad os gå ind i stuen.

Han fulgte efter hende ind i dagligstuen, hvor fjernsynet ikke overraskende var placeret overfor sofaen på nøjagtigt det sted, han havde forestillet sig, mens han stod nede på gaden.

- Det var i TV-avisen. De fortalte ikke, hvorfor du var efterlyst, bortset fra at det drejede sig om et trafikuheld. Resten var nemt nok at regne ud. Der begåes trods alt ikke så mange mord her på egnen.

Hun flyttede nogle puder væk fra sofaens ene armlæn og så på ham. - Sæt dig herover. Vil du have en kop kaffe - eller måske noget stærkere?

- Nej tak, måske senere, når jeg har hvilet mig lidt.

- OK, men sig mig så, Leif. Hvordan i alverden kan de tro, at det var dig, der gjorde det? Jeg har gået hele dagen og haft den største lyst til at slå hovedet ned i maven på Mor. Munden har ikke stået stille på hende, siden hun fandt ud af, at det var en, jeg kendte, som var blandet ind i affæren.

- Tja, så ved du sikkert mere end jeg gør. Eller - ... Erindringen om aftenens oplevelser kom væltende uden varsel. Han følte, hvordan hans ansigt faldt sammen af udmattelse.

- Ved du hvad, jeg går alligevel ud og laver en kop kaffe. Hvil du dig lidt imens. Så snakker vi om det bagefter, ikke?

Leif nikkede mat. Ville han monstro være i stand til at fortælle noget menneske om det, han havde været vidne til? For ikke at tale om hans reaktioner på affæren. Og hvilken affære! Ikke noget for sarte pigesjæle. Han hørte hende rumstere omkring i køkkenet. Mon han kunne finde en måde at omskrive det på, så han ikke behøvede at fortælle det hele? Var der en nem lille smutvej at følge rundt om den glohede grød?

Charlie kom tilbage. - Ja, så skal det bare løbe igennem. Men sig mig så, Leif! Tror du, politiet vil påstå, at du myrdede Snabelen af samme grund, som de siger, du myrdede Soldaten?

(- *Sarte pigesjæle! Må jeg be' om mine himmelblå - ...!*)

***

Hånden var ved at svulme op. Frank kunne tude. Han var langt om længe kommet hjem. Skønt klokken ikke var mere end kvart over elleve, følte Frank, at det havde taget ham år at tilbagelægge vejen fra kirkegården.

Frank kunne stadig høre knækket for sig.

Han turde ikke tage på hospitalet. Hele byen ville vide, hvor og hvorfor han havde brækket hånden. Idioten havde taget billeder af ham på Lines trappe. Uanset om han var journalist eller fra politiet, ville resultatet blive det samme. Alle ville grine åbenlyst ad ham. Ad *ham*. Han, som netop havde oplevet de lykkeligste timer i sit liv. Erindringen om Lines villige underkastelse var ikke nok til at fjerne de efterfølgende rædsler. Slet ikke smerterne i hans hånd og underarm. Måske han kunne køre til Næstved og tage ind på sygehuset der? Der var han ikke kendt som i Vorkøbing. Da først han havde fået ideen, syntes det at være den bedste løsning. Han tog frakken på igen. Kun over den raske arm. Han trak frakken løst op over venstre skulder uden at kunne lukke den. Han ville komme til at fryse rædselsfuldt, indtil bilen blev varm.

Da han sad bag rattet, indså han, at han både skulle skifte gear og holde rattet med højre hånd. Kunststykket måtte kunne lade sig gøre, hvis han kørte langsomt og pressede lårene mod rattet, når han skulle bruge hånden til andet.

Det gik. Langsomt. Men det gik. Farten kom ikke over fyrre kilometer i timen. Der var langt til Næstved i den fart.

Nogle kilometer ude ad landevejen opfangede Frank en sær lyd. Han kunne ikke afgøre, om lyden kom fra bilen eller stammede fra noget udenfor. Nej, lyden kom ikke udefra. Så tydelig, som den var. Lyden kom med forbavsende regelmæssighed. En sygelig, hvæsende lyd, som et dyr i klemme under noget tungt eller skærende. Noget dødeligt.

Frank lyttede et helt minut længere, før han forstod, det var hans egen, hylende gråd, som fyldte bilen.

***

De nåede ikke at snakke ret længe. Kaffen blev hældt ud igen. Leifs øjne hang som slunkne filterposer ned ad kinderne. Charlie indså, at hun ikke kunne få noget sammenhængende ud af ham i den tilstand. Hellere lade ham sove på sofaen. Så måtte de snakke næste dag.

Hun tænkte og handlede resolut.

Hendes søn måtte ikke vide noget om fremmede mænd, som sov på deres sofa. Selvom hun aftvang Nikolas de strengeste løfter om tavshed, var han immervæk kun tre et halvt. I den alder er hemmeligheder - især spændende hemmeligheder - noget, man godt må fortælle til dem, man kan lide. Nikolas kunne lide en masse mennesker. Fra sin Mor og Mormor til stort set resten af Vorkøbing. Der var kun én ting at gøre. Charlie beordrede Leif af med skoene og rundt på sofaen, rettede puderne til, så han fik nakkestøtte. Leif faldt i søvn med et hammerslav. Charlie bredte et tæppe ud over ham. Dernæst støvsugede hendes øjne gulv og møbler for genstande, som Nikolas ville forlange at medbringe til sin lange arbejdsdag i børnehaven. Hun fandt heldigvis både bilen og den nye *Actionman*. Efter et allersidste tjek gik hun hen til døren og slukkede lyset i stuen.

Skinnet fra væglampen i entreen nåede akkurat over til sofaen og til Leif. Det forsvarsløse, naive udtryk, som havde lejret sig i hans ansigt, mindede hende om Nikolas, når han faldt i søvn på hendes arm de aftener, han fik lov til at være længe oppe.

Charlie lukkede døren, hentede nøglen, som sad i toilet døren og låste ind til stuen. Sådan. Om så Nikolas truede med at flytte hjem til sin Mormor, var stuen lukket land næste morgen. Sandsynligvis ville han slet ikke bemærke den lukkede dør. Dertil var han alt for fuld af planer for den nye, herlige og sprudlende dag, som han utålmodigt ventede på at kaste sig ud i. Hun havde sjældent svært ved at få ham afsted til børnehaven. Forhåbentlig heller ikke i morgen. Mens hun lagde tøjet ovenpå snavsetøjskurven i soveværelset, vendte hendes tanker endnu engang tilbage til den tungt sovende Leif på hendes sofa. Sikken redelighed!

Charlie og Nikolas havde tilbragt en lang og god søndag hos hendes forældre. Bortset fra rygterne. Hendes mor havde velfornøjet jongleret rundt med detaljerne. Havde sågar tilføjet et par af sine egne meget kulørte teorier. Charlie var godt bekendt med det, som alle snakkede om. Branden i Snabelens hus var påsat. Soldaten var ikke kun blevet kørt ned, han var blevet myrdet. Bilen, som var brugt til mordet, var allerede fundet og tilhørte selveste Savskærer Savesen! Som havde meldt den stjålet timer før mordet. Per havde ikke nået den sidste bus, men var blevet dræbt på vej tilbage til Vorkøbing. Der var fundet spor på gerningsstedet, som pegede i retning af en person, som brugte vandfarver. Sådan en person, vores allesammens Leif Næsholm, var nu eftersøgt over hele landet "for at hjælpe politiet vedrørende en trafikulykke". Soldatens kæreste, den sagnomspundne Line Ingelbrecht, var brudt sammen og

havde anklaget en ikke nærmere angivet person for mordtrusler mod sin "Permand". Politiet havde udspurgt alle blakkede elementer i byen, uden at anholde nogen.

Kort sagt, stof til et par års forbrug af sæbeoperaer.

Kun Charlie vidste, at Leif umuligt kunne være på rastepladsen i den første halve time efter midnat, eftersom hun havde mødt ham langt derfra fem minutter over tolv. Deres møde havde vel varet otte-ni minutter. Ergo var Leif ikke skyldig i mordet på Soldaten. Charlie lå længe og studerede den skæve firkant af lys i loftet. En væmmelig historie. Alt for mange detaljer, som folk kunne få en masse vås ud af.

Søvnen var ved at indhente hende. Leif var uskyldig, havde hun forlængst afgjort med sig selv. Tingene passede ikke sammen på anden måde. Eller var der andre årsager til, at hun ikke havde svært ved at forsvare ham? Havde hun "frikendt" ham før eller efter, hun fik de nærmere omstændigheder at vide? Kunne det ikke være ligemeget? Når bare hun selv var sikker på, at han ikke havde gjort det. Så måtte det vel også være muligt at få andre til at indse det. Charlie havde ingen ideer. Men der måtte vel være en måde.

I morgen - ...

***

Allan Halvnæse, Lange Jan og Lilleper traskede gennem de øde gader. Deres idé havde vist sig at være noget lort. Allan var, ikke overraskende, opsat på at overtage styringen sådan på permanent basis, nu hvor Per var væk for alvor. Jan og Per syntes ikke ligefrem, Allan var selvsikret til jobbet. Problemet var i sin gribende enkelthed, at ingen af de tre var specielt egnede til at lede eller styre nogetsomhelst. Allan magtede kun at planlægge de sædvanlige indbrud i øldepoter, kiosker og lignende småpjatteri. Sidst Per var hjemme på udgang, havde de forstået, at der var store ting undervejs. Per havde været meget hemmelighedsfuld. Og meget sikker på sig selv og sine planer. Mere end én gang havde de forstået, at det var Line, som havde støbt kuglerne til den "krig", han omtalte i vage og drillende vendinger.

Måske endnu en grund til, at Allan Halvnæse var så forhuppet på at overtage Line efter Per. Jan var overbevist om, at det kun var Halvnæsens pik, som ville overtage hende. Han var knap så sikker på, at den nye, selvbestaltede leder kunne foretage sig noget smartere end at fable om sine egne evner. Jan var nok det menneske i Vorkøbing, som savnede Per mest. Han havde immervæk kendt stodderen i over ti år. Men livet skulle gå videre.

- Hvad gør vi, Allan? spurgte han igen, da de var et stykke fra Grand Hotel. Kroen lukkede tidligt om søndagen. Det var ikke værd at gå derind for den halve time.

- Aner det ikke, vrissede Allan. Han var så ond i sulet, at det gjorde ondt! Ingenting gik efter hans hoved. Han var godt klar over deres elendige præstationer i de sidste mange måneder, men et eller andet forhindrede ham i at tænke på andet end de nemme og hurtige penge, som lå og flød rundt om på tankstationer og i kiosker. Allan tænkte surt på, hvordan Per altid havde let ved at finde jobs, som gav godt med klejner. Hvis bare han dog selv ...! Han havde ingen idéer! Halvnæse stampede videre. Line havde været en fejltagelse. At prøve på at overtage hende efter Per, altså. Han havde kun gjort det som følge af sine tomme pralerier overfor de andre. Nu ville han aldrig komme i bukserne på hende. Var der noget at sige til, at han var pissesur?

Halvnæse følte en afsindig trang til at smadre noget. Eller nogen. OK, der var ingen grund til at gøre Per kunststykket efter på det sidste punkt. Han havde absolut ikke lyst til et år i

skyggen. Desuden var der ingen mennesker at slå løs på. Gaderne var totalt affolkede. De passerede Grand Hotel. Kort efter nåede de ud på pladsen foran posthuset. Allan dunkede hårdt til den dobbelte postkasse foran hovedindgangen. Supermarkedet ved siden af grinede ad ham med sine store spejlglasruder. Han så sig omkring. Ikke et øje. Fint!

- Hvad laver du? spurgte Lilleper overrasket, da Allan gik over til det lange, fliseomkransede bed, som strakte sig i to lange tunger på langs af pladsen. Allan hev og flåede i en af de øverste fliser i murværket. Hans kammersjukker anede nok, hvor det bar hen.

- Hold da kæft, Allan. Du ka' sgu da ikke smadre ruderne! Strømmerne er ude efter os i forvejen.

- ... ka' ik' se no'n af dem nu, ka du? hvæsedede Halvnæse ud mellem tænderne. Flisen gjorde fandeme modstand. Den grå, firkantede klods gav kun langsomt efter for hans anstrengelser. Han løftede den møjsommeligt op i armene, baksede den på plads i begge håndflader og bar den på vaklende ben hen mod supermarkedets facade.

- Ja, jeg gider sgu ett' være i nærheden, når alarmen går, hviskede Lilleper til Jan. Han begyndte at lunte bag om Allan, der gik frem mod ruden, mens han langsomt fik flisen op over hovedhøjde. Den herlige lyd af store stykker termorude, som baldrede mod jorden lød allerede i hans ører. Sød musik for hans ophidsede nervespidser.

Musikken fra den anden side af pladsen ødelagde forestillingen.

- *IUIH-IUIH-IUIH...*

Lange Jan og Per var ikke musikelskere. Især ikke af den slags musik. De spurtede om hjørnet af supermarkedet og løb ned ad sidegaden.

Allan var naturligt forhindret i at stikke af med det samme. Han skulle først kæmpe med trangen til alligevel at kaste flisen. Stærkt modsagt af den forhadte lyd bag ham. Hadet vandt. Han dumpede stenen bagover og gjorde et stort nummer ud af at indhente sine kammerater.

Først da de var løbet godt omkring på villavejene, kom de i tanke om, at strømmerne ikke kunne køre direkte over pladsen. Blomsterbedene forhindrede det. Med mindre strømmerne ligefrem havde fotos af Allan med flisen i hænderne, var de i sikkerhed. De standsede forpustet bag fodboldklubbens trelængede bygning og kastede sig ned på den lange, smalle bænk, som spillerne brugte, når de hev støvlerne af efter kamp eller træning. Bænken og asfalten under den var overstrøet med vissent græs. Halvnæse var lige ved at glide på halen, da hans cowboystøvle trådte på en større tot græs, hvor den smattede jord stadig hang ved. Bænken reddede hans bagdel i sidste sekund.

- Hold da kæft for noget bræk! sydede han og sparkede arrigt ud efter den formastelige jordklump. De andre modsagde ham ikke. Halvnæse trak sine smøger op af lommen og prøvede først den ene lomme, så den anden.

- *Og så har man krafteddeme heller ingen tændstikker. Pis - ...!*

***

- ... og lort, hvislede Hald. - Er der ikke en genvej? Hva' laver du. Du kan da ikke slukke sirenen!

- Du ved udmærket godt, at vi ikke kan komme over her. Og der er sgu da ingen grund til at vække hele byen for den smule, vel? Maria Stenberg kunne sandelig godt tænke sig at nappe Halvnæse for hærværk. Bare ærgerligt, at de altså var kommet fra den forkerte side af Hovedgaden. Hun var på den anden side ikke ked af at gå glip af en sandsynligvis frugtesløs

jagt gennem gaderne. Sagen var slut for hendes vedkommende. Ruden var reddet. Det ville ikke give nogle medaljer. De slap til gengæld for en masse bøvl og rapportering bare for en rudes skyld.

- Jamen, vi må sgu da efter dem. Han var ved at smide den flise gennem ruden, ikke.

- Men han nåede det altså ikke, fordi vi spillede lidt for ham, ikke. Maria var færdig med at lægge fingrene imellem overfor sin makker. - Vi stoppede ham. De er væk. Du og jeg ved, hvem det var. Men vi vil få skide svært ved at bevise det, ikke. Altså klap i og lad mig køre videre.

- Jamen, - ... kom det tøvende. Et sidste blik på Maria, som hun til hans held ikke kunne se i den halvmørke patruljevogn, så klappede han i.

Maria bakkede væk fra torvet og fandt tilbage på deres rute.

(- Bedre held næste gang, makker. For så kører du sammen med en anden, klaptorsk!)

***

Vorkøbing vågnede op til endnu en kold mandag. Alt var som det plejede. Der var ingen ydre tegn på weekendens tragiske hændelser. De få fabrikker fik gang i maskinerne, bagerne havde været i gang hele natten, Amtsbladet nåede som sædvanlig ikke ind ad brevsprækkerne, før man tog på arbejde, og butikkerne åbnede ved nitiden.

Hulsted var mødt frisk og veludhvilet klokken halv syv. Han havde meget at få fra hånden. Til sin tilfredshed lå der ingen meldinger om hændelser, som tydede på, at mordet på Soldaten var andet end et jalousidrama. Hvordan sammenhængen så var til mordbranden, måtte de se at få klarlagt. Han var spændt på at få en forklaring på pengesedlerne. Når de nu snart fik fat i den unge mand, ville det ikke blive det store problem at hive sandheden ud af ham. Affektmordere var langt nemmere at have med at gøre end forhærdede forbrydere.

Politimesteren tilbragte den første halve time med at gennemgå alle papirer i begge sager, inklusive de rapporter og meldinger, som var indløbet, siden han tog hjem aftenen før. Ågesen havde set den eftersøgte ved karestens hus. Hulsted brummede vrangent, da han nåede til afsnittet, hvor de to mislykkede jagter blev omtalt. Hvad kontorchef Rodenstock havde med sagen at gøre, måtte de vel også hellere se at få tjekket. Hulsted skribede sine notater på en gul A4-blok. Ligsynsmanden havde afleveret foreløbige rapporter om begge de dræbte. Snabelen var død før branden. Kun svage spor af røg i hans lunger. Hvad der helt konkret havde forårsaget hans død var svært at afgøre. Hans forkullede rester var ikke til megen hjælp. Dødstidspunktet var umuligt at fastslå. Dertil udviste den gamle mands udpinte organer alt for mange tegn på, at han i flere år havde befundet sig på grænsen til det næste liv. Ud fra tidspunktet, hvor anmeldelsen var indløbet, kunne døden glimrende være indtruffet op til én, måske to timer før brandsprøjternes ankomst. Eftersom branden var påsat, var der under alle omstændigheder tale om en mordsag.

Soldaten, Per Gubbertsen, var blevet dræbt af de slag, han havde fået med stenen, som blev fundet nær ved liget. Han var blevet frygteligt tilredt ved sammenstødet med bilen. Nyrerne, milten og leveren var sprængt, ryggraden var brækket fire steder. Han havde pådraget sig åbne lårbensbrud på begge ben. Læderjakken havde delvis taget af for de knubs, han havde fået på overkroppen. Per var ikke død af indre kvæstelser. Han var blevet ekspederet hinsides inden da. Morderen havde ikke taget nogle chancer. Ifølge ligsnedkeren ganske unødvendigt. Per ville ikke have overlevet alligevel. Tidspunktet for Soldatens død var nemmere at fastslå. Med

fradrag for kuldens nedsættelse af kroppens naturlige degeneration natten over, var konklusionen, at Pers endeligt indtraf mellem midnat og klokken et om natten. Var Soldaten spadseret fra stationen efter togets ankomst, for derefter at blive påkørt på rastepladsen, ville tidspunktet mere præcist kunne anslås til mellem kvart over tolv og halv et.

Hulsted fortsatte med rapporterne fra teknikerne.

Billederne, skitserne og listerne over beviser og mulige beviser, som var indsamlet på begge gerningssteder, ledsaget af teknikernes indtil videre få, sikre konklusioner, fyldte Hulsted med en nagende tvivl. Desværre. Flere ting forbandt de to forbrydelser med hinanden.

Dækaftrykkene var ikke til at komme udenom. Efter sammenligning med dækkene på Sejrsens genfundne køretøj var den sag aldeles skudsikker. Bilen havde været begge steder. Derefter opregnedes en lang række detaljer, som kunne tolkes på forskellige måder. Alt for mange måder. Strikhandskerne, fundet dels på rastepladsen og i den stjalne Mercedes, pletten på sædet, bestående af noget farvestof, som bruges i vandfarver, og endelig det tydelige skoaftryk foran toiletskuret. De havde kun fundet få aftryk i jorden omkring stedet, hvor Per var blevet gemt under bladene. De visne blade bevirkede, at man ikke med sikkerhed kunne afgøre, om den samme sko var iblandt. De havde kun fundet ét ganske lille aftryk af noget, som *kunne* være den samme hæl.

Man havde heller ikke fundet matchende aftryk omkring Snabelens hus. Stedet, hvor Mercedes'en havde holdt, var blevet undersøgt endnu en gang. Stien blev benyttet flittigt af egnens motionsløbere og de enkelte aftryk af almindeligt fodtøj, som blev fundet, havde ikke det samme karakteristiske mønster, som aftrykket på rastepladsen.

Meget talte for, at det var Leif Næsholm, som var gerningsmanden til mordet på Per. Og dermed muligvis gerningsmand til begge forbrydelser. Eller var der?

Deres eneste "bevis" var pletten på passagersædet. Vandfarver er ikke noget, alle og enhver render rundt med i tasken, vel? Leif og hans mor havde indrømmet, at han lørdag morgen havde brændt sin taske, fordi den var blevet misfarvet af udløbne vandfarver. Kun fru Næsholm vidste, at sønnen altid slæbte rundt på remedierne til at lave sine malerier. Faren havde på det punkt været meget vanskelig at tale med, forstod han ud fra Andersens rapport. Strikhandskerne kunne tilhøre hvemsomhelst, *men* fru Næsholm måtte nødtvunget indrømme, at hendes søn havde mistet et par handsker, almindelige, billige strikhandsker, fjorten dage tidligere. Hun havde sikret sig, at Leif købte nogle nye handsker for de penge, hun sendte til ham midt på ugen. Kunne knægten have løjet for at have nogle handsker, han nemt kunne slippe af med? Var det ikke ualmindeligt klodset af ham at tabe sine handsker på den åbenlyse facon?

Dernæst var der pengene. Indtil de eventuelt fik fat i de sedler, Leif havde på sig, da Andersen og Ågesen var derhjemme første gang, var dette spor desværre meget spinkelt. Hvis de fik sedlerne at se, og de så *ikke* var af samme nummerrækkefølge, som sedlerne i Snabelens kagedåse? Den ville ikke holde i retten, vidste Hulsted. Alle har lov til at gå med penge på sig. Hvordan Snabelen var kommet i besiddelse af nye pengesedler, måtte de ligeledes grave lidt i. Trods rygterne, vidste Hulsted nok om den gamle mand til, at drankeren ikke havde været i stand til at holde på et så forholdsvis stort beløb.

Hulsted konstaterede atter, at tingene ikke hang sammen.

Aftrykket på rastepladsen, midt i en halvfrossen blanding af jord og motorolie? Den slags pletter findes overalt, hvor biler kommer. Hvornår var aftrykket blevet sat? I dagslys ville enhver ved sine fulde fem undgå at træde i sådan en pøl. Især hvis man var iført sko, som

ifølge Steens vurdering var i den rigtig dyre ende af skalaen. (Steen havde flabet tilføjet en parentes i sin rapport, som lød: "Sidst set på tilbud i Illum til sølle 899,95"). Hulsted lo ikke over noten. Leif Næsholm havde ingen sko i den prisklasse. De passede ikke ind i billedet af en ung studerende.

Derimod svarede sådanne sko bedre til billedet af en mand, som kørte i Mercedes. Måske.

Sejrnsen havde ikke kørt i sin Mercedes den aften og nat. For det første havde han rapporteret den stjålet tidligere på aftenen. Desuden havde han været i Roskilde i forretninger. Hulsted sad med en kort note fra kollegerne i den midtsjællandske by. Sedlen aflivede ethvert forsøg på at betvivle sagførerens alibi. Han havde vinket farvel til en advokatkollega og dennes assistent klokken kvart over tolv i Roskilde. Ingen bil kunne tilbagelægge 68 kilometer på fem-ti minutter. Slet ikke fru Sejrsens stationcar.

Hvis de dog bare kunne være sikre på, at Soldaten var ankommet til stationen på det tidspunkt, de regnede med. Togpersonalet på turen havde ikke været til nogen hjælp, og - ...

Hulsted bladrede i papirerne. (- Sig mig lige engang! *Hvor Helvede er - ...?*)

Rødmen steg op i hans kinder. Da kendsgerningen var uomtvistelig, fik han de største problemer med at holde hånden roligt, mens han tastede nummeret til vagtstuen. Så behersket, som hans temperament tillod, bad han vagthavende, overbetjent Madsen, om at sende de fremmødte såvel kriminalfolk som uniformerede betjente - samt Steen og Allan - op på hans kontor klokken otte præcis. Han var godt klar over, at han helst ikke måtte præsentere dem for deres brøler, mens han stadig skummede af raseri. Der stod for meget på spil for Vorkøbings politikorps i denne sag. Og for hans egen selvrespekt.

Gustafsson, uden cerut og mistænkeligt lidt ildelugtende, holdt døren for Andersen. Allan, den ene tekniker, gned søvnen ud af øjnene, mens han hilste på chefen. Kort efter trådte Sørensen og Langvad ind efterfulgt af Friis og Ørum. Hulsteds kontor havde ikke stole nok til alle. Man satte sig eller anbragte sig stående, hvor der nu var plads.

Hulsted bladrede symbolsk i papirerne på bordet. En afventende, lettere urolig holdning herskede hos folkene. (- Nå, jeg må vel til det.) Han åbnede munden, tog en dyb indånding - da døren gik op.

- Sorry, boss. Jeg hørte først om - ...

Hulsted virrede på hovedet, halvt i irritation over afbrydelsen, halvt som afvisning af Steens forklaringer. (- På'n igen.)

- Er én af de herrer rar at fortælle mig, hvad ... chaufføren på fredagens sidste bus fra togstationen til Vorkøbing Torv ... har givet af forklaring? Hulsted så bevidst langsomt fra Gustafsson til Andersen. Derefter lod han blikket glide mere ubestemt ud over resten af forsamlingen.

- Eller måske en af Jer andre kan komme med et bud?

Tavsheden var håndgribelig.

Hulsted rejste sig og pegede henkastet på de papirer, som mod hans naturlige ordenssans lå spredt omkring på skrivebordet. Han skubbede stolen på plads og begyndte langsomt at gå rundt om bordet. Langvad sank en klump. (- Så for sæven!)

Hulsted startede blidt. Tegnet på, at den var gruelig gal.

- Jeg har gennemgået alle rapporter her til morgen - ...

De beskæmmede politifolk, bortset fra Steen, der som sædvanlig følte sig tilpas hævet over den slags platfodsarbejde, huskede bagefter kun udvalgte afsnit af Hulsteds nyeste version af "Dommedags-skideballen". De fik tørt på allesammen. De var alle klar over fadæsen.

Børge Bankekød gennemheglede sine folk i otte minutter. Mest for at få afløb for sin frustration over den kollektive bommert. Ingen havde afhørt buschaufføren. Andersens forsøg på at finde ham, var i første omgang faldet uheldigt ud. Siden var manden røget i baggrunden. Utilgiveligt!

Da uvejret havde lagt sig, satte politimesteren sig atter bag skrivebordet og så raden rundt.

- Er vi så enige om, at vi herefter ikke glemmer den slags, hm?

Svage nik plus et enkelt *hrm-hrm* fra Gustafsson var svarene. Hulsted samlede papirerne sammen, skubbede bunken til side og lagde sin notesblok foran sig. Nu til dagens arbejde.

***

Ågesen ankom til hans og Andersens kontor lidt i ni.

- Mor'n, Bent, sagde Andersen og holdt sin notesbog i vejret, så Ågesen kunne se hans notater, dog uden at kunne læse dem på den afstand.

- Se, Ågesen, hvad Fatter har betænkt os med, "smilede" Andersen. Han så selv på noterne. Rystede på hovedet og skævede sigende til sin kollega. - Du kan være lykkelig for, at du ikke var til stede. Jeg siger dig, den var slem.

Ågesen frygtede det værste, men han kunne snart ånde lettet op. Lidet kunne Andersen vide, hvor lykkelig Ågesen var for, at møgfaldet ikke havde drejet sig om hans frugtesløse løben omkring.

Derefter gik de i gang med at fordele den alenlange liste over opgaver, som Hulsted havde væltet ned over dem.

- Og den stud til Gustafsson, ved du, hvad han skal, hva? Kan du gætte, hvad han skal? pointerede Andersen i slet skjult misundelse og forargelse.

- Den heldige kartoffel skal ud på en lille hyggetur! Bare dalre ind til Hovedstaden, forstår du. "For at finde ud af *alt* om den unge Næsholm." - Hva' gi'r du? Mens vi andre skal løbe benene af os for at undersøge de mest tumbede ting! Andersen rystede arrigt på hovedet. - Som om vi ikke havde rigeligt at se til. Tag nu bare alle de sager her!

Andersen brugte tiden, mens de drak resten af morgenkaffen, til at udbrede sig om den stak udestående sager, som de traditionen tro var indstillet på at henlægge med tiden. Indbrud, lidt hærværk, fundet af et smuglerlager i et nedlagt øldepot og så videre. Lutter småting. Aldeles umulige at opklare, med mindre gerningsmændene ligefrem kom til at afsløre sig selv.

Ågesen kendte Andersens holdning til de sager, som altså til en afveksling kunne bruges som føde for en god, fortrolig omgang "hvor-har-vi-det-altså-pisse-strengt"-snak.

Til gengæld havde de en helt ny stak sager at tage sig af. Der var slet ikke tid til at sidde der og beklage tidernes og Hulsteds ondskab. De trak overtøjet på og begav sig ud i kulden. Var der sne på vej? Andersen så op mod de koksgrå skyer. - Det skulle fandeme da bare lige mangle! Nu har det ikke sneet siden den slat, vi fik i november. Men nu, hvor vi skal trave egnen tynd for at undersøge alle disse åndssvage detaljer, så skal det ikke undre mig, om vi får snestorm! Andersen trak kraven op om ørerne og spankulerede over til sin bil.

Ågesen, som blot havde nikked eller rystet på hovedet som svar på den andens vris, var heller ikke begejstret for udsigten til sne. Rent professionelt ville lidt sne måske ikke være at foragte. Så havde der måske været flere spor efter gerningsmændene til de to mord. Hvem ved? Hans bil var blevet kold igen indvendig. Han så på sit ur. Jo, bankerne var åbne.

Vorkøbings lille samling filialer af de store banker var hans første tjans. Måske en eller anden

kunne huske at have udbetalt en håndfuld nye sedler til den temmelig bemærkelsesværdige spritter. Bent Ågesen var glad for det job. Det lugtede behageligt af fredelige omgivelser og fornuftige mennesker. Ikke af farlige frøkener med skoldende dræbersmil!

Andersen, derimod, fortsatte sin indvendige, mavesure monolog, mens han styrede bilen ud af byen. Busselskabet havde oplyst ham om chauffør Bjarne Sørensen bopæl på vejen til Vestbyen, samt om den kendsgerning at samme Bjarne først mødte til tjeneste halv to. Der var tid nok til at fange ham hjemme.

***

Gustafsson parkerede sin bil på den aflange parkeringsplads langs skinnerne ved siden af stationen. Endnu ti minutter til afgang. Han løste billet og satte sig på bænken i den knap så kolde ventesal. Han overvejede en cerut. Droppede det igen. Måske han skulle sætte sig i en rygekupé. Når først han var i gang med - ...

(- ...!)

Gustafssons hjerte slog en kolbøtte. Alle hans overvejelser vedrørende rygning og forestående opgaver i København gled rask ud af hans opmærksomhed. Døren til ventesalen gik op og ... hvem trådte roligt hen til billetlugen og gjorde tegn til Annemette bag ruden?

Såmænd ingen anden end Gustafssons nye og dybt hemmelige kærlighed.

Solvej Ingelbrecht havde ikke kigget over mod ham, men når hun om et øjeblik - .... Gustafsson så sig desperat om efter en flugtvej.

Han hørte drejelugen snurre. Solvej fik sin billet plus byttepenge. Og nu ... nu ... *nu!* vendte hun sig og så direkte på ham.

Gustafsson følte sin manglende erfaring med kvinder bruse om ørerne. (- Hvad, hvordan, om, hvad nu, hvis - ... *hjælp!*) gjaldede det i ham. Fru Ingelbrecht gik langsomt hen mod bænken, mens hun stoppede sin billet ned i forlommen på den sorte håndtaske. Gustafsson kastede sig hovedkuls ud i forberedelserne til en tale, fuld af venlighed og hvad han ellers kunne finde frem til lejligheden. Han var pinligt klar over det prekære ved at skulle tale med en person, som var indblandet i den største og hedeste sag i mands minde, omend hun nok turde siges at være meget perifert indblandet.

Gustafsson kunne mærke de små hår i nakken dirre ved tanken om at skulle sidde eller stå ved siden af Solvej Ingelbrecht. En ny og ukendt - ...? lidelse? i hans nødvendigvis selvcentrerede tilværelse. Fornemmelsen fik rigelig næring ved mindet om den række små pussenussetanker, der var løbet som en svag understrøm i hans indre siden den foregående aften. Gustafsson havde gjort et tappert forsøg på at mane dem i jorden. (- Hrm! Ikke noget at tage alvorligt. En løjerlig og forbigående dille, ganske uden bund i realiteter, ikke!) Ikke noget, som kunne forandre noget i hans indgroede rutiner eller tankemåde.

Og nu dette!

Han følte sveden løbe koldt ned ad ryggen. Ingen ringe bedrift i den kulde. Fru Ingelbrecht kom over til bænken, nikkede afmålt til ham og satte sig på bænken med en lille bitte antydning af et smil på læberne. Smilet forsvandt øjeblikkeligt igen. Gustafsson turde ikke se på hende. Understrømmen var uden varsel forvandlet til en rivende, altnedbrydende syndflod. I et langt, skælvende øjeblik forestillede han sig de problemer, som alt for snart ville tårne sig op foran ham.

(- Hvad i alverden skal jeg gøre, når toget kommer) jamrede hans indre.

Lyden af advarselsklokken ved overskæringen kort før stationen, samt båndoptagerstemmen fra højtalerstanderen mellem de to rækker skinner: *Gå ikke over sporet. Der kommer tog. Gå ikke* - ... betød desværre, at der ikke var tid til at udtænke de mere sindrige handlinger.

Københavnertoget var på vej. Fru Ingelbrecht rejste sig og rettede frakken på plads bagpå. Gustafsson sank en gang til og stablede sig på benene. Som dirrede faretruende under ham.

Han nåede stakåndet at trække døren op, før den smukke kvinde kunne gribe i håndtaget. Endnu en antydning af smil til tak. Togstammen rullede op langs perronen. De blev stående afventende udenfor døren. Gustafsson overvejede, om han skulle løse alle sine problemer ved at gå op mod forenden af toget. Han ville få langt nemmere ved at koncentrere sig om sine opgaver i København, hvis han sad så langt væk fra denne foruroligende kvinde som overhovedet muligt. Alligevel var hans fødder som støbt ned i cementen tre meter ved siden af centrummet for hans livs mest tumultiske oplevelser.

I sidste øjeblik fik han en lys idé. (- Jeg overlader det til hende!)

Toget holdt næsten stille. Det var muligt at beregne cirka, hvor dørene ville være, når det standsede. Som ved en tilfældighed styrede Gustafsson sine skridt mod forenden af den vogn, som holdt ud for dem. (- Hvis hun så vælger den anden trappe, så - ...) Han ventede bævende, mens en ældre kvinde kravlede ned ad trinnene. Fru Ingelbrecht havde barmhjertigt søgt hen mod togvognens anden ende.

Gustafsson gik ind i vognens forreste kupé. Anden klasse. Ikke-ryger. Fire rækker dobbeltsæder med ryggen til hinanden. Tre pladser var optaget. Næste kupé var også for ikke-rygere, så han gennem glasset i mellemdøren. Hans udtalte fortsæt om at skære kraftigt ned på sine cerutter kunne lige så godt stå sin prøve. Ingen grund til at gå længere tilbage for at finde rygekupéen. Lige nu.

Han satte sig på hjørnesædet op mod næste kupé. Og pustede kraftigt ud. Hans åndsevner havde været på en hård opgave. De var fire mennesker i denne kupé. Næste afsnit af vognen var rigeligt forsynet med tomme pladser. Han behøvede altså ikke at frygte, at fru Ingelbrecht måtte gå gennem vognene for at finde et sæde. Når toget satte sig igang, kunne han vel lade som om, at han ikke var bevidst om hendes tilstedeværelse et eller andet sted bag ham. Han betragtede den lille stationsbygning. Ikke noget seværdigt dér. Han lagde mappen fra sig på sædet ved siden af. Han havde nogle papirer, han skulle læse igennem på turen. Gustafsson opdagede, at hans hånd var fast krammet sammen om håndtaget på mappen. Han koncentrerede sig. Løsnede finger for finger. Han ville få tid nok til at læse. Det kunne vente. Til han var faldet helt til ro. Togdørene smækkede i til ledsagelse af en skingrende trillelyd. Nu skulle de bare - ...

Mellemdøren gik op. Gustafsson greb fat i mappens håndtag igen. Alle hans flugtinstinkter trådte automatisk i kraft. Forgæves. Han var fanget!

Solvej Ingelbrecht satte sig på sædet overfor. Hun så ikke direkte på ham, før hun var vel på plads og havde løsnet de to øverste knapper i frakken. Gustafsson forsøgte sig med et venligt, uforpligtende tilbagesmil. (- Papirerne, for Satan. Lad mig få noget at gemme mig bag!)

Gustafsson indså, det ville blive hans livs længste togtur.

***

- Nå, men lad ham så komme op, for himlens skyld. Hulsted lagde telefonrøret på plads. Han havde afgjort ikke lyst til at tale med Amtsbladets stedlige reporter. På den anden side ville det give ham en kærkommen lejlighed til at mane de sidste rester af bandekrigsteorien i jorden.

Han blev siddende, mens Peter Fugl åbnede døren og skræppede sit, - God morgen, Politimester Hulsted. Det er venligt af Dem at tale med mig uden forudgående aftale.

De udvekslede et par høflighedsfraser. Trods de modstridende interesser med hensyn til baggrunden for voldelige begivenheder, kunne de nok behandle hinanden ordentligt. Hulsted havde forlængst vedtaget med sig selv, hvor lidt han ville lade gå videre til offentligheden.

Chokket kom med det samme.

Journalisten havde med et nådigt nik fået tilladelse til at tage noter. Peter så op fra sin lille sorte bog. Han lagde hovedet en anelse på sned i en perfekt imitation af en høne, som overvejer at pikke efter noget interessant på jorden. Han rømmede sig.

- Hrm, Politimester Hulsted, der er en ting, som jeg gerne vil have lov til at lægge ud med vedrørende Per Gubbertsens død.

Hulsted nøjedes med at betragte manden.

- Jeg er kommet til at tænke på, - ... hvordan skal jeg sige det? Er der noget i denne sag, som fastslår, at sagfører Sejrsens bil med sikkerhed blev stjålet? Jeg mener, - ...

- Ja, hvad mener De. Hulsted var rykket helt frem på stolen. Hans hænder foldede sig hårdt sammen i hans forsøg på at beherske sig.

- Ja, De må ikke tage det fortrydeligt op, hr. Hulsted. Jeg er sikker på, at politiet har gjort alt, hvad de kan for at - ...

- Ja, det kan jeg forsikre Dem om, at vi har.

- Men forstår De, Politimester. Peters nervøse bevægelser afslørede, at han godt vidste, han skulle træde varsomt. - Jeg ville blot spørge, om man har gjort nogle observationer, som ubetinget beviser, at sagførerens bil er blevet brudt op. De ved, mærker ved lås eller tænding, måske løse ledninger til at kortslutte tændingen og så videre. Det er trods alt en tysk kvalitetsbil. Ikke sådan at stjæle. Vel særligt ikke for en ung mand, som ikke ligefrem er kendt for sin tekniske snilde.

- Hvorfra ved De, at - ... Hulsted snappede munden i.

- Jeg har talt med radioforhandler Næsholm her til morgen. Han er ikke det mindste i tvivl om, at sønnen aldrig ville være i stand til at åbne en låst bildør, endsiige vide, hvordan han skulle køre bilen. Den unge mand har aldrig taget kørekort, men - ... det har man vel undersøgt?

- Hr. Peter Fugl, jeg er frygtelig ked af, at den detalje, at vi gerne vil tale med Leif Næsholm, er blevet misfortolket i retning af, at han er mistænkt for noget som helst.

- Jamen, er det ikke en kendsgerning, at han er stukket af fra to af deres folk? Peter havde en krilrende fornemmelse af at være tæt på noget saftigt.

- Vi er ikke bekendt med den unge Næsholms bevægelser siden i går eftermiddags, kom det afsluttende fra Hulsted.

Peter vovede endnu et forsøg. - Vil det sige, at der ikke er fundet mærker af vold på sagfører Sejrsens bil? Måske ville springet i samtaleemne overraske Hulsted til at fortale sig.

- Det hverken kan eller vil jeg kommentere lige nu. Hulsted så hvast på ham. - Har De flere spørgsmål, hr. Fugl?

- Ja, Peter så på sine noter, - ved man, om Per Gubbertsens kæreste eller forlovede, eller hvad man nu skal kalde det, muligvis har været sammen med andre mænd, mens - ... jeg mener, måske i tiden op til Soldatens hjemkomst. Jeg har hørt tale om, at hun er set sammen med sagfører Sejrsen ved et par lejligheder.

Hulsted var stum af forbavselse. Hvad dølen gik det her ud på? Sad den indskrumpne grossenolk og forsøgte at indblande egnens mægtigste person i dette modbydelige, men ellers ordinære kærlighedsdrama? Aldrig havde han hørt magen! Hvorfor Fanden spurgte det usle pjok pludselig om alt dette? Intet pegede i retning af, at sagføreren var indblandet. Der måtte ligge noget bag. Han sagde med monoton stemme,

- Er De rar at forklare Dem nærmere, hr. Fugl.

- Jeg har modtaget fortrolige oplysninger om, at der kan være en sammenhæng mellem det, at sagfører Sejrsen muligvis har været Line Ingelbrechts elsker, og så den kendsgerning, at sagføreren ejer en række grunde og ejendomme udenfor byen, heriblandt Snabelens hus, samt at han ved et salg af disse grunde til en af de store, landsdækkende supermarkedskæder, vil kunne påregne - ...

- Ud.

Peter så op fra notesblokken.

- Jeg gentager det ikke, *hr.* Fugl. Hulsted sad med begge hænder presset fast ned mod bordpladen.

Peter kunne formelig se selvbeherskelsen stråle ud fra politimesteren. (- Jeg har sgu ramt noget! Hvorfor reagerer han ellers så kraftigt?) - Har De nogle kommentarer til - ...

Hulsted rejste sig i én bevægelse. Stolen bankede ind i vindueskarmen bag ham. Hans arm fløj fremad. Peter dukkede sig instinktivt. Ville manden ligefrem slå ham?

- *Så er det ud!*

Peter rejste sig, krabbede sidelæns hen mod døren, væk fra den strittende pegefing. Et sidste spørgsmål var på vej mod hans læber. Hulsteds ansigtsudtryk standsede det, før det nåede længere. Peter åbnede døren og skyndte sig ud.

Da han passerede skranken, hvor overbetjent Madsen så alle andre steder hen end på den lille journalist, kunne Peter ikke dy sig for at smile varmt for sig selv. Overstadig over sin tilsyneladende succes, skubbede han svingdøren op mod forhallen og nærmest råbte,

- Ja, men så må man jo selv finde ud af, hvad der går i svang her i vor herlige by!

Madsen rystede på hovedet. Han brød sig ikke om den slatne spirrevip og hans rodede facon.

Peter satte Folkevognen i gear og kørte ud fra politistationen. Han skulle ikke så langt. Han måtte have nogle flere facts om sagføreren jordhandler. Uanset, hvad Hulsted vidste eller ikke vidste om Savskærer Savesen, var Peter sikker på, at hans næse var nede i det rette spor. Måske lå der endnu mere bag. De store i samfundet har jo en tendens til at dække over hinanden, ikke. Tit med et gensidigt, fordelagtigt udbytte.

- Endelig noget, som kan rive op i denneher dødssyge by, jublede han.

Mon ikke det ville være nok at mumle lidt om "agtindsigt" og "offentlighed i forvaltningen" for at få adgang til alle papirer vedrørende ejerskab og salg af grunde omkring Snabelens hus ved Skovstien? Han trillede over pladsen foran Rådhuset, parkerede bilen og nærmest hoppede op af den brede stentrappe. Han *vidste* nu, at den ukendte stemme i telefonen havde kastet nogle kødfulde og saftige ben til ham. Selvom Hulsted ikke havde sagt noget

afgørende. Politimesteren havde tydeligvis været overrasket over det betydningsfulde i de manglende tegn på indbrud på sagfører Sejrsens dyrebare Mercedes!

Fløjtende sin nye kendingsmelodi studerede han oversigtstavlen.

- Jordkontoret. Stuen til venstre, rum 12 og 13. Glimrende. Og så til næste omgang!

***

Solvej kunne hverken høre dunkene fra hjulene eller den højt pivende lyd, som kom et sted ude fra den forreste vogndør. Hun kunne heller ikke høre politimandens ofte tunge åndedrag, hvilket Gustafsson flere gange var glad for at tænke på. Hun kunne mærke togets fart og de svage ryk forårsaget af skinnesammenføjningerne. Solvej var gennem sit liv vænnet til at registrere omgivelserne med sit syn, sin lugtesans og det, hendes krop kunne føle. Hun noterede sig straks to væsentlige forandringer ved den kraftige politimand: hans tøj stank ikke af gammel sved og cerutrøg, og hans manerer var i den grad gennemgået en forvandling til det bedre. Måske manden skulle til et eller andet familiemæssigt, eller noget officielt, siden han så tydeligt havde gjort sig store anstrengelser for at være mere præsentabel. Ved hans besøg om søndagen, havde han ærligt talt ikke vakt andet end mild afsky i hende.

Hun vidste godt, hvorfor hun var fortsat fremad i toget og havde sat sig overfor ham i stedet for at blive i den forrige kupé. Dels var han altså ikke direkte ulækker i sin fremtoning, dels var hun faktisk glad for at være omend kun i indirekte nærhed af et menneske, hun kendte en lille smule til. Selv en mand, som var ansat til at grave og bore i det smuds, hendes datter var indblandet i.

Alt var at foretrække frem for totalt fremmede. Solvej havde aldrig været så alene. Havde aldrig følt sig så forladt. Uden noget at gå efter. Hendes tur til København var en uundgåelig følge af hendes beslutning om at bede datteren forlade hjemmet. Samfundet havde regler for, hvad der ville ske, når hun en dag forlod dette liv. Dem kunne hun ikke ændre på. Men hun kunne sørge for at andre og langt mere trængende ville få gavn af hendes opsparede midler til den tid. Kort sagt, Solvej var på vej til sin advokat, hvis kontor lå i København, for at sikre sig, at Line kun ville få det, som arveloven foreskrev. Hun var vant til at lade handling følge ord. Selv i så dybt personlige spørgsmål. Advokaten, en gammel bekendt af hendes fars familie, ville forhåbentlig modtage hende uden aftale.

Turen var ikke fysisk ubehagelig. Kun lang og pinefuld. Hver kilometer, som svandt under de bankende hjul, var for hende at ligne med den afstand, hun var nødt til at lægge til Line, hvis hun skulle bevare sin fornuft. Hun så på betjenten, som (- med lidt vel store armbevægelser?) fra tid til anden baksede omkring med en stak papirer og papmapper. Forandringen var tydelig. Solvej brugte ikke mange sekunder på at forestille sig, hvilke begivenheder i mandens liv, som kunne frembringe så store, positive resultater i hans udseende på så kort tid. Hun var alt for langt nede i kælderens til at ænse andet end erindringen om Lines besynderlige opførsel i de seneste uger.

En opførsel, som nu var ved at blive direkte faretruende for hendes omgivelser. Solvej ville ønske, der var noget, hun kunne gøre for at standse datteren. Hun havde tvunget den unge mand til at lytte ved lemmen. Hvad Line havde talt om i telefonen, anede hun ikke. Hun behøvede kun at huske Leifs ansigt. Det havde fortalt hende tilstrækkeligt.

Nok til, at hendes beslutning stod endnu mere fast. Line måtte væk. Ud af Solvejs liv.

***

(- Ikke en ridse! Fandens osse!)

Steen Madsgård havde indrømmet, at han nok var sprunget lidt for let over lige præcis det emne. Svaret var: Desværre! Ikke en utidig skramme omkring såvel dørlåsene som tændingen. Sagførerens Mercedes havde ikke andre skavanker end bule i frontpartiet, hvor den havde ramt Soldaten.

Hulsted kostede den nu lidt mindre selvsikre Steen ud igen.

Politimesteren prusted fortabt. Var der overhovedet noget, han kunne føle sig sikker på! Han var ikke til sinds at lade journalistens syge fantasi lede ham væk fra sagens kendsgerninger. Han havde ingen grund til at tage specielle hensyn til sagføreren. Hulsted var et af de få mennesker, som var bekendt med en sag, nu femogtyve år gammel, hvor sagføreren havde besvangret en gift kvinde i byen. Sejrsen havde nægtet ethvert ansvar for barnet. Kun Hulsteds stærkt uautoriserede trusler om at afsløre hele affæren, havde forhindret en familietragedie. Sagføreren blev tvunget til at trække i tråde, Hulsted vidste, han måtte have og kvinden blev sendt til Rigshospitalet i København for at få en abort, dengang en sjældent forekommende affære. Kvindens mand anede til dato intet om det virkelige formål med sin kones "besøg hos en syg tante i Hillerød".

Rent privat havde Hulsted holdt mere end et godt øje til Sejrsen siden da. Bortset fra mandens arrogante opførsel, var der ikke flere beskidte affærer at hæfte på ham. Hulsted var ingen ørn til de mere kringledede pengesager. Han måtte nøjes med sine diskrete forespørgsler hos kollegerne rundt om på Sjælland. Sejrsen var ikke kendt for sin blødsødenhed, det skulle guderne vide. Forretningsmæssigt var han en hård negl, som forstod at holde sin sti tilstrækkeligt ren til at undgå nærmere undersøgelser. Hverken skatte- eller toldvæsenet havde afsløret noget fordækt ved mandens mange transaktioner. Sagfører Sejrsen var aldrig blevet anklaget for værre ting end overskridelse af fartbegrænsningen.

Det ville ikke overraske Hulsted, hvis sagføreren foretog sig ting i dølgsmål. Men ligefrem at påstå, at han var involveret i mordene på Snabelen og Soldaten, var lovligt langt ude. Selv ikke efter sin bedste overbevisning kunne han se sagføreren rode sig ind i en sag, som omfattede byens småkriminelle elementer, unge kvinder med blakket omdømme. Og mord. Det ville stemme utroligt dårligt med hans opfattelse af manden.

Journalisten måtte virkelig være desperat for at få en nyhed, når han kunne bringe så sindssyge ideer til torvs.

(- Gud give, at han ikke spreder den slags rygter i byen) sukkede politimesteren. Han stod ved vinduet og så ud over Rådhusstorvet uden at fokusere på noget.

(- Godt nok er manden en tølper. Men morder - ...?)

Hulsted ville ønske, de snart fandt den unge Næsholm. Han måtte for pokker da kunne give dem svar på bare en del af de mange, ubesvarede spørgsmål.

***

- Kan du måske finde hoved eller hale på den historie? spurgte Leif for fjerde gang den formiddag.

Charlie rystede på hovedet. Hun kunne ikke længere overskue nogetsomhelst. Hun hørte, hvad han fortalte, men det sagde hende ikke noget. For intet af det kunne passe. Leif fortalte bare en historie. Noget han greb ud af den blå luft for at - at - ... et blik på hans trætte og opgivende ansigt modsagde hendes naive argumenter alt for effektivt. Man kunne ikke se på ham, at han havde sovet næsten ti timer uden at røre sig. Da Charlie kom tilbage fra børnehaven og låste sig ind i stuen for at ringe til dels sin chef, dels sine forældre, lå Leif i præcis samme stilling som aftenen før.

Hun havde ingen problemer med at tage fri et par dage. Hendes chef, en herlig, forvirrende og ofte utilregnelig overlevende hippie fra de flippede tressere, var helt med på ideen uden at stille spørgsmål. Hendes mor var det modsatte. Det krævede en lang, trættende snak at få hende til at hente Nikolas om eftermiddagen og passe ham. Indtil videre til næste dag. At lokke hende til at hente Nikolas var ikke svært. At opfinde grunden til, at Charlie bad hende gøre det, kostede derimod blod, sved og næsten tårer.

Leif vågnede, mens hun talte med sin mor i telefonen. Han blev liggende og så tomt frem for sig, mens hun afsluttede samtalen. Charlie opdagede hans åbne øjne. Hun trådte usikkert hen til sofaen og satte sig på armlænet ved hans fødder.

- Sovet godt?

- Tror jeg nok. Stemmen sagde noget andet.

- Jeg laver lige kaffe, ikke. Hun sendte ham et lille smil og gik ud i køkkenet.

De snakkede kun småsnak, mens de drak den første kop. Tynd, uærlig og lettere uudholdelig småsnak. Luksuriøs, forfinet og diplomatisk salonkonversation i forhold til det, som fulgte.

Leif havde fået udfyldt enkelte huller i sine egne oplevelser, mens han lyttede til betjentens snak med hans mor. Ganske få huller. Skønt han og Charlie efterhånden fik gennemgået både rygterne og det, Leif kendte til, var der hverken hoved eller hale på misøren. Efter to kander kaffe og nogle stykker franskbrød var de lige vidt. Bortset fra, at Charlie havde fået et kort indblik i ting, som hun stadig ikke ville acceptere. Det, Leif fortalte, var ikke sandt!

Charlies problem var, at han fortalte det hele. Med meget få omsvøb. Hvordan kunne hun tro på ham? Bare fordi hun tilfældigvis vidste, at han ikke var i nærheden af gerningsstedet, da det ene mord blev begået! Var det grund nok til at tro på resten af hans vanvittige historie?

Leifs øjne fortalte hende, at hun måtte tro ham.

Hun vidste nu, at Leif skulle have skylden for Soldatens død. Måske kun for at Line kunne slippe af med dem begge i ét hug. Muligvis på foranledning af Lines magtfulde elsker, som hun altså kunne bestille et mord hos. Havde hun også bestilt mordet på Per? Sætningerne lød absurde i Charlies køkken. Skøjtede uvelkomment frem og tilbage over det lille spisebord, hvor hun ellers pjankede og skændtes med Nikolas. Hun havde ikke brug for disse ord og sætninger. Ikke i hendes hjem. Alligevel var de nødt til at sige dem. For at finde en udvej. For at finde en metode til at overbevise politiet om Leifs uskyld. Hvordan kunne de gøre det uden at bringe resten af historien for dagens lys? Hvordan kunne de forestille sig, at nogen ville tro på Leifs uskyld, når beviserne var af en så gennemgribende usandsynlig karakter? Ja, slet ikke var beviser.

Det blev en lang dag. De snakkede ikke hele tiden. Charlie var flere gange nødt til at vandre hvileløst frem og tilbage i lejligheden for at få styr på sine tanker. Leif sad for det meste og stirrede tomt ned i bordet eller kaffekoppen.

De havde ikke mange alternativer.

Leif påstod hårdnakket, at han ikke var sulten. Charlie dækkede alligevel et let frokostbord og nærmest tvang ham til at spise et par stykker rugbrød. Sandt at sige var hun selv ved at kløjs i sine egne madder.

Ingen af dem kunne kapere mere. De enedes om tage en længere pause. Eftersom ingen ville mistænke Charlie for at huse byens berømte flygtning, blev løsningen, at hun gik sig en lang tur, mens Leif måtte nøjes med fjernsynet eller en bog ... eller sine negle. Hvis det var muligt, burde han forsøge at tænke på noget andet. Om så bare i ti sekunder ad gangen.

Charlie tog overtøjet på. Hun stod et øjeblik ved siden af Leif, som ikke havde flyttet sig fra sin plads ved køkkenbordet bortset fra to besøg på det lille hus. Hun så ned på hans hænder. Venstre tommelfinger og langemand pillede uophørligt ved en neglerod på højre hånds pegefinger. Trak, skrabe og glattede ud. De samme tre bevægelser igen og igen. Hun lagde varsomt sin ene hånd over begge hans. Bevægelsen standsede modstræbende. Leif så op på hende.

- Jeg går nu, hviskede hun. - Pas godt på dig selv imens, ikke? Hun bøjede sig ned og gav ham et let kys på kinden. Leif rørte sig ikke. Hun gav slip på hans hænder. Inden hun nåede døren, var fingrene i gang igen. Hun lukkede sig ud af lejligheden. Standsede eftertænksomt med hånden på dørhåndtaget. Så førte hun langsomt sin ubehandskede venstre hånd op til læberne, hvor hun stadig havde følelsen af Leifs ru, ubarberede kind. Hånden sank nedad igen uden at have rørt munden.

Den prikkende følelse i læberne fortog sig, mens hun steg ned ad trappen.

Hun standsede forundret indenfor gadedøren og stirrede gennem glasset. (- Hvad var nu det?) Et lille vemodigt smil dukkede op. - Nu bliver Nikolas da slet ikke til at styre, mumlede hun, mens hun trak tørklædet op over sit hår. - Til gengæld bliver det nok ikke nogen lang spadseretur. Ikke i dét vejr.

Hun åbnede døren og begav sig ud i det efterhånden sjældne syn af store, hvide sneflager, som blødt og vådt landede på alt, man kunne få øje på.

***

Leif *kunne* ikke tænke på noget andet.

Han rejste sig. Hvor længe, Charlie havde været væk, anede han ikke. Det var stadig lyst udenfor. Han stirrede ud af køkkenvinduet. Så på snevejret uden at fatte forandringen. Han gik en runde i lejligheden. Gik en runde til. Studerede "Bamse"-plakaten i Nikolas' værelse, vippede distraet op og ned med grabben på drengens legetøjstraktor. Tog en børnebog og syntes, den mindede ham om noget. Klart. Han havde selv elsket den bog som dreng. Visse ting var evige på deres egen facon. Uanset, hvor trivielle man fandt dem. Selv den kedeligste kendsgerning var ny og spændende for de næste generationer. Hvor han dog ønskede, han bare var en lille dreng, som kun havde grund til at glæde sig over alting. Som levede i nuet, fra minut til minut. Uden at tænke på den næste dag. Uden at vide, at der strakte sig lange og deprimerende år foran én. År med glæder og sorger. Med succes'er og nederlag. Blot en skam at sorgerne altid talte tifold tungere i ens hukommelse end glæderne.

Børn spekulerer ikke på den slags. De ler og græder med en gigantisk plydsbjørn i fjernsynet. De går ikke omkring og tænker på næste gang, de kan ligge i en seng ved siden af en mindre plydsbamse og - ...

Leif gik en runde mere.

Han havde da tænkt på en lillebitte smule andet. Havde han ikke?

***

Dødvandet bredte sig ubønhørligt over sagen hele mandagen. Hulsted blev mere og mere urolig og irriteret. Han trængte til at komme ud og røre sig. Snevejret lagde en kedelig dæmper på det ønske.

Hans folk rapporterede tilbage med intet- eller meget lidt sigende oplysninger. Chaufføren på fredagens sidste bus påstod, at han var kørt fra stationen fire minutter efter togets ankomst. Ingen passagerer. Han havde ikke set nogen på landevejen. Ågesens turné til seks bankfilialer gav lige så lidt. Et par af bankfolkene påstod, de slet ikke kendte Snabelen, men alle var sikre på én ting. De havde ikke udbetalt en stak hundredkronesedler til en ældre spritter i stor snavset frakke med en Smiley på reversen. Politigårdens pressetjeneste havde sørget for, at Leif Næsholms billede og efterlysning kom i de landsdækkende aviser. Som muligt vidne til en trafikulykke. Dette afstedkom de forventede opringninger. Fire ialt for at være præcis. Hulsted bad Andersen ringe rundt til de respektive politikredse. De fire meldinger kom fra hver sin ende af landet. Ingen af dem gav noget.

Nitte på nitte.

Hulsted foretog selv en enkelt opringning til kommunaldirektøren. De kendte hinanden fra Rotary. Uden at være perlevenner. De kunne naturligvis ikke undgå at tale om byens varmeste emne. Hulsted var lige så selvfølgelig ikke i stand til at sige mere end allerede offentliggjort. Derimod fik han drejet samtalen over på en af kommunens ansatte: kontorchef Frank Rodenstock. Lederen af vand- og kloakafdelingen havde ingen pletter på sine officielle papirer. Kommunaldirektøren kendte ikke så forfærdeligt meget til manden personligt. Og dog. Han havde ikke kunnet undgå at notere sig en vis afstandtagen fra Rodenstocks kollegers side. Særligt til den årlige julefrokost. Kommunaldirektøren slog en lille medlem-til-medlem-latter op. - Forstår du, det var sgu bemærkelsesværdigt, som der hele tiden var to ledige stole omkring ham hele aftenen. Selv ud på de små timer, hvor de sidste, udholdende nok plejer at sidde ... *rigtigt* tæt, ikke sandt, hø-hø! Men hør lige en gang. Hvor var det nu ... jo, her. Den gode Frank har lagt sig syg et par dage. Ja, her står ikke hvorfor. Men han er her altså ikke i dag.

- Nåh, men jeg ville såmænd heller ikke tale med ham. Sig mig, Jørgen, vi ses vel til jagten på søndag? Hulsted skyndte sig at føre samtalen væk fra kontorchefen. De hyggesludrede fem minutter mere og sluttede samtalen.

(- Hm, Rodenstock er ikke populær blandt sine kolleger. Hvad laver han så hos frøken Ingelbrecht. En af byens *mest* populære kvinder?)

Politimesteren kiggede ud på sneen. Der lå allerede et fint pudret tæppe over parkeringspladsen. Træernes grene var ligeledes ved at blive forvandlet til det smukkeste, snehvide filigran. Synet fyldte ham altid med forundring. Se, hvor nemt og hurtigt naturen skiftede ansigt. Fra minut til minut. Snart kedelige gråbrune stammer med strittende grene. Snart et betagende skue, som ingen scenograf kunne gøre efter. Hver lille ubetydelig

grenstump blev dækket. Naturen arbejdede langsomt men uhyre grundigt. Hulsted havde i de senere år fået nemmere og nemmere ved at tro, at det måtte være noget eller nogen, som styrede al denne flid og orden. (- Kanske man ligefrem bliver religiøs på sine gamle dage) tænkte han uden humor. Han vendte sig fra det imponerende syn og satte sig ved skrivebordet. (- Så kunne det måske være, at man kunne få lidt himmelsk assistance til at gennemskue det her rod!) Efter denne let kætterske tanke spildte han endnu et par minutter med at bladre omkring i rapporterne. - Nu er det nok. Madsen har forhåbentlig noget frisk kaffe på kanden!

Hulsted trampede ud af sit kontor. Han trængte til at beskæftige sig med noget andet.

***

De cornflakes-store snefug forvandlede Charlies tørklæde til en våd klud på rekordtid. Dum idé med den gåtur. På Hovedgaden var der ikke mange markiser at krybe i læ under. Hun så på de få andre, som vovede sig ud i det overraskende vejr. De færreste var direkte beskyttet mod væden fra den klaskende sne. Man småløb med dukkede hoveder. Ventede håbefuldt i en døråbning for så alligevel at begive sig ud i moradset. Bilerne havde allerede forvandlet sneen på kørebanen til lange striber af gråt sja. Charlie var glad for sine støvler. Andre, mindre betænksomme borgere, konstaterede bedrøvet, at modetøj og -sko ikke var den bedste påklædning i den danske vinter.

Hvor kunne hun komme i tørvejr? Hun kunne for eksempel gå ind på grillbaren. Hun var ikke sulten. En kop varm chokolade ville gøre godt. Hun hev tørklædet af, bestilte, fik sin kop og satte sig over til det ene af to borde, som var opstillet forrest i grillbarens rummelige lokale.

Hun havde frit udsyn over en stor del af Hovedgaden. Trafikken var sparsom. Ikke kun på grund af vejret. Charlie, som var barnefødt i Vorkøbing, greb chancen for at tænke på noget andet. Emnet var måske ikke det mest spændende, normalt ret deprimerende, faktisk, men lige nu og her sprudlende morsom underholdning i forhold til Leifs - ...? fantasier!

Vorkøbing, tidligere en driftig provinsby med mange mellemstore, kvalitetsbevidste virksomheder, var ved at sygne hen. De unge flyttede til København og Århus. Gadebilledet bestod af pensionister samt enkelte erhvervsaktive, mest chauffører på de biler, som bragte varer til forretningerne. Først senere på eftermiddagen ville de unge dukke op, mest elever fra omegnens efterskoler. Ikke byens egne børn.

Hovedgadens bygninger bar præg af nedgangen. Fra grillbaren kunne hun se to forretninger med tomme, streamertilklitrede vinduer. "OPHØRSUDSALG" "ALT SKAL VÆK" "-20-30-40-50%" forkyndte lasede papirstrimler i skrigende gule og orange farver.

De tre supermarkeder, som strategisk lå i hvert sit afsnit af gaden, overlevede. De fleste købmandsbutikker og bagere samt alle byens ismejerier havde ikke overlevet. Charlie savnede synet af smørdritlen hos gamle fru Olsen, selvom lugten i den hvidkalede forretning nok havde været lidt sur. Lugten af ost og mælk og ikke mindst spegesild i åbne kasser på disken. Det havde været sådan en rar fornemmelse at stå der og se på alt det spændende, mens fru Olsen stavede sig igennem Charlies mors seddel. "Et halvt pund smør ... to liter sød ... skal du virkelig slæbe alt det, lille Lotte-pige? Så skal du sandelig også ha' et stykke kandis!"

Nu var livet koncentreret om datomærkningen på de kedelige papkartoner, grå for skummetmælk, blå for sødmælk. (- Tænk en katastrofe, den dag de bytter om på farverne!) filosoferede hun med et lille smil.

Chokoladen varmede hende. Frakken føltes pludselig for klodset. Hun åbnede den foran. Skulle hun tage en kop til? Hun havde ikke travlt. Og ingen lyst til at vende tilbage til sin lejlighed. Hvor vanviddet herskede. Rygraden reagerede prompte. Tanken om Leifs historie gav hende kuldegysninger.

(- Kan vi overhovedet gøre noget? Vil det ikke være bedst, hvis han melder sig og står pinen igennem? De skal vel for pokker da *bevise*, at han har gjort det!)

Hendes blik fulgte to biler, som langsomt trillede gennem snefnuggene. Den forreste holdt ind til fortovet. Nu så hun, at den anden bil var en patruljevogn. Endnu et kuldegys. Kom den som svar på hendes tanker?

(- Eller - ...?)

Charlie tænkte tilbage. Hvad var det, hun havde set forleden dag i sådan en bil?

(- Maria! Som politibetjent - ... nej, drop det. Det er otte år siden, vi forlod skolen. Kendte jeg hende overhovedet den gang?)

Hun nåede ikke at se, om Marias karakteristiske røde manke befandt sig i den passerende vogn. Men tanken var opstået og ville ikke slippe hende. Krævede derimod en grundigere behandling.

Charlie bestilte en kop chokolade mere.

***

Gustafsson vidste ikke, hvilket ben han skulle stå på. Alt var bare gået *så* godt! Ikke hans politiarbejde. Det var gået sådan la-la. Ikke meget at ringe hjem til Hulsted om.

Men - ...

Han kunne stadig ikke forstå det. Det var altsammen kommet så naturligt. Uden at han behøvede at være nervøs eller ryste på hænderne.

Togturen til København varede en time og tyve minutter. Den første halve time havde han og Solvej siddet hensunken i deres egne tanker. Kontrollørens korte visit var foregået uden problemer. Og Gustafsson havde fået et glimt af hendes billet. Oplysningen var ikke overraskende. Skønt den reddede dagen for Gustafsson. Kort efter Ringsted havde han pakket sine papirer sammen og sad nu blot og kiggede (mest!) ud på landskabet. Solvej havde på intet tidspunkt taget øjnene væk fra vinduet. Hun havde knappet frakken helt op men beholdt den på. Hænderne lå roligt i hendes skød. Var det ikke for hendes sørgmodige blik, kunne man tage hende for en dame med orden i økonomien og fred i sindet, som var på vej til Hovedstaden for at handle lidt i de kendte stormagasiner.

Gustafsson greb sig i at sidde og stirre vedholdende på hendes ansigt. Han drejede hovedet og så ud på træerne og buskene, som susede forbi.

Solvej nøs.

Gustafsson drejede hovedet tilbage. Hun holdt hånden klar foran sit ansigt. Det næste nys kom ikke.

- Prosit. Gustafsson sagde det med tydelige mundbevægelser. Uden at vide det, skød han mundvigene opad til et muntert smil.

Solvej nikkede. Et ganske lille nik. Hun sænkede hånden.

Gustafsson smilede stadig. Nikkede tilbage.

De så begge væk igen. Ud gennem vinduet. Gustafsson trak sin notesbog frem fra inderlommen. Ud ad øjenkrogen så han til sin store overraskelse, at Solvej *også* tog en notesbog op af sin taske. Han skottede til hende, mens hun hev en lille guldpenn frem fra ryggen af notesbogen, slog op på en tom side og skrev. Gustafsson fik travlt med at stirre intenst på sine egne kragetæer. Hans hjerte galopperede. Solvej rakte sin frie hånd frem og prikkede ham ganske svagt på knæet. Gustafsson så på hende. Hun holdt sin notesbog op. Han brugte en gruelig masse tid på at indse, at det var meningen, at han skulle læse det, hun havde skrevet.

"Kbh?"

Han nikkede. Så eftertænksomt på hende og løftede sin egen notesbog op. Solvej rakte igen hånden frem. Denne gang lagde hun den blidt over hans højre hånd og standsede pennen. Hun rystede på hovedet. Pegede på sine læber og nikkede.

- Åh, jeg behøver ikke - ...?

Solvej rystede kort på hovedet.

- øh ... ja, jeg skal også til København. Rødmen, som hang truende lige under flippen på hans skjorte, nåede mirakuløst ikke op i kinderne. - Ja, jeg er sendt afsted på en lille opgave. Ren rutine, i virkeligheden.

Solvej skrev igen. "varer d længe".

Gustafsson lærte straks hendes grammatiske smutveje. Han trak på skuldrene. - Et par timer vil jeg tro. Men sig mig, fru Ingelbrecht. De skulle vel ikke - jeg mener, med mindre de selv er optaget hele dagen - så - ...

Hun rystede på hovedet.

Gustafsson tænkte, så det knagede. Talte han for hurtigt? Hans pludseligt opståede gode idé virkede lige så pludseligt igen tåbelig og uoverlagt.

- ... øh, jeg ... (- *tal kort og præcist, klovn, hun har svært nok ved at tyde det, som det er*) - Siden vi nu begge skal til storstaden - ville De så gøre mig den store glæde at spise frokost sammen med mig - klokken halv to, for eksempel. (- Sådan. Så har jeg gjort det. Også i nældeerne måske?)

Solvej så mildt forbavset på ham. Derpå vendte hun blikket ud mod det forbifarende landskab. Hendes øjne flakkede ikke reflektivt fra side til side, som han ofte havde set det hos togpassagerer. Måske så hun slet ikke på husene og træerne derude? Hans hjerte sank ned i maven med et drøn. Solvej drejede hovedet tilbage. Øjnene fik gradvist fokus. De endte med at hvile på ham igen. Uudgrundeligt.

Hun nikkede.

Gustafsson sad uden at røre en muskel. Beskederne sivede uendeligt langsomt gennem hans hjerne. (- Hun nikker. Det ... betyder ... at ...?)

Hun skrev igen i lommebogen. "betaler selv - ok?"

En eller anden (ham selv?) sagde, - Næ, fru Ingelbrecht. Ikke tale om. Skal vi ikke være rigtigt uartige og lade staten betale, hva'? Bare denne ene gang?

Solvej så strengt på ham, løftede en pegefinger og vrikkede den frem og tilbage. Han skulle lige til at løfte hænderne som undskyldning, da hånden ændrede form. Et lille, men ganske anderledes smil viste, at den løftede pegefinger ikke var ment så slemt. Det runde "o" mellem tommel- og pegefinger slog det endeligt fast.

Gustafsson rykkede tilbage i sædet og så på hende med hævede bryn. - Jamen, så ... så siger vi det. (- Hold da kæft. Hun siger ja! *Hun siger sgu - JA!*)

De fastholdt blikket i to sekunder. Så brød smilene frem som på tælling. Solvejs første ægte smil i lang, lang tid. Gustafsson kunne mærke forandringen, som havde hun leet højt.

Derefter gik det som ål i gelé. Før de vidste af det, længe før Gustafsson brød sig om det, samlede de deres ting sammen, knappede frakkerne og fulgtes op ad perronen. I den enorme forhal var det en stor fordel, at de allerede havde aftalt, hvor de ville mødes til frokost. Larmen var øredøvende. For ham, i det mindste. De fandt en ledig mønttelefon. Gustafsson ringede til Solvejs advokat og kunne bagefter fortælle hende, at hun skulle være velkommen med det samme. Solvej gav ham et lille klem på overarmen til tak.

De fandt ud til pladsen mellem Hovedbanegården og Tivoli. Taxierne holdt i fire rækker. Solvej rystede på hovedet. Hun ville gå det korte stykke til advokatens kontor. Han så spørgende på hende og pegede endnu en gang mod hyrevognene. "Nej, helt bestemt" sagde hendes hovedrysten. Hun smilede til ham. Gav ham igen et klem på overarmen, nikkede til farvel og drejede uden hast om på hælen og begyndte at sno sig ind og ud gennem den stadige strøm af mennesker, som færdedes ved banegårdens mest travle indgang. Han så længe efter hende. Skikkelsen blev sværere og sværere at få øje på i mængden. Så vågnede han. Hele kroppen skulle lige rystes på plads. Han trådte ned af stentrappen, rakte en hånd i vejret mod den forreste taxi og råbte,

- Hørhusvej Politistation. I en fart, min gode mand.

Chaufføren, tydeligvis indvandrer, sagde på perfekt dansk, - Ja, så gerne. Lukkede døren efter ham og svingede kort efter professionelt ud i trafikken. Gustafsson var i gode hænder. Blot en skam, der ikke var motorvej til Amager direkte fra Hovedbanegården. Det kunne ikke gå hurtigt nok med at finde ud af "alt" om Leif Næsholm og hans daglige færden på Amagerkollegiet.

Selv gennem Gustafssons tykke frakke havde de to små klem følt, som rørte hun direkte ved hans nøgne hud. Eller var det bare ham, der var ved at blive underlig?

Det fjogede smil, som chaufføren så i bakspejlet, kunne godt tyde på det.

***

Søren og Henrik spillede billard. De var alene i Grand Hotels krostue. Enkelte forretningsfolk stak snuden indenfor for at få dagens obligatoriske tre håndmadder med en pilsner til. Derudover var der ikke megen søgning til stedet mandag eftermiddag.

Hvert kvarter rundede Stumpen vinduet i lokalet ved siden af for at tjekke, om den mørkerøde stationcar stadig holdt på sin plads. Det gjorde den. Tilbage til endnu et slag skomager. Eftermiddagen sneglede sig afsted. Mere end én gang måtte han bekæmpe lysten til at vade direkte op på støderens kontor og stikke ham deres rimelige krav. Bedst at vente. (- Bare det for Satan og Helvede ikke tog så lang tid!) Stumpen var træt af at spille billard. Ikke kun fordi han tabte hele tiden.

- Kom Søren, vi skrider. Tumben så forundret op fra sin lænende stilling ind over billardbordet.

- Åh, jeg skal bare lige ha' denneher i hul, Henrik.

- Kom nu, din ged. Vi kører en tur. Stumpen havde allerede jakken på. Det sneede ad Helvede til. Bilen holdt lige foran hotellet. Han ville da skide på, at den ikke pyntede i

landskabet. Hvilket han tit havde fortalt Krofatter. Tumben kom løbende om til passagersiden. Henrik lod hånden hvile på tændingsnøglen. Tumben kiggede på ham.

- Skal vi ikke køre, Henrik?

- Jo, lige om lidt. Stumpens blik var fastnaglet til Sejrsens kones bil. - Hvornår kommer den idiot ud? Klokken er over fem. Han skal vel for Helvede ikke arbejde hele natten, vel?

Det vidste Tumben ikke noget om. Han holdt sin mund og gik over til at kigge på det lille udhængsskab med Grand Hotels spisekort. Han kunne ikke læse de små bogstaver. Afstanden, en lang bræmme kondensvand på glasset samt hans stærkt begrænsede ordforråd forenedes i skøn harmoni. Han kunne godt lide de flotte, snørklede guldbogstaver.

Stumpen startede motoren. - Vi tager en runde.

- Hvorhen, Henrik.

- Bare rundt omkring, ikke. Det var svært ikke at vrisse. Stumpen var træt af at vente. Han styrede bilen ud i sjappet. Vinduesviskerne fik travlt med at fjerne de smattede sneklatter.

- Jeg skal tisse, sagde Tumben.

- Det ku' du fandeme have gjort, før vi kørte, ikke!

- Jo, men du havde så travlt, så - ...

- Årrrh, lort i lagkage. OK, vi kører hjem først.

Tumben var ked af det. Han kunne aldrig lide det, når Henrik vrissede ad ham. Han så betyngtet ud af sideruden, forsøgte at tørre dampen af med hånden. Resultatet blev bare en stor udflydende klat. Han mumlede dæmpet under motorlarmen.

- Jeg kan da ikke gøre for, at jeg skal tisse ...

***

Ingen krydstjekkede chaufførens historie med togets faktiske ankomst til stationen før langt senere. Hans nødløgn blev derfor ikke afsløret i denne omgang.

Hvornår og hvordan ankom Soldaten så til byen? Tidspunkterne passede perfekt med en rask gåtur fra stationen til rasteplassen. Hulsted var træt. Mest af lede over sagens stilstand. Leif var stadig ikke fundet. Hans folk kom ikke med den mindste gode nyhed. Skulle det virkelig ende med, at han alligevel måtte smide håndklædet i ringen og tilkalde Rejseholdet?

- Fandens stå i det!

***

Leif var rædselslagen ved tanken. - Du kan da ikke mene, at vi skal tale med en betjent?!

- Jeg gik jo i klasse med hende, ikke. Jeg er sikker på, at jeg godt kan forklare hende det hele, så hun ... ja, *hvis* hun ellers kan hjælpe os. Vi er sgu da nødt til at prøve et eller andet! Charlies nerver kunne snart ikke klare mere. Hendes stemme var skinger.

- Jo, men, tror du virkelig, at en almindelig patruljebetjent kan gøre noget for at hjælpe?

- Ved det ikke! Charlie skjulte ansigtet i hænderne. Lod albuerne glide fremad på køkkenbordet. - Det er noget lort altsammen! nærmest tudede hun ud mellem sine fingre. (- Hvorfor skal jeg blandes ind i det rod. Bare fordi, jeg - ...) Bare fordi hun havde mødt ham den aften? Eller var det noget andet? Charlie havde i høj grad behov for at tude. Så det gjorde hun. Leif så forlegent på hende. Han hørte hendes gråd, så en tåre komme til syne ved siden af den ene hånd.

- Så, så, Charlotte, det skal nok gå altsammen. Sjov udtalelse fra ham, i øvrigt. Hvordan skulle det komme til at gå, hm? - Det er da muligt, at hende din klassekammerat kan give os noget at gå efter. Eller måske hun kan fortælle, hvornår det er smartest, at jeg melder mig, ikke.

Charlie hørte ikke efter. Hun var bange.

Hun var blandet ind i Leifs rod, fordi hun syntes, han var sød. Og fordi hun havde mødt ham på det tidspunkt. Hun havde lukket ham ind, fordi alt i hende sagde, at han i hvert tilfælde ikke var morder. Alt det andet, alt det, han havde fortalt, alle de frygtelige og umulige ting, som var braset ned over hende, skyldtes hendes egen dumhed og naivitet. Hvorfor Fanden kunne hun ikke bare finde sig en ganske almindelig og kedelig fyr. Som *ikke* rendte rundt og svinede andre til. Eller var efterlyst for mord! Først havde hun været så stupid at blive gravid med det svin til Frank. Og når hun så endelig igen var sammen med den eneste fyr i byen, hun kunne tænke sig at lære nærmere at kende, så var han ikke bare en sindssyg kunstmaler. Næ, nej, han skulle partout også være Lines hemmelige elsker og dermed dømt til at blive udsat for alskens ulykker, ikke? Som om Line ikke havde elskere nok!

(- ...!)

- Hør Leif - ... Charlie lod hænderne synke. Han så på hendes tårevædede ansigt uden at turde sige noget.

- Jeg hørte en underlig ting forleden dag. Ja, det kan lyde åndssvagt, men forstår du, min tidligere fyr, altså ham som er far til Nikolas, han er - ... hvad skal jeg kalde det? Han er desværre blevet meget underlig i hovedet på det sidste. Jeg siger ikke, at det er fordi, jeg ikke kommer sammen med ham længere, så indbildsk er jeg ikke, men han - ... altså, han kom til at sige noget til mig forleden dag, som jeg først afviste som noget, han havde drømt sig til. Måske bare for at imponere, eller hvad ved jeg.

Leif ventede. Han havde alligevel intet andet at foretage sig.

- Nå, men Frank, som han hedder, han fulgte efter mig og under vores - ... vores skænderi, kan jeg ligeså godt kalde det - så kom jeg til at sige, at jeg ikke gad høre på hans vås, også selvom han afslørede, at Line kom sammen med byens rigeste mand eller noget i den retning. Du ved, sådan som man nu siger, ikke.

Leif vågnede en lille smule op.

- Du mener ...?

Charlie rynkede panden. - Da jeg sagde det, blev han helt skæv i hovedet. "Hvem har fortalt dig det?" sagde han. Som om det virkeligt *var* sandt..

- Men ... Hvordan kan han vide noget om Lines - ...? Ja, du ved ...

- Jeg er bange for, at Frank - ... han arbejder på Rådhuset, og det kan være det er derfra, han kender hende. Men Frank har en grim vane med lure på folk rundt om i byen. Han er fuld af sjofle historier om både den ene og den anden. Ja, han har også sagt grimme ting om dig.

- Og Line skulle altså have noget kørende med ... sagfører Sejrsen?

- Ja, i hvert fald er han vel nok den rigeste mand i byen.

(- Line og sagfører Sejrsen ...?) Leifs øjne fokuserede skarpt på Charlie. - Lad os lige få tjek på tingene. Du siger, at ham din eksfyr spionerer på folk? Også på Line?

Charlie nikkede, lidt modstræbende. Hvorfor sad hun og følte sig skamfuld over, at en mand, som havde været en sygelig plage for hende i tre år, var sådan et røvhul? Det var sgu ikke hendes fejl!

- Han har måske holdt øje med Lines hus, også når jeg besøgte hende! Han ved måske, hvad tid, jeg forlod hende i fredags! Hvis han også har set hende sammen med Sejrsen - ...

Igen hørte han Lines indtrængende stemme, da hun bad sin ukendte elsker om at få nogen til at likvidere en Frank Rosen ... Roden-et-eller-andet. Uden at han dengang forstod en pind af det hele. Han anede ikke, hvorfor Line ville have denne Frank slået ihjel. Hvem kan bestille andre til at slå ihjel for sig? Det måtte kræve en ganske speciel slags mennesker. Måske kunne Line bestille den slags hos Pers bande? Noget i hendes stemme og tonefald havde sagt ham, at det ikke var en simpel småforbryder, hun talte med. Nej, en mand af betydning. En *gift* mand. Muligvis en mand, som var højt på strå. Som kunne være ... sagfører, for eksempel. En hård, kynisk og ambitiøs sagfører med smag for penge og magt. Ikke nogen helt uafviselig teori. Ikke med tanke på rygterne.

- Tænker du det samme som mig? spurgte Leif.

- Muligvis. Jeg kender ikke så meget til ham Sejrsen.

- Tja, man har da hørt om dem, der er værre. Men tror du, at der var noget sandt i det?

- Frank blev så sur over det, jeg sagde, at han for en gangs skyld forsvandt uden at genere mig ret meget. Så der er nok noget om snakken. Frank kan ikke leve uden at snage i andres privatliv.

Stilheden sænkede sig over spisebordet. Leif spekulerede over hendes afsløringer. Der var en del brikker, som fik en anden og langt mere sigende betydning, hvis man antog, at Line også havde ligget i med en mand som sagfører Sejrsen. Hvis nu ...?

Han brød tavsheden. - Charlie. Vi må gøre et forsøg. Vi må finde ud af, om det virkelig er ham, der er Lines elsker! Det kostede ham ingen sjælekvaler at sige det. Leif var kold indvendig. Så længe det drejede sig om Line, i det mindste. Han så indtrængende på Charlie.

- Hvis vi lægger hovederne i blød - ...

- Hvad med Maria? sagde hun hurtigt.

- Tja. Leif tænkte sig grundigt om. - Lad os nu lige sunde os ovenpå dette her. Jeg laver en frisk kande kaffe, og så synes jeg, at du i mellemtiden hellere skal fortælle mig lidt mere om denne Frank. Vi har tid nok. Så længe vi ikke aner, hvad vi skal gøre, mener jeg.

Charlie var for travlt optaget af at græmmes ved tanken om Frank og hans utidige overfald til at bemærke forandringen i Leif. Hun havde aldeles ikke lyst til at tale om sit livs største fejltagelse. Var det ikke for Nikolas og hans vidunderlige humør, havde hun forlængst fundet et andet kontinent at opholde sig på. Langt væk fra Vorkøbing og Frank Rodenstock.

- Du må jo have syntes om ham, ikke? Leif så blidt på hende. Han fornemmede noget af den samme pine i Charlies holdning, som han selv led under. - Der var vel en grund til, at han alligevel ikke var værd at samle på.

Ganske som Leif havde oplevet, at selverkendelse ikke behøver at svare til udtrækning af samtlige tænder plus blindtarm uden bedøvelse, følte Charlie større og større lettelse ved at fortælle om sine fire måneders dybe bevidstløshed dén sommer sammen med Frank. Klokkerne var næsten otte, da de begge opdagede, at de var sultne. Kaffen rumlede fælt i deres maver. Det var der kun én løsning på. Ved fælles hjælp fik de maden på bordet. De spiste uden at sige ret meget. På mindre end et halvt døgn havde de lært mere om hinanden end på de mange hyggelige stunder efter aftenskolen. Mere end de måske ville bryde sig om at vide. Og måske alligevel ikke.

Først efter TV-avisen, hvor efterlysningen af Leif ikke blev gentaget, mens Charlie var i færd med at opregne sin søns fantastiske egenskaber og lidt vel anstrengende opfindsomhed,

konstaterede de forbavset, at de ikke havde tænkt på mordene og Leifs problemer i over en time.

Frikvarteret endte brat. Blot tanken om, at de *ikke* tænkte på ulykkerne, var nok til at kaste dem tilbage i dyndet. Leifs ansigt dækkedes igen af dystre miner. Glimtet i Charlies øjne forsvandt. Hun rejste sig og slukkede fjernsynet. Leif rakte ud efter sin kop. Lod hånden falde tilbage igen.

- Ja, Leif, vi kommer ikke udenom det. Hvad siger du til, at jeg prøver at få fat i Maria. Forhåbentlig har hun fri nu.

Leif protesterede ikke.

***

Gustafsson var i vildrede. Chefens udbrud, da han aflagde sin tyndbenede rapport i telefonen, var aldeles uforståelig. Hvordan pokker kunne Hullerten blive så eksalteret over hans få og ubetydelige opdagelser. OK, knægten var mere aktiv, end man skulle forestille sig. Job på biblioteket om aftenen, studier om dagen, skulle snart til køreprøve - og så det pudsige ekstrajob, som en af hans køkkenfæller havde fortalt om. Tankstationens aldrende ejer, der virkede lige så sur, som Gustafsson selv havde været i en tidligere tilværelse, indrømmede, at han lod Leif rode med de biler, som kom ind til reparation. Han gik vel også lidt til hånde, og man måtte nok sige, at knægten snart vidste nok om motorer og biler til at få en svendeplads et sted. Hvis det altså bare ikke var arkitekt, han læste til.

Gustafsson havde brugt præcis to timer, fra han ankom til politistationen på Amager, til han havde lirket flere oplysninger ud af et par sløvt udseende halvpunkere på Leifs kollegie. Endelig havde det kostet en halv time og to pilsnere at få spunsen op på denne Eigil, Leifs tilsyneladende vrantne læremester.

Gustafsson kunne ikke for sin død forstå, at det var noget at falde i svime over. At Hulsted så nærmest rørstrømsk havde takket ham for den store indsats, var jo ikke sådan at kimse ad. (- Men pyt! Og nu over til noget ganske andet!)

I taxien ind mod Københavns centrum formanede han sig for syttende gang om, at han skulle tage det roligt. Rom blev ikke bygget på én dag. Slet ikke af spinkle drømmetråde, vel!

Solvej sad allerede ved et bord i restaurant Wivex, da han nåede frem. Han var fem minutter forsinket. Det så ikke ud til at genere hende. De bestilte hver en rimeligt beskeden frokost. Spiste i ro og mag og talte ganske kort om hendes besøg hos advokaten. Han undlod at omtale sin opgave. De fandt hurtigt ud af et system, hvor Solvej ikke behøvede at skrive mere end ganske få ord ad gangen, før han forstod hendes svar. Der var adskillige emner, som de hver især undgik at komme ind på, men Gustafsson kunne naturligvis ikke undslå sig for at afsløre sin store interesse for computere. Solvej rynkede på næsen.

Så var det, Gustafsson fik dagens allerbedste idé. Syntes han selv.

- Du skal ikke bare rynke på næsen af computere, Solvej. Hvad ville du sige til, hvis jeg for eksempel spurgte dig: Kunne du tænke dig at tale i en rigtig telefon? ... Ja, jeg laver ikke grin med dig. En rigtig, almindelig telefon.

Denne gang var det panden, hun rynkede.

- Ja, jeg mener selvfølgelig ikke, at du vil få din egen stemme ved et eller andet mirakel, men du vil kunne tale med andre mennesker, også igennem telefonen, næsten som om du *havde* en stemme.

Solvej så meget indtrængende på denne besynderlige mand. Dagen før havde han siddet i hendes stue og stanget tænder med sin kuglepen. I løbet af de ganske få timer i toget og her på restauranten, havde han vist sig fra ganske andre sider, end hun ville have drømt om. Og nu dette vås om at ... "tale i telefon"?! Var det ikke fordi, hans ansigt var så alvorligt, ville hun tro, han lavede grin med hende.

Gustafsson så på sit ur. Næste tog over Vorkøbing gik om en halv time. Hvis nu - ...? Der var flere tog!

- Solvej. Hvis du ikke tror mig, må jeg så ikke have lov til at vise dig det. Nej, virkelig. Det *kan* skam lade sig gøre. Tro mig.

Det kostede en smule mere overtalelse. Ikke fordi Solvej skulle skynde sig hjem. Ideen var så langt fra alt, hvad hun var vant til at tænke og gøre. Hun klarede sig glimrende uden at tale i telefon. Måske var det mere omstændeligt at skrive sammen med folk, men det havde skam også sine positive sider. Man skrev anderledes, end man talte sammen. Til sidst gav hun sig.

- Jeg har en bekendt. Ja, det vil sige - ... jeg har aldrig mødt ham.

Solvej så endnu mere betænkeligt på ham. De var på vej ud fra restauranten, som trods alt ikke havde belastet statsbudgettet nævneværdigt. Gustafsson rakte armen i vejret. Taxien drejede ind til fortovet. Da de sad på bagsædet og Gustafsson havde givet adressen, vendte han sig mod hende. Hun kunne se, at han var dybt alvorlig.

- Det er en lang historie. Den tager vi senere. Men jeg har i det sidste år lært en masse mennesker at kende via min computer. Over telefonen. Vi skriver sammen om natten, hvor taksten er lavere, ikke. Og en af dem, jeg har skrevet sammen med, er altså stum. Men han har fortalt, hvordan hans maskine kan bruges til at *tale* i telefonen, så han også kan ringe til folk, som ikke har en computer. Vent bare til du ser hans udstyr.

Solvej var lige ved at fortryde, at hun var gået med på hans tåbelige forslag. Tale i telefon? Hun, der aldrig havde ejet stemme! Gustafsson afbrød hendes tanker.

- Så, nu er vi der. Bare rolig. Jeg ville aldrig gøre dette, hvis ikke jeg mente, at du ville blive begejstret for det. Skal vi give det en chance?

Hun vidste hverken ud eller ind. Alting var så ... anderledes. Hvad lavede hun dog her i en ukendt del af København sammen med en fremmed mand, politimand eller ej, som fortalte en så vanvittig historie? Hun så op ad den bygning, de var standset ved. Ikke det bedste kvarter, så vidt hun kunne se.

- Ved du hvad. Jeg giver chaufføren nogle ekstra penge på forhånd og beder ham vente hernede. Hvis du så ikke er interesseret alligevel, så - ...

Solvej lagde hånden på hans arm. Rystede på hovedet. Hun havde besluttet sig. (- Lad os bare se på din vens maskine. Men så vil jeg hjem straks derefter.)

Politimanden, den hidtil selvoptagne (gamle og sure) Gustafsson, sank en klump. Han anede knap selv, hvad han var ved at rode dem ud i. De var kommet så langt. Skulle det hele nu ødelægges af denne sindssyge grille? Han betalte chaufføren, skyndte sig om på den anden side af bilen og holdt døren for hende. De gik hen til gadedøren i en snavset, firetagers bygning. (- Bare adressen nu ikke er helt forkert) bævede det i ham. Han ville så frygteligt gerne glæde Solvej. Overraske hende med et af de mirakler, som moderne teknik trods alt også kunne kaste af sig.

Han satte fingeren på dørklokken. En gang til. Længere denne gang. Der var ingen hjemme. Den korte, dybe brummen fra låsen kom helt bag på ham. Han skubbede til døren i sidste øjeblik.

Hvem af dem, som var mest beklemt ved situationen var uhyre svært at afgøre. De startede opstigningen til første sal.

***

Hulsted kunne have kysset Gustafsson. Just som alting så sortest ud. Han indkaldte straks til møde.

- Så må det altså være ham. Kan vi være enige om det så langt?

Ingen af de tilstedeværende protesterede. Gustafssons rapport fra København havde modsagt Leif Næsholms forældres udtalelser på to meget afgørende punkter. Et: Leif var ikke fummelfingret, han reparerede biler på et værksted i sin fritid, for at det ikke skulle være løgn! Hans arbejdsgiver var kun kommet med positive gløser om hans evner. To: Leif var tilmeldt sin afsluttende køreprøve torsdag klokken tretten på Politivet! Foran selveste Gården.

- Så kan vi bare bede den motorsagkyndige om at låse dørene, foreslog Steen.

- Meget vittigt, men det vil sige, at vor unge ven *ikke* - som vi havde fået oplyst - er ganske uvidende om moderne bilers indretning. Desuden er han i stand til at køre bil. Hulsted så hurtigt over på Steen. - Den første, som siger et ord om "at dumpe", får med mig at bestille.

- Rolig, boss. Det kunne *jeg* ihvertfald aldrig drømme om, åndede Steen med himmelvendte øjne.

- Så er der ikke mere at snakke om. Den slyngel skal findes. Afsted med Jer. Lad mig for engangs skyld få noget at glæde mig over!

Hulsteds fåtallige tropper marcherede ud af kontoret. Ingen af dem regnede med, at der var større chancer for at finde den eftersøgte. Uanset, hvor meget de vidste, at han var fuldt uddannet bilmekaniker.

***

- ... gør, hvad I kan. Den slyngel skal afleveres til politiet så hurtigt som muligt. Forstået? Stumpen vidste ikke, om han skulle skribe af grin eller stortude.

(- Skal *vi* nu også til at spille *strømere*!!) Aldrig havde han hørt så galt. Der var ingen tvivl. Bossen var ved at blive sindssyg. Han gav sgu da de særeste ordrer. Sovemidlet i kaffen, pengene i Snabelens hus. Og nu dette?!

Bossen var som sædvanlig kold i røven at høre på. Korte sætninger. Ikke noget at tage fejl af. Han gentog sjældent noget. Som var han bange for at man kunne spore samtalerne. Stumpen gav røret tilbage til Tumben, som hængte det på plads.

- Hva' gi'r du, Søren. Ve' du, hva' du lige er bleven udnævnt til? Strisser. A-hva gi'r du. Det er kraftedderstjeme den bedste, jeg nogensinde har hørt. Vi skal ud og lede, siger han. Ud og finde en eller anden starut, som panserne vil have kløerne i, du. Med det samme. Ikke flere ture sydover, ikke mere junk, før den idiot er fundet og afleveret til vores søde venner, i julepapir og med sløjfer. Tror du Hul-i-hovedet betaler ordentligt for den slags små tjenester?

Stumpen fortsatte sin sarkastiske enetale, mens de langsomt kørte ned gennem Hovedgaden for fjerde gang den aften. Snevejret var ophørt lige så pludseligt, som det var startet. Gaderne var ved at blive sorte igen overalt. Bilen, som han efterhånden var kommet til at hade inderligt, holdt stadig foran den bygning, hvor deres lille sparegris havde sine kontorer.

Klokken var halv ti. Sparegrisen skulle åbenbart aldrig hjem.

Under hans ordflom havde Stumpen rigeligt overskud til at overveje deres situation. Bossen havde givet ham den mest lallende opgave nogensinde. Samtidig var han stensikker på, at deres lykke snart var gjort. Bare en lille hyggesludder med den gamle støder, så vente et par dage, mens sparegrisen ringede til Nationalbanken, og så var det "adios, kære venner". Egentlig var der ikke så meget at spekulere over. Deres eget private forehavende kom i allerførreste række. Derfor kunne denne Leif Næsten-holm, eller hvad han nu hed, rende ham i røven. Skulle de tilfældigvis falde over klaptorsken, så var det da ikke umuligt, at de ville gøre, som de havde fået besked på. Skulle de *ikke* støde ind i ham, var det bare ærgerligt.

Da skete det. Et tegn fra himlen. I bakspejlet så han pludselig et par forlygter blive tændt. Kun én ganske bestemt bil var parkeret på den side af Hovedgaden. Jublen steg op i Stumpen.

- Så, nu sker det, Søren. Skiderikken er på vej hjem!

Som han forlængst havde planlagt, holdt han ind til siden foran videokiosken, lod stationcar'en passere, ventede nogle sekunder og fulgte så efter i sikker afstand. Det var mørkt nok til, at manden ikke kunne se deres bil tydeligt. Hvis han slukkede lygterne indimellem, ville sparegrisen slet ikke opdage, at de fulgte efter ham.

Da bilen foran drejede op ad en sidevej, fløjtede Stumpen sigende. - Nå, da da. Farmand skal måske på grisestien? Lillemor og middagen er da ikke den vej!

Han holdt ved hjørnet og så den anden bil køre op af en lang, lige vej, som førte videre til villakvartererne omkring kirkegården.

- Hm, og så er det vosses tur. Stumpen var i sin egen verden. Sparegrisen kørte intetanende afsted. Han var lige i hælene på den. Intet kunne være bedre.

***

Nu vidste Peter, hvordan Bernstein og Woodward havde følt det, da Watergate-skandalen stod foran sin endelige afsløring.

Alt, hvad han havde undersøgt i løbet af dagen, pegede på ét og kun ét navn. Overfladisk set kunne man godt forledes til at betragte de mange jordkøb og økonomiske transaktioner omhandlende fabrikker og virksomheder i hele Sydsjælland som de naturlige følger af en ambitiøs mands formidable aktiviteter. Set gennem andre briller, kunne det tolkes som et net af indviklede formueoverførsler, skrupelløse aktierokeringer, ja sågar direkte firmaslagtninger. Alt med det samme kyniske formål: at lade en vis sagførers private formue vokse med imponerende hast. Hvor var denne formidable formue? Ikke skygge af den nogen steder!

Peter havde haft travlt. Jordkontorets papirer havde givet ham en stak datoer og navne. Turen til Amtsbladets kontorer og arkiv i Næstved havde varet længere end beregnet. Mikrolæseren var i stykker. Han blev tvunget til at læse i de rigtige, gamle numre af avisen, som dækkede en række af de angivne datoer.

Intet modsagde hans teori. Tværtimod, syntes han.

Tilbage på sit lille kontor, tændte han per automatik for transistoren uden at høre efter, hvad der med store mellemrum blev sagt over politifrekvensen. Han var nødt til at ordne sine uhyggeligt mange notater. "Stemmen" havde i sandelighed givet ham en udfordring af dimensioner.

Vorkøbings snedigste journalist begyndte sit herlige puslespil. Efter to timers svedigt arbejde opdagede han at, han var forfærdeligt sulten.

- Tja, man glemmer jo helt livets fornødenheder, når man sådan arbejder sig frem mod de store overskrifter, trøstede han storsindet sig selv.

Forretningerne var forlængst lukket. Grillbaren kaldte. Med et par kvikke burgere. Brændstof til en lang og hård, men givtig aften. Peter glædede sig allerede til næste afsnit i hans eget, private "Vorkøbing-gate". Han lukkede sig ud af kontoret til tonerne af "Bye, bye - ..." Han så tilfreds op og ned ad gaden. Det var ovenikøbet holdt op med at sne. Han ville ikke blive pladret til på vejen. Fint, alltsammen. Peter var lykkelig.

***

Hvis Peter havde ventet blot tre minutter, havde han fået endnu mere guf til sin kommende kioskbasket.

Sørensen og Langvad standsede patruljevognen på en villavej, tre sidegader fra Hovedgaden. Erfaringsmæssigt et af de bedste gemmesteder, når de havde været på grillen for at tanke op til aftenvagtens sidste timer. De slukkede naturligvis aldrig for radioen, når de holdt deres uofficielle frikvarter. De kunne rykke ud med superkort varsel. Vagthavende havde muligvis lugtet luntet et par gange. Indtil videre havde ingen dog sagt noget.

Langvad, den sindigste af de to, havde en kulinarisk svaghed. Han elskede Coca Cola. Han udholdt tappert kollegernes milde drillerier. Børnenes mistænksomme anklager var faktisk værre, når han under et anfald drænedes huset for *deres* kæreste læskedrik. Der var ikke noget galt i at drikke sodavand, mente Sørensen. Han havde samvittigheden i orden. Han ville aldrig blive snuppet for at køre i beruset tilstand. Hans trang til det søde fluidum kom især op i ham, når han på sådan en aftenvagt stod og ventede på deres bestillinger i grillbaren. Før han vidste af det, bestilte han uværgerligt en af de store halvanden-liters flasker. Lidt at trøste sig med på "den lange og kedelige aftenvagt ... bare denne ene gang, ikke?"

Ligeså i dag. De var færdige med kyllingen og pommes fritterne. Langvad var halvvejs igennem colaen. Af naturlige årsager skulle han ud og lette ben. Det korte stykke villavej var forsynet med et par belejligt tætte, mandshøje hække, som ovenikøbet ragede en anelse for langt ud over fortovet. Borgernes sjuskede havearbejde var kommunens sag. Ikke politiets. Langvad var glad for de hække, når han skulle tisse efter det lille mellemmåltid.

Sørensen gad ikke længere kommentere makkerens uvaner. Han stangede veltilfreds tænder, mens Langvad som sædvanlig skridtede fortovet af for at sikre sig, at ingen gode borgere var nær nok til at se ham besudle privat ejendom. Så standsede han - ... Sørensen rettede sig lidt op i sædet. Hvad var det, den anden havde fået øje på? Langvad stod næsten henne ved hjørnet. Han så til venstre. Nå, hvis det var noget, de skulle tage sig af, ville han vel give tegn. Det gjorde han. Langvad trådte pludselig ind til siden og gjorde voldsomt tegn til sin kollega.

- Hva' Fanden mener han?

Langvad viftede op og ned med hånden. Sørensen forstod det endelig. Han rakte bagover og slukkede loftslyset i kabinen. Han ventede. Hvad sket der? Langvad stod presset op af hækken lige før hjørnet. Sørensen begyndte langsomt at rulle sidevinduet ned. Han hørte en bil komme nærmere. I samme nu passerede en stationcar sidevejen i moderat fart. (- Var det virkelig det hele?)

Sørensen rullede helt ned, stak ansigtet ud af bilen og råbte dæmpet,

- Hvem var det?

Langvad stod stadig og stirrede til den side, bilen var kommet fra. Kom der flere biler? Så hørtes endnu en motor. Endnu en bil kom trillende. Sørensen gloede overrasket. Den bil kendte han mere end godt. Hvad lavede de to varyler her på denne tid af aftenen?

Langvad kom løbende tilbage. Han satte sig ind bag rattet og rakte over efter mikrofonen. Sørensen kiggede nysgerrigt på ham. Havde makkeren set noget særligt ved de to biler? Han nåede ikke at spørge. Langvad kom igennem til vagthavende, så sigende på sin makker og sagde, - Melder, at det måske kan være af interesse at notere, at landsretssagfører Adam Sejrsen netop har samlet Line Ingelbrecht op i sin bil på Blomstervænget. De to, som tydeligvis er gode bekendte, blev umiddelbart efterfulgt af en stor, rusten-orange kassebil, registreringsnummer: OY 43 118. Denne bil førtes af vores gode bekendte Henrik og Søren, også kendt som Stumpen og Tumben. Skifter.

- Melding modtaget, følger I efter? Skifter.

- Der så ikke ud til at være nogen direkte sammenhæng mellem de to biler, men vi kan godt trille i den retning. Skifter.

- Gør det. Gelinde, ikke sandt. Skifter.

- Bare rolig, Siewertsen, vi skal ikke træde nogle solide borgere over tærerne. Skifter og slut. Langvad grinede. - Men først ska' jeg lige ud og - ...

Sørensen smålo for sig selv, mens Langvad tog sig god tid ved hækken. Der var alligevel ikke store chancer for at indhente de to biler. Stationssladderer var blevet beriget med en hel del nyt stof. Rigtigt noget at fortælle, når de meldte tilbage senere. Endelig et afbræk i aftenens trummerum. Og så sandelig i Stivstikker Sejrsens renommé!

Ti minutter senere vedtog de, at jagten var slut. Ikke skygge af hverken den ene eller den anden bil. De fandt tilbage til deres vante rute.

***

Gustafsson havde været ualmindelig rar på hjemturen. Han havde ikke omtalt eftermiddagens hændelser med et eneste ord.

Solvej Ingelbrecht sad i sin yndlingslænestol og sundede sig ovenpå den lange dag. På nogle måder en forfærdelig dag. På andre, utroligt nok, en rar dag. Den kraftige politimand havde faktisk bidraget til begge dele. I den bedste mening. Så meget var hun klar over. Han havde ikke gjort det for at pine hende.

Han kunne jo ikke forudse, hvilke konsekvenser, hans hjælpsomhed kunne få for hende. Han gjorde det kun for at overraske og glæde hende.

Gustafssons ukendte ven var jo vant til al den slags. Det var hun ikke. For hende var det nyt og - ...? ... skræmmende! Hun var flere gange ved at fortryde, at hun lod sig overtale til at se på "tingesten". Én stemme i hende blev ved med at hviske "det er bare en maskine". En anden stemme, som måske og måske ikke var hendes virkelige, indre stemme, var mere fast i sit "skulle det virkelig være nødvendigt. Har jeg brug for sådanne ting. Vil det ikke bare bringe ulykkerne nærmere. Når jeg kan få ting at høre uden videre, som alle andre?" Den tredje stemme - ...!

Stuen syntes ikke at ligne hendes hyggelige og stilfulde stue. Eller var det hendes sindsstemning, som malede alt i groteske og fremmedartede kulører? Den tredje stemme - ...!

Stemmen, hun kæmpede den sejeste kamp med, gentog vedholdende den frygteligste sætning af dem alle: "*Ville det have ændret noget, hvis - ...?*"

Solvej var stærkt i vildrede.

De var ankommet til Gustafssons bekendtes lejlighed. De to mænd brugte naturligvis et par minutter på at konstatere, at de virkelig kendte hinanden og i realiteten havde skrevet sammen mange gange via deres computere. Da manden, som hed Stig, forstod, hvad de var kommet for, strålede han over hele ansigtet. Selvfølgelig skulle Solvej se, hvordan han klarede sig, når han ville tale mere direkte til folk. Hun vidste ikke, hvad hun havde forestillet sig. Hun blev faktisk lidt skuffet ved synet. En computer. Og en telefon. Intet andet. Solvej havde set computere før. Man kunne ikke tale med folk, hverken i forretninger eller på offentlige kontorer, uden de stak overkroppen ind i sådan en skærm og stirrede klogt eller vantro på lange rækker af tal. Hvis det var folks interesse i computere, kunne Solvej godt undvære dem.

Stig satte sig på en gammel slidt kontorstol foran computeren. Rummet var ikke særlig hyggeligt. Han var ikke verdens mest renlige person, kunne hun se. Nullermænd og gamle aviser sloges om pladsen langs den ene væg. Stig trykkede på en tast og straks sprang et vellignende billede af en nøgen dame frem på computerens skærm. Stig grinede skævt til dem og viftede et diskret "ups-den-var-værre-tegn" med hånden. Han trykkede på endnu en tast og så var skærmen lige så kedelig at se på, som alle andre skærme, hun havde set. Der skulle sandelig mere til at imponere hende.

Gustafsson spurgte Stig om noget, hun ikke fangede. Den anden nikkede og stak en finger i vejret. "Se så bare her".

Han tastede hurtigt. Solvej så en række tal komme til syne i et felt på skærmen. Et telefonnummer. En række lamper på en flad metalkasse ved siden af telefonen gav sig til at blinke. Især den ene lampe. Tre gange, sort, tre gange, sort. Lampen lyste pludselig konstant. Stig begyndte at skrive vanvittigt hurtigt på tastaturet. Gustafsson tog hende blidt om armen og gav hende tegn til at se nærmere efter på skærmen. Billedet var skiftet til en blank, mørkeblå flade. Bogstaverne var med hvidt. Øverst i det venstre hjørne stod telefonnummeret, han havde ringet, samt et navn. Solvej troede ikke sine egne øjne. Navnet var "Vork@bing Politi".

Hun vendte sig og så på Gustafsson. Han grinede lidt forlegent og trak på skuldrene. Han mimedede "læs hvad han siger".

Solvej læste de sætninger, som var kommet frem på skærmen.

"vork@bing politi"

"goddag tr\$ffer jeg kriminalbetjent gustafson"

"desv\$rrer kriminalbetjenten er her ikke i @jeblikket - er der en besked jeg kan give ham"

Solvej forstod, at Stig *talte* til den vagthavende på politistationen hjemme i Vorkøbing. *Talte*. Den vagthavende havde ikke sådan en indretning på sin telefon, så vidt hun vidste. Kun en almindelig telefon til at tale i. Stig skrev sine sætninger, og personen i den anden ende hørte det som en stemme! Til gengæld blev den andens tale oversat til skrift på skærmen - med det samme.

Så var det altså sandt! Som i trance så hun Stig slutte samtalen og "lægge på". Lamperne på boksen slukkede.

Stig vendte sig med et stort grin. Han spredte hænderne ud i skulderhøjde: "sådan".

Gustafsson så spændt på hende. Stig tog hænderne ned. Hans grin forsvandt lidt efter lidt. Så greb hans Solvejs højre hånd og gav den et varmt klem. Stod rådvildheden virkelig så tydeligt malet i hendes ansigt? Stig skubbede stolen til siden og skulle til at vise hende noget ved tastaturet, da Gustafsson hævdede hånden for at stoppe ham. Hun kunne ikke høre, om han

sagde noget samtidig. Stig var jo kun stum. Han lod hænderne falde ned på bordpladen ved siden af tastaturet. Seancen var forbi.

De blev kun et par minutter længere. Solvej orkede ikke at følge med i de to mænds afsluttende hilsner. På taxituren tilbage til Hovedbanegården talte de ikke sammen. Solvej var sunket ned i spekulationer. Gustafsson sørgede betænksomt for pladser ved et bord i den lange smalle kafferestaurant med udsyn over banegårdshallen. Hele vejen tilbage til Vorkøbing var Gustafsson afdæmpet og rolig. Fortalte et par historier fra sit arbejde. Ganske uskadelige ting. Ikke et ord om computere.

Solvej var godt klar over, at han var nervøs for hendes reaktion på det, hun havde set. Ulykken var, at den rare mand aldrig ville kunne sætte sig ind i, hvorfor hun havde reageret så ... reserveret? ... afvisende? på demonstrationen.

Han havde tilbudt at følge hende hjem. Hans opførsel var korrekt og *gentlemanlike* til det sidste. Da hun sagde nej tak til hans tilbud, rakte han hende hånden til farvel. Han ventede ved fortovskanten, til hun var sikkert på den anden side af Rådhusstorvet. Et sidste kort farvelvink og så var hun drejet om hjørnet.

En rar dag. Trods alt. Nu, hvor hun sad i sin stue og tænkte på manden, der havde forandret sig så meget, var hun glad for at mindes hans venlighed og opmærksomhed. Det gjorde det nemmere at tænke på, hvorfor hun var taget til København den dag.

Men intet kunne formilde det, hun snart måtte fortælle sin datter.

Line var ikke hjemme. Solvej havde ingen anelse om, hvor hun var eller hvornår hun ville komme hjem. Klokken var lidt over halvti. Alligevel besluttede Solvej sig for at gå i seng. Hun havde afgjort haft en lang og anstrengende dag.

Solvej rejste sig, slukkede lyset i stuen og gik bagud i huset for at gøre sig klar til natten.

***

Frank så det sidste lys blive slukket. Hele huset var mørkt. Der havde trods alt været en mulighed for, at Line var i sin mors del af huset. Men nej.

Han stod på sin vante plads. Hans brækkede venstrehånd kunne akkurat være i forlommen på hans gamle parkacoat. Gipsen dækkede underarmen og det meste af hånden. Kun de yderste to led af fingrene ragede ud af den stive, hvide forbindelse. Han frøs om fingerspidserne. Lommen hjalp kun lidt.

Helvedesturen til Næstved og retur var glemt. Den var gået så godt, som han kunne forlange. Han havde ikke set en sjæl, som kendte ham. Alt, som var sket i timerne før, derimod, stod ætset ind i hans hukommelse som spraglede tatoveringer. Idiotens ansigt ville aldrig forsvinde fra hans indre blik. Med mindre Frank fik ordnet ham på en eller anden måde. Plus brændt hans negativer. Og Line? Den sag var klar. Han havde gjort op med sig selv, at der kun var én ting at gøre. Blot en skam at han ikke havde - ... nej, at han havde *glemt* at fortælle hende det, før han forlod hende aftenen før. Efter sin triumf.

Line tilhørte ham. Kun ham. Soldaten var gået heden, den stupide Leif var stukket af med politiet i hælene. Lines forbindelse til Sejrsen manglede godt nok at blive aflivet. Blot en sidste, ubetydelig detalje, før han kunne overbringe hende sin beslutning. Fra dags dato tilhørte hun Frank Rodenstock.

Hvor var hun så henne?

Frank var ankommet på cykel. Bilkørsel var alt for svært med kun én hånd. Hans højre hånd havde været lam i timer efter Helvedesturen. Cyklen kunne han nemmere styre. Han var nødt til at have noget at komme rundt på, for han havde en mistanke om, at det kunne blive et spørgsmål om at finde hende. Hun var ikke hjemme. Den time, han havde været på vagt, var gået hurtigere end han var vant til. Måske fordi han endelig var sikker i sin sag. Ingen skulle komme mellem ham og hans drømmes mål. Ingen skulle uhindret få lov til at fratage ham hans nyvundne fryd. Ingen! Intet!

Frank indså det nyttesløse i at blive stående i carporten. Han stavrede afsted i sine Moonboots. Rundt om hjørnet låste han sin cykel op. Han svang sig over sadlen og fik møjsommeligt benet cyklen i gang, så han kunne sætte sig ordentligt op. Hele tiden med gipshånden balancerende i faretruende nærhed af styret. Moonboots var heller ikke velegnede til cykling. Hånden dunkede vedvarende, men det var som om kulden lagde en dæmper på ubehaget. Undtagen når han blev opmærksom på fingrenes blåfrosne kulør. Selv når han cyklede, kunne han stoppe hånden i lommen på frakken. Det hjalp på fingrenes farve. Frank var ikke selv bevidst om den endeløse række af mere eller mindre usammenhængende sætninger, som strømmede ud mellem hans sammenpressede tænder. Han skar ikke tænder af smerte. Han skar tænder af beslutsomhed. Ordene, som fulgte hans dampende ånde, kom direkte fra hans hjerne. Alt, som opstod i hans tanker, flød uden kritik ud gennem munden.

Heldigt for Frank at gaderne var så øde. Frank havde ikke blik for sit held. Han var rettet ind på sin nye, ufravigelige kurs: stik mod Lines hede skød.

Nu gjaldt det blot om at finde det.

***

- *Desværre, Maria har lige lagt sig for at få en lur inden nattevagten.* Den kvindelige betjents mor lød venlig og rar.

- Åh, det var trist, sagde Charlie, - men ved De, hvornår hun vågner. Ser De, det er meget vigtigt, at jeg får talt med hende, men det bliver der måske slet ikke tid til. Hvis hun vågner sent, altså.

- *Det tror jeg nu ikke. Men ved De hvad, Charlotte - det var Charlotte De hed, ikke sandt? - jeg skal sige til hende, at De har ringet. Hvis De så forsøger igen om en times tid, vil jeg tro, hun kan nå at tale med Dem.*

Charlie sagde farvel til Marias mor og så ærgerligt på Leif. - Pokkers osse. Hun skal på nattevagt. Så får vi ikke tid nok til at sætte hende ind i det.

- Ja, hun skal sikkert behandles med stor forsigtighed. Du siger selv, at I ikke kendte ret meget til hinanden, ikke. Det kan jo være, at hun arresterer dig, for at få dig til at røbe mit gemmested.

- Vi må tage chancen. Hvis hun lytter til mig, så kan jeg ikke tro andet end, at hun vil indse nytten af at finde den sammenhæng, vi har mistanke om, ikke?

Leif var meget usikker på deres plan. Han var i det hele taget træt af planer. Hans egne, tåbelige forsøg på at lokke sin far til at smile til ham bare én gang. Lines fordækte rænker for at få ham hængt op for mord. Og nu hans og Charlies spinkle sammenkog for at forsøge at tvinge Line og hendes elsker, som i teorien kunne være den legendariske sagfører, ud af busken.

En grumme masse planer.

Ikke allesammen kunne vel gå godt. Dertil var formålet med hver plan i for stor modsætning til alle de andre. Hvilken plan var dømt til at mislykkes?

De havde ikke noget nyt at tale om, mens de sad og ventede på at den næste time skulle gå. For at bryde stilheden tændte de for fjernsynet. Sad i hver sin ende af sofaen og tænkte hvert sit.

Klokken var kvart i ti.

***

Line og Sejrsen talte meget lidt på turen. De skulle ikke langt. Som så ofte før i de seneste måneder ville de køre ud til en tidligere skovriderbolig, som lå i et stykke skov, Sejrsen havde købt tre år før. Det var ikke meningen, at skovbruget på stedet skulle fortsætte. Jorden var et led i hans langsigtede og velfunderede forventninger om udbygning af motorvejsnettet mellem de sydsjællandske byer. Skovriderhuset tjente i mellemtiden som et praktisk beliggende ekstra sommerhus. Sejrsen fik en landmandskone til at holde det nødtørftigt rent og han var mange gange kørt ud til det rødmaledede bindingsværkshus i jagtens navn for at tilbringe en aften eller weekend der. Som regel i selskab med en kvinde.

Huset lå helt ideelt. Ad lutter landevej og sidst en kilometer grusvej. Ingen naboer til at snage. For langt ude på landet for joggere og lignende.

Bilens indre blev kun sparsomt oplyst af instrumentbrædtets små grønne og røde lamper. Line så på Sejrsen fra tid til anden med sit lille smil parat. "Damsemand" var nødt til at holde øjnene på kørebanen. Det var langt fra deres første tur til huset. Forhåbentlig ville det blive en af de sidste. Snart ville de køre ad ganske andre veje.

- Det er nu en skam med den Mercedes, mumlede Sejrsen. - At efterlade den, mener jeg.

- Du får en ny, Lillenus! Vi skal køre i alle de biler, du har lyst til. Hun gav hans lår et ekstra klem. Sejrsen rømmede sig kraftigt.

De var en kilometer fra skovstien, da Sejrsen så et par billygter i bakspejlet. Intet alarmerende i det. Han kørte roligt videre. Lygterne kom nærmere. Han skævede til speedometeret. Selv var han glad for at køre stærkt. Landevejen var ikke oplyst. Alligevel følte han sig sikker nok til at køre omkring de 100. Bilen bag dem måtte køre over 110.

- Nå, men så kom da. Han så i sidespejlet. Bilen bag ham trak ikke ud. Eller gjorde den? Jo, en anelse. Så skiftede den ukendte bilist pludselig til det lange lys. Sejrsen fik strålerne lige ind i øjnene fra såvel sidespejlet som bakspejlet.

- Årh, for Helvede da osse. Han var midlertidigt blindet. Sorte og røde pletter dansede for hans blik. Han løftede foden fra speederen og forsøgte per *gefühl* at holde kursen langs kanten af vejen. Der var en grøft, vidste han. Den måtte han undgå at køre ned i. Line vendte sig og forsøgte at se gennem bagruden. - Hvad i alverden går der af ham?! skreg hun. - Pas på, Adam. Han overhaler os!

Den hensynsløse bilist kørte op på siden af Sejrsens stationcar. Lyshavet var nu foran bilen. Han kunne se tydeligere. En stor kassebil. Farven var ikke til at bestemme. Han kunne høre dens motor protestere over farten. Hans fod regulerede automatisk farten en smule. Nu måtte det da være overstået. Han ventede kun på, at idioten ville køre fremad og lade dem fortsætte uden mere ballade.

Han nåede knap at betragte episoden som afsluttet. Kassevognen begyndte at skære ind foran dem.

Sejrsern bandede dæmpet. - Men sådan leger vi heller ikke. Så lad os da for Guds skyld lade dem - ...

Kassebilen holdt sig stædigt skråt foran dem, pressede dem uophørligt til siden. Sejrsern søgte instinktivt at undgå at brase ind i forhindringen. Måtte tomme for tomme kante bilen til siden. Væk fra vejen. Ud mod grøften. Han trådte hårdt på bremsen. Stationcar'en var ikke så stabil i styretøj og bremses som hans stærkt savnede Mercedes. Især ikke med det ene sæt hjul rutschende over kuldslået græs. Bilen slingrede fra side til side under opbremsningen. Sejrsern kæmpede for at holde den på ret køl. Lyset fra hans egne billygter kastedes tilbage fra siden af kassevognen. Farten tog af for alvor. Ikke nok. De ramte noget hårdt. Bilen skred ned over kanten af den lave grøft. Line skreg. Motoren gav et besynderligt gylp fra sig og blev tavs. Bilen stoppede med et ufarligt ryk. Deres seler blev knap strammet ud. De holdt på skrå, halvt nede i grøften. Forskrækkelsen slap ikke sit greb i dem. Fire, fem, seks sekunder gik, før de turde slippe deres tilbageholdte åndedrag ud. Sejrsern vendte sig mod Line. Hun sad med hænderne presset hårdt mod kanten af instrumentbrættet og stirrede stift frem for sig. Selv var han ikke meget for at slippe sit greb om rattet. Hans fod gjorde ondt af muskelkramper. Han overvejede deres situation.

De var ikke væltet, men han vidste, det ville kræve assistance at komme tilbage på vejen. Men det var ikke det værste. Hvorfor blev de kørt i grøften? Hvem sad i den anden bil? Var der tale om noget så usandsynligt og forrykt som et *hold-up*? I Vorkøbing? I Danmark? Tanken kunne ikke finde fodfæste i ham. (- Sikkert bare bøllestreger! Eller ... og hvor er den nu?) Hans blik racede tilbage mod vejbanen.

Kassebilen holdt på tværs af kørebanen mindre end fem meter foran dem. Så bakkede den over mod den modsatte vejgrøft, drejede halvt omkring og satte derpå kursen direkte mod dem. Sejrsern og Line holdt vejret. Den ville da ikke - ...? Igen blev de blændet af kassebilens lygter. Der var ingen tid til at reagere. Til at flygte. De kunne bare sidde fastspændt i deres seler og vente på det uundgåelige og endelige brag, når - ...!

Motorbøllen standsede få centimeter fra stationcar'ens venstre forlygte. Den havde kun det korte lys tændt. Stadig rigeligt til at blænde dem på den korte afstand. De skærmede for øjnene. Kun lys, lys og atter lys.

- Sig mig, hvad Fanden sker der? Sejrsern var ikke vant til at tingene udartede på denne måde.

- Åh, tror du, at de vil - ...? Det kan da ikke være nogen, som vil - ... Hun holdt inde. Line måtte beskæmmet indrømme overfor sig selv, at hun led af renlivet angst. Situationen fik hendes hårrødder til at krible af rædsel. Hvad var det, der skete? Man kan da ikke blive overfaldet på denne måde. Kørt i grøften for så at blive - ...? Plyndret? Voldtaget? Dræbt? Der var ingen redning. Line var panikslagen. Hun rakte ud efter Sejrsern. Fik fat i hans højre arm og trak i den. Han måtte beskytte hende. Redde hendes liv. Hendes dyrebare og endnu så unge liv. Hun kunne umuligt dø nu. Netop som hendes liv var ved at forme sig, som hun ønskede sig!

Sejrsern gled ned ad sit skrånende sæde ved Lines hysteriske trækkeri. Havde det ikke været for sikkerhedsselen, var de begge havnet i en rodet bunke op ad døren i hendes side.

Det bankede på ruden. Ingen af dem hørte det. Det bankede igen. Hårdere denne gang.

Sejrsern hørte lyden. Forstod, trods kampen med Lines omklamrende arme, hvad lyden betød. Før han kunne rive sig løs af hendes greb, hørte han den næste lyd.

Bildøren blev åbnet. Han havde ikke haft åndsnærværelse nok til at trykke låsene ned. Nu blev hans dør åbnet. De var prisgivet de ukendte voldsmænd. Sejrsen forsøgte at vende sig for at se, hvem eller hvad, som stod udenfor bilen. Lyset gjorde det umuligt at se tydeligt. Han kunne ane en skikkelse. Skikkelsen sagde noget. Lines hæse og stødende åndedrag akkompagneret af små hysteriske hvin fyldte hans ører. Han kunne ikke høre, hvad skikkelsen sagde.

- Hold så op, Line! Der sker ikke mere. Hold så op, siger jeg. Giv slip, så jeg kan - ...
Forbavset så han den utydelige skikkelse række hånden frem. Sejrsen glippede med øjnene. Så greb han den fremstrakte hånd. I fælleskab fik de trodset tyngdekraften og Lines omklamring. Sejrsen blev nærmest løftet ud af bilen. I sidste øjeblik fik hans hånd ram på udløseren til selen. Før han vidste af det, stod han med dirrende knæ på landevejen og forsøgte at få rede på en grusom masse på én gang. Samt hold på sig selv.

Ved siden af bilerne var lyset ikke nær så generende. Han registrerede, at de var to. En spinkel, smånusset fyr med læderjakke, tjavset hår og skæve tænder. Den anden, manden, som havde trukket ham fri af bilen, var en ordentlig kleppert, ligeledes i læderjakke, men med et ualmindeligt sløvt udseende i ansigtet. Sejrsen blev mere rolig, da ingen af de to gjorde mine til at trække Line ud af bilen. Han noterede tilfreds, at de ikke var bevæbnede. Sejrsen var meget langt fra sit vanlige, solide og koldhjernede selv. Det var andre former for krisesituationer, han var hjemmevant i. Han vendte sig mod den mindste af de to.

- Før du kommer for godt i gang, Bessefar, så slå lige lyttelapperne uj, ikk'.

Sejrsen nidstirrede den usympatiske mand. - Så sluk dog det lys, menneske. Kan De ikke se, at det generer!

- Bare rolig, bare rolig. Han viftede sin makker hen mod bilen. - Lad de små lamper brænde, ikke.

Skrumlet slukkede forlygterne. Sejrsen blev i stedet blændet af den stavlygte, som den lille mand pludselig holdt i hånden.

- Ja, men så kan vi også bedre snakke fredeligt sammen. Det er vel ikke så slemt, hva'? Der er ikke sket Jer noget, vel. I er friske og rørige. Lige klar til en herlig tur i kanen. Og det skal I også nok få masser af tid til! Manden fniste sjofelt. Der kom ingen lyde fra den store mand. Han var gået tilbage til sin plads, to skridt fra Sejrsens venstre arm.

Sagføreren forholdt sig tavs. Der var noget ved denne vanvittige affære, som fyldte ham med dyb undren. Hvis det var et røveri, tog de sig ualmindelig god tid. De var strandet langt fra de nærmeste bebyggelser. Landevejen fortabte sig sort og tom til begge sider. Røverne havde ingen grund til at skynde sig, åbenbart. Hvad ville de? Han ventede utålmodigt. Viste det naturligvis ikke. Han var ikke uden grund sluppet sejrrikt ud af mange tvistigheder. Han havde ordet i sin magt. Var vant til seje forhandlinger. Skulle de snakke, ville han hurtigt vise dem sin styrke. Alligevel var han usikker på sig selv. Disse to voldsmænd var ikke af samme støbning, som dem, han plejede at omgås. Mandspersonen, som overlegent stod og vippede med lygten for at tirre og genere ham mest muligt, ville måske vise sig at være umulig at snakke med. *Hvis* han altså kun ville snakke.

- Ser du, savskærer, de'r en ganske særlig grund til a' vi så'n lidt uofficielt ku' tænke os a' snakke forretninger med dig.

- Og det er? Sejrsen besluttede sig for at gøre alt, hvad han kunne for at ignorere det irriterende lys. Modstanderen må aldrig vide, om hans midler har den ønskede virkning.

- Tja, for a' gøre en lang historie kort, så - ... Manden gnækkede og nærmest vred sig i en form for pervers fryd, - ... i runde tal, så vil jeg tro, a' vi kommer til a' snakke os frem til et hyggeligt lille beløb på omkring - to millioner.

- ...!

Sejreren mistede fuldstændig sin legendariske ro.

- T-t-to-to mi- ...

- Ja, som sagt, i runde tal. Sku' du mangle en tusse eller to til den ti', så gør'et ett' så meget.

- Jamen, hvordan kan I dog tro - .. jeg mener, det vil være ganske umuligt for nogen, hverken min familie eller andre - mit firma, ja ingen kan rejse så store løsepenge. Det kan der slet, slet ikke blive tale om.

- Løsepenge, næ hør nu. Løsepenge, siger du. Tror du, at vi - ...? Hæ-hæ-hæ-hæ, det er sgu den bedste. Tror du, a' vi vil ki'nappe dig? Er'ed det, du er bange for.

Sejreren forsøgte at få øje på sin besynderlige modstander. (- Ikke løsepenge. Jamen, hvad så?)

- Næ, vi gider sgu ikke ha' alt det besvær, os to. Du kan være ganske rolig. Der er ingen å bli'r ki'napped her. Næ, vi ordner alting i fred og ro om et par dage, når du har samlet stakaterne sammen og så - ...

- Til hvad? For hvad? Hvorfor skulle jeg dog - ...? I kan da for Fanden ikke tro, at jeg - ...

- Jo, du kan! Mandens drævende facon forsvandt. - Det ka' du tro, du ka'. For hvis du ikke gør, som vi si'r, så ka' du bide dig i øjet på, a' du meget snart kommer ind å ruske tremmer.

- Nu må det vist være min tur til at le, forsøgte Sejreren sig tappert. - Jeg har aldrig hørt noget så vanvittigt morsomt. Hvorfor skulle jeg komme til at opleve denne, sikkert for d'Herrer ofte gennemprøvede aktivitet. Ruske tremmer, hmpf!

Hans påtagede hån forstummede, da han fornemmede, hvordan den anden blot ventede på at fortsætte. Han hørte slet ikke efter, hvad Sejreren sagde. Vanviddet ville ingen ende tage.

- Tja, lad os starte i den dyre ende. Du skal jo ikke tro, a' vi bare nosser rundt i småtingsafdelingen, vel. Hvad siger du for eksempel til ... seksten år for mord.

Igen var Sejreren et stort hult spørgsmålstegn. Han var slagen med stumhed. Han var ikke den, som ville tage den slags uhyrlige ord i sin mund. Han var sagfører og ejendomsmægler. Ordrede tinglysningsskøder og passede aktiebeholdninger. Han kunne da umuligt -

...

Han nåede ikke længere i sine indre protester.

Fra bilens indre lød Lines stemme for første gang. Fuld af vantro, skinger af frygt.

- Mord! Jamen, på hvem dog. Hvem - ...?

- På Soldaten, for eksempel.

- Åh, Gud, Adam. *Nej!* skreg Line.

Sejreren vendte sig og stirrede ind i bilen. Han kunne se Line som lyse og grå felter i mørket. Han åbnede munden. Kunne intet sige.

- *Nej, Adam, det må de ikke. Du må ikke lade dem gøre det!*

- Hvad mener du - ...?

- Præcis det samme som mig, ka' du jo nok høre. Lyt dog til damen. Du gør bare, som du får besked på, og så slipper du for a' høre mere om alt det der ubehagelige. Altså mordet, ikke? Eller sku' jeg måske i stedet sige *mordene*, hva? Du må endelig ikke glemme den gamle spritter, vel?

- H-h-hør, stammede Sejrsen, - De må virkelig give mig en chance - ... jeg mener, der må være en - ... jeg bliver nødt til at høre, på hvilket grundlag, De mener, at jeg skal skaffe - ...at jeg skal - ...

- OK, hr. sagfører. Hvis du vil have det på den måde. - Det er i virkeligheden meget simpelt, selvom det snød mig lidt i starten.

Sejrsen måtte sidde ned. Han trådte til siden og fandt vej frem foran den åbne bildør. Han vaklede ind mod forskærmen og fandt støtte. Aldrig i sit liv havde han været så nervøs.

- Jow, nu skal du bare høre, Bessefar ... - Der var engang en Soldat, som kom marcherende hen ad landevejen, et-to et-to - ...

***

Politimester Børge Hulsted havde ingen appetit. Hans kone havde lavet mørbradstykker i gryde, en af hans yndlingsretter. Alligevel sad han indimellem og stak til det samme stykke herlige kød i hele og halve minutter.

- Er det fordi, I ikke kommer nogen vegne, spurgte fru Hulsted.

- Ja. Fandens til redelighed, svarede han arrigt. - To mennesker bliver myrdet samme aften med få timers mellemrum og det eneste halmstrå, vi har at klynge os til, er en lille klat vandfarve! Hulsted havde ingen skruper ved at tale om sit arbejde derhjemme. Han havde aldrig grebet sin kone i at viderebringe fortrolige oplysninger. Ofte havde det været en fordel at tale med hende om sager, som drillede. Han fandt undertiden en anden angrebsvinkel på et problem, når han skulle forsøge at udrede det for et menneske, der var så langt fjernet fra politiarbejde, som hans kone.

Fru Hulsted var uddannet grafiker. Hun havde fremstillet mængder af de små vignetter og kantdekorationer, aviser og ugeblade bruger som illustrationer til vejrudsigter, dagens *bon mot* og andre små-artikler. Et virke, som aldrig havde kastet meget af sig. Heldigt, at Hulsted hurtigt var steget i graderne. For hendes frihed til at fortsætte med sin passion, vel at mærke. Fru Hulsted levede og åndede for sit arbejde. At hun lyttede til sin mand og gav ham lejlighed til at sige de ting højt, som han aldrig ville lade mandskabet høre, var mest for hans skyld. At det så også gav hende inspiration på de særeste tidspunkter, var hende en kilde til stadig undren. Hendes tegninger og tryk var aldrig voldelige eller ubehagelige. Men spiren til mange af hendes bedste præstationer var udsprunget af de tanker, hun gjorde sig over menneskets fordærv, ondskab eller manglende omsorg for andre. Stof som Hulsteds arbejde var storleverandør af.

Deres samtale under middagen og opvasken gav ikke bonus denne gang. Sagens kendsgerninger var ude over hele byen. Selv fru Hulsted havde ikke kunnet undgå at høre dem. Hun kunne ikke bidrage med noget. Trist, at der ikke var den mindste grund til at tro, at løsningen skulle findes indenfor en overskuelig fremtid.

Hulsted ringede til stationen, inden han gik til køjs. Stadig intet nyt. Den eftersøgte var som sunket i jorden. Kun de sædvanlige udkald til småting hist og pist. Ingen speciel uro blandt byens rødder.

Han havde meget svært ved at falde i søvn i det lille snorkeværelse den aften.

***

- Så du hans fjæs, da jeg fortalte ham, hvordan vi havde tjek på hele historien. "D-d-d-et k-k-an da ikke være sandt" efterabede Stumpen sagførerens uforstående svar.

Tumben var koncentreret om at styre bilen. Han havde aldrig taget kørekort. Henrik havde lært ham at køre. Han vidste, at de for himlens skyld ikke måtte støde ind i strømmerne, når han kørte, specielt ikke i egnen omkring Vorkøbing. Strømmerne her vidste, han ikke måtte køre bil. Henrik var alt for eksalteret til selv at køre. Hans geniale evner ville snart gøre dem svinerige. Han rablede og savlede ved tanken om alle de rare gysser.

- Lad os komme hjem, Søren. Åh, hold kæft, hvor er jeg glad. Bare to dage mere. Så er det afsted til de brune damelår.

Tumben turde godt smile. Han kunne sagtens styre bilen imens. Han var ovenikøbet i stand til at spekulere over vennens opførsel. Havde Henrik ikke siddet i timevis og skrevet det dér lange brev, som altså ikke skulle sendes alligevel? Fordi de skulle snakke med manden selv? Tumben kunne ikke tro andet, end at Henrik havde glemt brevet derhjemme eller så'n. Han havde i hvert tilfælde ikke givet det til manden. Ja, han havde slet ikke snakket om det! Underligt.

Synet af et par forlygter fremme foran afbrød hans kolossale tankearbejde. Bare det nu ikke var strømmerne!

Kranvognen kørte sindigt forbi deres rullende vrag. Tumben åndede lettet op. Falckfolkene vidste vel ikke, at han ikke måtte køre bil.

- Vi tager et smut ind på Kroen, sagde Henrik. - Det her må sgu fejres.

Tumben kunne også nemt nikke, når han kørte bil.

***

- Tror du ikke hellere, at jeg skal køre, Damsemand. Du ryster jo over hele kroppen.

- Jeg har aldrig været ude for noget lignende. Sig til mig, at jeg drømmer. Hvad var det for nogle typer?

- Aner det ikke, Skat. Men sæt dig nu ind i bilen, ikke. Og slap af. Vi tager hjem igen. Du er ikke i stand til at lave mere i dag. De var dog forfærdelige. Og så alt det vås. Jeg forstod ikke det mindste af det!

- Jeg ikke mindre. Der må være tale om en frygtelig misforståelse. Han var overhovedet ikke til at tale med. Jeg kunne slet ikke gøre ham klart, at det var noget forfærdeligt sludder, han fremturede med.

Line puslede sin Damsemand på plads i passagersædet og satte sig ind bag rattet. De sad i bilen og lod motoren snurre for at genskabe varmen i kabinen. Kranvognen var kommet hurtigt efter Sejrsens opkald. Line var diskret gået om bag nogle træer, mens bilen blev trukket fri af grøften. Jo færre der kendte til deres forhold, desto bedre. Desværre var der altså to, som kendte til det. Og som ikke ville tøve med at bruge deres viden til egen fordel.

Stumpens skryderier havde bevist det med al ønskelig tydelighed. Line havde forlængst genkendt overfaldsmændene ud fra deres udseende. Hun vidste præcis, hvem de var, og hvad de ellers foretog sig. (- Flere afpressere!) Hendes hjerne vred sig af arrigskab. Møgsvinet Frank havde hun forhåbentlig sørget for snart ville være historie, men de to her var noget ganske andet. Her kunne hun i sagens natur ikke holde sagføreren udenfor. Én ting stod hende lysende klart: De var nødt til at gøre noget for at standse dem. Hvad?

Line ansigt viste ingen tegn på hendes hårdt pumpende tanker, mens hun kælede for sin sårede kriger. Stemmen lige så lidt.

- Selvfølgelig var det noget vås. På en eller anden måde må de have taget dig for en anden, ikke. Men jeg er bange for - ...

Line holdt en dramatisk pause. Så på Sejrsen med store opspilede øjne. - Åh, Adam, tror du virkelig, at de vil - ... at de kan - ... Nej, det kan vi ikke lade dem gøre.

- Hvad tænker du på, Linemus? Sejrsen var dødsenshamrende træt. Den sidste halve time havde været værre end selv den længste og sejeste omgang lovtrækkeri, han nogensinde havde deltaget i. Havde forholdene så bare været en smule mere lige. Sejrsen var ingen kujon. Den sindssyge mandsperson og hans påstande var af en anden, en ... syg og uforståelig verden. Episoden havde afsløret, at der alligevel var ting, han ikke kunne styre og som åbenbart kunne slå ham helt ud af kurs. Han var blevet overrasket over fyrens totalt misforståede sikkerhed for sagernes sammenhæng. Hvordan kæmpe mod uvidenhed og dumhed af så enorme proportioner? Denne kamp fulgte regler, han ikke var bekendt med. Måtte han lære sig nye tricks, søge efter ukendte evner i sit inderste for at tage den ulige kamp op? Han havde svært ved at overskue problemerne så kort efter. Måske efter et par timer - ...? Han så ømt og hengivent på Line, lagde sin behandskede hånd mod hendes kind.

Line trykkede hånden fastere mod kinden og gav den et lille kys på kanten. Symbolsk men trøstende.

- Vi skal nok finde på en udvej, hviskede Line. - Selvom vi bliver nødt til at tænke lidt anderledes, end vi plejer. Hvor længe varer det med salget af grundene?

- Højst fjorten dage. Jeg er næsten sikker på, at familien Nielsen vælger at tage imod mit tilbud. Og nu, hvor det andet hus er brændt, og der er intet som tyder på, at spritteren har nogle slægtninge, så kan det ikke vare meget længere, før jeg har kontrakterne i orden. Men lige nu er jeg ærlig talt for udmattet til at tænke på penge, Linemus.

- Ja, men vi må ikke glemme, hvorfor vi gør alt det her, vel, søde Adam. Nu var det Line, som strøg Sejrsens kind. - Det er for vores skyld, ikke? Det må du aldrig glemme. Men det er også derfor, at jeg er så frygtelig bange for, hvad de to psykopater kan finde på. Ingen må forhindre os i at - ... Hun lænede sig fremover og lagde sig ind til hans hals. - Åh, Damsemand, din lille Linemus var så bange. Da han trak dig væk fra mig, var jeg sikker på, at de ville gøre dig ondt.

- Nå, nå. Det skete jo ikke. Det var slemt, men vi led trods alt ingen fysisk overlast.

- Jamen, hvad nu, hvis de opdager, at det slet ikke var dig og mig, de skulle have fat i? Hvis det er en helt anden, de vil presse penge af. Så vil de komme efter os, for at vi ikke skal afsløre dem!

- Hvad mener du? De kan da ikke gøre os noget, når vi slet ikke har noget med den historie at gøre. Jeg er sikker på, der er tale om en misforståelse.

Line stirrede vedholdende på ham. - Du hørte jo selv, hvor lidt han troede på dig, Adam. Han ville aldrig turde lade os gå frit omkring, hvis vi kunne afsløre hans skumle planer. Selvom det ikke er os, det går ud over. Åh, jeg bliver endnu mere bange, når jeg tænker på det. Og så den store af dem. Han så hele tiden så underligt på mig! Line puttede sig desperat ind til sin Damsemand.

Sejrsen aede hende over håret. - Så, så, min ven. Det skal nok gå altsammen. Vi må se tiden an og -...

- Nej! Det kan vi ikke. Vi har ikke tiden til det! Hvis vi skal afsted om to eller tre uger, så må der ikke ske sådan noget. Vi kan ikke lade dem ødelægge vores planer. Det vil jeg aldrig kunne leve med.

Lines stemme vibrerede sigende, hendes øjne fyldtes med tårer. Grebet om Sejrsens overarm var som en skruestik.

- Vi må ikke lade dem komme mellem os og vor lykke, Adam. Ikke efter alt det, vi har været igennem. Vi må ikke!

- Jamen, hvad kan vi gøre. Du hørte, hvad han sagde. Om to dage skal jeg have pengene klar og - ...

- Og så bare være ligeglad med os. Bare lade sådanne nogle slyngler rende med vores penge! Line græd. Hun rystede over hele kroppen. Sejrsens hjerte var ved at briste ved synet. - *Bare lade os blive her mellem alle de uforstående fjolser, som vil forhindre os i at leve sammen! Du må ikke lade det ske! Jeg vil ikke have det! Det kan du ikke gøre mod os!*

- Elskede Line. Det er det sidste jeg ville drømme om. Jeg skal nok gøre, hvad jeg kan for at finde en udvej. Måske kender jeg nogen, som - ... eller nej! Det er ikke til at vide, hvad pokker der er at gøre ved det. Jeg kender slet ikke noget til den slags.

Line rettede sig op. Tårerne tørrede ind på hendes kinder. Øjnene var faste. Måltrettede.

- Vi må først og fremmest sørge for at beskytte os mod dem. Jeg kan ikke glemme den store mands øjne. Han så kun på mig. Uanset, hvad der ellers sker, så bliver du nødt til at give mig et eller andet, som jeg kan bruge, når de - ... *hvis* de opdager, at de har truet de forkerte og kommer efter os.

Sejrsen anede ikke, hvad han skulle sige. Lines argumenter var på samme tid fornuftige og forrykte. Det, de havde oplevet, kunne langtfra klassificeres som fornuftigt. Han var ude, hvor han ikke kunne bunde. Havde oplevet ting og mennesker, han end ikke havde læst om. Måske var der noget i det, Line sagde. Han ville være et skarn, hvis ikke han opfyldte hendes mindste ønske. De skulle snart nyde frugterne af hans lange og trælse kamp for at opnå sin frihed. En frihed, han havde drømt om hele sit liv. Denne frihed - sammen med denne vidunderlige kvinde, som kunne være blid og føjelig det ene øjeblik for at tale og handle selvsikkert og målrettet det næste - var en belønning, han ikke ville miste for noget i verden.

- Ja, Line. Jeg vil gøre alt, hvad du siger. Jeg tror næsten, at jeg er i stand til at køre igen. Lad mig så køre dig hjem.

Line kastede sig atter i hans arme. - Åh, nu er jeg næsten glad igen. Og du lover at passe rigtigt godt på mig, så de slemme mænd ikke kan - ... nej, det vil vi ikke tænke på nu, vel. Line pressede sin krop ind mod hans. Hun hviskede i hans øre,

- Nej, lille Damsemand. Vi tager ikke hjem lige nu. Jeg har en meget bedre idé. Lad os glemme alt det væmmelige, ikke. Jeg er sikker på, at du også har lidt kræfter tilbage til at - ... Resten blev pustet ind i Sejrsens øre.

Sejrsen var selv forbavset over sin krops reaktioner. Lines nærhed og hede ånde gjorde som altid udslaget. Han var ikke svær at overtale. De steg ud af bilen og byttede hurtigt side. Sejrsen mærkede nok en let sitren i knæene. Det truende sammenstød og slynglens påstande sad stadig i kroppen. Eller var det tanken om Lines sidste forslag?

- Nu kører du bare langsomt og roligt det sidste stykke mod skovstien, Damsemand, kurrede Line, da de sad på deres vante pladser. - I mellemtiden skal jeg nok sørge for, at du glemmer de stygge mænd.

Sejrsern var lidt besværet af sin tykke rulamspjækkert. Line knappede roligt de nederste knapper op. Han måtte føle sig frem med fødderne for at ramme de rigtige pedaler. Lines hoved blokerede hans udsyn til bunden af vognen. Han fik sværere og sværere ved at koncentrere sig om at holde bilen på ret kurs, skønt de snart var ved skovvejen, hvor de skulle dreje. Lines usete - men (- *åååhhh*) så ophidsende, rytmiske sug forvandlede hans trætte hjerne til det blødeste fløj. Han kunne ikke hindre vognen i at duve fra side til side i en *slow motion* gengivelse af hans desperate opbremsning en time tidligere. Sejrsern havde aldrig oplevet noget lignende. Glemte var kulde, orange kassebiler, lavstammede, sindssyge mænd med skæve tænder, bredskuldrede psykopater med liderlige blikke på hans livs kvinde. Samt hans interesse for eventuelt modkørende biler. Tilbage var kun bruset i hans lænder.

Han fik heldigvis ikke brug for at tilkalde kranvognen igen.

Efter et kort hvil forsikrede Line ham om, at hun ikke var bange for, at han ikke skulle genvinde sine kræfter, når de nåede til skovhuset. Natten var ung endnu. Sejrsern gik med til at gøre forsøget. Han måtte også prøve at finde en udvej. Finde på noget, han kunne gøre for at standse afpresserne. Den velsignede ro, Line havde bragt ham i ved sin uventede gestus, gav ham overskud til at tro på, at det nok skulle ordne sig.

(- De må ikke standse os) tænkte sagføreren, mens han styrede dem langt mere sikkert frem ad skovstien, (- der *må* være et eller andet, jeg kan gøre - ...!)

***

Computeren stod mørk og udeltagende på spisebordet, den eneste tilskuer til Gustafssons hvileløse vandring fra stue til soveværelse, fra skrivebordet, via lænestolen til vasketøjskurven og hen til kommoden ... og tebaws igen.

Han var så frygteligt bange. Havde han misforstået alting. Havde han ødelagt noget, som kunne have - ... *måske* kunne have - ... udviklet sig til venskab, gensidig tillid - til - ...?

Gustafsson kunne ikke længere lide sine dagdrømme. De var urealistiske og barnlige. Latterlige! Med tanke på hans alder, kondition, kropsform, håmgrænse, profession, interesser - og hang til cerutter! Dagdrømme bragte kun problemer og kvaler. *Quod erat demonstrandum!* Just som han var begyndt at tro på eventyr.

Han havde forspildt enhver chance. Tråden var knækket. Skåret over af hans gigantiske stupiditet. Kunne han da for Helvede ikke have ventet, til de havde lært hinanden lidt bedre at kende? Folks handicap var nogle gange forfærdeligt ømtålelige emner. Skønt han kendte en del handicappede, som havde et meget afslappet forhold til deres situation. Sort humor var ikke et særsyn blandt dem, som afveg fra resten af verden ved deres manglende sanser eller lemmer. De fleste levede med deres handicap og var ofte stolte over deres evne til at klare sig selv trods hindringerne. Solvej havde på intet tidspunkt virket pikeret over sin manglende hørelse og stemme. Hun havde givet ham det indtryk, at når hun, som måtte leve med det døgnets fireogtyve timer, kunne tage det så fattet, måtte andre vel kunne opføre sig, som de plejede. Hun forlangte ikke særlig hensynstagen. Havde på den anden side heller ikke virket fornærmet eller stødt, de gange, han havde taget tæten og mere eller mindre svaret på hendes vegne.

(- Alting havde virket så naturligt, for Fanden!)

Hvorfra skulle han vide, at Stigs stemme-synthesizer ville have den virkning. Noget var gået helt galt den eftermiddag. Men hvad?

Han måtte ud. Væk fra sit hummer. Få noget frisk luft. Måske kulden kunne dæmpe hans uro og selvbebrejdelser. Han havde ment hende det godt. Det var jo kun et program og nogle syntetiske lyde, ikke? Hvordan skulle han nogensinde få hende til at forstå, at der hverken var magi eller trolddom med i spillet? At flere og flere mennesker fandt ud af bruge edb til noget nyttigt. Også dem, som ellers var afskåret fra noget, andre betragter som naturligt eller uundværligt.

Gustafsson greb sin frakke, trippede nervøst, mens han slyngede halstørklædet om halsen, knappede frakken og tog sine forede handsker på. Derefter lukkede han sig ud af lejligheden og gungrede ned af den korte trappe. Kulden slog sammen om ham. Han traskede afsted uden at se op. Han nåede op til Hovedgaden. Drejede ned mod Grand Hotel. Han var et kendt ansigt blandt Krostuens gæster. For nogle af dem mere end godt var! Måske kunne han dæmpe sin rastløshed og frustration at gå lidt omkring derinde og skubbe til et par de værste. Uden at provokere for meget, naturligvis. Han var lige ved at tage i døren, da han droppede ideen igen. Han var ikke i humør til ballade.

Han fortsatte forbi værtshuset, trak den ene handske af, stak hånden indenfor frakken og nåede frem til æsken i brystlommen, før han huskede på sit nye fortsæt.

- Årh, for dævlén da. En enkelt skader sgu ikke! Et øjeblik senere så Gustafsson med tilfredshed, hvordan røgen steg til vejrs i den stille nat, snoede sig i en kæmpemæssig, tynd sky omkring gadelampen over hans hoved. Kulden forstærkede virkningen, så man næsten skulle tro, han kunne dække hele gaden med sit røgslør.

Et godt minuts tid nød Gustafsson smagen af sin last. Derpå vandrede han videre, lidt langsommere nu, atter neddykket i sine nys opdagede følelsers hvirvelstrøm.

***

- *Kom-så-kom-så-kom-så*. Allan Halvnæse jog ganske overflødigt på Jan og Lilleper. Det var et voveligt foretagende. Radioforretningen havde kun en ganske lille og smal bagbutik. Man kunne glo direkte fra udstillingsvinduerne til døren ud mod bygningens bagside. Netop af den grund var der ikke foretaget mange angreb på Næsholms forretning. Næsholm havde godt nok et mindre reparationsværksted, som lå nedenfor en vindeltrappe i et hjørne af lokalet. Ingen af dem drømte om at gå derned. Skulle de få travlt med at komme ud, var en vindeltrappe ikke det smarteste at forcere. De nøjedes med at tømme hylderne i selve forretningslokalet.

Idéen om at lave et bræk lige præcis dér var selvfølgelig Halvnæsés. Hans svendestykke. Soldaten havde altid sagt nej til at knalde radiobiksen. Efter Halvnæsés mening var det et tegn på fejhed. Næ, han skulle nok vise de andre, at han forstod at skaffe de rigtige varer. Der var altid brug for billige videospillere og digitalkameraer. Ingen problemer med at skaffe sig af med lortet bagefter.

De var næsten klar. Bilen var lastet. De manglede lige de sidste apparater.

Lilleper råbte pludselig advarende. Halvnæse så ud mod gaden. Patruljevognen rullede langsomt forbi. De stivnede alle tre. Ventede på det uundgåelige: bremselyde, smækkende bildøre og to hidsige betjente med lange stavlygter og skrattende walkier.

Intet skete. Panserne kørte bare videre. De havde ikke skænket forretningen et blik! Fedt, manner.

- Lad os så se at komme afsted, hviskede Lange Jan hæst.

- Ja-ja, vrissede Halvnæse. Han brød sig ikke om den andens kommanderende tone. (- OK, strømmerne er i farvandet. Og kører stille og roligt afsted, ikke? Ikke en eneste skide klat is på den ko, vel? Det lange skideskur kan vel for fanden forstå, at Far hér har tjek på situationen?)

***

Gustafsson skrædede over torvet foran posthuset, drejede om hjørnet og besluttede sig for at slentre tilbage ad de halvmørke og skævt forbundne parallelgader til Hovedgaden. Her var der ikke fare for at møde andet end omstrejfende katte på den tid af aftenen. Spadsereturen hjalp ikke ret meget på hans forvirring. Det nærmeste, han kom noget brugbart, var en beslutning om at besøge Solvej en af dagene. Han ville ikke omtale dagens hændelser. Bare sige goddag og vise hende, at han var - ... at han var interesseret i at holde forbindelsen med hende ved lige.

Han ville nøjes med det. Som en slags ny begyndelse. Hvis Solvej ikke ligefrem virkede afvisende, kunne han - ... (- *Hva' Satan er det?*)

Gustafsson trådte hurtigt bagud, i skjul bag et hushjørne.

(- Jeg skulle tage meget fejl, om ikke det er et godt gammeldags bræk, det der!) Han skævede om hjørnet. Han så ind i en afskærmet baggård. Et skrånende halvtag ragede ud og gav læ over dørene til de forretninger, som fyldte stueetagen i bygningen. Han tænkte hurtigt. Bilen holdt ved bagdøren til radioforretningen. Han kastede endnu et blik på silhouetten af en lav varebil, aftegnet mod lyset fra døren. Han så en skygge pile ud af forretningen, bukke sig ind i bilen for straks at løbe indendørs igen. Endnu en skikkelse kom frem i døren.

Gustafsson bandede indvendigt. Han var alene. De var mindst to. Han nærede ingen illusioner i retning af at spille helt. Dertil var der efterhånden for mange beretninger om kolleger, som blev ilde tilredt under forsøget på at standse selv de ubetydeligste forbrydelser. Ikke flere overvejelser. Han skubbede sig fri af hjørnet og oksede med hivende lunger ned mod den nærmeste sidevej. Hvorfor havde han ikke sin walkie med sig? (- *Fordi!*) Bare afsted efter en telefon og de nødvendige forstærkninger.

Nærmeste telefonboks var nede på Posthustorvet. Gaden hældede en smule nedad. Det gav bedre fart. Hans tykke skosåler sendte rungende *klask-klask* op mod facaderne. Så var der også en anden lyd?

Gustafsson spildte tre kostbare sekunder på at indse, at den nye lyd kom lige bag ham. En motor. I langsom fart. Han drejede hovedet.

Og blev godt gammeldags skidesur. Sit gode gamle jeg.

Det var ikke nemt sådan uden videre at sætte farten ned. Endelig lykkedes det. Han lod patruljevognen komme nærmere, rev døren til bagsædet op og smed sig ind. - Og så kan I to kvajpander godt flå de åndssvage grin af fjæset. Eller skal jeg fandeneddeme gøre det for Jer.

Langvad så bagud på den prustende kriminalbetjent og ... holdt sin mund. Den morsomme bemærkning forblev usagt. Gustafsson ofrede ham ikke et blik.

- Kan du så se at svinge om hjørnet, Sørensen. Uden musik. Der er indbrud i radioforretningen. Hvis vi ellers kan nå det. Kom nu, for Helvede!

Langvad og Sørensen rystede pjankeriet af sig. De havde overværet det mest vidunderlige syn. De andre ville aldrig tro dem. Det måtte vente. Mens Sørensen drejede om hjørnerne

efter Gustafssons anvisninger, kaldte Langvad stationen og afgav de nødvendige oplysninger om deres planlagte aktion.

***

Jan og Per var allerede ude i baggården. Klar til afgang. Halvnæse så sig omkring i butikslokalet. Var der ikke lige en enkelt fed ting at snuppe sådan her på falderebet?

Så stødte hans hjerte hårdt sammen med adamsæblet.

De korte, hidsige hyl bag butikken lød som dommedagstrompeter. Nederlaget, skuffelsen, skammen, raseriet og frygten vældede op i ham til tonerne af den værste lyd i verden. Og dernæst:

- *Det er Politiet! Holdt dér. Stå bare helt stille!*

Halvnæse styrtede sanseløst væk fra de frygtelige lyde. (- Væk! Døren! Bare ud gennem døren! Jeg skal edderbankeme ikke ud i gården. Døren!) Bag ham lød en række råb og voldsomme brag, som blev hans kammerater væltet ind mod noget hult. Halvnæse ledte efter låsen til døren. Han hørte ikke stemmen fra bagdøren.

- Rolig, lille Allan. Slap bare af. Den får du aldrig op.

Gustafsson trykkede på en kontakt. Radioforretningen blev badet i lys. Halvnæse rev og flåede i alt, hvad han kunne få fat i omkring glasdøren til Hovedgaden. Hvilket ikke var meget.

- *Tsk, tsk, tsk.* Så kig dog ned, min fine ven. Døren skal åbnes med nøgle - også indefra.

Halvnæse hørte ikke efter. Han svedte som et svin. Rædslen sled i ham. Han havde aldrig været i fængsel. Det ville han komme nu. Rigtigt fængsel. Med rigtige forbrydere. Med voldsomme mænd og mordere og det, der var værre!

Gustafsson kom nærmere. Han havde ikke travlt. Butiksdøren krævede nøgle fra begge sider. Med mindre Halvnæse gik gennem panserglasset, var han fanget.

Den storskrydende Allan lå sammenkrøbet langs døren. Han tudede.

- Op med sig. Så-så, det skal nok gå altsammen. Jeg er sikker på, at din mor får lov til at komme og besøge dig rigtigt tit. Med rene bukser. Op med sig!

Gustafsson havde ingen håndjern på sig. Det var heller ikke nødvendigt for at skrabe den usle klump blævrende snot op fra gulvet og skubbe den ud i baggården til patruljevognen. De havde større besvær med at stoppe den snøftende Halvnæse ind ved siden af hans skulende kammerater. Der åbenbart ikke var hans kammerater længere.

***

Peter Fugl svedte i arkitektlampens skær. Det gik bare *så* godt. Han var næsten ked af at måtte afbryde sit spændende arbejde.

Patruljevognens melding kunne ikke overhøres. Radioforretningen lå et par hundrede meter oppe i gaden. Om ikke andet ville det være et historisk øjeblik i hans journalistiske liv. Han kunne se og rapportere direkte fra en større forbrydelse. Han ville være et skarn, hvis han lod den chance gå fra sig.

Han lyttede et øjeblik længere. Radioen forblev tavs efter den kortvarige udveksling af meldinger. Han kæmpede for at få skoene på. Han havde smidt dem på et tidspunkt. Hvornår vidste han ikke. Det var noget af et kunststykke at træde kappen på plads i den anden sko, flå frakke og halstørklæde ned fra knagen, humpe over mod døren, række ud efter kontakten, som

var præcis udenfor rækkevidde og endelig smække døren bag sig uden at få noget af tøjet i klemme. Hvilket heller ikke lykkedes særlig godt. Peter nåede ud på fortovet med frakken flagrende bagom ryggen, halstørklædet daskende mellem benene og den ene skokappe trådt flad.

Hans svedige hud krøb forskrækket sammen ved sammenstødet med kulden. Den tapre journalist ignorerede sin krops svagheder. Vi nedstammer vel fra vikingerne. (- Men den sko!)

Han gav op, standsede og støttede sig til muren, mens han skruede foden ordentligt ned i skoen med fingrene som skohorn.

Så løb han videre. Små scoop er trods alt også en slags scoop.

(- I Vorkøbing.)

***

- Jeg har altså kun tre kvarter, ikke. Åh, det er en skam, at det er så sent. Din knægt, han sover vel? Jeg kunne ellers så godt tænke mig at se ham.

Maria og Charlie stod i den minimale entre. Den rødhårede betjent hængte uniformsjakken på den bøjle, Charlie rakte hende. Døren ind til stuen var lukket næsten i. Døren til børneværelset ligeså.

- øh, ja, han sover. Charlie åbnede døren til stuen og viste sin gamle klassekammerat indenfor.

- Ja, det er snart nogle år siden. Ja, jeg har da set dig rundt omkring i byen, siden vi gik ud af skolen, men jeg tror nok, at jeg var på politiskolen, dengang du fik - ...øh?

- Nikolas. Ja, han er treethalvt nu. Charlie bad Maria sætte sig i sofaen. Selv satte hun sig overfor i den lille, skævvryggede lænestol.

- Nå, men jeg kunne forstå, at det ikke var for at snakke om gamle skoleminder, hm? Maria så sig nysgerrigt omkring i Charlies stue. - Ikke meget plads, hva?

- Næ, det er her måske ikke. Men vi er jo også kun mig og Nikolas, så det går da.

- Ja, det skal det jo. Selv bor jeg stadig hos mine forældre. Ikke noget at prale af. Men det er da billigere end det, man kan få idag.

Charlie kunne næsten ikke klare småsnakken.

- Ser du, Maria. Grunden til at jeg ringede til dig, er, at jeg hørte, at I har efterlyst Leif Næsholm.

- Ja, det er rigtigt. Men det er vist kun for at sikre sig, at - ... ja, jeg ved det faktisk ikke rigtig. Der er vist ikke så meget, der taler for, at det var ham alligevel.

- Hvad mener du? Charlie håbede inderligt, at deres forehavende ville vise sig at være overflødig. - At det ikke er ham?

- Ja, jeg ved ikke. Der er godt nok meget, som peger i den retning, men - ... hør, her sidder jeg og pladrer løs. Bare min chef ikke hører det, lo Maria. - Fy, Charlie, du må ikke sådan lokke mig på glatis.

- Næ-nej, men det var bare det, at - ... forstår du, Maria. Jeg er sikker på, at Leif ikke har noget med de mord at gøre!

- Sikker? Hvordan dét? Han er sgu da rodet temmelig meget ind i affæren, så vidt jeg ved.

- Jo, men jeg er sikker på, at han i hvert tilfælde ikke har været ude i nærheden af det sted, hvor Soldaten blev slået ihjel. På dét tidspunkt, mener jeg.

Ordensbetjent Stenberg - ikke Charlies gamle skolekammerat, Maria - kneb øjnene sammen og betragtede hende indgående. - Sig mig, har du snakket med ham. Du ved måske ligefrem, hvor han er? Det vil glæde min gamle chef!

- Nej, nej. Det - ... ved jeg ikke. Det, jeg vil fortælle dig, er, at han simpelthen ikke kan have været derude den aften!

- Hvorfor ikke?

- Fordi jeg mødte ham heroppe på Hovedgaden på næsten samme tidspunkt, som den sidste bus ankommer til Torvet. Alle vidste jo, at Soldaten ville være med den bus, ikke. Og han blev jo også dræbt kort tid efter midnat. Kort tid efter, bussen var kørt.

- Tja, tjo. Der er vistnok et par detaljer der, som ikke er helt afklaret.

- Men ... det var da ... på det tidspunkt, ikke? Charlie kunne ikke forhindre sin stemme i at blive stakåndet.

- Sig mig. Er du lun på ham? Det lyder næsten sådan.

- Næ, jeg-øh - ... øh. Jeg siger jo, at jeg mødte ham. Ja, vi stødte faktisk ... rigtigt ind i hinanden. Jeg var lige ved at falde. Men hvis du siger, at Soldaten ikke blev - ... var det ikke på det tidspunkt alligevel?

- Du siger altså, at du snakkede med Leif Næsholm på det tidspunkt, hvor du *tror* at Soldaten blev ekspederet? *Hm!*

- Jo, men, hvis det ikke er sket på det tidspunkt, så - ...

- Ved du hvad, Charlie. Der her er noget, som vi nok kommer til at overveje nærmere, for - ... Marias øjne forsvandt ud i lokalet.

Charlie turde ikke sige noget. Hendes indre genlød af Marias rystende ord. (- Var det alligevel ikke på det tidspunkt!) Hun anede ikke, hvad hun skulle tænke. Slet ikke, hvad hun skulle sige.

Maria så sig omkring. - Sig mig, du skulle vel ikke have en kop kaffe klar derude, hva?

- øh - ... næ, men det tager kun et øjeblik.

- Udmærket. Hvis du altså ikke har noget imod det?

Charlie nærmest styrtede ud i køkkenet, hældte kaffe i to krus og bragte dem tilbage i stuen.

- Forstår du, Charlie. Det er ikke fordi, jeg ikke tror på din historie. Men der er et par grunde til, at jeg faktisk selv er temmelig sikker på, at den gode Leif er mere skyldig end som så.

- Hv-hvad mener du? Charlie satte sig uendeligt langsomt.

- Jo. Først så har han rendt i hælene på Soldatens kæreste, Line. Kender du hende? Hende superdonnaen fra Lilleskolen. Ja, jeg har aldrig haft fidus til de unger, som gik derude. Nå, men Leif har altså generet hende Line og har også truet med at gøre ting ved Soldaten, du ved, sådan rigtigt psykopatvås. Som om han var i stand til at gøre noget ved en slyngel som Soldaten. Altså indtil i fredags. Og der er nok noget om snakken, for vi har i længere tid været på udkig efter en vindueskigger, som flere gange er set i nærheden af hende Lines hjem.

- Jamen, det - ...

- Og der er mere endnu. Ham, Leif, han er maler, ikke. Du har vel også hørt, at vi har fundet noget farvestads i bilen, ikke. Og ærligt talt, en fyr, som farer rundt og tér sig på den måde, og som render rundt med farvelader i tasken. Det kan da kun betyde, at der er noget galt med ham, ikke?

Charlie satte sig op i stolen.

- Maria, ham vindueskiggeren ... Jeg ved, hvem det er.

- Ahva' siger du? Ved du - ...?

- Ja, det er Nikolas' far.

- Nej, ved du nu hvad, Charlie, du vil da ikke fortælle, at - ...

- Jo, han hedder Frank Rodenstock, han er ansat på Rådhuset. Og han er altså far til Nikolas. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg kunne slå hovedet ned i maven på mig selv over det, men sådan er det altså. Og han er den vindueskigger, I leder efter.

- Hvordan kan du vide det? Marias ansigt var helt fordrejet.

Charlie fortalte hende om Franks historier og syge pralerier.

- Det var godt nok satans! prusted Maria bagefter. - Og du siger, at han nærmest har holdt regnskab med dem, som kravlede op til det vindue? *Ha-ha-ha-ha*, nu har jeg aldrig hørt magen. Det er sandelig noget, vi skal have kigget nærmere på.

- Der ser du. Leif er ikke vindueskiggeren. Og jeg ved, at Leif aldrig har forfulgt Line eller truet hende eller Soldaten med nogetsomhelst.

Maria drak resten af sin kaffe. Hun så på sit ur.

- OK, det har han så ikke. Skør er han da. Det er alle kunstmalere. Nå, men tak for kaffen. Og for det med ham Frank. Ham skal vi nok få fat på. Jeg blive nødt til at løbe, du. Men sig mig så lige. Hvorfra kan du vide, at han ikke rendte efter hende discodronningen, hva'? Maria gjorde tegn til at rejse sig.

Charlie var knust. Det var slet ikke gået, som hun havde håbet på. Deres plan var dødsdømt. Havde været det fra starten.

- Det - ... det ved jeg fordi, at - ...

- Fordi indtil i går var Line det allersidste menneske, jeg ville drømme om at gøre ondt, sagde Leif. Han stod lige indenfor døren med hænderne hængende slapt ned langs siderne. Hans øjne så direkte på den åbenbart fjendtligt indstillede betjent.

Maria blev stående halvt oprejst mellem sofaen og sofabordet. Så satte hun sig igen. Meget langsomt.

- Næ, nu har jeg aldrig - ... Så har han hele tiden - ... Charlie, din snyder! Hun så igen på Leif. - Og hvorfor skulle jeg så tro dig efter det, vi har fået oplyst?

- Fordi jeg siden august sidste år har besøgt Line præcis elleve gange - ...

- Ja, eller måske - ...

- ... for at gå i seng med hende. Jeg var Lines hemmelige elsker. Eller rettere: én af Lines elskere. Mens alle troede, hun ventede på Soldaten.

Maria var ikke tabt bag en vogn. - Du sagde "indtil igår". Hvad mente du med det?

Leif tog et par skridt frem mod de to kvinder. Hans tilsyneladende ro var meget tynd i skindet. Han tog sig til hovedet, lod hånden glide om bag nakken, som for at massere en øm muskel.

- I går hørte jeg Line tale med den, som lod Soldaten dræbe. Det var tydeligvis en indflydelsesrig person.

- Nej, ved I nu hvad. Det her er noget, I finder på! Maria vidste ikke, om hun skulle grine eller græde. Netop som hun var ved at tro på ham! - Lod Soldaten dræbe!

- Ja. Det lyder vanvittigt. Men jeg hørte det. Og jeg har ovenikøbet en idé om, hvem det kan være.

- Ja, indflydelsesrige gangstere har vi jo nok af her i byen. Og hvorfra ved du, at Line kender sådan en person? De lige dele hån og afvisning var ikke til at tage fejl af.

Charlie svarede. - Det har Frank fortalt mig.

- Frank? Vindueskiggeren? Har han fortalt dig det?

- Ja. Han havde set Line sammen med denne person, og han var meget optaget af, at hun kendte ham. På hans helt specielle facon.

Maria så fra den ene til den anden. Hendes ansigt afspejlede hendes vantro. Hun satte sig rankt i sofaen, krydsede armene over brystet og rettede blikket direkte mod Leif.

- Må det være mig tilladt, ja, jeg ved ikke, om det for meget forlangt på dette sene tidspunkt, hvor min makker snart begynder at pisse i bukserne, fordi jeg ikke er der til tiden, men måske I kunne afsløre navnet på denne interessante person, som kan få andre folk likvideret? Hvis han altså *har* et navn.

Leif og Charlie så på hinanden.

- Jo, det har han. Leif gengældte Marias blik. Han gav hende navnet.

Maria tabte underkæben.

***

Gustafsson gik tilbage til stationen. Han var godt tilfreds med aftenens fangst. Det ville glæde chefen umådeligt, at de endelig havde fat i nakken på en del af byens kendte rødder. På fersk gerning. Han følte ikke den mindste medlidenhed med Halvnæse. Fyren var selv ude om det. Hvis han absolut skulle møve sig frem i forreste række efter Soldatens død, måtte han også være mand for at tage konsekvenserne. Især af noget så tåbeligt som at bryde ind i radioforretningen midt på Hovedgaden.

Gustafsson var ikke blind for den positive virkning, anholdelsen havde på hans egen sjælefred. Der var noget om snakken. Arbejde kan være en lise for et plaget sind. Selv ved kæresteroger. Nu havde han nogle forhør og en hoben rapporter at tænke på. Han skubbede visheden om sin nye sindstilstand i baggrunden, døren til stationen op og endelig den mørkt skulende, men ikke længere grædende Allan Halvnæse foran sig op ad trappen til sit kontor. Det kunne ikke tage lang tid med de forhør. Gustafsson skruede en frisk cerut fast mellem læberne. For hans skyld kunne forhørene vare resten af natten.

***

Da Peter Fugl tre minutter efter Gustafssons ankomst begyndte at fyre spørgsmål af til vagthavende, måtte denne desværre meddele offentlighedens vakse repræsentant, at ingen havde tid til at underholde ham med sagens detaljer. Man havde grebet nogle lokale slyngler med vognen fuld af elektroniske apparater. De ville blive stillet for en dommer næste morgen. Farvel og godnat, hr. Fugl.

Peter skummede af raseri. Hvorfor havde der også været så langt om til bagsiden af radioforretningen. Han havde naturligvis regnet med, at alt det spændende skete i forretningen med fri adgang gennem den store glasdør mod Hovedgaden. Den mørklagte forretning, som godt nok var meget tyndt besat på hylderne, havde i et øjeblik narret ham til at tro, det var falsk alarm. Indtil han endelig tænkte sig om.

Turen rundt om de sammenbyggede huse havde taget enormt lang tid. Da han rundede det sidste hjørne skrumpede sensationen ind til hans skuffede blik efter patruljevognen i det fjerne, samt synet af en bredskuldret mand i skarpt trav væk fra åstedet. Peter løb hen til bagsiden af forretningen. Ganske rigtigt. Alt var mørkt og tyst. End ikke en rasende Næsholm at interviewe. Peter overvejede at ringe til radioforhandleren. Politiet ville vel gøre det, så

kunne han også, ikke? Han så sig omkring. Intet afslørede den nys overståede forbrydelse. Kun den parkerede bil i baggården. Han gik en runde. Ud over mærke og registreringsnummer var den aldeles uinteressant. Han kunne ikke se ind i bagageafsnittet. Peter besluttede, at nummerpladen alligevel ikke var spændende. Han traskede mismodigt afsted. Han måtte vel kunne få oplysningerne på stationen.

Det kunne han ikke. Siewertsen var ikke spor meddelsom. På vej ud fra stationen øjnede Peter en uventet mulighed. En af de unge betjente - Hald, hed han vist - var på vej op ad trappen. Peter havde før talt med ham i forbindelse med trafikuheld og lignende. Han besluttede sig for at gøre forsøget. Han rakte en hånd ud og rørte ved betjentens arm.

Hald var mere medgørlig. Han blev meget overrasket over Peters spørgsmål. Han anede intet om aftenens arrestationer. Men han var villig til at forhøre sig hos vagthavende. Det manglede da bare, at Vorkøbings borgere fik at vide, at politiet endelig foretog sig noget for at dæmme op for ulovlighederne, som plagede det lille samfund. Problemet var blot, at han ikke kunne gå direkte tilbage til Peter og fortælle ham, hvad han fandt ud af. Peter havde løsningen. Han krydsforhørte Hald og i fællesskab fandt de ud, hvor Peter skulle stille sig bag bygningen for at kunne høre, hvad den sandhedssøgende betjent hviskede til ham fra toiletvinduet.

Peter godtede sig og lod Hald gå indenfor. Tyve minutter senere var hans lykke gjort.

Journalisten takkede sit forsyn for, at han havde mødt Hald. Han var sandelig kommet ind i en stime! Først hans eget private lille "Vorkøbing-gate", nu de fleste kendte detaljer om arrestationen af Allan, Jan og Per efter indbruddet og - oh, lyksalighed! - en ganske uforudset men velsignet sidegevinst. Hald havde dels forhørt sig hos vagthavende, dels tilladt sig at bladere i aftenens meldinger. Kun en rimelig opførsel af en arbejdsom patruljebetjent, som mødte i god tid før sin nattevagt. Stående på toiletsædet viderebragte han sine observationer til Peter.

Sensationen kom til sidst. Sørensens melding om den *mulige* bilkortege fik alle journalisters nerver til at sitre. Han grifede som en vanvittig på sin blok. Der var ikke meget lys bag politistationen, men alt, som Hald hæst fortalte ham gennem den lille trækrude, stod lysende klart for ham.

- Igen en lille brik, som skal passes ind i det øvrige, mumlede Peter, mens han vendte tilbage til stationens forhal, som meget belejligt var forsynet med en mønttelefon. Peter brugte ti minutter på at indtelefonere historien om indbruddet til natredaktøren. Redaktøren lod historien slippe igennem trods det sene tidspunkt. Der var pludselig begyndt at ske ting og sager i den søvnige provinsby. Redaktøren var igen meget positiv overfor Peter. Lutter held i sprøjten! Peter blev hængende i forhallen efter samtalen. Han var i sin fulde ret til at være i nærheden. Han satte sig på en bænk og gennemgik sine øvrige, splinternye og utrolige oplysninger.

(- Det kan ikke være et tilfælde.) Sejrsen sammen med den smukke Line. Pers værste konkurrenter i en bil bagefter. Anede han omridset af noget ufatteligt stort? Og farligt? Der var sandelig storstadsformat over de fængende overskrifter, Peter lod passere revy. Sagen var ved at vokse ud af Vorkøbing-proportioner. Her var både til bagmandspolitiet, narkotikapolitiet, toldvæsenet samt, ikke at forglemme, formiddagsbladene med deres misundelsesværdige tæft for den rette angrebsvinkel i enhver sag.

Om ikke han skulle tage meget fejl, var der også indlagt en pæn portion muligheder for ham. Hvis han kunne samle tilstrækkeligt med materiale til at fuldføre billedet af det, som alle

hans notater havde hvisket om og drillet ham med hele aftenen. Halds afsløring af en mulig forbindelse mellem den kendte sagfører og to af byens værste afskum, to døgn efter likvideringen af afskummets kriminelle modpart og *muligvis* den kendte sagførers erotiske rival, satte tingene i et langt skarpere relief.

Peter fløjtede veltilfreds for sig selv. Hans noter på kontoret kunne vente. Måske var der mere at hente her i huset. Han spadserede lidt omkring, vinkede muntert gennem glasdøren til Siewertsen, som sendte ham et surt blik, og brugte tiden til at gennemgå det, han vidste om sagføreren. En mand, som i byens øjne havde alt. Peter var ikke alene om at vide, at Sejrsen ikke kunne tælle sit ægteskab med under betegnelsen "alt". Fru Sejrsens forkærlighed for stærk stimulans på flaske var tæt på at være en offentlig hemmelighed. Huse, jord, aktieposter, bestyrelsesposter, penge og magt. Ville det være nok for en mand? Ville Sejrsen ikke, som andre mere almindelige mennesker, ønske sig et lykkeligere liv, især når han havde den økonomiske baggrund i orden? Ville det ikke være naturligt, hvis han ønskede sig en familie? Børn til at overtage besiddelserne?

Sejrsen nærmede sig de tres, fru Sejrsen var et-par-og-halvtreds år gammel. Der ville ikke komme nogle børn af det ægteskab. Peter sank hen i farlige spekulationer. (- Hvor langt ville en mand som sagfører Sejrsen gå for at skaffe sig det eneste, han ikke var i besiddelse af?)

Åbenbart langt nok til at blive set sammen med byens mest omtalte - og i manges øjne - smukkeste kvinde. Kæresten til en lokalt kendt forbryder.

Hvad havde Sejrsen i givet fald gjort for at få sådan en kvindes opmærksomhed? Penge? Magt? Mo- ...?!

Peter Fugl tabte undernæbbet.

***

- OK, hør så her. Jeg *skal* afsted nu, ellers får jeg på puklen. Man bliver ikke hjemme fra nattevagt, med mindre man er død og har ansøgt om det i god tid. Men så gør vi det på dén måde, ikke? Maria tog en dyb indånding.

Leif og Charlie sad i sofaen. Maria havde vandret op og ned ad gulvet i fem minutter. Charlie orkede ikke at se på hende hele tiden. Leif var nødt til det, eftersom det var ham, Maria havde diskuteret, skændtes og enedes med. Altsammen i løbet af fem minutter.

De havde ikke megen tid. Ikke kun fordi, Maria skulle på arbejde. Hun var glimrende klar over den risiko, hun løb. Hvis Hullerten *nogensinde* fik at vide, at hun på denne måde indgik aftaler med en eftersøgt i stedet for at trække ham med på stationen, ville hun modtage et hårdt og brutalt spark i sin dertil indrettede. Ud af styrken. Uden så meget som et vink til farvel. Hun kunne sandelig heller ikke lide det. Leifs argumenter var måske kun afstedkommet af hans ikke uforståelige interesse i at slippe for mordanklagen. Og så var der lige det med, at deres vilde påstande altså omfattede byens ubestridte matador. Line kunne rende Maria noget så grusomt. Det samme kunne hun vel ikke tillade sig at mene, når det gjaldt ejeren af den halve by. Med opland.

Hun var lynende klar over størrelsen af sin indsats i spillet. Hun havde på den anden side chancen for at indkassere en kæmpegevinst, hvis der virkelig var hold i bare halvdelen af de to turtelduers vås. Maria var sikker på, at Leif allerede havde fundet trøst hos hendes gamle skolekammerat. (- Ingen kan sgu da sove på den korte knokkelbænk.) Det var deres egen sag. En skam iøvrigt. Var han ikke potentiel morder - og kunstmaler! - ville hun da ikke lade ham

løbe alt for mange gange rundt om sengen, hvis han en dag fandt på at smutte forbi hendes jomfrukammer! Nå, det var *serious business* det her. Hendes karriere stod på spil.

Argumentet, som endelig overtalte hende, var den gevinst, hun under alle omstændigheder ville indkassere, hvis der *ikke* var hold i deres anklager mod Sejrsen. Den person, som kunne fremtrylle den eftersøgte Leif Næsholm, ville være i kridthuset et godt stykke tid fremover. Ikke nogen dårlig anmærkning, hvis en vis kvindelig betjent skulle finde på at søge en stilling som kriminalopdager, vel! Bedre end at dele karet med den idiot til Hald. Maria spiddede Leif med øjnene.

- Og du bliver her, Leif.

- Nej. Jeg løber også en stor risiko, så længe du ved, hvor jeg er. Jeg vil kun love, at jeg er her igen i morgen efter klokken fire om eftermiddagen. Hvis du så også kommer ... alene, kan vi fortsætte derfra, hvor vi er kommet til den tid. Han gengældte hendes stirren.

Maria var ingen langsom tænder. Hun indvilligede. Ingen grund til at hænge sig i detaljer.

- Tja, det kan du sgu sagtens sige. Men - ... hør her. I kan glimrende lave noget fornuftigt imens, ikke. Hvis I nu sætter Jer sammen og skriver alt her ned? Så skal vi ikke spille tid med det i morgen. Hun trådte over mod døren til entreen. - Jeg er en stor idiot. Måske kun for dine blå øjnes skyld, Leif. Men jeg kan godt forsikre dig om, at hvis du stikker af og lader mig stå tilbage som et fjols, så vil jeg ikke overlade det til andre at likvidere dig. Jeg vil med glæde gøre det selv.

Hun sendte dem begge et sidste fast blik, hev jakken af bøjlen og lukkede sig ud af lejligheden. Hun ville komme ti minutter for sent. (- Nå, man kan vel for Søren ikke gøre for, at cyklen er flad, vel. Eller brugte jeg også den undskyldning sidste gang?)

***

- Hvor vil du tage hen, Leif? Charlie havde lyttet til deres snak med stigende uro. Pingpongspillet om Leifs skyld eller uskyld fyldte hende med undren. Hun var ikke ked af, at de havde talt uden at inddrage hende i planerne. Ikke den mindste idé dukkede op i hendes hoved. Hun havde fundet på at kontakte Maria. Nu var hun tom. Færdig. Mange gange i løbet af den sidste time, havde hendes tro på det fornuftige i hele foretagendet svinget fra den ene yderlighed til den anden. Maria var snart deres fjende, snart en lidt vel beregnende frelsende engel.

Charlie ville så frygtelig gerne have denne historie overstået.

- Tja, hvis du ellers ikke ligefrem smider mig ud, så havde jeg egentlig ikke tænkt mig at gå nogen steder. Leif viste det svageste tegn på et smil. Hun så desorienteret på ham.

- Ja, Maria kan jo ikke holde øje med lejligheden hele tiden. Og jeg har ikke andre steder, hvor jeg kan være bare nogenlunde sikker på ikke at blive set. Men hvis du gerne vil have, at jeg tager chancen til i morgen ...?

- Næ, nej, du må gerne blive her, men - ... Charlie anede ikke, hvad hun skulle sige. Dette var afgjort vokset over hendes hoved.

- Efter i morgen er det også slut med at gemme sig.

- Hvordan kan du vide det?

- Jeg er træt af denne gemmeleg. Vi kommer ingen vegne. Hvis ikke vi sammen med Maria kan få et eller andet frem i lyset, så melder jeg mig frivilligt!

Charlie var lige ved at sukke af lettelse. Hun længtes så skrækkeligt efter Nikolas. Efter sit arbejde. Efter at være fri for at tænke på mord og intriger, på Line Ingelbrecht og hendes elskere. På Leif.

De sad længe i tavshed. Byen udenfor var også stille.

Leif rejste sig fra sofaen, strakte sig og gik ud på gulvet. Han skulle lige til at stille sig ved vinduet for at se ud på de svage lys fra Vorkøbing *by night*. Forskrækket trådte han væk fra gardinerne. Han måtte ikke blive set. I stedet vendte han sig mod Charlie. Han blev dybt bedrøvet over det, han så. Udmattelsen lyste ud af alle ansigtstræk.

- Hør, Charlie. Gå du bare i seng, så vil jeg gøre, som hun sagde. Har du noget papir og en kuglepen?

Charlie sad et øjeblik uden at svare. Så rejste hun sig og gik tungt rundt om sofabordet. Hun åbnede et skab ved siden af fjernsynet, tog en blok frem og lagde den på sofabordet. Hun pegede mod et punkt bag Leif.

Leif blev længe stående og så i den retning, hendes sammensunkne skuldre var forsvundet ud af stuen. Han vendte sig og fik øje på et gammelt, skåret krus, som stod i vindueskarmen. Det var det, Charlie havde forsøgt at pege på. Kruset var fuld af blyanter og kuglepenne. Han skævede ned mod gaden, mens han valgte sig en pen.

Hvor skulle han starte? Hvordan kunne nogen tro, at han ville være i stand til at nedskrive sine oplevelser, sine tanker og følelser, så det var til at forstå for andre?

Den lange ensomme nat var langt fra tid nok.

***

- Sig mig, er der nogen, som vil fortælle mig, hvad der er sket?

Maria stod måbende indenfor døren. Den ventede spydighed over hendes sene ankomst fra nattens vagthavende, lille sirlige Bentzon, forblev usagt. Siewertsen var ikke engang gået endnu. Og resten af stationen sydede af aktivitet. Så meget, som en lille håndfuld betjente nu kan skabe røre om sig. Maria forstod ikke en brik. Oppe fra første sal lød høje, barske stemmer. Sørensen og Langvad kom grinende op fra omklædningsrummet. Der måtte være sket noget stort. Selv vidste hun positivt, at det ikke kunne være efterlysningen af Leif, som havde givet pote.

Hendes makker, unge, grønne og usikre Hald, kom ud fra gangen, som førte til toilettet. Maria konstaterede skuffet, at han ikke havde en tegneserie i hånden.

- Nå, Hald, skal vi se at komme afsted.

- Kan vi ikke. Willy og Jacob er ikke kommet tilbage endnu. Hald blev normalt eddikesur over den slags. Ikke idag. Han virkede nærmest ligeglad med vognen. Alligevel så han mopset ud. Der var *afgjort* noget på færde!

- Ved du, hvad der går af dem allesammen i aften? Man skulle tro, at vi var ved at forberede et besøg af Dronningen?

- Det er typisk, vrissede Hald. - Når de fjolser absolut skal anholdes, så er det selvfølgelig Sørensen og Langvad, som får æren. Ja, og det gamle røvhul til Gustafsson!

- Hvad siger du? Hvem er blevet arresteret?

- Allan Halvnæse og de to andre. På fersk gerning. Med vognen fuld af videoer. Gustafsson opdagede det og fik fat i de to andre. Han er ovenpå med Lange Jan lige nu. Men der er ikke så meget at snakke om. De ryger direkte i hullet.

Maria kendte Halds brændende ønske om at knalde forbrydere. For en gangs skyld kunne hun ikke fryde sig over hans surmuleri. Der lød et latterbrøl fra vagthavendes skranke. Langvad havde åbenbart fortalt noget fantastisk morsomt. Maria gik over til mændene.

- Kunne man få del i morskaben? spurgte hun og så rundt på dem.

- Du skulle have set det, Maria. Prøv at forestille dig Gustafsson - i vinterfrakke og så med hans store plader, ikke - i fuld fart ned ad Hovedgaden. Midt ude på kørebanen. Ja, vi var sgu ved at dåne, kan jeg godt sige dig.

Maria gloede vantro på de andre. Så fik hun historien om Gustafssons held og imponerende sportslige præstationer. Hendes latter blandedes hurtigt med de andres.

- Ja, og det er ikke det hele. Der sker sandelig ting og sager i aften. Det må være fuldmånen, der gør det! Sørensen ladede op til nattens hedeste emne. Han så sig omkring i lokalet for at sikre sig, ingen uvedkommende var i nærheden. Halds sure ryg gjaldt ikke.

- Gæt, hvem vi så stige ind i en ganske bestemt sagførers automobil her først på aftenen?

De to ældste betjente, Bentzon og Siewertsen, opgav at se misbilligende på ham. De var ikke det ringeste interesseret i at beskytte Sejrsens rygte. Selv havde de nu hørt historien tre gange.

- Soldatens ... sørgende ... enke, såmænd! Sørensen udstødte ordene enkeltvis med en overdreven teaterhvisken. Langvad fnisede. Maria lod chokket fortage sig. Bare de andre ikke mærkede noget! Hun skyndte sig at se måbende på Sørensen. - Line Ingelbrecht? Årh, I tager pis på mig!

- Næ nej. Vi så det begge to. Den bly viol satte sig nok så yndigt ind i bilen og så kørte de ellers afsted. Efter et *heeedt* kys!

- Hov, du glemmer noget. Hvem var det, som kom kørende lige efter det lovende par? Langvad puffede til sin makker.

- Ja, var det ikke fordi, det ville være fuldstændigt tåbeligt at forestille sig Savesen som gangsterchef, så var det sgu lige før det lignede en kortège. Med livvagter og det hele, ikke.

- Hvad mener du? spurgte Maria. Hun var ved at blive temmelig træt af at måtte vente på at høre deres beretning. Træt af at vente. Ikke af at høre mere. Det, hendes stift strittende øre kæmpede sig ud gennem den røde manke for at opfange så tydeligt som muligt, var vand på en ganske bestemt mølle. Møllen, som den eftersøgte klatmaler, Leif, havde lavet udkastet til, tømret sammen og snurret i gang med sin latterlige historie om sammensværgelser og lejemord.

- Sig mig lige engang. Hvad mener I? Hvem var det, som kørte lige bag ved Sejrsen?

- Bag ved og bag ved. Måske ikke sådan lige i røven på dem, men det var altså Stumpen. Ja og Tumben med, naturligvis. Hvis jeg var Savesen, ville jeg ikke ligefrem vælge de to til bodyguards! Og slet ikke i nærheden af Lines yndige former. Men det var sgu nok bare et tilfælde.

Siewertsen var ved at gå. Bentzon satte sig hovedrystende over morskaben på sin stol og gjorde klar til nattens vagt. Sørensen og Langvad blev ligeledes enige om, at det var nok for i dag. Maria blev stående og stirrede eftertænksomt ud i luften. Gutternes historie havde ikke ligefrem bevist, at Sejrsen og de to notoriske forbrydere stod i ledtog med hinanden. Men det var saftsuseme bemærkelsesværdigt, at lige præcis de to starutter skulle dukke op i kølvandet på en mand, som Maria for mindre end en halv time siden havde hørt omtalt som "en betydningsfuld mand, der kan få folk likvideret!" Tanken om, at Stumpen eller hans kammerat skulle være i stand til at slå ihjel, var også helt ved siden af. Eller var den?

Hvem var det, der lige var blevet likvideret på vej hjem til byen? Hvis bil var bevisligt blevet brugt ved mordet? Var det et tilfælde? En dumhed? Et tilsyneladende snedigt forsøg på at skjule den virkelige sammenhæng? Var der tale om den bedst bevarede hemmelighed i byens historie? Havde man nogensinde fået den mindste antydning af, hvem der stod bag Stumpen og Tumbens aktiviteter?

Endnu mere latter, denne gang fra forhallen, betød, at Sørensen og Langvad fik fornøjelsen af at fortælle deres historier endnu en gang. Til Willy og Jacob kunne hun se. Maria så sig omkring efter Hald.

Han stod med ryggen til ovre ved vinduet. Han var ikke alene. Maria så Peter "Pip" stå og tale indtrængende til ham. Hvor Fanden var *han* nu kommet fra? Maria kunne ikke døje den lille journalist. Eller rettere: Maria havde et helt specielt regnskab at gøre op med den tølper. Aldrig i sine skabte dage ville hun tilgive ham den dybt mandschauvinistiske og pussenttede artikel, han havde vovet at bringe i Amtsbladet, da hun blev fastansat ved Vorkøbing Politi. Artiklen lød, som om politistationen fremover ville være en form for avanceret natklub med topløse servitricer og vovet underholdning. Fordi man tillod sig at ansætte en kvindelig, *rødhåret* betjent! Kun Hulsteds velmente og advarende ord til Maria dengang havde reddet Peter fra et længere hospitalsophold. I overført betydning, forstås. Maria håbede sådan på, at Peter Fugl en dag - bare i et ganske lillebitte, ubevogtet øjeblik - ville forsøge at få sin øse til at køre én kilometer for hurtigt ned ad Hovedgaden. Desværre uden større tro på sit held.

- Hald! kaldte hun. - Vi kører nu.

Peter Fugl så på hende. Hald vendte sig med en dæmpet bemærkning til journalisten og Maria kunne se, at fjolset kæmpede for at holde et smil tilbage.

(- Ja, det er i og for sig ganske underordnet, hvad I to undermålere tror, I kan tillade Jer at sige om mig. Med mindre det skal med som fodnoter på Jeres gravstene!) sydede det i hende.

Hald gik forbi hende uden et ord. Trykmåleren på Marias indre dampkedel steg kvikt op mod "LIVSFARE!"

Uden at vide, *hvor* glad han skulle være over tilstedeværelsen af op til flere vidner, kom Marias yndlingsfjende nummer ét vipsende over mod hende. Han syntes ikke at observere de tæt sammentrukne uvejrsskyer. Han skævede op til Maria. Han havde naturligtvis en notesbog i hånden. Maria skulle til at dreje omkring (- mon ikke man kunne labbe ham én, sådan tilfældigt, imens?) da hans tynde pippen skød direkte gennem hendes tilkæmpede ro.

- øh - ... Maria, der er en ting, som jeg kunne tænke mig at spørge dig om, ja, faktisk er det måske ikke helt professionelt, men - ...

Hun ville så forfærdeligt gerne hvæse til ham, at han ikke skulle drømme om at kalde hende ved fornavn. Raseriet forhindrede det.

- Ser du, jeg har spekuleret på ... Ville du, som kvinde, mener jeg, ikke som betjent ... altså, ville du mene, at en medsøster som Line Ingelbrecht er typen, som kunne få en agtværdig mand, som for eksempel Sagfører Sejrsen til at gøre alt for sig? Ja, jeg bruger selvfølgelig kun navnene som et tankeeksperi- ...

Maria blev ikke stående for at høre, hvad (- *den lort!*) lallede omkring og tænkte på. (- Tankeeksperiment, ha! Du har sgu aldrig haft en tanke i dit rådne liv, lille Pip!) Hun skred. Så hurtigt hendes ben kunne bringe hende væk fra en overhængende og aldeles ukompliceret mordsag. Med Peter Pip som den anden hovedperson.

***

- Hvad er der sket? Annemarie Næsholm så usikkert på sin mand.

Karl Erik var endnu ikke gået i seng, da politiet ankom. De to patruljebetjente forklarede ham, at man havde overrasket tre mænd i færd med at tømme hans forretning. Indbruddet var blevet opdaget og standset, før tyvene kunne slippe væk.

Bagdøren var blevet åbnet ved, at hele karmen blev trukket skæv med et koben, så låsepalen kom fri. Politiet havde smækket døren igen. Betjentene påtalte, at det ville være tilrådeligt at lade døren sikre yderligere snarest muligt. Karl Erik gav dem ret. Han havde aldrig haft indbrud før, muligvis på grund af beliggenheden og det store, åbne lokale. Han medgav, at han burde have gjort noget mere for at sikre bagdøren. Betjentene beroligede ham med, at tyvekosterne indtil videre var i sikkerhed i den bil, som indbrudstyvene havde holdende i baggården. Politiet havde sikret sig, at den ikke kunne køre derfra. Man ville høre, om Næsholm ønskede at se til forretningen og måske bagefter tage med på stationen for at indgive anmeldelse. Det var ikke strengt nødvendigt, eftersom der var tale om en stort set afsluttet affære. Hvis ikke han selv insisterede på at gøre det med det samme, kunne det vente til næste morgen. Så kunne han samtidig afhente nøglen til bilens bagagerum for at bringe varerne tilbage.

Karl Erik takkede betjentene mange gange for politiets betænksomhed. Han kunne sagtens vente til om morgenen. Betjentene sagde godnat og kørte derfra. Han lukkede døren. Annemarie stod halvt nede af trappen. Hun holdt housecoat'en samlet foran.

- Hvad er der sket? Er det Leif?

- Nej, der har været indbrud i forretningen. Bare rolig, alt er klaret. Politiet har ovenikøbet lukket og låst efter sig. Du behøver ikke bekymre dig om det. Det ordner jeg alt sammen i morgen. Gå bare i seng igen.

Hans kone sendte ham et usikkert blik. - Det var ikke om Leif?

- Nej, siger jeg jo. Gå nu bare i seng igen. Jeg kommer om lidt. Jeg må vel hellere være frisk i morgen, når jeg skal tjekke, om der mangler noget.

Annemarie lå lysvågen og lyttede til Karl Eriks rumsteren nedenunder. Hun hørte ham gå op ad trappen og ud på toilettet. Bruset lød kort efter. Nogle minutter senere lå han ved siden af hende. Det var ikke tit, de lå vågne sammen i dobbeltsengen. Annemarie ventede. Så rakte hun hånden til siden. Fandt hans hånd. Karl Erik klemte venligt tilbage. Han tog en dyb indånding og pustede langsomt ud. Derefter lød hans vejrtrækning mere afslappet. - Fandens til redelighed, sagde han dæmpet.

Annemarie sagde intet. I over et døgn havde hun frygtet at høre dørklokken eller telefonen ringe. Leif ville ringe tirsdag eftermiddag, havde de aftalt. Med mindre han blev arresteret inden da. Alle andre samtaler eller besøgende var derfor uønskede. Indebar risikoen for den meddelelse, som hun frygtede over alt på jord: at Leif var blevet arresteret og officielt anklaget for mord.

Da det ringede på døren så sent mandag aften, mens hun forgæves lå og ventede på søvnen, voksede hendes uro øjeblikkeligt til uanede højder. De mørke stemmer ved hoveddøren betød overbringelsen af den sønderknusende besked. Hun følte gråden presse på. De ville sikkert ikke engang få lov til at besøge ham på stationen så sent. Annemarie stod ude på trappen og anstrengte sig for at høre det, betjentene sagde. For hver sætning hun hørte, faldt hendes hjerte hakvis ned fra halsen. Trangen til tårer blev mindre mærkbar. Leif blev overhovedet ikke nævnt.

En ganske svag lettelse blandede sig i hendes frygt. Ikke meget.

Nu lå hun i mørket ved siden af sin mand. Den mand, hun havde giftet sig med, men som år for år havde forandret sig i en retning, hun hverken kunne forstå eller følge med til.

Annemarie var bange for, at det var en fremmed mand, hun lå ved siden af. I dagligdagen var han stadig, som han altid havde været. Forretningen og hans interesser havde ikke ændret sig. Det var i forholdet til deres søn, at forskellen var tydeligst. Karl Erik havde hverken virket chokeret eller overrasket over politiets besøg om søndagen. Selv ikke, da de åbenlyst fortalte, at Leif muligvis var indblandet i en mordsag. Hvilken far kunne være så kold overfor sin søn? Han var trods alt deres eneste barn. Uanset, hvad han var interesseret i eller ville med sit liv!

Hendes tanker havde ikke forladt Leif siden det øjeblik, hun så ham krydse deres baghave. For over et døgn siden. Karl Erik havde ikke nævnet Leif med en stavelse i samme tidsrum.

Karl Eriks ord summede stadig i hendes øre. Hvor hun dog længtes efter at høre ham sige noget. Bare den allermindste positive ting. Bare *nævne* Leifs navn. Ikke "Fandens til redelighed". Annemarie sukkede indvendigt. Slap sin mands hånd og vendte sig om på siden. Tårerne løb langsomt ned og dannede en klam plet på hovedpuden. Hun var sikker på, at Karl Eriks bemærkning ikke omfattede det, som hun selv tænkte på konstant.

Han tænkte kun på indbruddet i forretningen.

Ikke på Leif.

***

Maria var glad for, at Hald kørte på første del af turen. Selv ville hun først være stoppet et godt stykke syd for Salzburg. Hun havde ikke ord for sit raseri. Halds atypiske, muntre humør og dæmpede fløjtelyde under kørslen havde ingen svalende effekt. Tværtimod. Ellers må man nok sige, at der var iskoldt i bilen. Hun orkede end ikke at overveje, hvilke sjofelheder hendes såkaldte makker havde udvekslet med journalisten. Det kunne snart være fuldstændig ligegyldigt. Maria svor en dyr ed.

(- Hvis jeg overlever dagen i morgen, såvel jobmæssigt som mentalt! så stiller jeg Hullerten et ultimatum. Enten sætter han mig sammen med en af de andre - Jacob, Sørensen, selv Willy, for Guds skyld! - eller også tager jeg den forkrøblede grønskolling og sparker ham syv dage ind i næste uge. Og Peter Pip med! Man kan da altid blive damefrisør igen, selv med en straffeattest, skulle jeg mene.)

Senere på natten, efterhånden som kedsomheden og rutinen lagde afstand til begivenhederne på stationen, gik Maria over til at granske sin hjerne for kendsgerninger, beviser, teorier, iblandet løse påstande, rygter og ondsindet sladder, som kunne understøtte *eller* tilbagevise den historie, som Leif-med-det-sørgmodige-blik-og-den-sexede-krølle-bag-øret-Næsholm havde bundet hende på ærmet.

Kunne det være et tilfælde? Nej, der var alt for mange tilfælde. Maria havde før oplevet, at ting eller mennesker, som man ikke havde bemærket i et stykke tid, pludselig blev omtalt eller dukkede op i de særeste sammenhænge, når først man blev opmærksom på det. Hun kunne køre omkring i dagevis uden at se en hund på gaden. Hvis hun så tænkte, "det var da besynderligt, ikke en hund i hele byen", så kunne hun ikke gå ned af selv den mindste smøge uden at se tre-fire vovser hoppe gøende omkring. Magi eller overtro? Eller bare - ... tilfælde?

Sagfører Sejrsen var ikke en hund. Han var en person, som også var væk fra ens tanker i månedsvis. Ikke et billede i avisen, ikke den mindste omtale af et hussalg. Og nu: *bingo!* Hvor

hun end vendte og drejede sig, stod folk i kø for at snakke og sladre om den stakkels mand. "Lines hemmelige elsker", "med magt til at få folk slået ihjel", "gangsterchef", med "bodyguards", "som kunne gøre alt for Line".

(- ...!)

Det var svært at skubbe alt det ind under begrebet "tilfælde". Var det ikke?

En udrykning til et stygt biluheld på landevejen mod Næstved beslaglagde resten af deres vagt. En enlig bilist var kørt gennem autoværnet ved en viadukt. Eftersom bilen havde pløjet sig igennem toppen af tre høje piletræer, som voksede nedenfor viadukten, var bilen ikke brudt i brand ved ulykken. Det var svært at afgøre, om det var et glatføreuheld. Bilisten havde kørt stærkt. Ingen bremsespor. Altsammen set før. Det eneste bemærkelsesværdige var den måde, bilen var fløjet gennem luften for bagefter at skrabe sidelæns ned langs piletræerne. Den mandlige bilist var blevet slynget halvt gennem forruden og sad stadig i klemme mellem ratstammen og taget, da redningskøretøjerne nåede frem. Han var død på stedet. Tidspunktet og beliggenheden betød, at ingen nysgerrige gik i vejen. Maria og Hald kunne uden at forhaste sig notere omstændighederne ved rapporten. Statistikkerne fik tilføjet endnu en uforklarlig eneulykke.

Falck-kranen trak bilvraget tilbage på landevejen over viadukten, betjentene var færdige med deres del af arbejdet. Liget var forlængst kørt til ligsnedkerens kælder i Vorkøbing. Maria satte sig ind bag rattet og ventede på, at Hald skulle blive færdig med at tale med Niels, chaufføren på kranvognen. Hald satte sig ind, klipsede skrivebrættet tilbage på plads og kiggede, med et for ham sjældent eftertænksomt blik, tilbage på vraget, som blev bugseret væk.

- Jeg vænner mig nok aldrig til det, sagde han. - Men heldigvis går det jo ikke altid så slemt.

- Hvad mener du? Synet af mandens indvolde havde trods alt lagt en dæmper på stridighederne. Dette var det nærmeste, de var kommet en samtale i to dage.

- Niels fortalte, at han tidligere på aftenen var ude og trække en anden bil op. Ikke et vrag. Bare en udskridning.

Maria gabte. De manglede bare at køre kareten tilbage. Så var det hjem og på hovedet i - ... nå, nej, for Fanden. Hun skulle jo - ...

- Men der er altså nogen, som altid har heldet med sig. Selv når det går galt. Det er jo ikke første gang, han har været ved at køre sig selv i smadder.

- Hvem? Maria viste af ved enden af landevejen og drejede ind på det sidste stykke mod Vorkøbing. - Nej, vent lidt. Jeg tror næsten, jeg kan gætte det.

Hald så forundret på hende. Maria var træt, udkørt. Hendes sindsoprivende oplevelser, siden hun vågnede efter sin lur aftenen før, kostede dyrt her ved sekstiden om morgenen. Hun gad ikke mere. - Ja, det var selvfølgelig Sejrsen.

- Ahva'!

- Ham sagførereren, du ved. Ham alle er så utroligt glade for at snakke om. Var det måske ikke ham?

Hald så næsten mopset ud. - Nogle gange er du nu for sær, Maria.

- Ja, og for træt! Hun gabte længe og inderligt.

To sving mere, af med rapporterne og så slut!

Kunne hun dog bare sige det samme om den rådne sag!

***

Line slog øjnene op. Det var stadig mørkt. Hun behøvede ikke at se på uret for at vide, hvad klokken var. Nede fra køkkenet kunne hun høre kedlen. Hendes mor måtte se vandet koge. Hun kunne ikke høre fløjtelyden fra den gammeldags kedel. Line kunne. Hun regnede efter i hovedet. Klokken var halv syv. En kop te, et stykke ristet brød med skrabet diætmargarine, for ikke at have noget tungt i maven. Så tøjet på og afsted på raske fjed til svømmehallen. Jo, Line kendte sin mors tirsdags-, torsdags- og lørdagsritual til allermindste detalje. En time i vandet med lange seje træk, bane efter bane. Så en halv time i sauna. Tørre håret godt, grundigt og længe, især her ved vintertide. Og til sidst den herligt forfriskende spadseretur gennem Hovedgaden for at gøre de få indkøb, som måtte være påkrævet.

Hun måtte altså vente i ...? 28 minutter endnu.

Forrige aftens begivenheder havde næsten overgået Franks timelange sexorgie. Bare tanken om Stumpen, hans selvglade opførsel og den fuldkomne vanvittige snak om afpresning fik iskolde rystelser til at rulle gennem hendes krop.

Så nær ved målet!

Hendes eneste virkelige bekymring var Sejrsen. Ville han stå distancen? At hun selv i nogle rædselsvækkende minutter havde været på sindssygens rand af dødsangst var en detalje. Sket var sket, hun havde overlevet, nu måtte hun koncentrere sig om fremtiden. Ikke om to-tre minutters frygt for så mange timer siden. Line overvejede, om hun skulle afskrive et af sine ni liv efter den oplevelse. Det var der ingen grund til. Psykopaterne havde trods alt ikke været ude efter deres liv. De havde andre grunde til at køre dem i grøften.

At rejse den slagne Sejrsen efter episoden med Stumpen og Tumben var næsten lykkedes alt for godt. På hjemturen havde han fået det meste af sin vante selvtillid tilbage. Hun var nødt til at gentage idiotens påstande for at få Adam til at gøre, som hun bad ham om. Hun måtte have noget at forsvare sig med. Det kunne han vel nok forstå. Han havde givet sig til sidst. Som han altid gjorde.

Stadig seksten minutter endnu. Hun slog dynen af og satte sig op i sengen. Soveværelset var koldt efter den varme dyne. Gåsehuden slog ud overalt på hendes nøgne ben, arme og bryster. Brystvorterne blev hårde som i ekstase. Line betragtede dem. Nøjagtigt som Leif elskede dem. (- Hm, gad vide, hvor det pjok er henne?)

Den kølige luft var god til at blive vågen af. Ikke at Line følte sig træt. Hun havde knap registreret, at hun havde sovet. Hendes tanker havde vel været afbrudt, mens hun sov. Blot føltes søvnen som en kunstpause i strømmen. Da hun slog øjnene op, var hun allerede langt henne i den første bevidste tanke. Som umiddelbart svarede til det, hun sidst havde overvejet, da hun lagde hovedet på puden. Fire timers søvn var ikke meget. Hun kunne altid indhente det tabte senere på dagen. På arbejdet havde de stiltiende accepteret hendes officielle "sorg" over sin kærestes død. Hun regnede ikke med at tage tilbage de første par dage. Hun ville få masser af tid til at sove.

Hendes mor var ved at gå. Line hørte hoveddøren blive åbnet og derpå lukket igen. Hun rejste sig og gik ud på toilettet for at tisse. Tilbage i soveværelset trak hun strømper, et par slidte cowboybukser og en stor, varm sweater på. Hun hev en kort dynejakke frem fra skabet, tog den på og stak fødderne i sine ældste, korte støvler.

Hurtigt ned ad trappen og rundt om gelænderet. Hun fulgte den korte gang og gik gennem køkkenet. Huset var bygget først i århundredet og var indrettet med et fadebur ved siden af køkkenet, et lille rum, gravet ud en meter under resten af stueetagens gulvhøjde. Den nære

kontakt med jorden gjorde, at lokalet var køligt året rundt, også om sommeren, hvor resten af huset kunne være hedt som i syden. Line og hendes mor havde ikke brugt dette fortidens køleskab efter fortjeneste i mange år. I stedet var det blevet indrettet som kombineret pulterkammer og haveskur. De to kvinders ganske få og utilstrækkelige stykker værktøj havde ligeledes plads her. Solvej havde for år tilbage ladet slå hul i muren mod haven og fået en dør sat i.

Line gik ud ad bagdøren og op ad den korte trappe. Hun så sig hurtigt omkring og trådte over et blomsterbed med fire lave, bladløse rosenstokke. En stige lå langs husmuren. Hun bukkede sig ned og trak en aflang genstand frem bag stigen.

Så trådte hun tilbage over blomsterbedet og gik ind i fadburet igen.

***

Leif mærkede straks, at noget var anderledes. Ikke at han lå på den alt for korte sofa. Ikke at han var radbrækket til invalidestadet. Ikke at det var ved at blive lyst udenfor. Først da han stak hovedet ud i entreen og så sig omkring, indså han, hvad det var.

Charlies frakke var væk. Dørene til værelserne og køkkenet stod åbne. Intet spor af hende nogen steder. Han så ind i alle rummene for at være sikker. Hun var der ikke. Midt på køkkenbordet fandt han hendes seddel. Den var ikke direkte alarmerende. "Er taget på arbejde alligevel. Hjemme inden fire. Pas godt på dig selv. C".

Den måtte han tænke nærmere over. Det gjorde han så. Leif havde rigelig tid til at tænke over samtlige forklaringer på, hvorfor Charlie havde valgt at lade ham blive alene i lejligheden. Han kunne snildt finde en håndfuld gode grunde til, at det var for deres fælles bedste, at de ikke tilbragte endnu en lang, frustrerende dag med at vente på ... ingenting.

Hvad var der at vente på? Havde de på noget tidspunkt fundet en løsning, en antydning af en løsning? Fundet - bare noget?

Nej. De var gået formålsløst omkring hinanden siden søndag aften. Uden at komme ud af stedet. Den eneste konstruktive idé var kontakten til Charlies gamle skolekammerat, Maria. Han spekulerede for tusinde gang på, om det ikke var den eneste ting, de absolut ikke skulle have gjort. Nå, Maria havde da endnu ikke pudset resten af politikorpset på ham. Hun holdt altså sin del af aftalen. Han ville have meget nemt ved at holde sin del. Hvis han ellers overlevede denne alenlange og aldeles tomme og intetsigende tirsdag indtil klokken fire, hvor de efter aftalen skulle mødes igen for at lægge en eller anden form for slagplan. Hvor han dog hadede det ord!

Han måtte ikke glemme at ringe til sin mor!

Mistrøstigt så han på sit ur. Om syv timer! (*Suk*).

Charlie holdt ingen avis. Radioen, som han kun turde tænde på allerlaveste styrke, så han måtte sidde med øret ind mod højttaleren, havde ikke skygge af nyheder, som specielt kunne interessere befolkningen i eller omkring Vorkøbing. Kun lokalradioen bragte en historie om indfangningen af nogle indbrudstyre. Leif spidsede ører. Indbruddet havde fundet sted i en radioforretning i Vorkøbing. (- Fars forretning! Og så lige nu!)

Derudover lå tirsdagen grå og vintertrist foran ham. Han endte i Charlies køkken, hvor han modløst forsøgte at gumle sig gennem en portion af Nikolas' Guldkorn. Småbørn skal have kalk og vitaminer. Leif hadede sødmælk af et godt hjerte.

Dagen startede ikke alt for lovende for Vorkøbings farlige, eftersøgte voldsmand og morder, Leif Næsholm.

***

Stemningen på Vorkøbing Politistation var naturligvis præget af arrestationen af de tre håbefulde forbrydere og ... Hulsteds katastrofale ordre!

Politimesteren var lykkelig over den gode fangst. Nok var det ikke de værste og mest forhærdede skurke, de havde fået ned med nakken, men hvem var han, at han skulle klage. Med den fart ville byens kriminelle elementer være pacificeret (- eller likvideret!?) inden måneden var omme. Ingen ringe måde at starte dagen på.

Derimod var han ikke længe om at nå frem til dagens anden og desværre vigtigste faktor. De var på bar bund i begge mordene. Basta.

Hulsted gjorde et sidste forsøg på at finde bare det allermindste spor i rapportbunken. Nattens forhør af Soldatens tidligere medkumpaner havde ikke bidraget med noget. Nul og niks. Tung om hjertet tastede han nummeret til skranken og bad Madsen indkalde samtlige fremmødte til en *briefing* på stationen klokken halv ni. Der var ingen vej udenom. Han var selv deprimeret over det, han var nødt til at meddele sine folk.

Klokken fem minutter over halv ni kom så dommen: forfra!

Andersen, Ågesen og Gustafsson udstødte hvert sit suk som med én mund. De tilstedeværende, uniformerede betjente var glade for, at de ikke på samme måde ville blive berørt af ordren. Steen og Allan sendte hinanden sigende og stærkt opgivende blikke. Der var måske ikke mange beviser eller tekniske detaljer at undersøge i de to mordsager. De vidste, at antallet af beviser ikke spillede nogen rolle. Hullerten ville forlange *nye* mirakler. Bare tanken om, at de skulle bunken igennem igen, var nok til at blive træt af.

- Jeg beklager. Alternativet er, at vi giver op og ringer efter Rejseholdet. Hulsted så rundt på mændene. Han vidste, at den tanke ikke længere var så afskrækkende for de fleste af dem. Forstærkningen ville tage den største del af arbejdsbyrden fra deres skuldre. Selv var han mere end indstillet på at gøre endnu et forsøg. Bare han kunne indgyde de andre samme indstilling.

- Patruljerne tager afsted igen, når Madsen har givet Jer ruterne. I to - han pegede på Steen og Allan - går ned og vender alting et par gange mere. Nye rapporter klokken tre i eftermiddag. I tre bliver her så vi kan gennemgå listen over folk, som - ... Hulsted tog en dyb vejtrækning, - som vi skal tale med *igen*. Vi skal have knækket de sager. Det er dæleme folk her fra byen, ikke. Vi kan ikke lade fremmede rende rundt og rode i det. De forstår ikke, hvad man kan og gør i Vorkøbing. Lov mig, kære venner, at vi giver den en ordentlig skalle, nok engang. Og finder ham, der har gjort det.

Folkene, bortset fra kriminalbetjentene, luskede ud af kontoret.

- Gustafsson, skulle du ikke se at få lidt søvn? Hulsted så på ham. Gustafsson rystede på hovedet. Han følte ingen træthed. Han havde nået en times slummer i stolen på sit kontor efter nattens forhør. - Er du helt sikker? Du kan starte i eftermiddag, hvis du - ... Gustafsson rystede endnu engang på hovedet. Hulsted gav ham et sidste blik, satte sig bag sit skrivebord og løftede et stykke papir. Tjanserne skulle fordeles. De tre opdagere skrev mismodigt de samme navne ned, som de allerede kendte. Pludselig var det Gustafssons tur til at kigge over på Hulsted. Hans øjne plirrede underligt.

- øh - ... Mester. Det var vel ikke muligt, at Andersen kunne tage Line og hendes ... øh, mor?

- Hvorfor dog det, Gustafsson.?

- årh, det er - ... det kan være, at vi skal blande kortene lidt anderledes i anden runde, ikke? Gustafsson var lykkelig for sit indfald. - Hvis vi taler med andre, end dem, vi tog i første omgang, kan det være, at der dukker nogle yderligere oplysninger op. Eller måske bare detaljer eller ideer. Altså, som vi ikke fat på i - ... altså i første - ...

- Det lyder sgu fornuftigt. Godt tænkt. Lad mig se? Hvis vi i stedet siger, at - ... Andersen, du tager Gustafssons liste, og - ...

"Gamle, sure" Gustafsson fik adskillige sideblikke fra sine kolleger under resten af mødet. Alle havde bemærket en række markante ændringer i mandens opførsel. Han buldrede ikke omkring og pralede med nattens fine fangst. Han var nok engang nærmest velduftende og soigneret i sin fremtræden. Cerutten var pænt anbragt i stangaskebægeret foran Hullertens kontor og ... minsandten om ikke han sad og *rødmede*, mens han kom med sin forklaring på, hvorfor han ikke ville hjem til de damer Ingelbrecht. Ågesen var på sin side ret begejstret for, at det blev Andersen, som fik den tvivlsomme ære. Og så var de to, der *rødmede*.

- Jamen, så får du de mere spredte opgaver, Gustafsson. DSB, busselskabet, chaufføren, og - ... hvad var det nu? Nå, jo. Bankerne. Snabelens penge.

Gustafsson skrev opgaverne ned uden at fortrække en mine. Man kunne formelig mærke Andersens og Ågesens lettelse, efterhånden som deres mest trælse opgaver blev dynget over på deres (gamle? og ... sure?) kollega.

- Jeg behøver ikke gentage, hvad I allerede ved. God jagt, gutter. Jeg venter med længsel på alt, hvad I overhovedet kan komme op med, OK?

Da de tre mænd var på vej ud af kontoret, vendte Gustafsson sig i døren og spurgte,

- Skal jeg prøve en gang til med Stumpen og Tumben? Efter den melding i aftes, så - ...

- Glimrende, Gustafsson. Ja, endelig. Sig til, hvis du ikke når det hele, ikke?

- Jo, men så farvel, chef.

Andersen skyndte sig ind på hans og Ågesens kontor. Han viftede sigende med hånden foran sit bryst. - Hørte du ham, Ågesen? Hvad giver du? Magen til fedterøv skal man sgu lede længe efter! Og så Gamle Gustafsson. Ja, hvem skulle have troet det? Ågesen vidste ikke, hvad han skulle svare på det. Han så ingen grund til at beklage forandringerne i kollegaen. Selv havde han fået en stribe dejligt almindelige mennesker at tale med. Langt væk fra den farlige villa på Hegnstofte 23.

Gustafsson besluttede sig for at starte fra toppen med DSB, busselskabet og chaufføren. Var han startet i den anden ende af listen ville meget måske have været anderledes den dag i Vorkøbing. Han havde først skrevet de to sidste navne på, efter at Hulsted havde sagt god for ideen.

***

Tumben gned søvnen ud af øjnene. Hans små øjne studerede vantro uret. Kvart i ni. (- Hvem kan det være så tidligt på dagen?)

Det ringede på igen. Han overvejede, om der var tid til at trække et par bukser på. Måske var det bare postbudet med et eller andet - ...? Tumben havde aldrig fået post, som krævede, at postbudet ringede på. Han vidste ikke, hvad den slags post kunne være. Han trådte ud i

gangen kun iført underbukser. Linoleumsgulvet var koldt. Det føltes klamt at træde på. Dørklokken ringede tredje gang.

- Ja, ja. Nu kommer jeg, brummede han. Ikke for højt, for Henrik lå stadig inde på sofaen og snorkede. Tumben tog i håndtaget, vred låsen rundt og åbnede døren på klem.

- Ja, hvad er - ...!

(- ...!)

Så var Tumbens i forvejen rummelige hjernekiste komplet tom. De to dybsorte rundinger for enden af korte grå cylindre virkede med det samme. Tumben blev ligbleg. Han så ned på geværet. Han havde set sådan et våben før. I København. Tumben var ikke i stand til at huske hvornår eller hos hvem. Han havde hverken tid eller overskud til at forsøge at huske det.

Bag de sorte mundingers så han en strikluffe, et ærme og - ...

Mundingerne bevægede sig opad i en kort, bestemt bue. Tumpen oversatte bevægelsen korrekt. "Ind med sig".

Mundingerne fulgte med. Svævede foran hans plirrende øjne hele vejen ind i hans lille, ordentlige stue. Da hans muskuløse lægge stødte ind i armlænet på sofaen, rakte han varsomt bagud og begyndte at ruske i sin sovende ven.

Stumpen var ikke til sinds at vågne så tidligt. Da han forstod, hvorfor makkeren opførte sig så fuldkommen, allerhelvedes åndssvagt, var det for sent.

Tumpen var efterhånden overbevist om, at de to sorte huller for evigt ville vedblive med at være bare to sorte huller. Ellers ville de da forlængst havde gjort det, han vidste, de kunne gøre, ikke? Han hørte netop vennens forskrækkede råb bag sin ryg, da hans forventninger blev gjort sørgeligt til skamme.

(- BOOUUMM!)

Stumpen anede ikke, at hans barndomsven var så tung. Eller besad så meget klæbrigt, blindende og sprøjte- ...

(- BOOUUMM!)

***

Ejendommen var tavs som graven. Huset med dets fire opgange samt modsvarende køkkentrapper, med dets tre beboede etager plus loftskamrene under taget, var ikke totalt menneskeforladt. Enkelte af beboerne var hjemme. Ikke mange. Åbenbart ikke nok til at larmen kunne lokke nogle af dem frem. Den første lod vente på sig.

Ét minut. To minutter. Ikke en lyd fra trappeopgangen. Det var, som om hele verden var upåvirket af det, der selv udenfor bygningen havde knaldet højt og usædvanligt i den formiddagsstille gade.

Endelig hørtes lyden af en dør. Lyden kom oppefra. Oppe fra gamle Fru Jensens lejlighed.

- Hør, hvad foregår der? Er der nogen? Hvad er det for en larm?

Fru Jensen havde ugen før rundet de seksogfirs, stod en meter og tres høj, var trind om livet og aldeles hvidhåret. Hun havde boet i ejendommen i samfulde de femogfyrre år, hun var gift med Conrad plus de toogtyve år, som var gået siden hans død. Fru Jensen havde været tidligt oppe og var faktisk faldet i en let slummer i lænestolen med et nummer af Samvirke samt forstørrelsesglasset på skødet, da hun blev vækket af de forfærdelig brag under fødderne. Først var hun ikke helt klar over, om hun virkelig havde hørt bragene. Hun kunne have drømt noget, som fik hende til at tro, hun hørte lyde. Og nej. Fru Nielsen fik liv i de gamle ben og

vraltede ud i entreen, åbnede hoveddøren og kunne straks mærke, at noget var grueligt galt. Skulle hun ikke kende ejendommen og dens lyde? Den gamle dame missede med øjnene og forsøgte at se ned gennem den lange smalle luftskakt mellem gelænderne. I sine unge dage kunne hun glimrende se helt ned til terrazzogulvet bag gadedøren. Det kunne hun langt fra nu. Fru Jensen var ikke blind, skønt Doktor Severinsen længe havde tryglet hende om at indse det uundgåelige. Fru Jensen gik stadig med briller. Hinkesten, som de ondskabsfuldt kaldes. Ikke at de hjalp ret meget. Men så havde hun da glasset. Til at læse avisen.

Trods sit hastigt forværende handicap var der ingen i ejendommen med større mod og mandshjerte end oldgamle Fru Jensen. Ingen skulle lave ballade i hendes ejendom eller ødelægge noget. Ingen narkomaner skulle bruge trappeopgangen til varrestue. Ingen skulle luske omkring oppe ved loftsrummene uden lovlige grund. Fru Jensen havde aldrig svigtet sin borgerpligt.

Heller ikke denne gang. Hun *havde* hørt to brag fra etagen nedenunder. Hun vidste glimrende, at den store mand, som boede i lejligheden, ikke var blandt Guds bedste børn, men han passede sit hjem så godt som nogen. Ja, bedre end mange andre i ejendommen, hun kunne nævne. Så meget havde hun da set, når døren engang imellem havde stået på klem, mens hun klavrede op eller ned af de mange trin.

Døren stod også på klem nu.

- Hallo. Er der nogen hjemme?

På intet tidspunkt strejfede frygten for indbrudstyve eller andre former for ulykker den gamle dame. Døren stod åben. Hun havde ikke hørt nogen på trappen. Der var afgjort noget galt. Hun lindede på døren. Hun kunne se ind i entreen. Hun mere fornemmede end så lyset fra vinduet i stuen.

- Sig mig, er der nogen hjemme? Hallooo!

Ingen svarede.

- Nå, døren kan da ikke stå åben uden grund, mumlede hun og trådte ind i entreen. Hun sikrede sig endnu en gang,

- Hallo. Det er mig. Fru Jensen ovenfra. Er der nogen hjemme?

Gamle fru Jensen trippede forsigtigt hen til døren, som førte ind til stuen. Ganske som oppe i hendes egen lejlighed.

- Hallo, er der - ...

Fru Jensen behøvede ikke stærkere briller for at se, at der både var og *ikke var* nogen hjemme i Tumbens før så rene stue. Hun klaskede begge hænder op foran munden.

- Åh, jøsses dog. Jøsses dog ...

Det blev til mange gange "Jøsses dog", før fru Jensen tre minutter senere trykkede de tre tal på telefonens ekstra forstørrede taster. Der var nogle af dem, der kom på dagcenteret, som stadig troede, man skulle dreje "000". Ikke fru Jensen. Hun var da ikke faldet helt af på den endnu. Selvom øjnene drillede.

Uden at ryste mere på hånden, end hendes mange år på Vorkøbings Fjeder- & Madrasfabrik A/S måtte tage skylden for, tastede hun de rette tal: "112".

***

Denne gang kunne Hulsted høre Madsen komme adskillige sekunder før han - igen - brasede ind på kontoret uden at banke på.

- Mester! Mester! Så er den virkelig gal! Den er virkelig gal denne gang!! Overbetjent Madsen prustede som et damplokomotiv efter de atten trins marathon.

- Ja, den er gal, Madsen. Kom dog til dig selv. Hvad er det, som er gået galt?

- Mord! Dobbeltmord i Begstræde 7! I samme opgang, som - ...

- Som Tumben bor i, ja. Hulsted strøg rundt om skrivebordet, snappede det stykke papir, Madsen stod med i hænderne og styrtede ud af kontoret. Madsen, som forsøgte at tørre sveden af panden, så forvirret efter ham. Så vågnede han selv op til dåd og fulgte efter sin chef. Hulsted var allerede nede i vagtlokalet.

Hulsted læste Madsens notater, mens han stormede ned ad trappen og derfra over til skranken. En fru Hermeline Jensen havde ringet til alarmcentralen, som straks havde stillet samtalen videre til Vorkøbing Politi. Damen (- Hermeline?! en gammel dame måske?) havde stakåndet men tydeligt nok meddelt, at hun havde hørt to voldsomme brag fra lejligheden under hendes, at hun havde undersøgt sagen og havde fundet to lig liggende på en sofa.

Hulsted greb mikrofonen på vagthavendes pult. Han var komplet ligeglad med Madsens eventuelle følelser ved at blive tilsidesat uden forklaring eller undskyldning. (- *Nu kan det fandeme være nok!*)

Hulsted spurgte ud i luften, mens hans hånd krammede mikrofonen, - Hvem er ude til formiddag? Hvem er nærmest Begstræde?

Madsen svedte ikke mindre efter nedstigningen. - Friis og Ørum må være dem, der er tættest på. Madsen havde ikke fået meldinger fra vognene i over et kvarter. De havde bare at være på tærne!

- Kalder vogn seks, kalder vogn seks. Kør straks til Begstræde 7. Anmeldt skud og muligvis ofre. Gentager: Begstræde 7. Anmeldt skud og muligvis ofre. Meld snarest tilbage.

Hulsted ventede ikke på at høre Friis anerkende meldingen. Han vendte sig væk fra disken, stampede to gange hårdt i gulvet og lod sin stemme starte et sted nede i maven for derpå at lade sit frustrerede - *Aaaarrrrggg!* runge gennem lokalet. Til alt held var Madsen eneste tilskuer. Hulsted var ligeglad. Han var rasende. På verden. På skæbnen. Hans dejlige, fredelige og venlige by. Først en gammel spritter brændt ihjel. Så likvidering af en hjemvendende forbryder. Nu dette. Muligt *dobbeltmord*. Hvis man ellers skulle tro på en gammel kones anmeldelse. Det kunne ikke være rigtigt. Hvorfor skulle den slags overgå ham. Han, som ønskede alt godt for sin by. Skæbnen måtte ikke være så hård mod ham!

De to erfarne politifolk vidste, at de ikke kunne tilkalde yderligere folk, før anmeldelsen var bekræftet. Madsen stod svedende og afventede eventuelle ordrer fra sin chef. Der kom ingen. Hulsted var travlt beskæftiget med at bønfalde skæbnen om at have medlidenhed med ham.

Skæbnen overhørte grumt hans bønner. Seks minutter senere lød Friis' stemme atter i højttaleren, denne gang fra hans walkie. Han kommenterede deres bevægelser: - *Vi står ved døren på første sal til venstre. Døren er åben. Vi går ind.* Dernæst: - *Ørum! Pas på! YAAACCKK!* Friis' walkie viderebragte en række tumultiske lyde. Derpå stilhed. Hulsted og Madsen ventede åndeløst. Så kom stemmen tilbage. Friis var tydeligt chokeret. Den velvoksne patruljebetjent stønnede som en lille knægt. De kunne formelig høre hånden med walkien ryste.

- Det kan kun være Stumpen og Tumben. Det er svært at se, for de er helt ... massakrerede i ansigterne. De ligger - ... vi kan ikke se, hvad de har lavet, men - ... sig mig, kommer der ikke snart nogen og hjælper os?

Madsen indtog sin rette plads. - Vi sender, hvem vi kan få fat i. Afspær lejligheden og vent udenfor. Allan og Steen til vagthavende. *Allan og Steen til vagthavende. NU! Fuldt udstyr!* Falck! Hører I? Falck, vågn op, for ...! Anmoder om to ambulancer til Begstræde 7. Fund af skudofre. Gentager: to ambulancer til Begstræde 7, mu- ...

Madsens stemme fortsatte med at tilkalde alt disponibelt mandskab. Hulsted kunne knap følge med i ordstrømmen. Madsens fingre skiftede professionelt mellem de forskellige anlæg, til vognene, internt i huset og over til walkie-anlægget, som også gerne skulle bringe ham i kontakt med kriminalfolkene.

De næste ti minutter blev de mest hektiske i Vorkøbing Politis historie. Hulsted nærmede sig sammenbruddets rand. Det rev i ham for at gøre noget, hvadsomhelst for at standse dette kaudervælske virvar. Meldinger indløb fra vognene, Falck svarede bekræftende, Madsen vendte sig og brølede direkte ned mod omklædningsrummet, hvorefter to betjente skyndsomst forlod stationen med åbne jakker og skråhuerne i hånden.

Hulsted var lige ved at løbe efter dem for at køre med. Han manglede sin overfrakke. Han stormede over mod trappen. - Når Steen og Allan kommer op, så må de ikke køre, før jeg er kommet ned igen, råbte han til Madsens ryg. Han var tilbage i vagtstuen ét minut senere.

***

Ude i marken blev aktiviteterne først gradvist koncentreret om bygningen, som indeholdt gadenumrene Begstræde 3 til 9.

Friis stod foran lejligheden. Ørum sad med svag mave i vognen og holdt sin walkie fastklistret til øret. Endelig dukkede endnu en patrulje op. De tilkaldte betjente havde overværet mangt og meget på egnens landeveje, hvad angår menneskets anatomi, samt resultaterne af dens sammenstød med mere robuste objekter. Kun de færreste af dem havde trods alt set noget lignende det, betjentene Friis og Ørum var blevet de første officielle vidner til i Tumbens hjem.

Ørum var styrtet ud på det lille toilet for at ofre. Friis, med sine fem års længere tjeneste smagte galden, slugte den igen og råbte til Ørum, at han skulle gå ned på gaden og vente. Selv ville han sørge for, at ingen gik ind i lejligheden, før resten af tropperne mødte frem. Han lod walkien være tændt. Hans melding til stationen var ikke af den roligste slags, vidste han godt. Det er ikke hver dag, man ser sådan et syn. Han trak døren en anelse til ved at hive i kanten af selve døren et stykke over hovedhøjde. Ingen grund til at ødelægge alle chancer for at finde fingeraftryk. Ej heller til at lade eventuelt nysgerrige få mulighed for at kigge længere ind i lejligheden end godt var. Friis stillede sig bredt op foran døren og ventede. Han forsøgte end ikke at forestille sig de aktiviteter, som måtte være iværksat fra stationens side. Han sloges stadig med fornemmelsen af sure mavevædsker mod sin gane. Plus et modbydeligt billede på nethinden.

***

Hulsted så teknikerne, Steen og Allan, komme farende. Deres ansigter var store spørgsmålstejn. Hulsted afbrød sin rovdryvning frem og tilbage i vagtstuen.

- Jeg tager med Jer. Hurtigt. En eller anden har gjort byen en stor tjeneste. Hvis det ellers er de to slyngler. Hulsted kunne ikke kende sin egen stemme. Han følte sig langtfra så koldblodig og barsk, som hans ord kunne tyde på. Skidt med det. Bare afsted.

Teknikerne blev sat ind i sagen under turen til Begstræde.

***

Enkefru Hermeline Jensen stod tjenstvilligt i døren til sin lejlighed. Hun havde overværet patruljevognens ankomst fra sit stuevindue. Derpå var hun trisset over til telefonen for at meddele personalet i dagcenteret, at hun desværre blev forhindret i at deltage i pensionistforestillingen i Vorkøbing Bio, fordi hendes underbo, "ham, forbryderspiren, De ved", var blevet skudt i sin lejlighed. Dagcenterets leder, Karen Hansen, af alle kaldet Sysser, modtog fru Jensens besked med store runde øjne. Hun lagde røret og så på sin kollega, Joan. - Nøjh, nu skal du bare høre! Det var Fru Jensen, som ringede. Hun sagde, at hendes underbo var blevet skudt! Skudt! Det kan da ikke være rigtigt?!

Joan, en lille, spændstig og meget jordnær kvinde, som havde godt styr på Vorkøbings pensionister, deres særheder og i mange tilfælde svigtende åndsevner, lagde hovedet en anelse på skrå og sagde, - Hermeline er ikke så dum endda. Hvis hun siger, at hendes underbo er blevet skudt, så er det sikkert rigtigt. Det er da ham den store, klodsede - hvad-er-det-nu-han-hedder? Jo, Tumben. Det skal såmænd nok passe.

De to kvinder sad i det lille kontor, som dagcenteret stillede til rådighed for det administrative personale. Budet fra Næstved Dampvaskeri kom netop forbi med den sidste bunke rene viskestykker til dagcenterets køkken.

- Hva' siger du, Joan. Er der nogen, som er blevet skudt?

Sysser viderebragte åndeløst, hvad Fru Jensen havde fortalt.

Budets næste stop var Grand Hotel, to sidegader længere oppe af Hovedgaden. Lastbilen holdt stille ved bagindgangen til Krostuen fire minutter senere. Krofatter gloede vantro på knægten, da han viderebragte nyheden. Krofatter havde nok hørt op til flere sirener få minutter før. Nu vidste han hvorfor.

Vaskeriets bud fortsatte sin runde. Krofatter foretog en diskret opringning.

Som ringe i vandet bredte rygten sig i både Øvre og Nedre Vorkøbing. Pæne borgere og deres mindre pæne modstykker blev chokerede, overraskede, forargede eller begejstrede over den utrolige nyhed. Kun få var ligeglade.

"Tumben skudt i sin egen lejlighed". Først et par timer senere, blev man opdateret med Stumpens tilsvarende kranke skæbne. Inden aften vidste alle, at de to mænd desuden var fundet nøgne.

Vorkøbing stod på den anden ende. På mere end én måde.

***

Hulsted stod midt i Tumbens lejlighed og forsøgte at lade som ingenting. Hans underordnede forstod glimrende hans sammenpressede kæber og bevidst tomme blik. Andersen og Ågesen forlod lejligheden for at starte den lange og trælse opgave med at udspørge husets og gadens øvrige beboere, om de havde set eller hørt noget i forbindelse med de to skud. Steen og Allan, begge iført blå kitler og med hænderne dækkede af tynde plastichandsker, var i fuld gang med at indsamle genstande, hår, blodprøver, små stivnede klumper hjernemasse og alt, hvad de ellers kunne få øje på eller fik mistanke om at få øje på. Scenen var allerede blevet fotograferet i alle tænkelige vinkler.

Allan var først færdig. Han så sig omkring i stuen. Undskyldte sagte overfor Hulsted og gik rundt om ham. Politimesteren fulgte ham med øjnene. Allan tog forsigtigt fat i nogle stykker tøj, som hang over ryggen på en lænestol. Et par bukser og en skjorte med snavset krave. Teknikeren klemte på tøjet. Ingenting i skjortens brystlommer. Han lod skjorten dale tilbage på lænestolen. Bukselommerne indeholdt et stort bundt nøgler, nogle småpenge og en besynderligt formet plastichætte. Allan studerede genstanden. Hulsted sagde monotont, - Støvhætten til en ventil. Til et bildæk.

Allan nikkede. - Ja, det er rigtigt. Tak, Mester. Han vendte bukserne og stak hånden ned i baglommerne på de slidte, sorte cowboybukser. Ingenting hér, ingenting dér. Eller - ...?

Allan vendte hånden. Han kunne føle noget fladt og glat i lommen. Han havde været lige ved at blive snydt, fordi han stak sin gummiklædte hånd ned forfra på lommen. Allan trak en pincet op af brystlommen og pirkede efter sit fund. Han fik fat om kanten på det, som altså var blevet presset så fladt ved at ligge i baglommen, at det knap kunne mærkes eller ses.

- Hm, mumlede han. Han lagde bukserne på lænestolen. Vendte og drejede det sammenfoldede papir, han havde fisket frem.

Hulsted trådte nærmere. - Kan du lukke det op?

Allan gik over til vinduet og lagde papiret i vindueskarmen. Med kanten af en gummidækket negl støttede han papiret langs folden og åbnede den første foldning med pincetten. Han gentog operationen med den næste foldning. Så kunne han - og den bagvedstående Hulsted - se, at der var skrevet på papiret med en sort, gnidret blyantskrift.

Steen, den anden tekniker, hørte sin kollega fløjte langsomt og sigende. Derpå sin chef bande. Hårdt og kontant.

- Det var godt nok Satans, brast det ud af Hulsted. - Jeg skal have den tekst kopieret med det samme. Afsted med dig, Allan. Jeg er tilbage om senest en halv time.

Allan sagde ikke noget. Han nikkede blot. Hentede et par stykker gråt pap fra en af sine kasser og baksede det udfoldede stykke papir over på det ene stykke.

- Hov, Mester. Der er to sider!

- Ligemeget. Fire kopier på mit bord om en halv time. Gerne med eventuelle fingeraftryk foreviget ligeså, ikke? Udmærket, Allan. Stik bare af med dig.

Allan bar papirerne, liggende mellem papstykkerne, over til sine kasser, klappede låg i, snappede låse på plads, hankede op i udstyret og forlod stuen. Steen var næsten færdig med sofaen.

- Ja, de var nok ikke i færd med at - undskyld udtrykket, Mester - men bøsserne har vist selv for vane at kalde det "bolle".

- De har underbenklæder på begge to. Men hvorfor tror du, at de ikke har ligget eller siddet på sofaen samtidig?

- Tja, der er blevet sovet i sengen inde ved siden af og vattæppet ligger imellem dem. Efter hvad jeg har hørt om de to, så var de under ingen omstændigheder på den gale side. Havde Stumpen ikke en betinget for forsøg på voldtægt engang?

- OK, de var ikke bøsser. Glimrende. Men er du så rar at fortælle mig, hvorfor de er blevet skudt på den måde? Hvorfor i undertøj? Hvorfor sammen i sofaen?

- De var vel ikke stået op, da morderen ankom. Steen trak på skuldrene. - Hvis jeg ikke tager meget fejl, så ser det ud til, at den store af dem blev skudt, mens han stod op. Det vil forhåbentlig afsløre sig, når vi får fastslået skuddenes bane og alt det gøgemøj.

Hulsted brummede til tak. Han vendte sig. En af ambulancefolkene stak hovedet ind fra entreen. Han så spørgende på Hulsted.

- I kommer til at vente lidt længere. Ligsynsmanden skulle først findes, så han er her nok om et øjeblik.

Falck-manden så nysgerrigt på ligene og derpå tilbage på politimesteren. Han var ikke glad for ventetiden. Det sås tydeligt. Han sukkede og trak sig tilbage.

Hulsted overskuede stuen. Rent og nydeligt hjem. Bortset fra rædselsscenen i sofaen.

Midt i hans elskede Vorkøbing.

Hulsted skuttede sig i sin store frakke. Han måtte hellere tage frakken af for ikke at fryse for meget, når han kom ud i fri luft. Eller endnu bedre. Se at komme tilbage til stationen, så han kunne dirigere sine tropper fra centralt hold. Og få nærlæst de besynderlige papirlapper, ikke mindst. Han stod et øjeblik og så ned på gaden, hvor de tre patruljevogne holdt side om side med ambulancerne. Flokken af nysgerrige var ved at vokse til en folkemængde. Han sukkede dybt. To ting, nej tre ting stod lysende klart for ham. Han forsøgte at tænke på noget andet. Uden held. Han kunne intet gøre for at standse eftervirkningerne af dette uhyggelige fund. Tværtimod, han var pinedød tvunget til at forberede sig selv og sine folk på det uundgåelige.

Han lagde hånden på Steens skulder og nikkede. Steen nikkede tilbage. Uden at sige mere trampede Hulsted ud af stuen og forlod mordstedet. Indenfor de næste få minutter ville de to ting ske, som han allerhelst ville undgå. Et: han var pisket til at ringe og anmode om assistance fra Rejseholdet. Det kunne være, hvad det være ville. To: andre kræfter i samfundet ville sørge for, at en hoben journalister fra nær og fjern, fra radio og TV, fra alle former for aviser og ugeblade, ville sværme omkring ham og resten af borgerne i byen, fulde af gisninger, gætterier, næsvise spørgsmål, frække, ligeglade kommentarer, kyniske betragtninger og ikke mindst en dybt uforstående holdning til livet i hans by, gennemsyret af verdens generelt udbredte ondskab og hjerteløse beregning.

Adfærd, som kunne bringe hans blod i kog, om noget kunne.

Og han kunne intet gøre for at forhindre det. For nu var der desværre heller ikke skygge af tvivl i hans eget sind. Politimesteren noterede sig sørgmodigt sit tredie smertenspunkt.

Vorkøbings underverden var ved at udrydde hinanden. Kræs *à la carte* for smudspressen. Overskrifter som ved befrielsen.

Hulsted overhørte råbene og spørgsmålene fra tilskuerne og satte sig ind på bagsædet i Friis og Ørums vogn. Lige inden Friis drejede ud fra kantstenen, sendte Hulsted et langt sørgmodigt blik op ad facaden på det hus, som rummede byens mest bestialske scenarie. Bygningen, som i de næste dage og uger ville blive filmet og fotograferet, omtalt og begloet på alle leder og kanter. Hvis beboere, såvel levende som døde, ville figurere på forsiden af al landsens aviser. Ledsaget af de mest bizarre beretninger. Han rystede på hovedet og sukkede. En uanselig og let forfalden bygning i en trist sidegade, omgivet af nedlagte fabrikker og

hensygnende småindustri. Huets ville nu gå over i byens annaler, som stedet, hvor denne ubegribelige sag, sandsynligvis startende med Soldatens død, fandt sit endelige tema:

(- *Bandekrig!*)

***

Leif hørte udrykningshornene. De var overalt omkring ham. Først længe efter lyden igen var forsvundet, uden at gaden blev fyldt med løbende og råbende betjente, turde han tro på, at det ikke var ham, de var ude for at hente. Det forhindrede ham dog ikke i at vandre uroligt omkring i lejligheden.

Da nøglen blev sat i døren en halv time senere, røg hjertet nok engang op i halsen på ham.

- Åh, er det bare dig, Charlie?

- Åh, du er her stadig?

De stod og stirrede på hinanden. Ingen af dem havde hørt, hvad den anden sagde. Deres næste sætninger kom ligeledes samtidig.

- Jeg hørte sirenerne - ...

- Jeg var lige ved - ...

De holdt begge mund.

Charlie lukkede døren bag sig og trak frakken af. Leif ventede. Hun gik forbi ham og satte kursen mod køkkenet. Da hun nåede spisebordet, blev hun stående med armene støttet på bordkanten. Leif kunne se på hendes holdning, at hun forsøgte at samle sig.

Charlie udstødte et dybt suk og vendte sig mod ham.

- Det går ikke, det her! Jeg klarer det ikke!

Leif trådte frem mod hende.

- Jeg måtte lyve for Janus. Han er verdens sødeste chef. Og jeg måtte lyve overfor ham. Bare fordi, jeg var så bange for, at sirenerne betød, at de havde fundet dig her.

- Du havde da ikke - ...

- Og hvis det nu *havde* været dig, de kørte sådan afsted efter, hva'! Hvordan tror du Nikolas ville reagere, når de andre børn begyndte at drille ham med, at politiet var kommet med fuld udrykning og havde hentet en fremmed mand i vores lejlighed?

Leif havde ikke tænkt i de baner. Han forstod, at Charlie var ved at ændre holdning overfor ham. Hendes bekymring for ham, hendes tro på, at han var uskyldig i anklagerne, var ved at forsvinde til fordel for hendes naturlige trang til at beskytte sig selv og sin søn mod overlast. Det kunne han ikke bebrejde hende.

- Jeg ville ønske, jeg kunne finde et andet sted at være, sagde han lavmælt. Charlie rystede på hovedet. Hun satte sig tungt på en stol.

- Jeg vil stadig stå ved min forklaring. Jeg ved, hvornår vi mødtes den aften. Men jeg ville sådan ønske, at det var overstået!

Leif gik rundt om bordet og satte sig overfor hende. Han rakte hånden frem og lagde den varsomt på hendes venstre underarm.

- Lad os ringe til Maria med det samme. Lige meget med, om hun sover efter nattevagten. Jeg vil fortælle hende, at hun må finde et sted, jeg kan være, indtil vi finder ud af, hvad vi skal gøre. Han følte selv ikke gnist af tro på det, han sagde. Bare han kunne få hende beroliget. Charlie lagde sin hånd ovenpå hans. De sad et øjeblik og så på hinanden. Charlie sukede igen. Mindre dybt. Mere fattet.

- Jeg har altid godt kunnet lide dig, Leif. Vi havde det sjovt dengang på aftenskolen. Jeg var også mægtig glad for at se dig ... den aften. Men - ...

Leif følte en sær lettelse. En tung fornemmelse i hans mave løftedes ganske lidt. Han forstod, hvad hun mente. Han havde selv ligget i de lange nattetimer og spekuleret og spekuleret. Over sine følelser. Over Charlies følelser. Hendes næste ord var overflødige. For ham. Han lod hende sige dem alligevel.

- Jeg var faktisk lige ved at tro, at jeg var blevet forelsket i dig. Det virkede så - ... som om der var en mening med, at jeg så dig den ene gang efter den anden. Selvom vi næsten aldrig er mødtes, ellers.

Leif nikkede og smilede vemodigt.

- Jeg var meget oprevet den aften, vi stødte ind i hinanden og din taske var våd, og alt det der. Da du så gik lige forbi mig næste dag uden at se mig, så blev jeg frygtelig forvirret. Jeg forstod ikke, at du kunne opføre dig sådan.

Leif smilede svagt, skønt han ikke havde den mindste erindring om, hvem eller hvad han havde passeret den eftermiddag, han ravede omkring i sin lykkerus efter nyheden om Soldatens død.

Charlie forklarede ikke, hvor hun havde set ham. Hun fortsatte,

- Da du så kom herhjem søndag aften, var det kun naturligt, at jeg skulle hjælpe dig. Ingen andre kunne gøre det. Det vidste jeg allerede dengang. Vi har været sammen siden. Og jeg har flere gange tænkt, at hvis det havde været under andre omstændigheder - ...

- *Shh*, Charlie, du behøver ikke sige noget. Der er ikke mere at sige.

- Nej, men - ...

- Ikke mere nu. Jeg forstår godt, at du er nødt til at tænke på Nikolas. Det har ikke været nemt for dig ... med ham Frank og hans sindssyge opførsel. Du skal blot vide, at jeg også altid har været glad for dig. Og jeg har også tænkt og spekuleret over, at vi har været så nær ved hinanden i disse dage. Jeg var også forvirret. Men nu tror jeg, at jeg forstår, at det ikke er *det*, vi skal vente på. Jeg vil bare ønske, at du stadig vil være min gode ven, Charlie. For jeg har ikke kun brug for dig til at rense mig for den vanvittige anklage.

Charlie så ned langs bordet. Hendes hånd holdt fast om Leifs.

- Jeg har endnu mere brug for dig som ven. Som den søde og sjove pige, du var dengang. Som du stadig er. Den ven, jeg snakkede så godt med. Og glædede mig til at være sammen med.

Charlies hoved sank ned mod deres forenede hænder. Leif gav hendes arm et lille klem. Han mærkede tårerne løbe ned over håndryggen. De sad på den måde i flere minutter. Leif ventede roligt. Han håbede, at hun måtte føle noget af den samme lettelse over denne afklaring af deres forhold. Meget ville blive nemmere på den måde. Han så hende løfte hovedet. Øjnene var røde, kinderne var stribede af tårer, håret hang tjavset forover med en enkelt lok fastklistret til den våde kind. Men det smil, som forsigtigt dukkede op midt i al elendigheden, var tegnet på, at også hun var ved at være igennem. Leif forsøgte sig også med et smil.

- Åh, vi er sgu da nogle frustrerede gamle tosser, hva', hiksede hun, stadig med gråden siddende i halsen. Hun snøftede og rakte ud efter en køkkenrulle, som stod på bordet. Hun tørrede sig om næsen. Strakte huden ud omkring øjnene og så skævt over på ham. Smilet dukkede op igen bag det sammenkrøllede stykke crepepapir. Hårlokken blev verfet bagover.

Tyngden i Leifs mave var næsten forsvundet. Hun greb igen hans hånd, løftede den og pressede den sammen mellem begge sine hænder. Hun så ham direkte ind i øjnene.

- Jeg synes, vi skal lave os noget frokost. Så ringer vi til Maria bagefter. Vi må se at få gjort en ende på alt det her!

Leif så på hende. Følelsen af afklaring strømmede gennem deres hænder. Charlies tårer tørrede bort. Køkkenet virkede pludselig knap så indelukket, lyset fra vinduet mindre gråt og deprimerende. Deres smil blev bredere, varmere. For første gang kunne de begge se på hinanden uden forvirring.

Og smile ægte.

- Lad os gøre det, sagde Leif. Han trak hendes hænder over mod sig og plantede et kys på den ene håndryg. Charlie gengældte med det samme. Holdt hans hånd ind mod sin kind og så "betuttet" på ham.

- Hvad er det dog vi laver, Leif? Sidder vi ikke her i dybeste alvor og fortæller hinanden, at vi er *lykkelige* over, at vi ikke er forelskede i hinanden.

- Joeh, det gør vi vel, svarede han. - Men det skal du ikke bruge som undskyldning for ikke at smutte ned i Brugsen.

(- ...?) Nu var ansigtsudtrykket helt ægte.

- Ja, og hente en flaske champagne! Pengene ligger ude i min jakkelomme.

- Hvad mener du?

Leif gav Charlies hænder et sidste, varme klem. - Jeg kan ikke finde noget, som jeg hellere vil fejre end starten på et venskab.

- Det skulle lige være et bryllup? Charlie smilede skælmsk til ham.

- Muligvis, men ser du, der er ingen søde, fornuftige piger, som vil have mig. Så skal vi ikke meget hellere fejre, at vi to *ikke* skal giftes, hva'?

- OK, men så finder du hummeren og kaviaren frem så længe.

Hun rejste sig og sendte ham et luftkys.

- Rend nu ingen vegne, mens jeg henter boblevandet.

- Det er én ting, du ihvertfald kan være helt sikker på! Leif rejste sig og verfede hende ud af køkkenet. Han vidste, hvor både makrellen og spegepølsen var. Det kunne vel nok gå sammen med champagnen?

Charlie var hurtigt tilbage. Champagnen smagte rædselsfuldt sammen med makrel og spegepølse.

Intet kunne være mere ligegyldigt.

***

Fotokopierne lå side om side foran Vorkøbings hårdt plagede politimester. Allan havde justeret lysstyrken rimeligt på den alderstegne kopimaskine, stationen rådede over. Uanset den tekniske kvalitet var Hulsted langt inde i en heftig, indre debat om indholdet af Stumpens håndskrevne beretning. Aldrig i livet havde Hulsted forestillet sig, at han skulle konfronteres med noget så rystende, så kvalmende og så - ...? destruktivt!

Han læste igen. Indprentede sig sætning efter sætning. Ledte efter et spor af utroværdighed, løgn eller forstillelse. Stumpen var ikke verdens nye Tolstoi. Hans naive omskrivning "jeg har en go ven år han har os en go ven som har fortalt mig a ..." - det ældste læserbrevtrick i verden - kunne ikke misfortolkes. Det, som Hulsted nu gennemgik for femte gang, siden han satte sig bag sit skrivebord, var opregningen af de sidste dages uforståelige hændelser, en del af dem, i det mindste, ud fra en ny og bundløst foruroligende synsvinkel. Hvis blot fem procent af

Stumpens påstande var sande, ville byen aldrig blive den samme igen. Hulsted huskede, hvordan andre celebre eller makabre sager havde hængt som lange, grå skygger efter de byer eller egne, som dannede rammen om dem. Vorkøbing ville kun blive omtalt som byen, hvor - ... (- *Nej. Det kan ikke være sandt!*) Hulsted rejste sig og indtog sin tænkestilling foran vinduet.

Sporene efter det kortvarige snefald dagen før var skrumpet ind. Kulden havde efterladt græsrabatterne som hvide skillestreger mellem de sorte kørebaner. Tagryggene havde sparsomme gardiner af sne liggende på de nordvendte sider. Han havde stadig ikke vænnet sig til den nye form for vinter, hvor sne var et særsyn. Ja, der var dage, hvor han ligefrem savnede det kraftfulde arbejde med sneskovlen i deres indkørsel. Selv ikke årstiderne var længere, hvad de havde været!

Åbenbart heller ikke forbrydelserne.

Indholdet af papirerne, sammenholdt med de faktiske kendsgerninger, gav stof til mange fortolkninger. Allervigtigst var det at finde ud af, hvorfor i alverden Stumpen havde gjort dette for ham bemærkelsesværdige stykke arbejde. For at gardere sig? Mod hvad? Sikkerhed? Var det afpresning? Hvis man oversatte de slet skjulte antydninger vedrørende fredagens begivenheder, var Stumpen og Tumben blevet bestilt til at bedøve buschaufføren for derefter at mishandle spritteren og plante et bundt pengesedler i hans hus. Ovenikøbet på en måde, så deres forsøg på at skjule mishandlingen af Snabelen ikke ville destruere sedlerne.

Endelig var der bilen, som skulle anbringes et bestemt sted.

Stumpen havde udregnet, at der var flere, usynlige grunde til, at han og kammeraten skulle løse disse tilsyneladende usammenhængende opgaver i timerne inden Soldatens ankomst. Først og fremmest at den person, som "var en pengedreng høj po strå", fik mulighed for også at udrydde Soldaten, anføreren for den eneste bande, som kunne true deres egen organisation. "Pengedrengen" måtte dels være en mand, som ville have gavn af, at Soldaten forsvandt, dels en meget velhavende person for at kunne finansiere den omfattende smuglertrafik. Desuden var der åbenbart noget, der tydede på, at vedkommende var ved at "sælle ud", altså realisere sine aktiver. Hulsted kendte kun én person på egnen, som levede op til denne tvivlsomme værdighed. Stumpen skrev intet navn. Det var kun alt for tydeligt, hvem han hentydede til.

Politimesteren virrede frustreret på hovedet. Han kunne ikke få sig selv til at tro det. Hang tingene virkelig sådan sammen? Efter gårsdagens observationer kunne Hulsted selv tilføje et argument mere, som forstærkede mistanken om, hvem denne "pengedreng" kunne være.

Hvis beskrivelsen af spritterens død var korrekt, baggrunden ufortalt, var det tydeligvis en afledningsmanøvre. Overfaldet og ildspåsættelsen skulle foregå på et bestemt tidspunkt og pengene skulle anbringes forsvarligt. Det forklarede spritterens gemte formue og afslørede at, der var en mening med de penge. Stumpen havde dog ingen løsning at tilbyde på dette punkt. Hulsted forstod, at personen, som stod bag de sære ordrer, ville sikre sig, at politiet opholdt sig alle andre steder end ved togstationen, når Soldaten ankom. At buschaufføren var bedøvet ville tvinge Soldaten til at gå resten af vejen til byen. Der lå uhyggelig og koldblodig *timing* bag disse begivenheder.

At sagførerens bil blev brugt til at køre Soldaten ned, kunne være endnu en snedig/klodset afledningsmanøvre. Som blev endnu mere uforståelig, eftersom flere spor pegede på en person som unge Næsholm. Skulle han have skylden for mordet? *Havde* han begået mordet? Leif Næsholm kunne jo glimrende være den, som overtog den stjalne bil for at køre ud og vente på Soldaten. Var han også i stald hos den mægtige "bavmand"? Var der en

sammenhæng mellem pengesedlerne i Snabelens hus og de penge, som knægten ikke havde nogen sund og naturlig forklaring på? Ville han ikke være for intelligent til at efterlade sine personlige genstande så frygteligt sjusket? Eller til at brænde sin taske og jævnt sagt opføre sig besynderligt? Hvorfor var knægten stukket af? Eller var alt dét et komplet tilfælde? Et jalousidrama, som de tidligere havde troet på? Som var sket uden sammenhæng med de planlagte forbrydelser? Dén troede Hulsted ikke på. Stumpens afsløringer nævnte heller ikke Leif Næsholm med et ord.

Hvem der end havde kørt bilen omkring den aften, havde vedkommende spredt om sig med falske spor for at forvirre opklaringen. For at lade op til flere personer være mulige gerningsmænd. Mænd, som allesammen var knyttet til den samme unge kvinde, Line Ingelbrecht! Var der alligevel amourøse baggrunde?

Hulsted stønnede fortabt, mens han atter satte sig ved skrivebordet. Hans forsøg på at nedskrive spørgsmål og konklusioner var faldet meget uheldigt ud. Han orkede knap at følge sin egen tankestrøm. Hvor skulle han starte, hvor skulle han slutte? Han genoptog jagten på den røde tråd.

Sejreren havde ikke selv kørt i bilen på mordtidspunktet. Rapporten fra Roskilde var god nok. Men - ... Kunne man sætte to mand til at begå ét hold forbrydelser efter en nøje fastlagt tidsplan, kunne man ligesåvel få en tredje eller fjerde mand til at forestå resten af opgaverne. På den måde ville ingen af dem kunne sladre om hinanden. Affæren var fuld af røgslør. Politimesteren måtte desværre indse, at tingene *kunne* hænge sammen på den måde. Logikken var god nok så langt. Den person, Stumpen tildelte hovedrollen i sin beretning, kunne vel tænkes at have handlet på den måde.

Stumpens konklusioner angående identiteten på denne person, derimod, kunne Hulsted absolut ikke lide. Var der virkelig hold nok i slynglens løse påstande til at anklage Sejreren for noget af alt dette? Stumpen mente det åbenbart.

Hvilket bragte Hulsted tilbage til: *Hvorfor* havde Stumpen skrevet sin beretning. Hvorfor var han og hans makker blevet likvideret? Havde de forsøgt at udnytte deres viden? Teorien om bandekrig stod desværre ikke alene. Mordene *kunne* være hævn for Soldatens død, selvom ingen kunne være sikker på, at Stumpens bande stod bag. Papirene tydede på en ganske anden sammenhæng. Vidste nogen, at Stumpen havde nedskrevet deres gerninger? Var de to blevet udryddet på grund af disse papirer? Hvorfor var papirene så ikke blevet fjernet? Kort sagt, blev de to myrdet af deres fjender. Eller af deres egne? Som blev styret af landsretssagføreren?

Hulsted havde svært ved at forestille sig Sejreren i rollen som bagmand for så alvorlige forbrydelser. Hele mandens liv havde været præget af forretninger, huskøb og aktiehandler. Skulle han havde begået noget ulovligt måtte det være indenfor de områder, man skulle lede. Det var gjort mange gange uden håndgribelige beviser på noget lovmæssigt forkert. Var hæleri, smugling og alle de andre forbrydelser også blandt mandens aktiviteter? Var Sejreren en mand, som kunne lade andre myrde for vindings skyld? For en kvindes skyld?

Hulsted var nødt til at gøre noget ved de papirer, før Rejseholdet ankom. Ikke noget drastisk, og alligevel. Han tog sit overtøj på, foldede de to kopier sammen og stak dem ned i frakkens sidelomme. Derefter forlod han kontoret.

- Hvis nogen spørger efter mig, så er jeg hjemme for at spise frokost. Madsen nikkede.

Vagthavende, som stadig var en kende plaget af sin kones lemfældige omgang med sagens hemmelige detaljer, samt sin egen stupiditet i samme anledning, så spekulativt efter sin chef,

der til hans milde overraskelse ikke drejede til venstre udenfor stationen. Hulsted skulle måske alligevel ikke hjem? Han havde vel sine grunde. Han havde også set så - ... træt? ud, da han gav sin besked. Madsen vendte tilbage til sine meldinger. De skulle have en lang, lang række opgaver klaret, før "torpedoerne" ankom.

De to starutter, som kom ind i vagtstuen og så sig søgende omkring, var afgjort ikke fra Rejseholdet. Madsen betragtede dem mistroisk. Han havde aldrig set dem før. Mørkebrune pilotjakker og snørestøvler. Typiske Københavner-snuder. Vagthavendes mistanke blev sørgeligt bekræftet. De to mænd stillede sig op foran skranken og så ned på ham. - Hej du, hvor ligger Begstræde? Vi skulle gerne høre lidt om Jeres store begivenhed, ikke?

Madsen sagde ikke noget. Stirrede tilbage på den høje, selvsikre journalist, som altså ikke engang præsenterede sig. Så gjorde han et kast med hovedet mod forhallen.

- Der hænger et kort over byen derude.

- Nådada, sikken hjælpsomhed. Amtsbladet har velnok gode arbejdsvilkår hernede, hva? Han skævede til sin tyggegummignaskende makker og gjorde en sigende bevægelse med hånden under skrankehøjde. - Men vi skulle måske hellere tale lidt med bossen først. Sig mig, er Børge Bankekød inde idag?

- Politimesteren er - ... *ude og efterforske* i sagen. Men hvis d'Herrer vil have mig undskyldt. Vi har meget at se til i eftermiddag.

Journalisterne tog endnu et *vue* ud over den lille stations indre. Ingen at spørge udover den tydeligt fjendske bulderbasse. Med nonchalante hovedkast drejede de omkring og forlod lokalet. Vagthavende ventede, til han hørte den store dør mod parkeringspladsen falde i. Så fnyste han hånligt og rakte ud efter kaffekanden. - Det bliver fandeme ikke nemmere med den slags idioter rendende!

Madsen vidste, ganske som Hulsted, at det ikke var de eneste hyæner, de ville få at se i Vorkøbing. De var kun fortroppen. Men fortroppernes ankomst betyder desværre, at invasionen er begyndt.

Belejringen af Vorkøbing var startet.

***

- Ja, I vækkede mig faktisk, men det er helt i orden. Maria lød søvnig. - Hør, hvad er klokken? ... ikke mere? Hvorfor ringer I allerede?

Leif tog røret fra Charlie. - Der er to grunde. For det første har vi hørt en masse udrykningskøretøjer fare omkring for et par timer siden. Det kunne være, at det havde noget med sagen at gøre. Den anden grund er mere personlig. Tror du ikke, at du kunne komme lidt før, så vi kan prøve at finde ud af noget.

- Tjo, det (*gaab*) kan da nok tænkes. Jeg har tænkt meget over det, I fortalte om en vis person. Jeg er stadig ikke overbevist, selvom jeg har hørt både det ene og det andet siden i går. Men ved I hvad. Jeg smutter forbi stationen for at høre, om der er noget nyt, og så kommer jeg over til Jer. OK?

Maria var stadig ikke rigtig vågen. Hun famlede sig vej ud under bruseren. Vandstrålerne hjalp, især den afsluttende, kolde dusch. Mens hun tørrede sig, begyndte hun langsomt at indstille sig på det forestående. Hvis det ellers var muligt at indstille sig på noget, som man ikke anede, hvad ville blive. Siden Leifs rablende påstand, var hun stødt ind i sagførerens

navn så mange gange, at det ikke længere virkede helt urimeligt at foretage sig et eller andet, som måske og måske ikke kunne afgøre, om der *var* noget om snakken.

Problemet var bare ... hvad?

Efter nattevagten var alle hendes fine forsæt om at foretage sig noget for at starte dette projekt hastigt skrumpet ind til ønsket om at se dyner. Hun havde sovet femenhjv time. Det måtte så være nok. Hun var en smule spændt på, om Leif og Charlie havde (- *været i seng sammen*) fundet ud af noget, de kunne gøre. Hvis det drejede sig om at afsløre forbindelsen mellem Sejrsen og Line, så var det allerede sket med kollegernes observationer aftenen før. Skulle de derimod bevise, at Line, sammen med en principielt ukendt trediepart, havde foretaget sig diverse fordækte ting til skade for Leif, ville det nok blive langt sværere at få de rigtige ideer.

- Det nytter nok ikke at trække dem ind til en let trediegrads! mumlede hun, mens hun smurte sig et par hurtige stykker toast.

Maria cyklede ned ad Hovedgaden mod stationen. Der var liv på fortovene, forretningerne var åbne. Hun syntes, som altid, at det var underligt at have fri, mens "alle andre" var på arbejde. Når hun havde røvtjansen, syntes dagene uvirkelige, næsten som havde hun snuppet et par uofficielle fridage. (- Gad vide, hvad folk tænker, når de ser sådan en frisk og rørig ung kvinde daske omkring indenfor normal arbejdstid? Arbejdsløs, drivert, pjækkerøv - *luder?* Mig, som skøjter landevejene tynde om natten for at passe på alle disse herlige mennesker og deres besiddelser!) Skønt hendes samvittighed var perleren, følte det ubehageligt at tænke på, at hendes tilsyneladende lediggang kunne synes uberettiget på en eller anden måde. (- Man skulle måske rende rundt med sådan et sandwich-skilt, "*Jeg har været på arbejde!*")

Parkeringspladsen var støvsuget for patruljevogne. Kun den gamle Opel, som teknikerne havde til deres disposition, holdt tre båse fra sin vante plads. Ikke noget at bekymre sig om. I vagtstuen manglede de obligatoriske hængehoveder, som altid *lige* skulle have en kop kaffe mere, før de rullede ud på runden. Kun trivelige Madsen sad på sin plads, fordybet i arbejde. Maria slentrede muntert hen til skranken og slaskede hånden i disken. - Hør, kan man få lidt betjening?

Madsen så forskrækket op. - Åh, er det dig, Maria. Du gav mig et helt chok. Madsen havde været travlt optaget af at sortere en stak rapportkopier. Normalt deres halvdagsdames job.

- Kan Lisbeth ikke ordne dem der, spurgte Maria.

- Hun har lagt sig, hvad gi'r du. Og så lige idag. Hun er forkølet. Som om jeg ikke har andre og vigtigere ting at tænke på. Men hvorfor kommer du her nu. De skal da først på vagt i aften, ikke?

- Har glemt noget i mit skab. Jeg henter det lige. Men du har vel ikke mere at se til end på andre dage. Her er da dejligt fredeligt. For engangs skyld. Maria trådte væk fra skranken, da Madsens stemme standsede hende.

- Årh, ja, det ved du måske ikke noget om. Har du ikke hørt, hvad der skete i formiddags?

- Da lå jeg slumrede på mit grønne øre, lille Madsen. Sådan en smuk ung kvinde som mig må jo sørge for, at charmen ikke fordufter.

Madsen afbrød hendes muntre pludren. - Stumpen og Tumben blev skudt.

- Hvad siger du!

- Ja, skudt ned med koldt blod. Haglgevær på under en meters afstand.

Marias øjne var så store som tekopper. - Skudt. Men - men hvorfor?

- Bare vi vidste det. Hulsted har hele tiden været bange for at Soldatens død var starten på et bandeopgør. Det ser desværre ud til, at han får ret.

- Må jeg se rapporterne, hvis de altså er klar?

Madsen så på hende. - Maria, du ved godt, at - ...

- Søde lille Madsen-darling. Der kan da ikke ske noget ved, at jeg får dem at se. Alle andre ved, hvad der er sket. Jeg vil bare gerne vide det samme. Årrhe - ...!

Madsen hoppede ikke på hendes kæledægge-tilnærmelser. Han var på den anden side ikke så streng, når det gjaldt Maria. Han kunne lide hendes gode humør. Især med tanke på den behandling, visse af kollegerne havde udsat hende for det første år. Han vinkede hende om bag skranken.

- Kun et hurtigt kig. Vil du have en kop *morgen*-kaffe?

- Supergerne, søde Madsen. Du er netop rykket fire pladser op på min private hitliste.

Madsen skænkede kaffe til hende. Han smilede til hende.

- Lige efter præsten, bagermester Kragenstrups nye bybud og - ...

- Åh, hold op, Maria. Du bliver da aldrig voksen! Madsen puffede venskabeligt til hendes skulder.

- Pas på kaffen! Vil du tilbage på syttendepladsen igen, måske?

Madsen satte sig og sippede af sin egen kop. - Læs nu bare de dér, ikke. Hulsted kommer nok snart tilbage med nye ordrer.

Maria bladede stakken igennem. Bortset fra tre almindelige meldinger, var resten af den imponerende bunke helliget én eneste sag. Efter at have læst, hvad Friis og Ørum var blevet konfronteret med, var hun glad for, at hverken ligsnedkeren eller teknikerne endnu havde givet deres bidrag. Hun var stadig fuld af Falck-folkenes forsøg på at trække nattens trafikoffer fri i ét stykke.

- Hvad tror du, Madsen? Marias stemme var ikke ung og pjanket længere.

- Aner det ikke. Er det nogen fra Soldatens bande, så er der ikke så mange tilbage at vælge mellem, vel. Med de tre lømler, vi fangede i aftes, kan der ikke være mere end to eller tre tilbage.

- Ja, og med tanke på, hvem det er, så - ...

- Ja, mord er ikke det første, man tænker på, vel?

- Tak for kigget, Madsen. Maria bankede afsluttende på rapportbunken og rejste sig.

Madsen svedte over sin sortering. Maria rakte roligt hånden ud og snuppede en walkie fra den lille reol langs væggen, hvor patruljebetjentenes løse udstyr blev opbevaret, når de ikke var ude at køre. Hun rundede skranken og sidestepede over til trappen til omklædningsrummet med walkien gemt bag ryggen.

- Også for kaffen. Du laver som altid den bedste kaffe i hele Vorkøbing, råbte hun over skulderen. Nede i omklædningsrummet gik hun langsomt tre gange rundt om den lange bänk midt i lokalet, slog to gange på døren til sit skab og løb tilbage op ad trappen. Walkien hang trygt under jakken i sin korte rem.

- Nå, men jeg smutter igen. Hun fingerkyssede til Madsen, der sendte hende en fortravlet vinken.

Maria frøs i sin korte lædervams. Hun skulle have taget jakken af derinde. Hun havde ikke regnet med at blive der så længe. Nå, hendes snak med Madsen plus de mange rapporter havde dels forsynet hende med en uautoriseret walkie, dels fortalt hende, at det måske var tiden til at ændre opfattelse vedrørende visse sider af hendes fødeby.

- Hvis folk først begynder at plaffe hinanden ned med haglgeværer som i en amerikansk mafiafilm, er det så fuldstændig urealistisk at forestille sig, at nogen har forsøgt at skyde skylden for et langt mindre dramatisk mord over på en (- *sexet*) stakkels uskyldig?

Maria stillede cyklen op ad muren ved gadedøren nedenfor Charlies lejlighed. Turen til anden sal var ingen udfordring for en kvinde med hendes kondition. Mens hun ventede på, at de skulle åbne døren, fik hun lige tid til at registrere, at hun måske alligevel ikke var så *sporty*, som hun gjorde sig til. Eller var der en anden grund til at hendes puls føltes så tydeligt i hendes tindinger?

- Kom indenfor. Charlie lukkede hende ind. Maria hængte overtøjet og fulgte efter den anden ind i stuen. Leif sad i sofaen og læste i Amtsbladet, som Charlie havde købt sammen med champagnen. - Hej, sagde han. - En god fangst i går, hva'?' Leif pegede på overskriften på forsiden.

- Åh, du mener de tre fra Soldatens trup? Ja, det vil give en smule mindre at lave. Et stykke tid, i det mindste.

Charlie spurgte Maria, om hun ville have en kop kaffe med.

- Nej, tak. Jeg har lige fået på stationen. Ved I, hvad der ellers er sket her til formiddag?

Begge rystede på hovedet. Maria var i vildrede. Der var noget mærkeligt, noget forandret over Leif og Charlie. Naturligvis rettede de sig op og stirrede nysgerrigt på hende. De håbede på, at det havde med Leif og hans dumme situation at gøre. Hun var ked af at måtte skuffe dem.

Hun fortalte dem det alligevel.

Mens Maria kortfattet genfortalte det, hun havde læst i rapporterne, studerede hun de to andre, som sad i hver sin ende af den korte sofa. Hun forsøgte at greje, hvad der var anderledes. Hun kunne ikke sætte fingeren på det. Hendes antagelse af, at de havde brugt de lange kedelige dage og nætter i lejligheden til lidt trøstende sex, virkede ikke holdbar længere. (- Hvad pokker er der sket mellem dem?)

- Ja, der er formodentlig slet ikke nogen forbindelse til vort problem, men jeg er sikker på, at der kommer til at ske ting og sager her i byen. Og ikke kun fra vores side. Chefen har tilkaldt Rejseholdet og I kan selv regne ud, hvad der bliver hovedhistorien i TV-avisen i aften, *hm?*

Charlie vendte sig mod Leif. - Jeg tror, jeg så de to på kroen den aften, hvor Frank overfaldt os og kom i slagsmål. Altså i fredags.

Leif så på Maria uden at sige noget. Hun rykkede sig lidt i den umagelige lænestol. Hun skulle lige til at sætte sig fremad for at smide overtøjet, da hun kom i tanke om, at det havde hun gjort. - Øh-hrm, angående vores - øh, det vi talte om i aftes, så - ... Ja, lad mig være helt ærlig. Jeg troede ikke en døjt på det. Men siden jeg gik herfra, har jeg hørt både det ene og det andet, som nok må siges at stille tingene i et andet lys.

Mens hun talte, mærkede hun, hvordan hun trådte en smule ud af sig selv. En del af hende stod ved siden af stolen og - ... smålo? af hendes tilsyneladende rolige måde at udtrykke sig på. Hendes usynlige sidekammerat fnisede, (- *Hvorfor taler du om det, når du meget hellere vil - ...*) Leif og Charlie syntes ikke at bemærke noget.

Hun fortsatte. - Det korte af det lange er, at vor ven, sagføreren, er blevet set sammen med Line og for at det ikke skal være lyv, så kørte lige præcis de der to, Stumpen og Tumben, lige i hælene på dem. Ja, der er ingen, som påstår, at de står i ledtog med hinanden, men - lad mig sige det på den måde - jeg er en smule mindre tvivlende overfor din historie, Leif.

- Line kører rundt sammen med Sejrsen? Leifs øjne fortabte sig i det fjerne. Både Maria og Charlie så på ham. Han registrerede dem ikke. Hans stemme var lav og tøvende. - Det må være ham!

Leif var dykket ned i sine erindringer, tilbage til en tidlig eftermiddag, da han var ti. Han genkaldte sig den sære fornemmelse af at stå to trin oppe ad trappen, på vej op til værelset efter skoletid, da han pludselig hører vrede stemmer fra dagligstuen. Forbavset genkendte han sin fars stemme. Han plejede aldrig at være hjemme på den tid af dagen. Hvad var der galt? Leif stod musestille og lyttede. "... lige siden den affære har han gjort livet surt for os alle sammen." Leifs mor forsøgte at berolige ham. Leif kunne ikke høre hendes ord. Faren fortsatte. "Var det ikke fordi den stympet ejede halvdelen af byen, var han aldrig sluppet afsted med det nummer. Ganske som med Signes abort". (- Abort? En fisk? tænkte ti-årige Leif) "Vi er nogle stykker, som snart er træt af den mands skalten og valten, er du med? Men hvad Fanden skal vi gøre? Han er fløjtende ligeglad med, hvem han træder på! Hvis bare det giver penge, slår Sejrsen til uden nåde. Jeg siger, dig, den mand er i stand til alt. Alt!"

Leif var lige så forsigtigt listet op på sit værelse. Han forstod ikke, hvad eller hvem, hans far talte så ophidset om. Leifs verden var fuld af skolen, hans tre gode kammerater og deres kampe oppe i skoven, samt Karl Eriks forgæves forsøg på at lokke sønnens tekniske evner frem i lyset. Han anede intet om en "Sejrsen" eller hvad han måtte være for en fyr. Da faderen kort efter tog tilbage til forretningen, var Leif gået ned i køkkenet, hvor hans mor var ved at skrælle kartofler. Efter den sædvanlige småsnak om dagen i skolen og hvilke lektier, han skulle huske at lave, vovede han et lille forsøg. "Mor, hvem er Sejrsen?" "Ssssh, Leif. Sig mig, har du - ...? Det skal du slet ikke tænke på." "Er det en her fra byen?" "Som sagt. Det skal du - ... jo, det er det. Men du skal ikke spekulere mere over det. Din far har talt med Sejrsen om huslejen i forretningen. Det er det hele. Skal vi så ikke glemme det igen, hvad? Og husk, det er meget forkert at lytte ved dørene." Leif havde beskæmmet forsøgt at gøre, som hans mor sagde. Men i månederne derefter var han flere gange stødt på navnet "Sejrsen". Det stod sågar på et skilt midt i Hovedgaden. Mindet om tonen i faderens stemme den eftermiddag fik i lang tid Leif til at føle et gysende jag i maven ved synet af det navn. Som så meget andet, drenge bliver optaget af, forsvandt hans interesse for navnet Sejrsen til fordel for andre og langt mere spændende emner. Han far nævnede det heller ikke mere.

Leif vendte tilbage til nuet. Selvfølgelig kunne han ikke lade en løsrevet sætning fra barndommen være domfældelse over et menneske så mange år efter. Det fordækte ved smuglytteriet, hans fars højlydte vrede, den spændende følelse af, at en "farlig" mand gik omkring i byen, samt hans forbigående interesse for navnet, lå som en glemt souvenir i hans indre pulterrum. Nu hvor han fandt erindringen frem igen og vantro pustede støvet af den, mærkede han atter en rest af de følelser, navnet havde givet ham dengang. "Den mand er i stand til alt!"

- Hallo, Leif. Er du der? Maria sad og vinkede foran hans øjne.

- J-j-ja, jeg kom bare til at tænke på noget, jeg hørte engang.

Marias stemme var nøgtern. - Hvad skal vi gøre? Vi kan ikke bare sidde her og afgøre, at Line og Sejrsen har forsøgt at hænge dig op på et mord. Du siger, at Line har fikset din taske efter aftale med en eller anden. Fint. Hun er nu blevet set sammen med Sejrsen. Også fint. Line bestiller - stadig efter, hvad du siger - et mord hos denne person, som hun laver numre sammen med. Tilbage står så ... er Sejrsen denne person?

Tavsheden nåede raden rundt. Charlie sad tilbagelænet i sofaen og betragtede sin gamle klassekammerat. Der var sandelig sket ting og sager med hende siden Folkeskolen. Maria var ikke i uniform, men iført slacks og en tyk, ternet skjorte i grønne nuancer, som stod i varm kontrast til hendes mørkerøde hår. Selv politibetjente havde vel lov til at se godt ud i fritiden. Når ellers hun ikke anlagde sin forhørsdommerstemme, var det lattermildheden og fornuften, man lagde mest mærke til ved hende. Den pudsige walkie-talkie, hun havde liggende foran sig på sofabordet, virkede ganske malplaceret. Apparatet fik dog hele tiden Charlie til at huske på, hvorfor Maria var der.

Leif sank rådvild tilbage i sædet. Han rystede på hovedet og lagde armen op langs ryggen af sofaen. Maria udmålte afstanden til Charlies skulder med millimeters nøjagtighed. (- Ikke nærmere?) Det blev igen hende, som brød stilheden.

- Det, jeg kunne forestille mig, vi kunne gøre, var at forsøge at lokke en af dem til at afsløre sit kendskab til sagen. Hvis vi bare havde noget konkret at gå efter. Vi kan jo ikke bare buse ud med en masse sludder og så håbe på, de straks indrømmer deres skyld.

- Vent lige lidt. Leif satte sig frem i sofaen. - Så vidt jeg husker - ... der var noget sært ved den samtale. I starten. Noget, som jeg ikke hæftede mig ved i første omgang. Noget helt forrykt.

- Var det noget, Line sagde? spurgte Maria.

- Årh, hvis bare jeg kunne komme på det! Havde jeg dog bare været forberedt på, at hun - ... Det var noget med Soldaten! Ja. Hun startede med at sige noget om Solda- ... nej! Leif lænede sig atter tilbage. Denne gang med ryggen i en spændt bue. Han gned sig over panden. - Det lød, som om hun sagde noget *til* Soldaten.

- Jamen, han var jo død, indskød Charlie fornuftigt nok. - På det tidspunkt, mener jeg.

- Ja. Men det er også først nu, at jeg synes, det lød mærkeligt. Da jeg hørte det, var jeg optaget af andre ting. Nej, jeg kan ikke huske det. Fandens osse!

- Nå, sagde Maria, - hvis du ikke kan huske det, - ... hvordan finder vi så på noget, som kan afsløre dem. Hvis der ellers er noget at afsløre?

Leif fik ikke mere ud af sin hukommelsesgransken. Igen gled han dybt ned i sofaen. Han stirrede mismodigt på Marias walkie. Den kunne heller ikke hjælpe.

Charlie afsluttede den næste runde frustreret tavshed.

- Hvor ville alting have set anderledes ud, hvis Line havde opført sig, som en rigtig kæreste ville have gjort.

- Hvad tænker du på? mumlede Maria. Hun var travlt optaget af at trille en rød lok omkring sin pegefinger for at lade håret rulle fri igen af sig selv.

- Ja, hvis det var min kæreste, som kom hjem efter så lang tid, så ville jeg enten tage ind til København og hente ham eller i det mindste møde ham på stationen. Det må have været meget underligt for ham at stå på den tomme station helt alene.

Ingen af de andre kommenterede denne uventede sympati for en notorisk skurk.

- Ja, så vidt jeg husker, var Sørensen og Langvad - det er to af mine "søde", mandlige kolleger - derude et smut for at holde øje med ham, men de blev jo kaldt til branden ovre hos Snabelen. Men i princippet var der så stadig buschaufføren til at byde ham velkommen.

- Bortset fra, at han altså ikke kom med bussen. Leif stemme var på omgangshøjde med Marias mumlen. Dette var ikke planlægning. Blot håbløs tomgang.

God, gammelkendt stilhed svøbte sig om dem.

- Der var den! Nu husker jeg det!

Maria nøjedes med at løfte øjenbrynene. Charlie var længe om at dreje hovedet. Leifs krop udviste begyndende tegn på aktivitet.

- Jo, det, som Line sagde. Det, som jeg ikke kunne huske før. Hun sagde - ... hun sagde - ... noget med "velkommen" og så "Soldat".

- Til en anden person? Maria satte sig kun bedre til rette i lænestolen, fordi hun var øm i en vis legemsdel.

- Ja, men ikke helt sådan. Han lukkede øjnene og spolede tilbage i tankerne. Passerede uhyrlighederne. Alt det gruopvækkende. Forsøgte at ramme det sted, hvor samtalen var startet. Line ringede op. Han kunne ikke høre svaret i den anden ende. Så sagde hun - ...?

- "Velkommen hjem, Soldat"! Det var dét, hun sagde.

Charlie gentog uforstående, - Velkommen hjem? Jamen - ...

Så vågnede Maria. - Et kodeord?! Nej, det er sgu for meget! Meget kan du bilde mig ind. Line og vor ukendte ven planlægger diverse slyngelstreger for at sikre sig, at du bliver hængt op for mordet. Den del af historien har jeg indtil videre accepteret ... som en teori. Men hvis du nu begynder at pynte på sludderet med den slags spionpjat, så - ...! Skulle de virkelig udveksle kodeord i telefonen. Arh, spar mig, hva'!

- Du kan mene, hvad du vil, Maria. Men det var dét, hun sagde.

- Det var vel også hendes hemmelige elsker, kom det spagt fra Charlie.

- Ja, supplerede Leif. - Ville du ikke sikre dig på en eller anden måde, hvis du skulle til at snakke mord og andre lumske planer i telefonen? Han så spørgende på Maria.

- Kodeord. Min bare!

Leif gjorde et sidste forsøg. - Jeg er bombesikker. Det var sådan, hun sagde. Det kan da godt være, det lyder åndet, og det er måske nok et barnligt Grønspætte-trick, men er det netop ikke de gode, gamle trick, som plejer at virke?

Maria var ikke overbevist. - "Velkommen hjem, Soldat", hm. OK, når du siger det. Og det kan da være, at det bliver det, vi skal forsøge os med. Det er vel bedre end at sidde og skændes om, hvem der af os, der skal være Rip, Rap og Rup.

- Men hvordan kan vi - ...? spurgte Charlie.

Maria sørgede eftertænksomt for, at walkien lå korrekt langs kanten af sofabordet. - Lad mig se. Så rankede hun ryggen og så direkte på Leif. - Jo, vi kan prøve at gøre sådan her! Leif, kunne du tænke dig at høre den yndige Lines stemme endnu engang?

De to i sofaen så forbavset på hende.

- Ingen grund til panik. "Andersine" her har også været Blåmejse engang. Nu skal I høre, hvad jeg tænker på.

***

- Jeg kan stadig ikke se, hvad dette har med mig at gøre? Sejrsen så usikkert på Vorkøbings tætbyggede politimester.

- Forfærdelig læsning, ikke sandt, svarede Hulsted. - Som de værste knaldromaner.

- Jeg gentager: det er mig umuligt at se, hvordan denne forrykte historie vedrører mig?

- Forhåbentlig er det ikke mig, som har givet Dem grund til at tro, at det *har* noget med Dem at gøre. Jeg har blot sagt, at når de to stykker papir bliver genstand for nærmere undersøgelser - og det vil de blive *og* ikke kun af mig - så kan det ikke undgås, at nogen kommer til den konklusion, at der kun er ét menneske her i byen, som Stumpen kan have

ment. De må ikke glemme, hr. Sejrsen, at jeg overtræder samtlige regler ved at tage denne uformelle snak med Dem.

- Hvis De ikke selv tror, at - ...

- Hvad jeg selv tror, er indtil videre underordnet. Jeg er kun interesseret i, at vi alle kan se resten af verdenen i øjnene efter denne affære. Hvilket vi kun vil være i stand til, hvis alting kommer på det rene. Også de fordækte anklager i den dér beretning.

Sagføreren rakte igen ud efter fotokopierne. Han sad længe tavs. Så lod han papirerne falde tilbage på skrivebordet. - Jeg er glad for at De giver mig en chance for at forklare Dem min *manglende* forbindelse til disse forrykte påstande, hr. Politimester. De kan være forvisset om, at der ikke er skygge af sandhed i den del af det, som måtte kunne misfortolkes. Jeg mener selvfølgelig, hvad angår min medvirken til noget så modbydeligt. De er selvfølgelig vidende om mit møde i Roskilde fredag aften. Jeg anmeldte min bil stjålet samme aften, hvilket vel ikke ligefrem burde lægges mig til last. Derudover kan jeg kun understrege, at de skrøner, som vedkommende har skrevet her, er uden bund i virkeligheden.

Hulsted studerede Sejrsens ansigt uden at svare. Sejrsen fortsatte,

- Ja, jeg kan vel ikke ligefrem sige: "desværre". Tværtimod vil det være en personlig katastrofe for min kone og mig, hvis disse påstande kommer frem uden en tilbundsående undersøgelse. Som i sagens natur vil tilbagevise det hele som opspind.

- Vi vil gøre, hvad vi kan for netop at sikre os, at ingen løse rygter eller anklager kommer til at stå uimodsagt. Jeg skal være den sidste til at kaste smuds på såvel høj som lav i byen. De skal blot være klar over ... Hulsteds stemme fik en vag klang af advarsel - at jeg på den anden side ikke vil holde hånden over nogen. Hvis jeg eller mine kolleger finder beviser på nogen form for lusk eller sammensværgelse i denne sag ... eller *sager*, vil jeg ikke sky noget middel for at få rensset ud i det.

- Det forstår jeg kun så glimrende, hr. Politimester. De kan regne med min støtte. Men sig mig, er der nogen sammenhæng mellem de sager, De hentyder til, og så denne forfærdelige hændelse i formiddag? Jeg tænker på dette uhyggelige drab, naturligvis.

- Det skal jeg ikke kunne sige. Men jeg vil ikke tage mere af Deres tid, hr. Sejrsen. Hulsted rejste sig. Sagføreren rakte ham kopierne.

- Jeg sætter stor pris på, at De advarer mig mod det, som eventuelt kan opstå ud fra disse antydninger. Tak, hr. Politimester.

Hulsted nikkede umærkeligt, mens han foldede papirerne. Han løftede frakken ned fra knagerækken bag døren. Mens han trak frakken på, så han over mod sagføreren, der med professionel ro ventede på, at han skulle gøre sig klar til at gå.

- Hr. Sejrsen, nu hvor jeg alligevel har overskredet mine beføjelser, kan jeg ligeså godt fortælle Dem, at en af mine vogne rapporterede, at De tog Line Ingelbrecht op i deres bil i går aftes.

Sagføreren fortrak ikke en mine. - De mener, hr. Hulsted? Jeg har mange klienter, som De sikkert ved. Min arbejdstid slutter ikke klokken fem.

- Jeg mener ikke noget specielt. Jeg vil blot gøre Dem opmærksom på, at med henblik på at tilbagevise de påstande, De netop har læst, vil det måske være værd at overveje, om ikke det kan betale sig at *undgå* dannelse af nye misforståelser. Farvel, hr. Sejrsen.

Sagfører Sejrsen blev siddende med hænderne let støttet på skrivebordspladen. Hans øjne var stadig hæftet på døren, som Hulsted havde lukket bag sig for flere minutter siden.

(- *Hvad i alverden er der sket? Hvad er jeg ved at blive rodet ind i?*)

Med alle tegn på lede gennemtænkte han de vanvittige påstande, manden havde fremturet med aftenen før. Da Sejrsen af sin sekretær blev oplyst om baggrunden for formiddagens mange udrykninger, kunne han naturligvis ikke vide, at de dræbte var de samme to mænd, som havde tvunget hans bil i grøften for derefter at præsentere ham for deres afpresning. Det kom derfor som et gigantisk chok for ham, da politimesteren ved starten af sit uventede besøg kort opridsede, hvad der var sket, samt lod ham læse kopierne af den ondsindede slyngels historie. Sejrsen havde været meget længe om at læse papirerne. Kun på skrømt. Hans hjerne pumpede og stampede med alle ventiler nær eksplosionsgrænsen. Havde han følt sig ude på dybt vand den foregående aften, var han nu ved at krydse Filippinergraven med blylodder om anklerne. Han håbede, at Hulsted ikke ville bemærke hans langsommelige læsning. Der var alt for kort tid til at forsøge at gennemskue betydningen af såvel brevet som grunden til, at Hulsted gjorde denne strengt uregelmenterede gestus.

Indholdet af papirerne fortalte ham, at tyveriet af hans Mercedes samt andre hændelser fredag aften var dele af en plan. Hvad planen gik ud på i sin helhed, fremgik ikke. Den, der havde skrevet de ubehjælpelige sætninger, kendte ikke hele sandheden. Han opregnede de ting, han og en anden angiveligt havde foretaget og gik derefter over til at begrunde (Sejrsen rystede tvivlende på hovedet) hvorfor en ganske speciel person måtte stå bag. Ikke kun bag dette morderiske komplot men til overflod også andre forbryderiske aktiviteter, som - efter Hulsteds forklaring - plagede byen. Aktiviteter, som denne Soldat ligeledes havde været beskæftiget med.

Sejrsen begyndte at mærke tingene stramme sammen om sig. Dette var det sidste, han havde brug for lige nu. De seneste måneder havde været hektiske. Han var gået til yderligheder mere end én gang for at frigøre store summer af sine egne, sin kones og visse udvalgte klienters besiddelser. Kun med det ene formål at sikre dem en gylden fremtid langt fra Danmark. Han kunne ikke længere huske, om det var ham selv eller Line, der først kom med ideen. Det var også aldeles uvæsentligt nu. Han havde gjort sit arbejde godt. Ingen havde fattet mistanke, de klienter, han var ved at ribbe, kunne tåle det, han manglede kun de sidste detaljer. Hvis det lykkedes ham at gennemføre salget af grundene langs skoven til supermarkedet, ville han og Line kunne tilbringe resten af livet i luksus.

Ved tanken om Line mærkede sagføreren for første gang andre følelser strømme igennem sig. Ikke kun den salige rislen nederst i rygmarven og den let forundrede fornemmelse af uforståeligt held. Efter politimesterens besøg var der nu en stor portion frygt med i blandingen.

(- Hvad vil hun tro, når hun hører, at de er blevet dræbt? Vil hun tro, at jeg - ...?!)

Line havde været meget standhaftig, da de kørte hjem fra skovhuset. De to mænd var farlige. Hvis de pludseligt fandt ud af, at det ikke var ham, de kunne presse penge af, ville de komme efter dem. For at sikre sig, at han og Line ikke kunne sladre. Han måtte beskytte sig. Line vidste, at han gik på jagt. Ergo måtte han sørge for at have et af sine geværer med sig, hvor han gik og stod. Line måtte også have noget at forsvare sig med. Ja, lige så opsat hun var på, at han skulle beskytte sig, lige så bange og nervøs var hun over, selv at skulle have med skydevåben at gøre. Til sidst havde han da fået hende overtalt til at tage det andet gevær. Hun fik en æske patroner med fuglehagl ved siden af. Han havde tålmodigt forsøgt at lære hende, hvordan hun skulle lade og afsikre våbenet. Der blev selvfølgelig ikke tale om at prøveskyde geværet på det sene tidspunkt i hans garage.

Line havde pudsigt nok glemt alt om det farlige våben, før han satte hende af. Heldigvis nåede han at give hende det, før hun var helt hjemme. Da han om morgenen satte sig ind i bilen, lå æsken med hagl stadig under sædet, hvor Line havde siddet. Han smilede lettet. Hun ville ikke komme til at gøre hverken sig selv eller andre ondt med et gevær uden patroner. Det ville også være nok at true med det, håbede han.

Hvad ville Line derimod tænke om ham?

Han vidste ikke, hvor han skulle begynde eller ende. Hans lettelse over afpressernes død? Hans frygt for Lines mistanke? Hulsteds overraskende besøg og vage trusler? Papirerne, som afpresseren havde efterladt sig?

(- Havde han omtalt dem dagen før?)

Langsomt formede der sig en beslutning i den handlekraftige sagførers hoved.

Uanset omkostninger, mistanker og følgerne deraf, ville han sørge for, at han og Line forlod Vorkøbing hurtigst muligt. Der var ikke tid til at vente på det sidste salg. Han var kommet så langt, havde allerede begået underslæb for millioner, han manglede kun at brænde de sidste broer.

Han håbede, at Line ville ringe til ham snart. Hun ville med garanti føle det samme som ham.

(- Bare hun ikke tror, at jeg er morder!)

Sejrsen sad stille i lang tid. Han kunne intet foretage sig, før han fik talt med Line.

Tusmørket sænkede sig hurtigt over Vorkøbing. Selvom alt virkede normalt på overfladen, strøg historien om mordene gennem gader og stræder. Nye, fremmede ansigter dukkede op. Nogle med kameraer, båndoptagere og notesblokke. Andre med trætte, mistænksomme øjne, på udkig efter gud-ved-hvad. Alle vidste, hvorfor de fremmede var dukket op. Ikke mange ønskede at tale med dem. De, som gerne ville tale med journalisterne og de ukendte politifolk, vidste til gengæld ikke andet end det, som alle var bekendt med.

De få personer i Vorkøbing, som hver især kendte til deres hjørne af mysteriet, var ikke interesseret i at tale med de fremmede.

En person, som ikke havde den ringeste idé om, hvad der egentlig gik i svang, sad på sit kontor uden at tænde lyset. Han kunne kun vente. Vente på at eftermiddagen skulle gå, at det skulle blive mørkt, at det blev tiden at ringe til Line som aftalt.

***

Solvej sad i sin stue og betragtede det stykke hæk, hun kunne se mellem gardinerne. Hun havde endelig fået det gjort.

Da hun vendte tilbage fra svømmehallen, var hun fast besluttet på at fortælle Line om sin beslutning. Ikke, hvordan hun var nået frem til denne beslutning. Blot, at hun var nået frem til den. Det nyttede ikke at forsøge at tale med datteren om ting, som Solvej vidste ville være for pinlige, måske ligefrem ødelæggende at komme ind på. Hun vidste, det var et nederlag. Den bitre smag i munden var umulig at slippe af med.

Line var ikke hjemme. Hun kom ikke frem på trappen som svar på Solvejs banke-signal på gelænderet. For en sikkerheds skyld gik Solvej op og bankede på dørene. Stadig intet svar. Et hurtigt kig afgjorde sagen. Intet afslørede, hvor hun var henne. Ikke at det vedkom hende. Det ville blot udsætte pinen noget længere.

Solvej kunne ikke tage sig sammen til at lave noget, mens hun ventede. Hendes sædvanlige små gøremål i huset, hendes frivillige arbejde for plejehjemmet, alle de små pynteting, hun hækede eller syede for at glæde de gamle, alt dette kunne umuligt aflede hendes tanker fra det, hun var nødt til at gøre.

Klokken lidt i halvti gik døren op. Solvej kunne mærke trækket og føle de svage bump, mens Line åbenbart løb op ad trappen. Det var længe siden, Line havde taget trappen i fuldt firspring. Solvej ventede et par minutter mere. Så rejste hun sig, løftede skriveunderlaget på det lille, antikke chartol og tog det brev, hun ville lade datteren læse. Det sværeste brev, Solvej nogensinde havde stykket sammen.

Hun gik op ad trappen på svage ben. Standsede foran de to døre, som førte ind til Lines værelser. Døren til soveværelset stod en anelse på klem.

Solvej løftede sin rystende hånd. Bankede på døren.

- Hvad vil du? spurgte Line uden at åbne døren helt. Hun var frisk og rød efter den kolde luft. Hendes hår strittede i den ene side. Hun havde ikke nået at børste det efter at have taget sin hue af.

Solvej gjorde tegn til hende, om hun måtte komme indenfor.

- OK, sagde Line efter en ganske lille pause. Hun gik væk fra døren. Solvej måtte selv skubbe den op. Hun trådte ind i værelset, som stadig kunne fylde hende med så mange glade minder fra Lines barndom. Dukkerne, Line havde fået, da hun var tre år gammel, lå i stolen ved siden af sengen. Line havde ikke redt den endnu. Solvej studsede over det tøj, Line havde på. Slidte cowboybukser og så den trøje. Den havde hun ikke gået med i årevis.

- Hvad ville du så? Line trak trøjen af og tog en af sine hjemme-T-shirt på i stedet.

Solvej betragtede hende, mens hun forsøgte at holde følelserne væk fra sit ansigt. Hun gik over til stolen, hvor Bamse og Dukkeline lå, anbragte dem på den uredte seng og satte sig på stolen. Line blev stående med korslagte arme og så ned på hende.

Uden at tage blikket fra sin datter, hævede Solvej armen.

Line så uinteressert på det fremrakte brev. - Nå, skal vi ligefrem til at skrive til hinanden? Solvej gav et kort ryk med hånden. "Tag det så".

- Ja, ja. Line tog brevet, blot et sammenfoldet stykke papir. Hun drejede sig for at bruge lyset fra vinduet. Hun læste brevet. For hver gang, hendes øjne bevægede sig til næste linie, var det for Solvej, som om hun blev mere og mere utydelig. Solvej blinkede. Tårer ville ikke hjælpe på situationen.

- Hm. En måned? OK, så siger vi det. Line smed brevet på det lille bord under vinduet. - Var der andet, du ville snakke med mig om?

Solvej kunne knap trække vejret. Hendes øjne fyldtes igen med tårer, denne gang uden at hun orkede at gøre noget ved det. Hun så længe på sin datter. Forsøgte med hele sin sjæl at se ind bag denne person, som *lignede* den søde og smukke pige, hun havde fået efter sit livs mest rædselsfulde oplevelse. En ufattelig gave, en velsignet trøst, den vidunderligste kompensation for hendes lidelser.

Kunne det virkelig være det samme menneske?

Solvej bevægede hovedet fra side til side én gang. Hun rejste sig og lod sine ben bevæge sig hen over gulvet, forbi Line, ud af værelset. Og den lange, ensomme tur ned ad trappen.

Bag døren til sin egen stue lod hun tårerne få frit løb. Stod med ryggen presset ind mod de udskårne træfyldninger og græd. Hendes krop bevægede sig ikke. Tårerne silede uforstyrret ned over hendes kinder og mund, dryppede upåagtet ned på hendes bryst.

I hendes sind rungede Lines uhørte ord frem og tilbage som dommedagstorden. "OK, så siger vi det ... OK, så siger vi det ..."

Solvej blev stående op ad døren. Hvor længe vidste hun ikke. En time? To timer? Da telefonlampen blinkede, registrerede hun det ikke. Hendes øjne var lukkede. Lines mor var totalt afsondret fra omverdenen. Stod ensom, fortabt og bange på randen af en dyb afgrund, som førte direkte ned i vanviddet.

Afgrunden trak i hende. Kaldte på hende.

Solvej, der aldrig havde hørt en lyd, hørte afgrunden kalde.

***

- Hun er hjemme hos sig selv. Glimrende. Og så næste omgang.

Maria så fast på Charlie og gav hende telefonrøret. Charlie gloede på det, som var det hovedet på en giftslange. Maria tog hendes venstre hånd og anbragte røret i den. Charlie havde tabt deres lille konkurrence. Leif havde afgjort, at hun var bedst til ramme noget, som kunne forveksles med Lines stemme.

For en sikkerheds skyld ringede de først på Lines nummer. Da hun svarede, undskyldte Maria mange gange for at have tastet forkert. Nu vidste de, hvor hun var.

Det var den næste opringning, som var vigtig.

Leif lagde hånden på Charlies skulder og gav den et opmuntrende klem. Charlie blev siddende urørlig. Hun var bange som ind i Helvede. Hele historien var afsindig. Hun kunne umuligt få sin stemme til at lyde sådan, som Leif havde sagt. Hun kunne ikke sige de ting, de havde aftalt.

- Når du har talt med ham, er det slut, Charlie. Leif talte dæmpet til hende. - Resten sørger Maria og jeg for. Bare denne sidste ting, ikke.

Maria, der i et af disse besynderlige øjeblikke ville ønske, at han ville tale til *hende* i det toneleje, rakte frem og begyndte at taste på telefonen.

- Nej, sagde Charlie, - jeg skal nok. Hun trykkede på afbryderknappen, drejede papiret med de to telefonnumre rundt, så hun kunne læse dem og tastede det næste nummer.

***

Som hun sad i sin yndlingslænestol i den halvmørke stue og bare ventede på, at livet skulle passere hende forbi, var Solvej stadig ikke sikker på, om ikke hun skulle have fulgt den fjerne stemmes kalden. Ville sindssygen ikke være at foretrække fremfor at leve videre med sorgen? Ville hun nogensinde kunne leve alene med sig selv efter Lines ubeskrivelige svar (- "*OK, så siger vi det*"?)

Solvej havde ikke flere tårer. Kun tid. Og tomhed.

***

Line lagde røret tilbage. Forkert nummer. *Hm*. Hun kedede sig. Moderens besøg med brevet havde ikke påvirket hende. Bare der snart skulle ske noget. Skulle hun ringe - ...? Nej, aftalen var, at han ville ringe til hende. Fandens med den stupide "sørgetid". Hun kunne ikke engang

gå sig en tur, før det blev helt mørkt. Det ville se forkert ud, når hendes kæreste lige var blevet myrdet.

Eftermiddagen havde sneget sig afsted. Hun havde ikke foretaget sig andet end at gå i bad, smøre sig ind med creme over hele kroppen og omhyggeligt udvælge tøjet, hun skulle have på. Hun vidste, at Adam først ville ringe til hende, når han kunne gøre det fra bilen. Hvornår han forlod kontoret, vidste hun sjældent. Det grånende lys betød, at klokken nærmede sig fire. Der kunne stadig være flere timer til, de skulle mødes.

Hun så ud af vinduet. Haven var fuld af mørke skygger. Ligeså haverne på den anden si- ...

Line stirrede overrasket. Hvad var det, hun kunne se på den anden side af vejen? Nu rørte det på sig. To - ... ben?

Uden at lade sig mærke med det, trak hun gardinerne for og gik langsomt hen til døren og talte til tre. Hun åbnede døren, slukkede lyset, gik ind i sin lille stue og tændte lyset der. I stedet for at blive i stuen, vendte hun tilbage til det mørke soveværelse. I fire skridt var hun henne ved vinduet. Hun stak en finger ind mellem gardinerne og så over mod genboens carport. Utroligt så hurtigt lyset svandt. Gadelampen var allerede tændt. Carporten lå næsten i totalt mørke. Nej, dér! Der var den bevægelse igen. Jo, et par ben! I nogle af disse oldnordiske Moonboots. Hvem - ...?

Sandheden ramte hende som en kold skylle ned ad ryggen. Aldrig nogensinde ville hun gennemleve blot et sekund sammen med den modbydelige, syge, perverterede - ...

Trangen til at styrte over til carporten og affyre begge løb på Adams gevær mod skikkelsen i skyggen fik hende til at vakle.

Hun havde ingen patroner!

Noget måtte hun gøre. Bare tanken om, at Frank stod derovre og belurede hende, gav hende opkastningsfølelser. Hun skulle formodentlig være glad for, at hendes mor var hjemme. Han var kun kommet anstigende den anden aften, fordi hun var alene hjemme. Line overvejede, om hun skulle ringe til Adam. Han ville ikke turde køre op foran huset. Slet ikke med et ladt gevær! Hvad kunne hun så gøre? Løsningen skreg hende i møde. Hendes mund fortrak sig i et ondt smil, mens hun slog op i lokaltelefonbogen og derpå trykkede nummeret. Vagthavende var straks med på, hvad hun hentydede til. Han ville få en patrulje til at kigge forbi.

Line stillede sig igen på udkig. Om ikke andet måtte synet af en politibil få ham til at forsvinde. Hvis de ovenikøbet fik fat i ham, var dagen reddet. Hun skulle ikke vente længe. Patruljevognen trillede langsomt op ad vejen. Line så skikkelsen dukke op i den skrånede lysstribe forrest i carporten. Det *var* Frank. Han trådte om bag hækken i genboens have for ikke at være synlig, hvis betjentene skulle finde på at lyse ind i carporten med projektøren, som var monteret på bilens tag.

Line flåede vinduet op og råbte, så højt hun kunne,

- *Dér! Dé er han!* Hun så et hvidt ansigt komme til syne i sidevinduet på bilen. Døren blev åbnet. Hun råbte, - *Dén vej! Han løb ind gennem haven.*

Bilens anden dør fløj op. Line smilede. Den magre betjent, hun havde haft på besøg for nogle måneder siden, steg ud. Glimrende. Ingen kunne vel være bedre egnet til at fange den syge stodder. Betjenten gik ind langs carporten, forsvandt ligeledes bag hækken. Der gik et halvt minut. Så hørte hun råb. Hendes tidligere elsker kom igen til syne. Han holdt sig til kinden, mens han råbte til sin makker om at køre rundt om blokken. Han forsvandt igen ind

på genboens grund. Patruljevognen satte sirene og blinklys igang, speedede op og kørte rundt om det næste hjørne.

Line lukkede tilfreds vinduet. Åh, hun frydede sig. Det havde han rigtigt godt af! Måske det kunne lære ham at holde sig væk. Hun forlod soveværelset.

Nu måtte det være tid til en kop te.

***

Den tidligere mesterbokser, Børge Hulsted, følte sig godt ude i tovene. Han blev behandlet med passende respekt. Alligevel var der ingen tvivl om, hvem der fra nu af styrede biksen. Rejseholdet havde indtil videre sendt to mand. Hvis sagen udviklede sig yderligere, ville to mere følge efter. Hulsteds eneste trøst var, at nu fik journalisterne andre og bedre ofre at kaste sig over. Officielt var det stadig Vorkøbing Politis sager, men hvem ville dog snakke med ham, når der var *professionelle* politifolk at interviewe. Hulsted misundte ikke Siewertsen, eftermiddagens og aftenens vagthavende. Han havde et hyr med at holde de sultne hyæner fra livet, efterhånden som dagen skred frem og alle skulle nå at få historien i hus før deadline. Bare Hulsted selv slap for ådselsæderne, ville han være tilfreds.

Rejseholdets to mand, som Hulsted ikke kendte, havde indtaget Gustafssons kontor med stakken af rapporter. De havde udspurgt Hulsted om alt det, "der ikke var medtaget i bunken her", som tog de for givet, at han og hans folk automatisk ville undlade at notere diverse pinlige detaljer. Hulsted gjorde dem klart, at alt var beskrevet, som det var foregået og registreret.

Nå ja, enkelte detaljer blev Rejseholdet ikke informeret om. Han følte sig sikker på, at sagføreren ikke ville afsløre deres uformelle møde. Havde han dummet sig? Var det ikke selvmodsigende at opsøge netop det menneske, som Stumpen hentydede til, og advare ham mod følgerne? Hulsted vidste det ikke. Han havde talt med Sejrsen, fordi hans mave sagde ham, det var rigtigt. Ikke hans hoved.

Rejseholdets folk havde afsluttet deres møde med Hulsted med at aftale, hvor meget pressen skulle have at vide i første omgang. Så langt så godt.

Han trykkede nummeret til skranken. Siewertsen havde trods alt en nyhed. De var blevet ringet op af Line Ingelbrecht, som mente at have set den eftersøgte. Willy og Jacobs forsøg på at fange ham var desværre ikke endt særlig positivt. Willy var blevet slået omkuld af en person i haven overfor Lines hjem. Personen var derefter stukket af. De var dog ikke sikre på, at det virkelig var Leif Næsholm. Måske snarere den lurert, de også var på udkig efter.

Hulsted bad Siewertsen sende en af kriminalfolkene ud for at få en beskrivelse af fyren hos den unge frøken Ingelbrecht.

Ja, de havde jo stadig alle deres almindelige, "kedelige" opgaver. Dem ville de få lidt bedre tid til nu, hvor andre tog sig af mordsagerne. Hulsted besluttede sig for, at det var nok for idag. På vej forbi skranken gav han Siewertsen besked om at ringe, hvis der var udvikling i sagerne, uanset tidspunktet. Han kunne ligeså godt spadsere hjem. Han fik alt for lidt motion. Ikke godt for en gammel sportsmand! Hulsted håbede, at hans appetit ville komme igen, før han nåede hjem.

Han vedtog tungt, at det havde været den værste dag i hans embedsperiode.

***

Det var måske ikke den værste dag i Peter Fugls karriere. Men tæt derpå.

Her gik han og troede, at kollegerne fra København, ja også dem fra TV-stationen i Odense, ville invadere hans kontor for at høre om baggrunden for den dobbelte likvidering. Og hvad skete? Intet! Kassen med blandede øl stod upåagtet i sit hjørne og samlede støv hele eftermiddagen. To gange havde han set TV-vogne rulle igennem Hovedgaden. Stadig uden besøg. Mindst ét hold journalister, hvoraf han med sikkerhed genkendte en af formiddagsbladenes skrappe drenge, var spankuleret forbi på det modsatte fortov uden så meget som at skele over mod vinduerne med de rød-grønne streamere, som forkyndte, at her lå Amtsbladets lokalkontor.

OK, Peter havde da talt med tilrejsende kolleger fra såvel fjernsyn som radio. De *lokale* af slagsen, vel at mærke. Da det tunge artilleri rullede ind i Vorkøbing, konstaterede Peter, at der findes aviser *og* der findes aviser. Amtsbladet var en lokalsprøjtje. De såkaldte "kolleger", som han i årevis havde forestillet sig alt muligt vidunderligt om, kom fra Aviser med stort A. Dagblade. Landsdækkende tabloider med en ganske anden indfaldsvinkel til den sensationelle nyhed. Disse travle, selvbevidste herrer og damer, med deres bærbare computere og mobiltelefoner, med deres krøllede frakker, uredte hår og ubetalelige duft af den store verden, havde altså hverken tid eller lyst til at udfrutte en simpel, lokal bladsmører om, hvad sagen egentlig drejede sig om.

Ikke en telefonopringning. Kontorhjælpen Mariannes holdning var gradvis skiftet fra forventningsfuld spænding til hånende bemærkninger, når Peter tjekkede hos hende over telefonen.

Han havde trods alt ikke spildt hele dagen med bare at sidde og vente på besøg. Han havde skam spildt den med andre og næsten lige så deprimerende gøremål. Formiddagen var gået med hans egne forsøg på at vriste bare en smule oplysninger ud af Hulsted og hans folk. Kollegaen fra Næstved var kommet til undsætning, men deres fælles bestræbelser for at finde noget reelt at bringe om det dramatiske dobbeltmord, var ubønhørligt strandet på de gode gamle klipper: Hulsteds modvilje mod negativ omtale af byen og resten af korpsets trofasthed mod deres chef. Selv ikke Peters hemmelige kilde, unge betjent Hald, havde været til nogen hjælp, eftersom han havde sovet det meste af dagen og først hørte om mordene, da Peter opsøgte ham.

Kun få af ejendommens beboere havde været hjemme, da skuddene faldt. Peters eneste bud på en slags historie var derfor de kontante, men langt fra dækkende udtalelser fra gamle Fru Jensen, som havde fundet ligene. Der var godt stof i konens frygtløse opførsel, men derudover ... intet! Ingen havde set noget, ingen havde hørt andet end de to skud, de færreste endda uden at spekulere nærmere over årsagen. Ingen havde den mindste ide om, hvem, hvad eller hvorfor.

Efterhånden som den første, naturlige vantro havde lagt sig, var sensationen ellers ikke til at tage fejl af. Folk ville frygtelig gerne *snakke* om mordene og om de myrdede. Han havde blot ikke hørt andet end løse rygter, tåbelige teorier og halvlystne eller stupide vitser om det skete.

Men Peter fortsatte sin søgen. Han mærkede for første gang andet end den sure smag i munden af provinsbylivets småskårne og trivielle begivenheder. Havde han før drømt om en mulighed for at vise det, han i lønlige stunder kaldte "sit virkelige format", var han nu opfyldt af noget ganske andet. Ambition, måske? Målrrettethed? Han vidste det knap selv.

Registrerede blot en mærkbar, krilrende forskel i sin krop. Aldrig havde han været tættere på opfyldelsen af sine drømme.

Hvis bare - ...!

Han ville ikke længere spises af med de sølle krummer, Hulsted kastede til ham. Peter var bombesikker på, at der lå en indviklet og grim historie bag alle disse mord. Og han ville give sin højre arm for at afsløre denne historie. Han anede bare ikke, hvordan han skulle finde den. For Gud ved hvilken gang, undrede Peter sig over, hvor andre journalister fik deres spændende og afslørende historier fra. (- Dette spørgsmål kunne man så forvente at få et svar på netop denne dag) tænkte Peter. Historien var stor nok til at tiltrække alt, hvad man kunne begære af nyhedsfolk fra hele landet. Der måtte da blive rig lejlighed til at studere og lære noget af de mennesker, han beundrede så voldsomt, ikke?

Men nej!

Nu var han færdig. For i dag. Også med mordene. Hvad han vidste om det makabre dobbeltmord, var forlængst afleveret til redaktionen. Kollegaen fra Næstved var taget afsted igen. Peter sad sammensunken ved sit skrivebord og rugede over livets fortrædeligheder. Historien - den virkelige, sande historie om *fire* mord i Vorkøbing - nægtede hårdnakket at lade sig afsløre. Trangen til at drukne sorgen i elefantbajere dukkede op med stadigt hyppigere mellemrum!

Marianne sendte den pjuskede mandsskikkelse et næppe hørligt farvel. Så var universets mest oversete journalist for alvor alene.

Og hans egen historie? "Vorkøbing-gate"? Når nu mordene ikke gav noget udbytte. Han kunne vel bare kaste sig over de lovende afsløringer af lyssky eller i det mindste vovelige transaktioner, som en vis lokal ejendomsmægler og advokat havde foretaget?

Joh - og tja - og tjoh - ... sporene blev vel ikke koldere af en ekstra dags ventetid. På den anden side, så - ...

Peter sukkede igen dybt og skulderrystende. End ikke ukvemsord havde han kræfter til at udstøde.

Han orkede snart ikke mere.

***

Telefonen ringede. Sagfører Sejrsens hånd rystede, mens han løftede røret op til øret. Han havde netop set på uret. Kvart i fire. Mørket havde næsten sænket sig over byen. Han havde stadig ikke tændt lys.

- Det er sagfører Ad-... Så lød det hurtigt og forpustet i hans øre,

- Vel-velkommen, hjem, Soldat. Det er mig, Line. Jeg har ikke megen tid, men vi er nødt til at ses. Om en time.

- Hvad er der sket?

- Jeg kan ikke forklare det hele nu. Men ... Leif har ringet og truet med at afsløre os. Han siger, han ved det hele. Både om tasken og mordet. Mød mig for enden af boldbanerne. Ved leghuset. Klokker fem. Jeg er nødt til at løbe nu. Farvel ... Skatter.

Linien var død.

Sejrsen sad med telefonrøret klistret til øret. Hans øjne forsøgte at trænge gennem tusemørket. Hvad han ville se på, vidste han ikke. Han var stærkt i vildrede. Hvorfor ringede hun til ham på den måde? Stik imod deres aftale. Hvor ringede hun fra? Var der nogen, som

kunne høre hende? Hvad var det hun havde sagt - taske? Mord?! Var det et nyt forsøg på afpressning? Men deres afpressere var jo døde. Denne mand, som politiet havde efterlyst, fyren, som havde forfulgt og plaget Line, var det ham, hun mente? Hed han Leif? Han fandt ingen svar i kontorets dybe skygger. Hvad havde hun sagt? Klokkeren fem? Om en time, altså. Underligt.

Bedst at gøre, som hun havde sagt. Han anede ikke, hvor legehuset for enden af boldbanerne var. Han måtte finde stedet i god tid.

Sejreren rejste han sig og tog overtøjet på, låste sig ud af kontoret. Bilen, hans kones stationcar, holdt på hans sædvanlige plads. Han satte sig ind og startede motoren.

Først da han var kommet et stykke ned ad Hovedgaden, slog det ham: (- Hun sagde ikke - ...! Eller havde hun glemt det? Vores lille tåbelighed.)

Lines stemme havde lydt rigtig nok. Dårlige telefonlinier gør undertiden stemmer næsten ugenkendelige, men han var sikker på, at det havde været hende. Eller kunne det skyldes, at han kun længtes efter at tale med hende? Længtes efter at høre hendes stemme? Sejreren holdt ind til siden. Han lod motoren køre. Ligeså sin hjerne. Hvis han så bort fra stemmen, var der flere ting, som ikke rimede. Hun havde omtalt en taske og et mord, som om det var noget, han burde kende til. Hun havde kaldt ham "Skatter". Han kunne ikke mindes, at hun havde kaldt ham det før.

Igen vendte han tilbage til den detalje, som han under andre omstændigheder ikke ville have lagt vægt på. Denne eftermiddag var det måske det vægtigste argument for at tvivle på stemmen i telefonen. Sejreren følte pludselig en isnende kulde brede sig over det nederste af sin ryggrad. Han og Line havde talt meget om deres fremtid. De havde mange hemmeligheder sammen. Den mest ubetydelige var deres lille slagord. Deres kærlighedsskål. Sætningen, som de lo til hinanden, når de efter deres elskov talte om deres fælles drøm. De ord, som de også skulle sige, når de talte sammen i telefonen. Line havde ikke brugt de ord. Hvis det altså *var* Line, som havde ringet!

Han var helt sikker. Line havde ikke sagt "For Gud, Os - og Udlandet!"

Hun havde sagt "Velkommen hjem, Soldat"?!

Havde stemmen tilhørt en anden? En, som troede, at han kendte de ord og deres betydning? Eller - ...

... troede Line, at hun talte med en anden?!

***

- Ja, så skal vi bare afsted. Charlie, har du en frakke eller jakke, som er stor nok, til at Leif kan låne den? Maria syntes selv, hendes stemme lød unaturligt høj og kunstig.

Charlie så tvivlende på Leif. Hun rystede på hovedet. - Men jeg har en trøje, som nok kan være under den dér tynde las. Hun hentede en kæmpestor trøje i soveværelset.

Maria var stadig den, som førte an i snakken. - Nå, men det er også næsten mørkt, så vi tager chancen. Der er ikke så langt ned til boldbanerne. Vi kan *snige* os afsted og stadig nå det.

Leif trak trøjen på og derpå sin slidte jakke. - Jeg henter posen en af dagene, Charlie. Hun nikkede blot. - Men så, - .... jeg mener. Der går nok noget tid, før vi ses igen. Men du skal - ...

- Ti stille, Leif, hviskede Charlie og trådte ind til ham, lagde armene om hans hals. Maria var nu helt overbevist. (- Satans osse!)

De to omfavnede hinanden i lang tid (syntes Maria). Så gav Leif langsomt slip på Charlie og så i stedet på hende med et varmt smil på læberne.

- Du lover at besøge mig i spjældet, ikke!

- Selvfølgelig. Hvad skal jeg helst bage? Sandkage med fil eller kokosboller med arsenik?

- Lad os nu se, hvor slemt det bliver, mumlede Maria. Hun ventede utålmodigt med hånden på dørhåndtaget. (- Få det så overstået!)

Charlie og Leif gav hinanden det sidste knus. Maria åbnede døren og lod Leif gå foran. Mens de gik ned ad trappen, kunne hun ikke undslå sig for at tænke en flok ret så forvirrede tanker. De to havde været alene i den lejlighed i måske to døgn. Hun var stensikker på, at de var gode venner. Mere end gode venner. Hvad kunne man ellers foretage sig i al den ventetid. Når man er gode venner, altså. Og stod de så ikke bare dér og krammedes som bror og søster? Havde hun taget helt fejl af dem?

Leif stod foran glasdøren og ventede på hende. De kastede et hurtigt blik op og ned ad fortovet, før de forlod huset. Mørket blev holdt tilbage af gadelamperne. En bil kørte forbi på vejen. De holdt vejret. Ingen fare på færde.

- Nå, lad os se at komme afsted, *Leifi*, foreslog Maria. - Jeg tager cyklen med. Så kan du altid sidde bagpå og lege sirene, ikke. Hvis vi skal sætte efter ham.

Leif sagde ingenting. Lo slet ikke. Han var mest optaget af at se så lille og ubetydelig ud som muligt.

- Kom, sagde Maria med denne sære dunken i tindingerne. - Ingen gloer efter os, hvis vi opfører os normalt. Vi går bare derudad. Hvis du tror det vil hjælpe, så tag min hånd. Lad os lege kærestefolk. Hvem ville lede efter en farlig morder, som går tur med sin kæreste?

De begyndte at gå ned ad gaden, væk fra Hovedgaden. Ingen af dem sagde noget. Leif gik inderst på fortovet, mens Maria trak cyklen langs kantstenen. Gåturen til legehuset ved boldbanerne ville tage under en halv time.

(- Øv.) sukkede Maria indvendigt. Leif var ikke med på at lege kærestefolk.

***

Line bandede indædt. - Ikke nu igen! Hun trådte hurtigt væk fra sit mørklagte vindue, hev dørene til klædeskabet op og trak frakke og halstørklæde af bøjlen. Tøjet kom på i en glidende bevægelse, fødderne smuttede ned i støvlerne og Line trådte ud på repos'en. Uden at betænke sig løb hun ned ad trappen, snurrede rundt om gelænderet og forsvandt ud i køkkenet.

Hun ventede med tilbageholdt åndedræt på den ventede kimen.

I stedet hørte hun telefonen ringe ovenpå. Nå, det kunne være ligemeget! Hvis han ringede nu, måtte han ringe forgæves. Hun var ikke hjemme! Hun ville ikke forhøres igen. Ikke så hurtigt efter alle de sidste begivenheder.

Da hun endelig hørte dørklokken, trådte hun varsomt ned ad trinnene til det tidligere fadebur. Fem sekunder senere stod hun udenfor bagdøren. Hun regnede med, at den unge og letpåvirkelige kriminalbetjent pænt ville vente på trappen foran hoveddøren, til hendes mor lukkede op. Masser af tid til at liste over den lille græsplæne og smutte væk gennem nabohaven. I et kort, ildevarslende sekund kom hun til at tænke på, om han ville gennemrode hendes værelse. (- Årh, hold nu op, dumme tøs! Hvorfor i alverden skulle de dog finde på det? Politiet aner intet om den virkelige sammenhæng, vel?)

Hun fandt uantastet ud på vejen et godt stykke fra deres egen havelåge. Uden at se sig tilbage hastede hun om hjørnet og ned af villavejen. Om ikke andet, kunne hun ringe til ham fra kiosken eller en af telefonboksene. Hvis det var ham, som havde ringet lige før, var han uden tvivl ude at køre i bilen. Der kunne hun snildt få fat i ham.

Line satte kursen mod Hovedgaden.

Det samme gjorde en grøn�akeret herrecykel. Havde Line ofret et blik bagud, havde hun givetvis følt sig mindre sikker på, hvad resten af dagen ville bringe.

Ensformige sætninger sendte hvide tågebanker ud fra Franks mund, mens han langsomt trådte sin cykel fremad. Synet af den opdukkede patruljevogn, hans paniske flugt væk fra villakvarteret efter nedlæggelsen af betjenten - og nu hans tvangsmæssige tilbagevenden til stedet, hvor hans drømmes mål befandt sig - alt dette var bortsmuldrede, glemte detaljer i et sind, som nu var beskæftiget med at gentage de samme ord. Igen og igen hvislede den før så agtværdige kontorchef sit mantra, - Line er min. Kun jeg må kneppe gudinden. Kun jeg! ... Line er min. Kun jeg må kneppe gudinden. Kun jeg! - ...

Line hverken så eller hørte sin forfølger. Hun drejede ind på Hovedgaden. Kiosken lå ikke langt væk.

Frank holdt stille ved gadehjørnet. Han kunne sagtens følge hende med øjnene. Han havde ikke travlt. Han skulle blot vente. Vente på det rette øjeblik. Vente på at Line ledte ham til den sidste forhindring for opfyldelsen af hans drømme. Frank følte sig ovenpå. Sikker i sin sag. Meningen med hans tilværelse var endelig blevet nedfældet i to letfattede sentenser: Sejrsen skulle skaffes af vejen - for evigt! Og: Line og han skulle tilbringe resten af deres dage med at kneppe ... og hore ... og knalde ... og bolle ... og - ...

Heldigt for Frank, at ingen tog særlig notits af hans forvrøvede talestrøm.

Line forsvandt ind i kiosken. Frank ventede. Hun ville snart komme ud igen. Og så ville hun føre ham direkte til det planlagte stævnemøde.

Franks helt private stævnemøde med Sejrsen! Afslutningen på Franks kvaler!

***

En af de personer, som ilede forbi den holdende Frank, var Amtsbladets lokale medarbejder, journalist Peter Fugl. Som udstråede energi, målrettethed og ... optimisme?

Det var ikke behovet for Elefantøl, som havde vakt Peter til dåd midt i hans selvmorderiske tanker. Ejheller meldingen fra radioen på reolen bag ham. Den pludselige aktivitet omkring Lines hus, hvor Leif Næsholm muligvis var blevet set, fik ikke en nerve til at sitre i den lille journalist. Den efterfølgende beskrivelse af en mand i lang, gråmeleret frakke og Moonboots, lod ham ligeledes kold. En ligegyldighed, som betød, at han en halv time senere kunne passere bag om en holdende cyklist uden at bemærke den lange, gråmelerede frakke og de umoderne termostøvler.

Peter havde fået *det* skub i den rigtige retning, han så hjertekvalmende havde håbet på!

Da telefonen ringede, var han lige ved at lade den kime sig ihjel. Han magtede knap at løfte hånden og armen.

Han tog den alligevel. Og rettede forskrækket ryggen, da han i et sug genkendte Stemmen.

Han turde knap trække vejret. Han sad ret op og ned i stolen, stirrede stift på et hjørne af det skrammede og plettede skriveunderlag på bordet og forberedte sig på at lære hvert ord, som blev sagt, udenad.

Hans åndsevner blev ikke sat på nogen særlig svær opgave. Stemmen var meget kort for hovedet.

- Goddag, Peter. Håber, du kunne bruge noget af det, jeg fortalte sidst.

- Øh-ørhm, startede journalisten.

- Ligemeget. Hør, Peter. Det vil muligvis være en god ide at holde øje med området omkring legehuset for enden af boldbanerne den næste times tid. Det kan ovenikøbet være, at man bør have noget udstyr med til at registre det, som muligvis vil finde sted. Farvel, Peter.

- Hør, øh *hov!* Jamen, hvad - ...

Stemmen var væk. Røret duttede tålmodigt.

Så gjorde Peter noget, han aldrig havde gjort før. Han reagerede prompte og velovervejete. Uden panik.

Han rejste sig og gik hen til stumtjeneren, trak frakken på, strammede halstørklædet varmt om halsen, gik tilbage til skrivebordet og trak den ene skuffe ud. Han tog en flad, firkantet cykellygte op og stoppede den i lommen. Derpå forlod han kontoret, mens han omhyggeligt tog handskerne på. Først ude på fortovet satte han farten i vejret. Han skulle foretage et par indkøb. Der var stadig god tid, til forretningerne lukkede, men han anså det for bedst at være på pletten i tide.

Stemmen havde sagt indenfor "den næste times tid". Altså måtte han være på plads i nærheden af træhuset, som lå ved en lille legeplads bag Vorkøbing FCs træningsbaner, så hurtigt som muligt. Peter var ikke et sekund i tvivl om, at stemmen talte sandt. Ikke kun fordi, stemmen havde givet ham en række interessante spørgsmål at grave i angående Sagfører Sejrsen; heller ikke fordi han havde den mindste saglige grund til at tro, at noget, som foregik ved et tilfældigt træskur, kunne hænge sammen med de drabelige begivenheder i byen.

Han stolede på stemmen, fordi - fordi - ...?

Måske var det hele stemningen: hans depression, de svigtende kolleger, Mariannes slet skjulte hån, politiets tilbageholdenhed - ja, eller vejrudsigten eller krisen i Mellemøsten eller - ... Peter anede det ikke. Han var desuden bedøvende ligeglad. Han gjorde blot, som stemmen bød ham gøre. Stemmen måtte have ret. Det kunne afgjort betale sig at holde øje med præcis det lille stykke Danmark for enden af boldbanerne den næste times tid!

Fotohandleren var heldigvis vant til afbetalingskøb. Det alt for dyre kamera og de superlysfølsomme filmruller tappede bravt af Peters opsparede midler. Efter at have studeret mulighederne, som førstemanden i Næsholms TV- og Computercenter anbragte på disken foran ham, vedtog Peter, at der måtte spares en anelse. Ekspedienten forsikrede ham om, at den næstmindste af båndoptagerne sagtens kunne bruges til at optage udendørs koncerter med.

- ... så længe det er udendørs, er det OK. Indendørs kan mikrofonerne ikke klare lydtrykket, altså hvis det rock og øh - ... så'n, fortsatte den ivrige unge mand, der med stigende selvsikkerhed fornemmede, hvor lidt fyren med de sært plirrende øjne vidste om elektronisk udstyr. Et let offer.

Peter forlod butikken med båndoptageren og tre bånd. "Virkelig god kvalitet, de hersens tapes. Næsten som de professionelle". Han standsede ved en affaldsbeholder og tilbragte et par hektiske minutter med at pakke de tre kassettebånd ud af den fanatisk tætsiddende plasticindpakning, som til overflod viste sig at være aldeles uvillig til at dumpe ned i affaldskurven. Den klare folie klyngede sig stædigt til hans kolde fingre. Han rystede og vred hænderne. Lige lidt hjalp det. Endelig fik han møjsommeligt skrabet skidt af på kanten af kurven.

Så genoptog han sin målrettede vandring. Ikke for at finde en tilfældig rockkoncert at optage.

Han drejede væk fra Hovedgaden. Ti minutter senere passerede han indkørslen til fodboldklubben. Han standsede eftertænksomt. Genkaldte sig i erindringen, hvor legepladsen lå i forhold til resten af området. Han drejede omkring, krydsede over den grusbelagte parkeringsplads foran klubhuset og forsvandt om bag bygningen.

Han havde knap brugt halvdelen af "den næste times tid"

***

Vorkøbings normalt mest klarhjernede sagfører mærkede hænderne dirre omkring rattet, mens han langsomt foretog det ene sving efter det andet gennem villakvartererne.

Lines opringning til hans biltelefon var uventet men helt på sin plads. Hun forklarede, at hun var ude at spadsere og havde set bilen køre væk fra kontoret. Derfor ringede hun fra kiosken. Han nævnede ikke sin egen, resultatløse opringning til hendes hjem.

Denne gang var Sejrsen gudskelov sikker på, hvem han talte med. Line startede samtalen med deres lille slagord, og trods det halvoffentlige sted, hun ringede fra, lykkedes det hende at sende en hed strøm af seksualitet gennem de kolde telefonkabler. Men han følte ikke helt den vante stramning i underlivet ved hendes ord. I stedet var det nærmest, som sad der en muskelstærk og stædig dæmon på hans ene skulder og skød sætning efter sætning ind i hans plagede sind.

(- *Var* det hende, som havde ringet til kontoret? Hvorfor havde stemmen sagt "Velkommen hjem, Soldat?" Hvis det ikke var hende, hvad var så meningen med de uforklarlige sætninger? Og hvad ville de betyde, hvis det *havde* været hende alligevel? Kunne hun aftale at møde en anden, hvis hun regnede med at møde *ham* på næsten samme tidspunkt? *Regnede* hun med at møde ham på det tidspunkt? Var hun ude at spadsere for at møde en anden, før han selv kunne ringe til hende?)

Dæmonen manglede hverken krudt eller kugler til sine ubarmhjertige salver.

De aftalte, at han skulle samle hende op på samme sted, som den forrige dag. Sejrsen blev siddende uden at starte bilen. Han trængte så forfærdeligt til at overveje situationen. Han var vant til at granske en sag fra alle sider, før han foretog sig noget. Især, hvis det var på kanten af gældende lov og moral.

Sejrsen drejede nøglen om i tændingen og lod tøvende bilen trille fremad. Han måtte skaffe sig bare et par minutter mere at tænke i. Han forsøgte at danne sig et skarper billede af, hvordan hans og Lines stilling var, både i lyset af de blodige begivenheder og især deres planer for fremtiden. Han kunne ikke sige sig fri for at mærke en stor portion af sin naturlige skepsis vende tilbage. Selv når det gjaldt Line. Han var meget tæt på at betragte den første opringning som et forsøg (- *Eller havde det være hende?!)* på at true ham. Hvordan eller på hvilket grundlag denne trussel ville blive ført ud i livet, anede han ikke.

Som så ofte før, når Sejrsen følte sig presset, begyndte han at notere sig problemerne et ad gangen for derpå at starte forrest i listen og vurdere hvert problem efter dets umiddelbare betydning. Hvis der var kludder i sammenhængen mellem to problemer, skubbede han dem til side og fortsatte med det næste, som kunne betragtes som en enkeltstående udfordring. På denne måde kunne han langsomt men sikkert skabe sig et bedre grundlag for at finde en vej omkring hver enkelt forhindring. Først derefter vendte han tilbage til de mere udviklede

sammenhænge, som ofte viste sig at være langt mindre komplicerede, når resten af problemerne var rubriceret, undersøgt og gerne løst. En form for mental bogføring, som havde reddet ham gennem mange besværligheder. Det var ikke nemt denne gang. Hans koncentration blev hele tiden forstyrret af en række vedholdende og meget livagtige billeder. Hvert minut han havde tilbragt sammen med Line, hvert kærtegn, hvert killingesødt kælenavn, hver eneste omgang hed, dampende elskov skubbede sig ind imellem hans rationelle tanker og gjorde det til en næsten uoverkommelig opgave at finde frem til brugbare løsninger.

Oven i de problemer, han umiddelbart kunne stille op på række for en nærmere behandling, var han nødt til at tage hensyn til en kendsgerning, som ikke tidligere havde voldt ham besvær. Aldrig før havde Sejrsen været så dybt i sine følelsers vold. Hans affære med Line var langt over det stude, han ellers var vant til. Var blevet en besættelse. Deres drøm om at starte forfra i et varmt og solrigt land langt fra Danmark var opstået under en af deres første elskovsnætter i skovhytten, og de var nu så langt i planlægningen, at det ville være svært, for ikke at sige umuligt, at stille uret tilbage og lade som om intet var hændt.

Her fandt han et stribe sager, som glimrende kunne tages op hver for sig. Han hakkede emnerne af i tankerne efterhånden, som han gennemgik dem.

De diskrete, men betragtelige pengetransaktioner, han havde foretaget, kunne ikke bare vendes om. Det *kunne* lade sig gøre at dække tabene. Men det ville koste ham hans forretning og hans omdømme og ære. At Lines officielle kæreste, denne "Soldat", var blevet kørt ihjel med hans Mercedes indeholdt alt for mange forviklinger. (- Væk med dem). Derimod: Fyren, som var dukket op den forrige aften og havde fremturet med sin vanvittige afpresning, var blevet myrdet. Som sagerne stod i øjeblikket var han og Line ikke ligefrem ude af myndighedernes søgelys, men de var ikke direkte involveret i dobbeltmordet. (- Og politimester Hulsteds besynderlige gestus? Sener!) De burde kunne gennemføre deres flugt fra Vorkøbing uden øjeblikkelig forfølgelse. Også selvom tidspunktet måtte fremskyndes. Alle forbehold overfor hans kone, forretningen og hans forbindelser i Danmark var forlængst afklaret. Dét var kendsgerninger. Ikke nye problemer.

Så nåede han frem til den hårdeste knude i bundtet. Det altafgørende, springende punkt, som gjorde denne køretur til den længste - og korteste - i hans liv. Det eneste punkt, som han pinedød skulle finde en afklaring på hurtigst muligt. Som ikke tålte nogen form for udskydelse. Sejrsen sukkede dybt. Lyden, som kom fra hans brystkasse var mistænkeligt tæt på at indeholde noget ganske ukendt i hans univers: gråd. Han rettede sig op i sædet og greb hårdere fat om rattet. Han kastede sig ombord i tjeklistens sidste enkeltstående emne.

I disse minutter, før han nåede frem til deres aftalte mødested, manglede Sejrsen noget, som han i de sidste seks måneder havde været (naivt?) sikker på. Noget, han ikke havde haft grund til at nære den mindste mistanke til. Lines troværdighed eller (hans juridiske baggrund fornægtede sig ikke) snarere:

Hans *tro* på Lines troværdighed!

Sejrsen besluttede sig for at genvinde denne tro. Alt, hvad de havde talt om, alt, hvad han havde gjort som følge af deres planer og drømme, alle hans indviklede og fordækte transaktioner, kort sagt alle hans handlinger i det sidste halve år ville være formålsløse, spildte, hvis baggrunden for disse handlinger forsvandt. Hvorfor flygte, hvis der ikke var nogen at flygte sammen med?

Hvordan så genvinde sin tro? Skulle han spørge hende direkte? Turde han tage konfrontationen, hvis hun viste tegn på dårlig samvittighed over hans spørgsmål? Kunne han snige sig til at - ...?

Nej! Han måtte gøre det på anden måde.

Mens han svingede bilen ind til kantstenen og rakte over for at åbne døren for Line, tog Sejrsen en desperat beslutning. Han havde fundet en metode, som måtte kunne fortælle ham, om Line havde nogetsomhelst at gøre med den famøse telefonopringning. Muligvis et skud i tågen?

Det måtte bære eller briste.

***

Charlie så forskrækket på dem. Et øjeblik følte Maria sig sikker på, at hun blankt ville nægte at lukke dem ind.

- Hvad vil I? spurgte Charlie.

Leif så ømt på hende. - Du skal ikke være bange. Vi går igen med det samme. Forstår du. Maria glemte sin walkie-talkie, og - ...

- Ja, jeg ved dæleme ikke, hvad der kunne få mig til at glemme den, men jeg er altså sikker på, at den stadig ligger inde på dit sofabord. Og da jeg så sagde det til Leif her, så kom han søreme også i tanker om, at han havde glemt noget.

- Kan vi ikke gå indenfor? spurgte Leif. Charlie trådte tilbage og lod dem komme ind i entreen.

- Ja, det lyder måske tåbeligt, alt taget i betragtning, men jeg havde lovet min mor, at jeg ville ringe til hende her i aften. Altså bare for at lade hende vide, at jeg er OK, ikke?

Charlie nikkede bare. Maria, som ikke kendte noget til Charlies brændende ønske om at vende tilbage til sit fredelige hverdagsliv, valgte at gå ind i stuen, hvor walkien ganske rigtigt lå og følte sig overset. Leif sendte hende et langt, sigende blik, mens han gik hen til telefonen. Maria så alvorligt tilbage på ham. Hun var helt med på, at de ikke blev længere end højst nødvendigt. Samtalen, Leif førte med sin mor, blev også ultrakort.

Leif lagde røret på og vendte sig mod kvinderne. Charlie stod afventende i døren til entreen. Hun havde krydset armene over brystet og holdt godt fast i sine albuer. Hun udstrålede resigneret utålmodighed. Der var ingen tvivl om, at hun gerne så dem ude af sit liv så hurtigt som muligt. Leif blev helt ked af det på hendes vegne. Han så på den anden, stadig fremmede kvinde. Maria havde stoppet walkien i lommen på den korte pjækkert og stod også afventende. Men forskellen var så tydelig, at Leif i et ganske kort øjeblik stod bomstille og betragtede hende. Hendes blik - ...?

Marias røde hår, som vældede ud over jakkekraven, fik en varm glød i skæret fra lampen ovenpå TV-apparatet bag hende. Lyset fra stuens to andre lamper, anbragt dels i vindueskarmen, dels ved telefonen, fremhævede konturerne i hendes ansigt, så Leif fik følelsen af, at han så hende i profil såvel som *en face*. Og hun gengældte hans blik, som ingen kvinde nogensinde før havde gjort. Leif mærkede den allermindste antydning af en rystelse i mellemgulvet. Ikke seksuel, som når han borede sig ind i Lines favn. Heller ikke varm og tryk, som de timer, han og Charlie havde tilbragt sammen efter deres afklaring. Marias blik var en sær blanding af alle de blikke, Leif havde set hos kvinder. Og alligevel et helt specielt ... unikt blik. Et helt personligt Maria-blik. Som rørte ved noget langt inde i ham.

Stuen blev med ét endnu mindre end arkitekten havde udpønset.

Leif ville ud af den lille stue. Væk fra det blik. Ud i den store verden, hvor farerne ikke var nær så ... nær så - ...? Ikke som *det blik!* Leif sukkede indvendigt. Det var afgjort ikke besynderlige og pludseligt opståede følelser, han manglede for tiden. Synet af gudinden Line i vinduet under hans sidste nedstigning, den impulsive dragning mod Charlie, da de stødte sammen kort tid efter, trangen til at kysse hende, og så dette - ...?

Maria skiftede stilling, gav et kast med hovedet som hang nogle hår og kildede hende på kinden. Leif registrerede hver en lille bevægelse, beundrede farvenuancerne, som strøg over hendes ansigt - ...

(- ...?)

Så stak Maria hænderne i jakkelommerne og stirrede langt mere pågående og spørgende på ham.

- *Hm*, skal vi så se at komme afsted igen?

Han vågnede af trancen. Eller havde det været en trance? Var han virkelig faldet i staver over synet af den kvindelige betjent, som hun stod der midt i stuen og bare var en ung kvinde på hans egen alder? og - ...

Leif rystede tankerne af sig. De skulle afsted for at se, om fælden klappede, ikke? Dette var hverken tiden eller stedet til at gøre sig filosofiske overvejelser vedrørende hans hormonelle reaktioner på det modsatte køn, vel?

Han rømmede sig. - Ja, det skal vi.

Maria fulgte ham med øjnene og drejede langsomt rundt om sig selv, da han passerede hende. Leif fornemmede en begyndende varme stige op i sine kinder. Så nåede han heldigvis frem til Charlie, der så op på ham med letforståelige, bedende øjne.

- Så, Charlie. Jeg lover, at vi ikke kommer igen mere i aften. Det lover jeg.

Charlie sagde ingenting, men hun virkede ikke længere så opgivende.

- Vi skal have det lange ben foran, skød Maria ind. - Klokkeren er over halv fem.

- Jamen, så går vi. Leif åbnede hoveddøren og snart efter stod de to igen nede ved Marias cykel foran trappeopgangen.

- Gider du trække cyklen det første stykke, spurgte Maria. - Jeg vil lige tjekke udstyret her. Det ville da være morsomt, hvis vi var gået den lange vej tilbage for at hente en død walkie, ikke?

De begav sig på vej. Maria tændte for apparatet og lyttede til dets susen. - Ja, jeg kunne jo bare have tjekket den noget før! Nok bedst ikke at kalde op på den lige nu. Men måske er der nogle af de andre, som bruger deres.

Der kom ingen genkendelige lyde fra walkien.

- Nå, vi får se, mumlede Maria og slukkede den.

Leif fulgte ikke med i hendes snakken. Han var travlt optaget af sine tanker. Ville der overhovedet ske noget, når de nåede frem til det sted, hvor de havde forsøgt at lokke Sejrsen hen? og - i stigende grad: (- Hvad fanden er der galt med mig, når jeg kan gå omkring og falde, først for den ene, så for den anden. Ikke så snart har jeg forladt Line, før jeg får lyst til at kysse Charlie. Knap er Charlie og jeg blevet enige om kun at være gode venner, før en vildtfremmed pige får mig til at falde i staver. Midt i al denne redelighed. Man skulle fandeme ikke tro, at jeg var eftersøgt for mord!)

Uden at vide, i hvor høj grad en del af hans overvejelser bevægede sig i samme baner som hos en vis rødhåret, kvindelig ordensbetjent, fulgtes Leif med Maria gennem de mørke gader.

De ville med lidt god vilje kunne nå frem til legepladsen ved boldbanerne kort før klokken fem.

***

En velsoigneret, nyvasket og næsten røgfri Gustafsson havde påtaget sig sit livs hidtil vanskeligste opgave.

Ingen ville kunne opregne indholdet af hans tankestrøm i det halvandet døgn, som var gået, siden Solvej Ingelbrecht satte sig overfor ham i toget. Selv var han forlængst ophørt med at følge med. Han var nået til en form for konklusion. Måske mest som et sidste forsvar, for at genskabe lidt af den gamle, selvtilstrækkelige sjælefred.

Konklusionen lød, - Jeg er forelsket i Solvej. Slut!

Resten var tavshed. Eller tæt derved. Ligesom alle farver blandet i en stor bøtte giver en jævnt kedelig brun gang mismask, var Gustafssons indre blevet mikset og rystet og væltet så voldsomt omkring, at han tirsdag eftermiddag kun følte en svagt stigende og faldende susen i sit hoved. Som den vedvarende kimen for ørerne, rockmusikere og deres fans pådrager sig som følge af for høje lydstyrker, var Gustafssons hjerne fuld af en konstant hvislende lyd, uden substans, uden kendetegn. En vedvarende susen, som fyldte resten af hans krop med frygt.

Aldrig i sit livs skabte dage havde han, Claus Severin Gustafsson, søn af kleinsmed Jacob Gustafsson og Anne Katrine Gustafsson, født Skram, troet at han skulle havne i en så uvant og rædselsfuld og skrækindjagende og ... *afklaret* suppedas.

Kun ét ubesvaret spørgsmål stod tilbage, (- Hvordan i aller-hede-hule-Helvede får jeg Solvej til at hjælpe mig med at gøre en ende på mit nedslidte ungkarleliv? Frivilligt?)

Hans kontor var blevet inddraget til Torpedoerne, hans søvnunderskud havde slået alle hidtidige rekorder. Hvor han var og hvad han lavede siden arrestationen af Halvnæse og kumpaner, var han ikke selv klar over. Ønskede ikke at være klar over.

Han ønskede kun at få et svar på sit spørgsmål.

Til dette formål havde Gustafsson altså påtaget sig sit livs vanskeligste opgave. Han kunne ikke ringe til Solvej. Han kunne ikke besøge hende. Han kunne ikke tilfældigt støde ind i hende på gaden. Han kunne, selv ikke i sine allermost lyserøde og barnlige drømme, forestille sig, at Solvej dukkede op på *hans* dørtrin (- eller - ...? nej, der knækkede tråden igen, min fine ven!)

Kort sagt, der var kun ét at gøre.

Gustafsson var cirka fire ord inde i det brev, som skulle redde ham.

Og dér blev han hængende. Længe.

***

- Hvor fører du mig hen, slemme dreng?

Line så sig omkring. De var ikke på vej ud af byen. Ikke fordi hun regnede med, at de kørte ud til den gamle rønne i skoven lige med det samme. De plejede bare ikke at køre rundt på vejene i byens udkant. Hun var også ved at være sulten. Hvis de skulle nå en restaurant, måtte de for hendes skyld godt komme lidt hurtigere væk fra Vorkøbing. Hun så fodboldklubbens græsbaner glide forbi bilen som lange, grå flader, kantet af kulsorte skygger fra buske og

træer. Line havde ofte været nede på boldbanerne med Lilleskolen, da hun var yngre. Stedet var fuldt af minder om rundbold og langbold, fjantede tøser og rødmende, bumse-fregnede drenge, som altid ville lege gemmeleg. Line kunne ikke lide at lege gemmeleg. Hun vidste allerede dengang nok om drenge til at forstå, hvorfor de altid skulle løbe ind mellem de samme buske, som hun havde udset sig.

Sejreren kantede sig bedre på plads i sædet. - Jeg syntes bare, at jeg trængte til at slappe lidt af. Køre lidt omkring. Vi har trods alt også nogle ting, vi skal tale om.

Line vendte ansigtet væk fra det grå og sorte sceneri.

- Men bagefter - ...? Lines stemme antog automatisk det rette, kælnede leje. Hun så pludselig frem gennem forruden. - Nej, hold da op, står det stadig?

Sejreren fulgte hendes pegen. I skæret fra lygterne så han den ene ende af en vippe. Han så omridset af et stativ, som godt kunne være en gynge. Endelig fik også han øje på det, hun pegede på. Legehuset var ikke stort. Billygterne sendte lys nok ud til siderne til, at de kunne se hele husets form, mens de passerede legepladsen. Set på afstand lignede det en miniatureudgave af landets mest udbredte husform, muremestervillaen. Firkantet fornedet, et højt, skrånende saddeltag foroven.

Han sagtnede farten som efter et indskud. Line så lidt betuttet på ham. Så drejede hun piget omkring i sædet og jublede, - Åh ja, stands her. Jeg har lyst til at lege på legepladsen. Ligesom i gamle dage.

Sejreren turde knap trække vejret. Han kunne ikke se hendes ansigt tydeligt. Han følte sig heller ikke i stand til at tolke hendes stemme eller hendes holdning. Det var alligevel den sidste reaktion, han havde ventet! Hun ville ud og lege?! Sejreren var lige ved at fortryde sit indfald. At han kunne forestille sig, at Line skulle reagere på nogen speciel måde ved synet af det sted, hvor enten en ukendt eller Line selv havde sat ham stævne, var nu en så forrykt idé, at han følte en uimodståelig trang til at speede op igen og køre derfra.

I stedet standsede han bilen og bakkede, indtil han kunne dreje ind langs gangstien, som løb foran legepladsen. Line var ude af bilen, før de holdt stille. Sejreren rullede vinduet lidt ned.

- Jeg vender lige bilen, så du får lys. Line snurrede rundt, mens hun fortsatte frem mod legepladsen. Hun dansede omkring sig selv og løb dobbelttrin som en skolepige, klappede sågar i hænderne af begejstring.

- Ja, gør det! Hun forsvandt et øjeblik i mørket. Han svingede bilen ind over kantstenen og parkerede, så det korte lys kunne nå hen til den ene gavl på legehuset. Gavlen var i realiteten husets indgang. Bortset fra en rundbuet kant under det skrå tag, var hele gavlen åben. Line fortsatte sin pjattede dans rundt mellem legeredskaberne. Sejreren var splittet mellem sin umiddelbare varme over hendes ungdommelige opførsel og den triste kulde som omgav hans skumle fortsæt. Var det ægte glæde over at gense stedet, eller - ...? Kunne han virkelig tro, at han kunne aflæse hendes hengivenhed bare ved at de opholdt sig her? Havde han andre alternativer? (- Hvis jeg blot kunne være sikker!)

- *Kom nu, Damsemand, du skal skubbe mig!* Line havde kastet sig ned på det sorte bildæk, som udgjorde sædet i gyngen. Sejreren gik beredvilligt om bag hende og gav hende det første, forsigtige skub.

***

- Højere ... højere, Damsemand, rigtigt højt!

Peter Fugl troede ikke sine egne øjne. Eller ører.

Over den ene hældning på legehusets tag kunne han se Lines ben og underkrop komme til syne i silhouet for straks at forsvinde ud af syne igen. Sagfører Sejrsen - for det var ham - stod skjult for Peter.

Et øjeblik overvejede journalisten, om han turde snige sig nærmere. Han droppede tanken igen. Dels ville billeder af sagføreren, som tumlede rundt på en legeplads med sin unge veninde, vel ikke ligefrem kunne rydde forsider, end ikke i Vorkøbing, dels ville det være spild af bånd og batteri at forsøge at optage det pjattede hvineri. Peter fik en snert af tvivl. Måske Stemmens råd ville vise sig at være lige så frustrerende tomgang, som resten af hans tilværelse befandt sig i for tiden.

Gyngeriets aftog. Line lo knap så højt.

Peter turde ikke tænde sin lille lygte. Han håbede, at han kunne ramme rigtigt på knapperne, hvis der skulle vise sig en grund til at starte båndoptageren. Han havde øvet sig flere gange, mens han frysende stampede rundt mellem buskene i sin håbefulde venten. Nu var parret helt skjult bag legehuset. Peter ærgrede sig gul og grøn over sin elendige placering. Men der havde ikke været tid at finde et bedre skjulested, da han så bilen standse. OK, måske skulle det lykkes ham at opsnappe en oplysning eller to, som kunne føre "Vorkøbing-gate" frem mod det ventede klimaks. Han ville afgjort give det en chance. Det var trods alt ikke hver dag, han fik lejlighed til at (- *spionere!*) studere så kendte mennesker på nært hold, uden at de var klar over hans tilstedeværelse.

To skygger kom til syne foran legehuset. Peter trådte forskrækket bagud. Han var udmærket klar over, at billygterne gav lys nok til at hans bevægelser kunne ses. Han stod bomstille. Peter så, at skyggerne kyssede hinanden. (- Et hurtigt billede værd?)

Han nøjedes med at studere skyggerne. Kunne han høre, hvad de talte om? Han løftede båndoptageren op fra jorden, holdt den tæt ind til kroppen og trykkede forsigtigt på de to knapper, som han vidste ville starte optagelsen. Kun den allermindste knurren kunne høres fra maven af apparatet. Peter var sikker på, at det ikke kunne høres på den afstand.

Bare den så ville optage noget hørbart. Peter kunne kun håbe.

***

Line og Sejrsen hørte ingen båndoptager. De hørte heller ikke de dæmpede fnis, som lød i mørket et stykke væk fra bagenden af Sejrsens parkerede bil.

Frank var jublende lykkelig. Ikke alene var han fulgt efter først Line, som spankulerede afsted uden at bemærke ham, dernæst bilen, som næsten efter hans ordre kørte så langsomt, at han ikke havde de ringeste problemer med at holde trit med den. Hele vejen ud til boldbanerne havde han haft øjnene klistret til de røde baglygter. Han var knap nok blevet forpustet af at cykle efter dem. Da bilen standsede og vendte tilbage til legepladsen, stod Frank allerede i skjul bag en stor busk. Mens Sejrsen kørte bilen ind over græsset, sneg Frank sig langs den modsatte side af kørebanen, uden cykel, for til sidst at stå direkte i den lange skygge, som strakte sig bag bilen, væk fra legepladsen.

Frank havde kun øje for de lange slanke ben, som svingede frem og tilbage, frem og tilbage. Som i et langt, saligt superknald. Frank så sig omkring. Lyset fra bilen nåede ikke langt nok

ud til siderne til, at man kunne se andet end tomme græsplæner, de høje træer og buske omkring legepladsen samt to stumper gangsti og kørebane, som fortabte sig i mørket.

Frank havde i sagens natur ofte lusket rundt i buskene på dette sted. Ikke sjældent kom byens unge i tanke om deres barndoms legeplads, for straks at sætte kursen mod stedet, dog med et lidt andet formål end deres før så uskyldige lege. Frank kunne erindre sig mangen en hed aften og nat, hvor synet af skælvende ungpigebryster og det, der var bedre, havde forsødet hans tilværelse. En af hans yndlingsommerforlystelser. Nu var han lige ved at tro, at han skulle opleve noget ganske ekstraordinært sjofelt. Midt om vinteren! Han fnisede igen og lagde straks hånden over sin mund. Tanken om, at Sejrsen skulle forsøge sig med lidt hed romantik i den kulde, var alt for morsom. Så huskede Frank, hvad han skulle gøre. Hvorfor han var fulgt efter de to. Han var ved at være træt af forestillingen. Line skulle jo også have at vide, hvem hun tilhørte, ikke! Blot manglede han noget, han kunne bruge til at - ...?

Hans blik fandt ingen brugbare objekter på jorden omkring ham. Nå, han ville sikkert finde på noget. Bilens skygge fungerede som det perfekte skjul. Frank kunne ligefrem mærke, hvordan alting formede sig efter hans hoved. Han trådte varsomt over kørebanen og nærmede sig bagenden af den natsorte stationcar. Gennem bagruden kunne han hele tiden se Line og Sejrsen. De var holdt op med gyngieriet. Stod de og kyssede - ...?

Hans mund fortrak sig i en snerren. Han skulle nok forstå at hævne den slags. Sejrsen kunne bare vente sig!

Bilens indre var næsten mørklagt. Skønt der var ruder hele vejen rundt, lyste kun genskæret fra forlygterne op i kabinen. Frank studerede det lange bagagerum bag forsæderne. Han anede omridset af et par gummistøvler. Op langs den ene side lå noget, som godt kunne være et sammenrullet tæppe. Måske var der noget inde i tæppet? Noget langt, han kunne slå med! Frank kastede et hurtigt blik mod turtelduerne, som åbenbart var i færd med at småskændes. Frank frydede sig ved tanken.

Han satte fingeren på udløseren til bagdøren. Den var stram. Døren var altså låst. Næ, nu gav den sig!

Klikket drønedede i hans ører. Et langt årvågent blik mod legepladsen forvissede ham om, at de ikke reagerede på lyden. Døren var hængslet langs overkanten. Han bøjede ned i knæene, mens han varsomt skubbede døren opad. Da åbningen var stor nok, stak han overkroppen frem. Nu kunne han famle sig frem over det meste af bagagerummet. Sålænge de ikke ligefrem gik helt hen til bilen, ville lygterne forhindre dem i at se ham stå foroverbøjet halvt inde i bilen. Han følte på tæppet. Der var noget hårdt indeni den lange, bløde stofpølse. Han vrikkede et stykke af tæppet til side. Hvad var det?

(- ...!!!!)

Franks hjerte hoppede og dansede af glæde, da endnu en detalje viste sig at være ... ikke vand ... nej, en brusende stormflod på hans mølle.

Nu kunne Sejrsen bare komme an!

Triumfen skinnende i Franks i forvejen vanvittige blik, mens han trak sig baglæns ned under bagdøren og ud i det fri. Hans raske højrehånd medbragte det sammenrullede tæppe samt dets indhold. Stående bag bilen trak han tæppet fri og smed det på jorden. I sin lange grå frakke, med den beskidte gipshånd og med et sygt snerrende drej omkring munden, lignede han Clint Eastwood i rollen som Den Ensomme Hævner.

Frank havde aldrig været på jagt. Bortset fra lidt tilfældigt blomsterskyderi, når der var Tivoli i byen, havde han aldrig affyret et våben. Slet ikke et dobbeltløbet jagtgevær.

Endelig ville han få lejlighed til det. Og hvilken lejlighed!

Franks overfladiske lighed med Clint Eastwood i en spaghettiwestern, som han stod dér og nød fornemmelse af stål og glatlakeret træ, spoleredes et øjeblik af den sammenkrummede stilling, han var nødt til at indtage, mens hans hårdt dunkende lem sendte endnu en nyttesløs strøm af sæd ud i hans underbukser.

Smilet, som kæmpede sig frem gennem de fortrukne grimasser, fik hans ansigt til at minde endnu mindre om filmhelten.

Clint smiler hverken sygt eller sjofelt, når han gør sig klar til at skyde skurkene.

***

- Jeg prøver lige walkien en gang til, ikke?

Marias spørgsmål var ikke direkte henvendt til Leif. De var gået i deres egne tanker et stykke tid. De var ved at nå frem til klubhuset. Derefter ville det stadig tage fire-fem minutter at nå legepladsen.

Leif skævede til den rødhårede kvinde, mens hun trak walkien frem fra lommen. Hun tændte den. Lyttede igen til den sagte knitren, de havde hørt tidligere. Lyden blev pludselig afbrudt af en skrattende stemme. Han kunne overhovedet ikke forstå, hvad der blev sagt. Om det var kode eller forstyrrelser i transmissionen var ikke til at afgøre.

Maria, der var vant til den elendige lyd kvalitet, klukkede.

- Åh, stakkels Gustafsson. Jeg tror ikke den mand har været i seng i tre dage.

- Hvad mener du? Leif var meget lidt interesseret i denne Gustafsson og hans søvnproblemer.

- Ja, forleden aften overraskede han nogle af byens rødder inde i - ... Gud ja, det er sgu da din fars forretning, ikke?

- Nå, ja. Jeg hørte det i lokalradioen. Var det denne Gustafsson, der - ...?

- Ja, to af mine kolleger så pludselig Gustafsson ... Du forstår, han har altid været noget af en plage. Sådant rent hygiejnisk, ikke. Marias stemme boblede af munterhed, da hun kom i tanke om Gustafssons marathondøb ned ad Hovedgaden. - Jo, og så var det, at - ...

Walkien skrattede igen. - Åh, herre Jemini. Maria fnisede. - Måske man skulle sende ham en lille hilsen? *Med pladeønske!*

- Hvad mener du? Leif havde endnu engang ikke forstået et ord.

- Gustafsson melder, at han bare vandrer lidt omkring. Han har slet ikke vagt i aften, så det er ikke godt at vide, hvad han har tænkt sig. Der er snart ikke flere lømler at bure inde.

- Kan du ikke slukke for den tingest! nærmest vrissede Leif.

- Jo, jo. Så siger vi det, eller - ... det bliver slet ikke nødvendigt, min fine ven. Hør bare her! Leif standsede og så på hende.

- Hør selv. Kan du høre noget i den nu? Maria holdt den helt op til hans øre.

Leif lyttede. Walkien var tavs. Ikke den mindste susen.

- Batteriet er kaput, søde Leif. Nu er vi for alvor helt alene i verden. Satans osse! Maria rystede apparatet.

- Hvad slags batterier er det? spurgte Leif. - Jeg mener, er det ikke genopladelige batterier, I bruger til de der?

- Jo, og det er også derfor den dør så pludselig, ikke. Virker det ene øjeblik og så det næste ... *gwirk!* Død og borte.

- På den anden side, så kan det være, at den kan samle lidt kræfter sammen, hvis du ellers slukker for den nu. Den slags batterier indeholder stadig masser af strøm. Sandsynligvis kan den samle nok til et eller to minutters sending, hvis du lader den være i fred. To minutter burde vel være nok til at tilkalde forstærkninger, ikke.

- Tror du det? Ja, vi plejer bare at sætte et af de opladede batterier i, som de har på stationen, men du må jo vide den slags. Jeg mener, med en far, som har en radioforretning og så'n.

- Mind mig ikke om det, sagde Leif. - Jeg er helst fri for at tænke på det.

- Men det er da meget rart at vide noget om batterier og sikringer og alt den slags, altså når propperne springer, ikke?

- Jeg kan forstå, at du betragter det som mandens job, den slags?

- Hvem har sagt det. Jeg mener bare, at - ...

- Ja, det kan naturligvis ikke undre, at kvinder, som kan vælge et så aparte erhverv som netop strisser, må have en god, solid og borgerlig, for ikke at sige forkvaklet og ærkekonservativ opfattelse af tilværelsen.

- Hvad fanden mener du med det? Marias øjne gnistrede. I mørket på fodboldbanen, de var ved at krydse, kunne Leif ikke se øjnenes lynglimt. Men kampgejsten i hendes stemme var ikke til at tage fejl af.

- *Sssh*, vi er der snart, ikke. Vi kan da ikke gå her og diskutere.

- Jeg skal sige dig, hvad vi kan og ikke kan, hviskede Maria. Hun var langt fra rasende, slet ikke i samme grad som det røde gardin af olm vrede, hun kunne føle, når hun blev rigtig gal i skralden. Men det her var alligevel for strengt.

Hun stoppede og greb fat i Leifs ærme.

- Nu skal jeg sige dig én ting - ...

Før de vidste af det, blev de stående midt på fodboldbanen - Leif støttet op ad Marias bedagede racercykel - og diskuterede så det føg. Mens de trods alt sørgede for at holde stemmerne nede i en sydende hvisken.

Øjensynlig var der ingen grænser for, hvor stupide og selvoptagede kunstmalere troede, de kunne tillade sig at være eller hvor patriarkalsk indoktrinerede kvindelige politibetjente kunne gå omkring og ... så videre og så videre - ...

En herlig diskussion.

***

Peter stod musestille. Alle hans åndsevner var rettet mod det to silhouetter foran legehuset. Derfor opdagede han ikke faren, før det var for sent.

En pludselig bevægelse yderst i hans synsfelt forvandlede lynsnart til et sort intet. Som stank. Sødt ... stikkende ... bedøvende ...

Journalistens slappe legeme blev roligt hjulpet ned at ligge på det mørke og iskolde græs.

***

Tvivlen, og i næsten samme grad det uvirkelige i situationen, havde fortaget sig. Sejrsen var langsomt men uundgåeligt blevet sikker i sin sag: Line var den, hun gav sig ud for at være. Hans frygt havde været ganske ubegrundet. Mens han skubbede hende fremad i gyngen følte

han sine varme følelser vende tilbage i hel og uskadt stand. Han var lige ved selv at synes, det var sjovt at fjolle omkring på en legeplads.

Line bad ham stoppe og sprang i hans favn, da gyngen svingede knap så kraftigt.

- Åh, *ha-ha-ha*, Damsemand, åh, det var *sjovt!* Line krammede ham hårdt. Sejrsen gengældte med fryd.

- Kom, lad os sætte os lidt over i skuret! Line trak ham efter sig. Sejrsen betragtede det minimale træskur. Hans munterhed var ikke stærkere, end at udsigten til at sidde derinde, halvt sammenkrummet - og stærkt frysende - havde meget få positive momenter.

- Øh, Line, jeg tror vi skal lade være.

- Joooh, kom nu. Så kan vi sidde ligesom små børn og - ... Line gik helt tæt ind til ham og åndede i hans øre, - hvem ved, hvad små børn kan finde på at lege derinde!

Sejrsen var mere påvirket af temperaturen end Line. Han var ikke interesseret i at sætte sig ind i et træskur på en iskold vinterdag.

- Nej, Line. Så lad os hellere komme afsted. Vi tager til restauranten ved broen - ...

- Årh, ikke den, surmulede hun på skrømt. - Nu har vi det lige så sjovt, ikke.

- Jo, men vi er stadigvæk nødt til at snakke alvorligt sammen, Linemus. Sejrsen holdt godt fat om sin genvundne skat. Han glattede hende over håret og så ud i mørket, som bredte sig dybt og kulsort på græsplænen foran ham.

- Jeg fik en opringning i eftermiddags. Hans stemme var ikke munter længere. Line trak sig halvt ud af hans favn og så på ham.

- Ja, og så? Havde det noget med os at gøre.

- Måske og måske ikke. Jeg er ikke sikker på, hvad det betyder, men den - ... den kvinde, som ringede, sagde nogle ting, som foruroligede mig meget. Ja, jeg - ... jeg ved ikke, hvordan jeg skal sige det.

De stod foran legehuset og holdt om hinanden. Ånden stod i stråler fra deres munde, klart belyst af bilens forlygter. Line så, at han var meget alvorlig.

- Et øjeblik, under denne samtale - ... lød det, som om - ... Sejrsen var godt ude at svømme.

- Ja? Line ventede. Stemmen var om ikke lillepigespæd, så dog passende blid og opmuntrende.

- Jeg troede i ganske få sekunder! sagde Sejrsen med mere fast stemme, - at det var dig, som ringede. Men det som blev sagt ... og stemmen ... gjorde det tydeligt for mig, at det umuligt kunne være dig. Til gengæld er jeg bange for, at der muligvis er flere, som vil forsøge at true mig - ... øh, os, på grund af et eller andet fuldstændig forrykt.

- Jamen, de er da døde, begge to!

- Jeg mener ikke de to mænd, som overfaldt os, desværre. Det var som sagt en kvinde, der ringede til mig. Hvis ellers det var mig, hun skulle ringe til.

- Hvad sagde hun? Line kunne knap holde stilen længere. Hun anede ikke, hvad samtalen havde drejet sig om. Hun var blot ved at være mere end overfølsom overfor alt, som kunne vise sig at være en blokering for hendes fremtidsplaner.

- Jeg ... jeg - ... Sejrsen så undskyldende ind i Lines øjne. - Ja, jeg ved, det kan lyde vanvittigt, men hun startede samtalen med at hentyde til din tidligere ven. Jeg mener, altså ham, Soldaten.

Lines sanser kunne ikke være mere skærpede. Fortsættelsen var nær ved at knække størsteparten af hendes hårdtpændte og strittende nerveender.

- Hun sagde noget i stil med ... hvordan var det nu? - ... jo, noget i stil med: "Velkommen hjem, hr. Soldat". Sejrsen var ikke selv så begejstret for sin lille private tilføjelse. Han ville blot ønske, at de kunne få denne snak overstået.

Line præsterede det umulige. Hun lagde hovedet på sned og så tvivlende på ham. - Hvad i alverden kunne hun dog mene med det? Hverken stemmen eller øjnene afslørede hendes tumultiske indre. (- *Hvem i det hedeste huleste Helvede havde det været? ... En kvinde?!)*

- Ja, men det mest afsindige ved det var, at hun derefter gav sig til at snakke om ting, som jeg åbenbart burde kende til, ganske som den ubehagelige type, der forsøgte at presse penge af os.

- Var det endnu en pengeafpresser? Hvad sagde hun mere?

Sejrsen var lykkelig over, at han fik lagt tingene åbent frem for hende. Han kunne ikke være i tvivl om hendes bekymring for deres velfærd. - Hun sluttede samtalen, uden jeg fik en chance for at sige noget.

- Jo, men hvad var det for ting, hun hentydede til. De ting, som du ikke kendte noget til alligevel? Line kæmpede bravt for at dæmpe sin stemme. Lysten til at tæve svarene ud af ham var nær ved at kvæle hende. I stedet trådte hun ømt ind til ham og lagde armen om hans liv.

- Hun omtalte en taske, og - ... Sejrsen gengældte Lines lille opmuntrende kys, - ... *hmm*, jeg var lige ved, at - ... altså, hun sagde noget om en taske og så, ja, det er som et mareridt, først ham forbryderen, og så - ...

Line ventede. - Ja, "og så - ..." *hvad* så? Hvad sagde hun mere?

- Hun lød som om, jeg skulle vide noget om et mord! Ja, jeg ved ikke engang, hvilket af de efterhånden mange mord, som er blevet begået i byen, hun mente.

- Et mord! Stemmen var ved at ruste i kanterne. - Jamen, hvordan kunne hun - ...?

- Bare jeg vidste det, Linemus. Til sidst sagde hun, at jeg skulle møde hende klokken fem for at tale om "hvad vi skulle gøre, fordi der" - sådan sagde hun faktisk - "fordi der var nogen, som havde fundet ud af disse ting og ville afpresse os". Ja, du kan nok forstå, at jeg var i syv sind.

- Ja, det er meget mystisk. Men, sagde hun slet ikke noget om, hvad hun eller I skulle - ... *hvor* sagde hun, at I skulle mødes? Nu var larmen fra alle Lines indre alarmklokker så overdøvende, at hun ville ønske, hun aldrig var steget ind i hans bil denne aften. - Hun sagde vel, hvor du skulle møde hende?

Line spærrede øjnene op. Sejrsen så undskyldende og bedende på hende.

- Hun - ... øh, jeg mener, - ... det var en af de ting, som jeg var frygteligt forvirret over, forstår du, Line. Hun sagde, at jeg skulle møde hende ... her! Og så var det, jeg tænkte at - ... Endnu engang gik han i stå. Det ville være umuligt at forklare hende, hvilke fortvivlede overvejelser, han havde gjort sig. Og som var endt med hans tåbelige forsøg på at teste hendes reaktioner ved synet af legepladsen.

Lige nu kom der ingen reaktion fra den smukke unge kvinde. Betydningen af det, han fortalte, var monstrøs. Havde deres planer været i fare for afsløring tidligere, var der nu tale om det nærmeste man kunne komme den endelige katastrofe. Det var komplet ligegyldigt, at han "tilfældigt" havde kørt hende forbi legepladsen. Hvem det end var, som havde ringet til ham, var i og for sig også underordnet. Hovedsagen, det altafgørende, springende punkt var, hvordan skulle hun slippe ud af dette ... mareridt?

Uden varsel følte Line sig umådeligt træt. Hendes anstrengelser, hendes selvopofrende handlinger, hendes lidelser og pinsler, den modbydelige sex med stupide, egoistiske og

barnagtige mænd ... alt var nu tæt på at være forgæves, spildt. *Nogen* vidste, eller troede, de vidste noget om hendes andre komplotter. Uanset, hvad Sejrsen ville tro om sammenhængen, stod det lysende klart for Line, at hun nu kun havde én udvej. Hun tog en dyb, mental indånding og så sin midaldrende elsker alvorligt i øjnene.

- Adam. Hør her. Vi bliver nødt til at - ... *hvad er det?*

- *Thi-hi-hi-hi.*

Line snurrede omkring mod lyden. Sejrsen vendte sig samme vej sekundet efter. Begge stirrede vantro mod skæret fra bilens lygter. Trods det blændende lys kunne ingen af dem undgå at se skikkelsen, som kom stavrende frem mod dem. Lyden, de havde hørt, kom lige så tydeligt fra skikkelsen. Line vandt kapløbet om at genkende lyden. Uden at glæde sig over sin hurtige opfattelsesevne. I stedet skreg det skingert i hendes hoved:

(- *Neeeiiah!*)

Sejrsens reaktion var kun en anelse mindre primitiv. Han var ikke i stand til at få synet til at passe med noget, han kunne acceptere som fornuft. På den anden side var han glimrende i stand til at genkende og acceptere det åbenlyse faremoment, som skikkelsen udgjorde.

Lyden fortsatte. Nu opfattede også Sejrsen, hvor lyden stammede fra. Han havde trods alt heller ikke været involveret i dyrisk seksuelle aktiviteter med den høje mand. Hvilket Line uheldigvis ikke kunne sige sig fri for.

Manden stoppede fem meter fra det stirrende par.

- *Thi-hi-hi-hi...* Lyden fortsatte. Sejrsen følte en sindssyg trang til at presse sine behandskede hænder mod ørerne for at lukke lyden ude. Hvad Line ønskede i det moment, var aldeles "forbudt for børn".

Franks humør, derimod, havde aldrig være bedre. Fniseriet, sukkende, hulkende, hivende og unaturligt barnligt, aftog meget langsomt.

Sejrsen trak Line beskyttende ind mod sig. Han gjorde et forsøg på at tale. Så endnu et. Tredie gang lykkedes det.

- Vil De være - ... venlig at sænke det våben?

- Ja, det ku' du li', hva'? fnidrede Frank. - Ja, det ku' nok li'. Men ved du hvad, lille Sejrsen? Det har jeg slet ikke lyst til.

Frank kunne ikke stå stille. Jagtgeværet sejlede og svajede i hans greb. Højre hånd forsøgte at bevare grebet om kolben, mens han støttede løbet på oversiden af gipsen, som dækkede venstre underarm. Fødderne foretog små valsetrin, som under andre omstændigheder ville have kaldt på smilet. Mandens store, tøndeformede Moonboots var ikke ligefrem egnede som balsko. Frank var komplet uvidende om sit udseende og sin dans på stedet. Han havde sin sidste rival på kornet. Livet var bare herligt. Et enkelt lille tryk og så ... BUM!

- Linetøs, kom herover. Stemmen havde stadig denne klang af undertrykt, sygelig fnisen. Line rørte sig ikke. Geværet svajede endnu mere ustadigt.

- *Komsåmedsig.* Vi har ikke hele dagen. Vi har en masse andet vi skal nå, ikke sandt, Line? Afklngen af fnisen blev afløst af en ganske anden lyd. En mere skinger, langt farligere lyd. Frank steppede et par trin til siden. Hans sigte blev mindre usikkert. Hans koncentration samlede sig om Sejrsen.

Sagføreren forsøgte at skubbe Line om bag sig. Tappert gjorde han sig bredere. Han turde ikke sige mere. Han anede ikke, hvad han skulle sige til denne tydeligvis utilregnelige mand. Line stirrede på hovedpersonen i sit sidste, levendegjorte mareridt. Hendes tanker racede

afsted for at finde en udvej. Hun havde ikke svært ved at forestille sig, hvad Frank mente med "en masse andet".

Frank var træt af legen. Han strammede grebet om geværet. Han blinkede med øjnene. Trods kulden følte han sveden sile ned ad tindingerne. En enkelt iskold dråbe hang truende ved den ene øjenkrog. Han rystede på hovedet. Halvt arrigt, halvt utålmodigt. Slut med morskaben. Uden at flytte sit sigte fra Sejrsen så han direkte og bydende på Line og hvinede, - *Kom så, Line! Og det skal være nu!*

***

Gustafsson var atter ude i de mørke gader. Ikke fordi han håbede på at afsløre flere forbrydelser. Han var simpelthen ikke i stand til at ånde i lejligheden. Brevet var aldrig kommet ud over det femte ord. Hans hoved kunne ikke rumme hans tanker. Som ubarmhertigt fulgte ét ganske bestemt og ufravigeligt spor.

Ude på gaden kom han til at tænke på, at han ligeså godt kunne fortælle kollegerne, at han var til at få fat i via sin walkie, hvis der skulle ske noget i mordsagerne. Derpå gik han tungt op ad den smalle sidegade, hvor han boede, med kurs mod Hovedgaden.

Små klumper af handlende hastede ind og ud af forretningerne. En ung mor, som havde afhentet sine børn i en af byens institutioner, vaklede ud af Brugsen, besværet af poser med indkøb samt sine klynkende poder. En enlig mand traskede mismodigt hen ad fortovet med sin plasticpose svagt klirrende af aftenens trøstepilsnere. Et ægtepar, med Mutter i rask trav frem mod den parkerede familiebil og Fatter i langt mere resigneret tempo bagefter, skubbende en formidabelt overfyldt supermarkedsvogn. Antallet af mennesker på gaden var ikke imponerende stort her sidst på eftermiddagen, men Gustafsson syntes, han kunne se tilsvarende små mønstre i folks opførsel allevegne.

- Tja, der er skam advarsler nok mod begge former for livsstil, mumlede den kraftige kriminalopdager. Han forkastede nok engang tanken om "en enkelt lille cerut". Han havde snart forsaget sin last i 12 timer, hvilket han var stolt af og en lille smule deprimeret over. Han forlod byens hovedstrøg og forsvandt lettet ned ad de lange villaveje. På den anden side af byen i forhold til et ganske bestemt hus, *naturellement*. Hans åndsevner rakte heldigvis til at lægge beskyttende afstand til de dele af byen, som blot ville presse ham endnu dybere ned i fortvivlelsen. Uden at vide det, kom han i stedet i nærheden af et andet, og under normale omstændigheder, lidet attraktivt hus. Gustafsson vandrede afsted med bøjet hoved. Han så stift frem for sig. Da blev hans opmærksomhed fanget af en (kendt?) lyd, som kom fra en oplyst garage på hans højre side. Så fulgte simultantolkningen:

- G'aften, Gustafsson, du kan nok heller ikke finde ro, *hm?*

Gustafsson så på sin chef, politimester Hulsted, som iklædt et pudsigt, hjemmelavet smedeforklæde trådte ud af sin garage. (- Hvad laver han dog dér. Kulden må være lige så mærkbar derinde som herude) tænkte han. Hans chef havde dog en tyk, ulden trøje på mod kulden.

Hulsted bemærkede hans blik. - Tja, det er vel mest en undskyldning for ikke at vandre omkring inde i stuerne, sagde han med et skuldertræk. Han gned hænderne mod hinanden. Det *var* F.... koldt at arbejde i garagen.

Gustafsson nikkede.

- Og stationen er heller ikke til at holde ud, vel? Ja, det er forhåbentlig kun for et par dage, at de bruger dit kontor. Ellers må vi finde et andet sted. Men hør, Gustafsson. Du har da fri nu, ikke?

Gustafsson gentog sin nikken.

- Har du ikke lyst til en pilsner? Jeg kan garantere, at den er kølig.

Før Gustafsson kunne sige pænt nej-tak, forsvandt Hulsted ind i garagen. Han vinkede den anden med sig. Gustafsson resignerede. (- Hva'fa'n. Det kan vel ikke skade at føje den gamle).

- HOF eller - ... øh, HOF? spurgte Hulsted, mens han trak den første øl op og rakte den frem.

Gustafsson blev nådigt skånet for at svare. Øllet smagte faktisk ikke så dårligt.

- Nå, men hvad kan så ellers få en gammel knark som dig til at vandre omkring i gaderne, hm? Hulsted var mere end glad for en lille sludder med en lidelsesfælle. Hvis ellers han havde læst sin opdaggers ansigt rigtigt.

Kriminalbetjenten tog endnu en slurk af sin øl og stirrede ned på det svagt olieplettede gulv. Nu så han, at chefen havde arbejdet på et lille træmøbel. Det sad i en slags skruestik anbragt midt på det lange arbejdsbord, som strakte sig langs den ene side af garagen. Bilen, som vel måtte være den rette beboer af stedet, var intetsteds at se. Heller ikke foran huset. Gustafsson kunne faktisk ikke huske, om han nogensinde havde set Hulsted køre i andet end sin tjenestebil. Nå, *never mind*.

- Vandre og vandre. Gustafsson vred sig lidt. Han var ikke vant til at pludre om sig selv og sine følelser. Men han kunne mærke en ny og anderledes holdning hos chefen, nu hvor de for første gang var alene sammen udenfor tjenesten. (- Men jeg begynder sgu ikke at plapre ud om mine *virkelige* problemer!) vedtog han. - Jeg ved såmænd ikke. Det er ikke kun det med kontoret. Det overlever jeg nok. Men i de sidste par dage, har jeg nok oplevet en ting eller to, som nok kan - ... Han gik i stå.

Hulsted lænede sig op ad bordet og lod fingrene følge en kant på sengebordet, han var ved at snedkerere. Jo, der var stadig en ujævn fordybning, som måtte fjernes. Han så på Gustafsson.

- Ja, bare rolig, jeg vil ikke udfritte dig. Men jeg tror næsten, at jeg forstår, hvordan du har det.

Gustafsson var knap så sikker på, at Hulsted og han led de samme kvaler. Han nøjedes med at trække svagt på skuldrene. Måske han skulle forsøge at skubbe interessen over på andre og mindre sprængfarlige emner. - Om forlov, boss. Men hvad er det, du laver dér?

Hulsted trådte et skridt væk fra bordet og studerede sit værk, ufærdigt som det var. - Jo, ser du, Gustafsson, det *burde* blive til et sengebord. Og måske ender det også med at blive til det. Men - ... Han så skævt til sin kollega, - du skal ikke høre et ondt ord fra mig, hvis du diskret antyder, at jeg skulle finde en anden hobby.

Gustafsson var ingen ekspert. De sammenflikkede stykker træ kunne vel med tiden blive til noget lignende det, Hulsted påstod. Og alligevel - ...?

De to mænd så alvorligt på hinanden et øjeblik. Så hævdede Gustafsson sin øl og klinkede med Hulsted. - Så modbydeligt ærlig bliver jeg nok aldrig, boss.

Hulsted så betuttet på ham. Gustafsson fortrød straks sit forsøg på at være morsom. Da bredte et stort, befriende smil sig over den tidligere boksears ansigt.

- Skål på det, Gustafsson. Men ikke et ord på stationen, hm?

- Ama'r, smilede Gustafsson.

Hans første smil i lang, lang tid.

- Kom, sagde Hulsted, - jeg går lige ind og skifter til noget mere civiliseret. Jeg trænger til en rask spadseretur. Hvis ellers, du ikke har noget imod, at vi følges?

Gustafsson var selv mest overrasket over sin reaktion. - Naturligvis ikke. De tømte øllerne og trådte ud af garagen. Hulsted trak porten ned og låste.

I en uvant, hyggelig stemning traskede de to politifolk ned ad vejen, hvor Hulsted boede. Snart var de i færd med at berette om hver deres hobbies. Gustafsson om sin pc og alle dens herligheder, Hulsted om sit håbløse fumleri med værktøj og træværk i garagen, samt hans efterhånden imponerende samling af gamle veteranbiler - *en miniature*, forstås.

Gustafsson havde forlængst glemt den tændte walkie i inderlommen.

***

- Stands, hviskede Leif hæst. - Hvad fanden sker der?

Maria blev lydigt stående. Mest fordi hun selv blev forskrækket over synet. Manden, som var dukket op så pludseligt, vraltede frem mod parret på legepladsen. På afstand var det umuligt at se, hvad der fik ham til at gå så besynderligt. Hverken Maria eller Leif behøvede dog kikkert for at se, hvad han pegede på Line og Sejrsen med. Maria genvandt mælet først.

- Hvad skal vi gøre? Vi kan da ikke bare se på, hvis han nu skyder dem!

- Aner det ikke. Det er vel dig, der er eksperten, hviskede Leif tilbage. - Men lad os prøve at komme tættere på.

Som hvisket, så gjort. Leif lod cyklen synke omkuld i græsset. Ubevidst rakte de begge ud og greb fat i den andens hånd. De begyndte at gå fremad. Legepladsen, som oplystes tilstrækkeligt af billygterne, lå mindre end hundrede meter ret foran dem. Leif trak en anelse mod højre for at holde dem ude af det skrå lyshav. Maria fulgte med uden protester.

- Skal jeg prøve walkien, åndede Maria, mens hun søgte helt ind på siden af Leif.

- Nej, det kan måske høres. Den har også bedst af at vente til det bliver absolut nødvendigt.

Maria trak sig ikke mange centimeter væk fra sin nye position ved hans side. Af flere grunde.

Efterhånden, som de nærmede sig det utrolige sceneri, søgte de længere ud til siden. De bevægede sig hele tiden i den mindst oplyste del af området. Tyve meter endnu. Så ville de stå bag den parkerede bil. Ude af syne for de tre på legepladsen.

Hvad de så kunne gøre fra den position, var en ganske anden sag.

***

- For sidste gang: *Kom så!* nærmest hulkede Frank. Sveddråberne var ikke længere til at holde væk fra øjnene. Han havde også svært ved at holde det glatte løb fast ovenpå frakkeærmet og gipshånden. Frank frygtede, at hans naturskabte medgang var ved at slippe op. Så skete det endelig!

Line gav Sejrsens arm et fortroligt klem. Derpå trådte hun væk fra sagføreren og gik med langsomme, velovervejede bevægelser frem mod Frank og det nu vildt roterende geværløb.

- Jamen, naturligvis, Frank. Jeg kommer nu. Lines ansigt forvandlede sig mærkbart. Hendes forstenede ansigtsudtryk opløstes i et indladende og lystent smil. Svendestykket over alle svendestykker. Smilet, som indeholdt lutter løfter. Om alskens lækkert. Om Paradis på jord.

Frank virrede desperat med øjenlågene. Sveden fik hans øjne til at gøre ondt. Men han så Lines smil. Så de hvide tænder og det frække snur ved mundvigen, som osede sex på kilometers afstand. Synet fik næsten ham på hans koncentration.

- Du bliver nødt til at gå lidt til side, hvædede han dæmpet. Stemmen ville absolut ikke lyde, som Frank ønskede det. Ligegyldigt. Nu var Line hans. Han manglede bare den sidste detalje.

Mens Line skred frem mod ham, syntes hun ikke at ænse det farlige ved situationen. Frank forsøgte at sigte forbi hende. Han behøvede ikke at være nervøs for sagførerens reaktioner. Sejrsen stod som støbt ned i græsset og stirrede vantro på Lines ryg.

Hun nåede frem til Frank. Han trådte til siden for stadig at have Sejrsen dækket med geværet. Line blev roligt stående og lod ham flytte sig. Frank sendte hende endnu et af sine vamble grin. Line smilede tilbage. Han løsrev sit blik og rettede igen opmærksomheden mod Sejrsen. Blot et enkelt lille trin mere, så var der fri bane.

Da eksploderede hans underliv.

Støvlen sad rent i Franks genitaler. Line lagde al sin sammensparede hævnthirst i det spark. Hun følte ikke den mindste grund til at spare på kræfterne. Ikke alene gjaldt det om at uskadeliggøre den sindssyge stodder, hun havde en million grunde til at kvase maddiken til atomer. Om så det skulle foregå et lem ad gangen. (- Ingen dårlig idé, for øvrigt.)

Frank slap geværet og søgte at nå ned til sine smertende testikler i samme bevægelse. Hans øjne flimrede med lynglimt, hans hofter fortrak sig i kramper, mens hans kæreste øje forkyndte sin miserable tilstand med meget højlydt klageråb. Han åbnede munden for at skrig. Ikke en lyd kom over hans læber. Skrigeriet fortsatte dog ufortrødent indeni ham. Line studerede resultatet af sit spark uden synlig affekt. Ingen nazi-læge havde overværet virkningen af sit seneste, perverse eksperiment på en udmarvet jøde med koldere beregning, end Line betragtede Frank, der i *slow motion* sank sammen på jorden. Vildt klamrende sig til sit skridt.

Sejrsen stirrede bare. Han var ikke en voldens mand. Han følte dog ingen medlidenhed med den fremmede mand i hans smerte. Dertil var hans egen rædsel for stor. At Line kunne handle så koldblodigt var også over hans forstand. Han var meget længe om at røre på sig. Og knap var han begyndt på det, før han blev pisket tilbage i rollen som statue. Denne gang med endnu større grund til at spærre øjnene op i rædsel.

Frank var ved at genvinde mælet. De første svage piv dukkede op i hans forkrampede vejtrækning. Sejrsen fulgte Lines bevægelser. Han kunne ikke se hendes ansigt. Men han kunne se, hvad hun gjorde. Og - ...!

Line bøjede sig ned uden at forjage sig. Man kunne ikke se, at hun aldrig havde haft et våben i sine hænder. Som den naturligste ting af verden greb hun fat om det lange, tunge gevær og tjekkede den lille tap, som sikrede mod vådeskud. Hun udstødte et dæmpet fnys og trykkede tappen til side. Om ikke de var blevet truet med et sikret gevær! Line var ikke i humør til at grine over det latterlige ved Franks uvidenhed. Smilet, som denne gang var af en ganske anden støbning end hendes tidligere mesterlokkesmil, skyldtes noget andet og meget privat.

Sejrsen - og ikke at forglemme: Leif og Maria, som paralyseret fulgte med i begivenhederne fra skyggerne bag bilen - fattede ikke, hvad der var ved at ske, før det var for sent.

Line løftede geværet op til skulderen, rettede løbet mod Franks hoved, og netop som den liggende mand registrerede, at der findes værre ting i tilværelsen end smertende kønsdele, trykkede hun kort men bestemt på først den ene aftrækker, derefter på den anden.

Klik ... klik.

- ...?!

- *Årrrghhh! For satan og Helvede da osse!!* brusede det op i hende. Ingen patroner! Hvor ond kunne Skæbnen være mod hende?

Frank stirrede dumt som en torsk på land. Hvad han netop var sluppet for, fandt ikke vej frem til resterne af hans forstand. Sejrsen kunne ikke røre sig. Leif og Maria stod, smukt forenet med faste greb om hinandens underarme, og stirrede ... og stirrede ... og stirrede.

Line, derimod, tog tråden op med det samme. Hun trådte to skridt bagud, baksede i et par evighedslange sekunder med geværet og fik det til sidst vendt i sine hænder. Hun greb fat om løbet og hævdede armene.

***

- Bliv her! hviskede Leif. - Prøv walkien om to minutter.

- Jamen - ... var alt, Maria nåede at sige til hans ryg. Efter et kort sekunds betænkning accepterede hun den skæve rollefordeling. Hun var ansat ved politiet. Dermed burde det være hende, som greb ind overfor den morderiske kvinde. Ikke Leif. Alligevel lod hun ham tage initiativet. Maria havde fornemmet en målrettet koncentration hos ham, mens de stirrede på optrinnet i billygternes skær. Hun havde en følelse af, at han - om nogen - vidste, hvordan Line skulle stoppes. Desuden var der ovenikøbet en mulighed for, at Line ville reagere anderledes ved synet af sin elsker. Måske ville hun og Sejrsen afsløre noget af deres forehavende, hvis de ikke vidste, at Lovens Lange Arm var i nærheden?

Hun satte sig på hug, stadig med blikket fæstnet på Lines oprakte arme, og trak den muligvis døde walkie op af jakkelommen. Hun opsendte en indtrængende bøn. (- Åh, kære Vorherre, lad der bare være tyve sekunders liv i skidtet! Jeg sværger, at jeg aldrig mere vil lade mænd hundse med mig, hvis der er bare - ... femten! ... sekunder tilbage!)

Hun lukkede øjnene, løftede walkien op til sin kind ... og trykkede hårdt på knappen, som aktiverede apparatet. Uden at vente på at høre, om der virkelig var liv i dyret, pressede hun munden helt ind til det flettede metalnet omkring mikrofonen.

- *Øjeblikkelig assistance. Legepladsen ved boldbanerne. Straks!* (- I forpulede, dovne, selvoptagne og vidunderlige skiderikker!) tilføjede hun i tankerne. Hun trykkede på knappen igen. Hvis det blev nødvendigt, ville hun gentage seancen flere gange med nogle minutters mellemrum. Hun forsøgte at ransage sin hukommelse. Havde der lydt bare en svag susen, mens hun hviskede sin melding?

Hun anede det ikke.

***

Line så ned på Frank. Han stirrede opad uden at se hende. Line havde aldrig været på jagt. Hun havde aldrig set en udtjent jagthund få det sidste, barmhjertige skud. Hun havde aldrig set det nærmest forstående blik, som en trofast og hengiven hund sendte sin herre sekundet før, døden kom bragende.

Ellers havde hun måske set sammenligningen. Som ikke var helt korrekt alligevel. Skallen, før kendt som kontorchef Rodenstock, lå med tomme øjne og lignede et dyr, som ventede på dødsstødet. Personen, Frank Rodenstock, var helt væk. Lå ikke længere på en iskold græsplæne og ventede på bødlens øksehug. Han var i sin egen verden. Line registrerede kun fornemmelsen af frakken, som strammede over brystet og i armhulerne. Hendes hænder holdt geværet stift oprakt. En anelse bagud. Nok til at give hendes slag det nødvendige *punch*. Hun tog en dyb indånding. Bag sig hørte hun Sejrsens stødvise vejtrækning. Uden at ænse den. Nu - ...!

- *Velkommen hjem, Soldat!*

Da var det Lines tur til at indtage sin plads i legepladsens nystartede samling af statuer. Hendes stilling ændrede sig ikke. Blev blot fastcementeret.

Intet rørte sig i adskillige sekunder. Geværet forblev hævet, Sejrsen fremviste sit glansnummer: Forstenet Sagfører, og Leif blev roligt stående, med hænderne ned langs siderne, tre skridt inde i lyset fra sagførerens bil.

Geværet sank langsomt nedad.

- Jamen, om ikke det er den sølle Leif? sagde Line sukkersødt. - Hvad bringer dog dig på disse kanter? Jeg troede, du havde travlt med at gemme dig?

- For hvad, Line? For dig, måske?

- Åh, nej. Men sig mig engang. Det var dog utroligt, som alle skal minde mig om min fordums kæreste. Har I allesammen et hemmeligt kodeord, som kun jeg ikke kender?

Sejrsen vågnede en smule op. Hans hjerne gjorde et hæderligt forsøg på at indhente begivenhederne. Stakåndet. Men dog en klar forbedring i forhold til det hidtidige coma.

- Åh, Line. Kan du ikke - ... Sejrsen gjorde det eneste, han kunne finde på lige nu og her. Han trådte hen til Line og tog varsomt geværet ud af hendes hænder. Line lod ham gøre det uden at fortrække en mine. Hendes blik var fæstnet på Leif. Sejrsen så på hende. Han var end ikke i stand til at glæde sig over den tydelige hån og foragt, som lå i hendes blik. Mangt og meget havde ændret sig i den gode sagfører ved synet af hendes koldblodige opførsel.

Leif tog en kort skridt fremad.

- Måske du så til gengæld kan forklare mig, hvad du og hr. Sejrsen laver her på denne tid af dagen, spurgte han. - Det skulle vel ikke være fordi, I har dårlig samvittighed vedrørende et vist mord ... som jeg skulle hænges op for, vel?

Line bare så på ham.

- Tasken, vandet, pengene. Altsammen led i Jeres plan om at skaffe Soldaten af vejen, og så prøve at få det til at se ud som om, jeg havde gjort det.

- Jeg er frygtelig bange for, at jeg ikke - ...

- Rolig, Adam. Du skal ikke blande dig i det her.

Sagføreren så uforstående på sin unge elskerinde. Med en mild underdrivelse var han parat til at droppe, hvad han stod med i hænderne og bare begynde at vandre væk fra legepladsen. Langt bort. Så langt, at han aldrig nogensinde mere ville høre Line eller andre snakke om mord og penge og ... og ...

Line studerede Leif med hovedet en anelse på skrå.

- Det er mig umuligt at forstå, hvorfra du har fået de vanvittige idéer, begyndte Line. - Vi havde en aftale, ikke?

- Jo, men det var kun mig, der overholdt den aftale. Jeg var ked af det, men jeg accepterede, at det var forbi. Men du benyttede dig af det. Brugte mig. Til dine sindssyge - ... til Jeres sindssyge påfund.

- Hvis det må være mig tilladt - ...

- Det må det ikke, Adam. Ti nu stille, for en gangs skyld!

Sagføreren gjorde, som han fik besked på. Gladeligt. Han var langt fra sit gamle jeg.

- Hvorfor skulle jeg have skylden? Det er det, jeg ikke forstår, fortsatte Leif. Hans stemme afspejlede ingen af hans fortvivlede tanker, siden han ankom til Vorkøbing fredag aften.

- Hvorfor? Tja, hvorfor ikke? lo Line. - Den ene kunne vel være lige så god, som den anden. Du var ved hånden, så at sige. Desuden fortjente du det.

- Fortjente det? Leif tabte en pæn portion af sin tilkæmpede ro.

- Ja, eller havde godt af det. Ligemeget. Men du vil aldrig kunne bevise noget! Lines holdning var på samme tid arrogant og inladende. Hun havde for første gang svært ved at styre sin krop. Hendes indgroede sexkillingemanerer vekslede med kold fornuft, mens hun talte.

Sejreren fornemmede en ændring i sit eget sind. Endelig skete der noget brugbart i hans hoved. Line havde åbenbart ikke været helt så eksklusiv i sit valg af omgangskreds, som hun havde bildt ham ind. Denne samtale med den unge mand afslørede flere og flere stumper og detaljer, som aldrig kunne passe ind i det, han havde oplevet sammen med hende i de seneste måneder. Billedet af et dobbelt (- eller tredobbelt?) liv tegnede sig mere og mere tydeligt for ham. Historien var ved at tage et afgørende og dødbringende sving væk fra den vej, han troede, den fulgte. Han indså i et glimt, at der var kun ét at gøre. Væk herfra! Sejrsen tog det første, prøvende skridt bagud. Så et til, så - ...

- Bliv stående, Sejrsen, sagde Leif uden at fjerne blikket fra Line. - Jeg er sikker på, at De også vil have godt af at høre dét her.

Sagføreren blev stående.

Leif fortsatte. - Hvem skulle så hænges op for mordet på Frank? Eller det var måske ikke nødvendigt, når man bare kan bede andre om at gøre den slags? Så må de vel også kunne - ...

- *Hvad mener du?* Lines øjne forsvandt næsten mellem sammenknebne øjenlåg.

- Hvorfra tror du, jeg kender Jeres kode. Hvorfra tror du, jeg ved, du bad ham om at slå Frank ihjel. Så han kunne "havne på bunden af en af hans egne kloakker", hm?

- *Hvor Helvede har du - ...?!*

- Det er ligemeget, ikke. Jeg *ved* det. Og jeg skal sørge for, at I ikke slipper godt fra det. Hverken mordet på Soldaten eller - ...

- Undskyld mig. Sagføreren vovede atter pelsen. Line var for paf over Leifs afsløringer til at standse ham. - Jeg hører hele tiden, at De taler om min person, som om jeg har noget med disse mord at gøre.

- Ja, hvem skulle det ellers være? Leif var ikke interesseret i at diskutere den slags.

- Jeg forsikrer Dem, at jeg ikke aner det mindste om, hvad der er sket vedrørende disse dødsfald, hverken Lines tidligere kæreste eller de to forbrydere, som - ...

- Hvor kommer de ind i billedet? spurgte Leif. - Eller du har måske også fået dem likvideret, hvad?

- Jeg var så frygteligt bange for, at du skulle tro, det var mig, der havde - ... der havde - ... Sejrsen stirrede appellerende på sin billedskønne kærlighed. Som ikke værdigede ham et blik.
- Det ved jeg udmærket, at du ikke har. Du kan ikke gøre en flue fortræd, lille Damsefjols.
- Forstår De - ... Sejrsen vendte sig i stedet mod Leif. - Disse forbrydere påstod de mest horrible ting. Ja, de forlangte penge. Mange penge. Og så var det vi mente, vi var nødt til at have noget at forsvare os med.

- *Så hold dog kæft, din åndssvage gamle idiot!* hvinede Line og vendte sig mod sagføreren. - Forstår du da ikke, at du ikke skal sige nogetsomhelst om alt det til den ... til den ...! Hvad den strittende finger skulle oversættes til, var ikke godt at vide. Line var tom for nye skældsord.

- Til den stakkels fyr, som troede på dig. Som var forblændet af dit ydre og som tilbragte dage og nætter med at længes efter blot synet af dig. Som var dum nok til at tro på dine løgne, og som var et dejligt nemt offer i Jeres sindssyge plan for at slå Soldaten ihjel.

- Jeg vil nødig gentage mig se- ...

- *Gider I så holde op!* Jeg er krafteddeme træt af Jer allesammen. Jeg er træt af mænd. Træt af at høre Jer klynke og tigge og bede. Man skulle fandeme tro, I ikke har nogen hjerne. Altid skal I bekræftes og pylres om og forkæles. Jeg er *træt* af det. *Jeg ku' brække mig over Jer!*

Lines seneste to elskere stod lamslåede og lod svadaen skylle henover sig. Ingen af dem sagde noget. Kunne ikke sige noget.

- I tror, I er nogle fandens karle, bare fordi I har den latterlige lille klump kød dinglende mellem benene. Og I har så ondt af Jer selv, fordi konen er fordrukken, fordi Jeres far er ond mod Jer, fordi I ikke kan tage livet i Jeres egne hænder og gøre det, som er nødvendigt. Kun hvis I får det hele serveret på et sølvfad af en kvinde, kan I samle Jer sammen til at gøre noget!

Line voksede for deres øjne. Hendes krop forvandlede sig umærkeligt. Blev større og bredere. Eller var det dem selv, der blev mindre?

- Var det ikke fordi, jeg vidste, at der trods alt er enkelte af Jer skvatnagler, som udviser blot en smule mandsmod, ville jeg forlængst være skredet fra det hele.

- Men altså ingen af os her? skød Leif ind.

- Nej, Vorherre bevares. I to hængerøve skulle faktisk være stolte over, at nogen kunne få den afsindige tanke, at I var i stand til at slå andet end tiden ihjel!

- Og det er der altså andre her i byen, som godt kan?

- Ja, og hvis du bare vidste, hvem - ... Ordstrømmen standsede brat.

- Minsandten om ikke du står og forsøger, at lokke mig til at - .... *ha-ha-ha- ...!* Det er sgu den bedste. Leif Lalleglad spiller den store forhørsleder. Er det fordi, du er bange for at blive sat i spjældet for et enkelt lille mord, hvad?

- Ja, med mindre du er i stand til at hænge mig op for flere.

- Du kan rende mig, lille Leif. Hyg dig i spjældet. *Adam!* Vi kører nu!

Line vendte sig mod Sejrsen, der til hendes store overraskelse så koldt og upersonligt på hende. Væk var det valne smil og de våde øjne.

- Vi kører ingen steder!

- Og jeg siger, at det *gør* vi. Jeg er ikke sikker på, at du vil bryde dig om at blive her i byen efter detteher.

- Vi kører ingen steder. Sejrsens stemme var kemisk rensset for kærlige følelser. Han betragtede det sære væsen, som havde holdt ham tryllebundet i så lang tid. Som han havde elsket. Som han havde ofret alt for.

- Tror du virkelig, du slipper så nemt, hvad? Næ, min fine ven, sådan leger vi ikke! Du vil måske tilbage til konen og dine kedelige forretninger. Og lade alle pengene rådne op?

- Jeg ved virkelig ikke, hvad du fabler om, Line. Jeg ved blot, at jeg kører herfra nu. Alene!

- Du gør fanden, gør du, hvæsedes Line og kastede sig frem med alle ti fingre kroget og kurs direkte mod hans ansigt.

- Pas på! skreg Leif.

Sejrsen behøvede ingen advarsel. Men - ...!

Leif havde ikke øje for sagføreren. I stedet kunne han blot stå og stirre vantro på det, der nu skete.

Lines spring mod Sejrsen blev brat afbrudt. Et øjeblik blev hun hængende i luften - stadig med fremstrakte kløer - så blev hun hvirvlet omkring og stod så bomstille. Et langt gråmeleret frakkeærme slyngedes om hendes hals. Bag hendes lyse hår dukkede et gråligt, fortrukket ansigt frem.

Frank trak Line væk fra de andre, mens hans øjne rullede vildt omkring i deres huler. Ingen havde skænket den liggende Frank et blik under opgøret med Line. Frank havde på sin side heller ikke fulgt med i deres gensidige beskyldninger og anklager. Han var endeligt og uhjælpeligt indespærret i sit eget, indre fængsel. Det var ikke fængslet, han nu ville true sig vej ud af. Han havde en helt speciel grund til at holde de andre stangen. Han havde et vigtigt møde, huskede han.

- Slip hende! råbte Leif.

Frank strammede grebet om Lines hals. Han sagde ikke noget. Disse onde mennesker ville forhindre ham i at nå sit møde. Han stirrede på de to mænd. Line spruttede og spyttede og vred sig for at slippe ud af hans greb. Frank holdt fast. Han måtte sætte dem på plads én gang for alle. Han åbnede munden.

- Det er kontorchef Frank Rodenstock. Jeg er desværre ikke til at træffe lige nu. Hvis De indtaler en besked efter tonen, skal jeg kontakte Dem snarest muligt.

Leif og Sejrsen stirrede måbende på manden. Frank begyndte forfra på sin nye remse. - Det er kontorchef Frank - ...

- Så ... giv ... da ... slip, dit ... modby...delige svin! stønnede Line. Hun fik sværere og sværere ved at trække luft ned i lungerne. I hendes venstre øre lød mandens maniske sætning igen og igen. Hun kradsede mod hans frakkeærme og prøvede at nå om bag sit hoved for at rive hans øjne ud. Altsammen forgæves.

Frank trak hende langsomt bagud. Stemmen tav ikke et sekund. ... - hvis De indtaler en besked - ...

Leif var ved at blive vanvittig af at høre på den stemme. Bag ham lød pludselig:

- *Det er politiet. Slip den kvinde i Lovens navn!* Maria trådte frem i lyset og holdt sit identifikationskort frem mod Frank, der ikke tog notits af hende.

... kontorchef Frank Rodenstock. Jeg er desværre ikke - ...

Frank trak hårdere og hårdere i Line for at komme væk fra de andre. Da satsede hun en sidste gang. Med en kraftanstrengelse fik hun gravet sine hænder ind bag hans arm, trak hårdt fremad og snappede efter luft.

- *Det ... er mig, Line. Jeg elsker dig, Frank, hører du. Jeg elsker dig! Ring til mig, så snart du kan, elskede!*

De tre andre så forvirrede på hende. Hvad gik der af hende?

Det, hun råbte, var lige så vanvittigt, som Franks rablen. Muligvis derfor så det ud til at virke!

Frank standsede sit trækkeri. Han blev stående og lyttede. Ordstrømmen forstummede. Stilheden væltede ned over legepladsen. Leif, Maria og Sejrsen turde ikke røre sig. De stirrede på Frank, forsøgte at aflæse hans næste handling ud fra de underlige trækninger, som løb over hans ansigt. Sekunderne tikkede afsted. Frank lyttede stadig. Til sine egne tanker? Til fjerne stemmer fra en anden verden?

De turde kun vente.

Så ændrede Frank pludselig stilling. Line nåede ikke at reagere, så hurtigt skete det. Han snurrede hende omkring, greb fat om hendes skuldre og råbte,
- *DET ER KONTORCHEF FRANK RODENSTOCK. JEG ER DESVÆRRE IKKE TIL AT TRÆFFE LIGE NU. HVIS DE INDTALER EN BESKED EFTER TONEN, SKAL JEG KONTAKTE DEM SNAREST MULIGT. DET ER KONTOR- ...*

Mens han brølede sit vanvid ind i ansigtet på Line, rystede han hende frem og tilbage. Line vaklede under presset af hans hænder, sank i knæ og mistede balancen. Hun faldt.

Frank fulgte med. Hans hænder mistede deres greb i Lines skuldre. I stedet væltede han ned over hende, men satte sig straks op igen. Hans hænder begyndte, først tøvende, derpå med stigende hastighed at slå løs på hende. Ingen af de tre lamslåede tilskuere bemærkede den snavsede gipsbandage, Frank havde på venstre hånd. Frank ænsede den heller ikke. Lige så lidt registrerede han, at hans brækkede knogler i hånden skreg og jamrede, når de ramte Lines ansigt og hals.

Lines kvalte skrig steg op mod vinternatten. De blev svagere og svagere for hvert slag.

- *SÅ STOP HAM DOG!* skreg Sejrsen. Maria styrtede frem. Leif fulgte straks efter. De var så få meter fra stedet. Frank nåede at slå uhyggeligt mange slag, før de nåede frem.

Frank slog og slog og slog. Mens han skreg udvalgte stumper af sin kvalmende telefonbesked. Hans hænder tærskede op og ned. Ubønhørligt. Højrehånden slog hårdt. Den gipsindsvøbte venstrehånd slog hårdere. Massakrerende. Line skreg ikke længere.

Maria og Leif kastede sig over Frank for at standse ham. Uden held. Frank blev siddende. Hænderne blev ved med at slå. De flåede i ham for at hive ham væk fra den liggende kvinde. Det lykkedes delvist. Frank blev trukket bagover. Hans hænder slog et par gange nyttesløst ud i den tomme luft. Så rev han sig fri og smed sig ned over Line. Nu gav han sig igen til at ryste den livløse kvinde op og ned. Leif var desperat. Han følte sig totalt magtesløst. Han havde ikke kræfter til at forhindre Frank i at maltraktere Line. Ingen af dem hørte det grimme knæk, da Lines hals opgav den ulige kamp.

Maria sprang på fødderne og løb væk fra slagsmålet. Sejrsen, som havde voldsomme problemer med at holde på sit maveindhold, stirrede rædselslagent på hende, mens hun løb hen og samlede hans jagtgevær op fra græsset. Hun stormede tilbage til de andre.

- *LEIF, AF VEJEN!* skreg hun. Leif reagerede ikke straks.

Frank hev og sled i Lines legeme. Kvindens hoved hoppede leddeløst op og ned som på en kludedukke.

- *SÅ FLYT DIG DOG, MAND!* hylede Maria.

Endelig reagerede Leif, som Maria ønskede. Han kastede sig ud til siden og rullede væk. Maria tog sigte og svang uden betænkning geværkolben i en lav bue foran sig. Lige ind på siden af Franks hoved. Geværkolben frembragte et hult dunk ved kollisionen med tindingen.

Frank stivnede. Hans hævede venstrehånd sank sløvt nedad. Så segnede hans krop til siden. Væltede langsomt og stift, som et træ i skoven.

Tre par stirrende og afventende øjne hvilede på Franks livløse legeme.

Maria smed geværet i græsset.

- Uhhruuffhh! Føj for en ulykke! halvt fnyste halvt hulkede hun. - Leif, hold om mig!

Leif gjorde som hun bad.

***

Verden vendte langsomt tilbage omkring Peter. Hans hoved dunkede af en vedholdende, kvalmende hovedpine. Hans øjne fik langsomt tjek på den del af omgivelserne, han kunne se fra sit isnende leje.

Så huskede han.

Han stablede sig på benene. Svimmelheden fortog sig langt om længe. Kvalmen var mindre medgørlig. Han så sig omkring. Uden at tænke over det, vidste han, at han skulle være så stille som muligt. Men hvorfor var det nu - ...?

Lyset på hans venstre side fik også den brik til at falde på plads. (- Sejrsen og Line).

Hvad var der sket med ham selv? Var han blevet slået ned? Eller bedøvet? Peter havde ingen erindringer efter det tidspunkt, han havde tændt for kassettebåndoptageren. (- Båndopta- ...!)

Jo, den stod stadig i græsset. Kameraet var også intakt. Alt var i sin skønneste orden. Bortset fra hans dybfrosne krop, hans kolossale hovedpine og så tanken om, at han måske havde ligget længe på jorden. Hvor meget var han gået glip af? Nu tog han sig endelig sammen til at kigge hen mod legehuset, hvor han svagt kunne huske skyggerne af sagføreren og hans elskerinde.

Han hørte kun dæmpede lyde derhennefra. Hvad skete der? Peter fik en ubændig trang til blot at vade lige ind på legepladsen og give sig til kende. Det var fandeneddeme uretfærdigt, at han endnu en gang skulle gå glip af det altsammen! Han spejdede rundt om skuret. Han kunne se sagføreren stå med bøjet hoved. Bag Sejrsen så han et ungt par stå omfavnet. Han kunne se mandens ansigt. (- Kan det være Leif Næsholm?) Såvidt Peter kunne se passede den unge mand meget fint til politiets beskrivelse. Ingen af de tilstedeværende sagde noget. Så vendte Sejrsen sig og styrtede væk, over mod buskene på den anden side af legehuset. Peter behøvede ikke være bange for, at sagføreren skulle få øje på ham. Sejrsen var rigeligt optaget af at ofre i buskene. Peter hørte mandens gispende vejrtrækning. Han forstod, at der var foregået noget dramatisk på legepladsen. Peter tog en rask beslutning. Han forlod sit skjul. Trådte ud i lyset. Han kastede et hurtigt blik ned af sit tøj. Det var klamt og skjoldet. Gudskelov var hans frakke tilstrækkelig tyk til, at han ikke var død af kulde. Han rundede legehuset og - ... blev stående.

Sceneriet var lige til et stykke af Brecht. Sejrsen vaklede ligbleg tilbage på pladsen. Den unge mand og den rødhårede kvinde stod ved siden af noget langstrakt på jorden. Først kunne Peter ikke regne ud, hvad det var. Men der manglede da én person. En af hovedpersonerne, ikke? Så forstod han, hvad det var, der lå på jorden. Hans lille adamsæble hoppede op og ned et par gange. Han følte pludselig trang til at følge Sejrsens eksempel. Skikkel- ... (*gulp*) genstanden! ... i græsset kunne kun være Line Ingelbrecht. Han genkendte tøjet. Den smule,

han kunne ane af ansigtet, *vilde* han ikke se på. Ved siden af hende lå en anden skikkelse. En mand. Peter kunne ikke se, hvem det var.

Han trådte nærmere. Fem skridt fra de to unge mennesker gik det op for ham, at han jo var kommet for at se *og* registrere, hvad der gik for sig. Hans kamera, hans nye dyre kamera med den følsomme film, som kunne tage billeder under de dunkleste forhold, hang og dinglede på hans mave. Febrilsk fumlede han ved remmen og apparatet for at gøre det klar til at tage billeder af det udelikate syn på græsset foran ham. Han var ingen ørn til finmekanik, desværre. Hans bevægelser og små prustende støn fik parret til at se op.

Maria fløj direkte fra sorg og ubehag til gnistrende arrigskab. Uden mellemlandinger.

- *Hvad satan tror du, at du laver, hva'?*

Peter så forskrækket op. Hans blik flakkede usikkert fra de ubevægelige skikkelser på jorden til det uventede - og måske ikke ligefrem rædselsvækkende, så ikke desto mindre stærkt alarmerende syn af Maria Stenberg fra Vorkøbing politi, som rundede den unge mand for at storme frem mod ham. Peter var sig ikke bevidst, i hvor høj grad, han havde skaffet sig en dødsfjende på halsen ved sin stupide artikel. Han var sekunder fra at lære dette.

- Din lille maddike. Tror du, at du kan tage billeder her, hvad? Jeg skal fandenfiseme lære dig noget andet.

- Hvad vil du? hylede Peter og forsøgte at vende sig for at løbe væk. Maria langede hurtigt ud og greb ham i ærmet. - Du bliver her, din lort. Jeg er ikke færdig med dig.

Peter blev desperat. - Jeg har slet ikke taget nogle billeder! Jeg har ikke! Jeg har slet ikke haft tid til at tage nogle. Jeg er lige kommet. Hvordan skulle jeg have haft tid til det.

- Jeg er komplet ligeglad. Giv mig det kamera. Maria slap ikke sit greb.

- Maria, lød det fra den unge mand. - Det er en journalist. Du kan ikke - ...

- *Hrrmmph!* Journalist. Min bare! Den dag, denneher lille pissemyre er i stand til at skrive noget læseværdigt, ruller de mig ud af alderdomshjemmet.

- Du kan ikke røre mig, Maria. Jeg er Pressen. Jeg har ret til at være her. Offentligheden har krav på at vide, - ...

- Du kan rende mig noget så grusomt, din ækle orm. Hvis jeg ikke var sådan et pænt menneske, skulle jeg den-onde-lyneme stikke dig sådan et par flade, at du ikke kan huske, hvor gammel du er!

Så fik Peter en skæbnsvanger idé. (- Båndoptageren!) Alt, hvad Maria brølede ad ham blev smukt og nydeligt registreret af hans lille maskine. Det var næsten for godt til at være sandt! Han var lige ved at smile. I stedet plantede han sine små fødder i jorden og vendte sig trodsigt mod den fnysende betjent.

- Du tør ikke, vrængede han på værste barnemanér. - Det er bare noget du siger. Der er vidner, så du tør ikke.

- Leif, sagde Maria stille. - Kig lige den anden vej.

Peters øjne skød uvilkårligt til siden. Den unge mand, som altså *hed* Leif, gjorde med et skuldertræk, som Maria sagde. Så slog lynet ned. Maria svang sin højre knytnæve og plantede den på journalistens venstre kind. Peter ikke *vaklede* baglæns. Han *fløj* baglæns. Det ene øjeblik stod han foran Maria. Det næste lå han tre meter væk og glippede betuttet med øjnene.

- *Du gjorde det?! Du slog mig!*

- Ja, gu' gjorde jeg. Du vil måske prøve en gang til for at være sikker?

- Nej, spruttede Peter, mens han følte på sin svulmende overlæbe. Nu var hovedpinen ikke alene på scenen. Men han havde sine trumfer i orden. Til Marias overraskelse dukkede der et skævt, sledsk smil op på Peters ansigt, mens han stablede sig på benene.

- Glimrende, Maria. Du har netop gravet din egen grav!

- Hvad mener du? Hun trådte truende frem mod ham.

Peter drejede omkring uden at forhaste sig. Han gik tilbage til buskene. Latteren boblede under hans vejrtrækning. (- Åh, hun kan vente sig. Sindssyge kælling!) Han nåede båndoptageren og løftede den op fra græsset.

Han studsede ved synet af noget langt og tyndt, som hang ned fra apparatet. (- Hvad er det? En ledning? Den havde da ikke været der tidligere?) Han hørte skridt bag sig. Maria og Leif kom hen til ham. De så, hvad han stod med i hænderne.

- *Din overlede, diminutive undermåler af en omvandrende gang slimet - ...*

Modtageren af denne hyldest besluttede sig for at lade mystiske ledninger fare. Lige nu var det vigtigere at sætte den halsstarrige kælling på plads. Han så muntert på Maria. Hans hastigt voksende læbe forhindrede desværre smilet i at blive så stort som ønsket.

- Ja, min søde. Alt er registreret. Alle dine kærlige små øgenavne. Og du var ovenikøbet så betænksom selv at meddele i utvetydige vendinger, at du slog mig, ikke sandt? Peter nød overmagten.

- Hvis jeg spiller dethersens bånd for de rette mennesker, så er du færdig som strisser! Peters ansigt strålede ond triumf.

Indtil Marias ansigtsudtryk skiftede. Til endnu større ondskab.

- Jamen, ved du hvad, Lille Pip. Så synes jeg sandelig, at du skal have noget rigtigt dramatisk og blodigt at indspille på din lille maskine! Hun gik frem mod ham. Peter indså, at hans trumfer havde snydt ham. En rigtig *dead man's hand*.

Leif kastede sig frem og holdt Maria fast om skuldrene.

- *Slip mig! Slip mig, siger jeg. Lad mig komme frem. Jeg skal eddersparkeme lære sådan en fnatmide at skrive ordentligt om kvinder og - ... og - ...!*

***

Leif var akkurat i stand til at forhindre Maria i at genoptage sin nystartede boksekarriere.

Først da hun var faldet tilstrækkeligt ned på jorden igen, vovede han at løsne sit greb. Maria blev stående uden at røre sig. Hendes øjne hakkede den ene maskinkanonsalve efter den anden ind i Peters skælvende skikkelse. Leif stod med ryggen til Peter og talte lavt og indtrængende til hende. Peter så pludselig ringhjørnet for sig, hvor adjutanten hæst giver mesterbokseren anvisninger for næste omgang. Peter kunne definitivt ikke lide Marias blik. Han havde set det blik før. Fra ringside. Hans blege teint skred et par streger nærmere "Rent Hvidt".

Leif kastede et sidste advarende blik på Maria og vendte sig mod den et hoved mindre journalist og så ned på ham. - Vil det sige, at du har optaget alt, som er blevet sagt her på legepladsen? Hvor længe har du været her?

Peter forstod på hans stemme, at der ikke var noget personligt, fjendtligt motiv bag disse spørgsmål. Han stak næsen i vejret og vrængede,

- Åh, længe. Lige så længe som sagføreren og - ...

- Altså de sidste tre kvarter eller mere?

- Ja, det skulle jeg mene!

- Må jeg høre det bånd? Leif trådte et skridt frem. - Hvis du virkelig har optaget alt det, vi har talt om den sidste halve time, så kan det bånd redde mig fra mordanklagen.

- Hvad mener du?

Leif så forbavset på ham. - Sagde du ikke lige, at du havde været her i lang tid? Men så må du da også have - ...

- Selvfølgelig har jeg det, vrissede Peter og krystede sin dyrebare (*- der er altså noget sært ved den form?*) båndoptager ind til brystet. - Selvfølgelig har jeg det, jeg mener bare - ...

- Giv mig den båndoptager. I Lovens navn, udlevér den båndoptager med det samme. Den er bevismateriale i én, måske flere mordsager. Marias stemme var sunket ned til et dybt, brummende leje. Som de næsten umærkelige rystelser kort før det virkelige jordskælv.

- Du kan tro nej, kan du. Peter drejede sig væk fra hende, som havde hun langet ud efter båndoptageren. - Det er min. Jeg har lige købt den. Jeg er journalist, du har ingen ret til at forlange den udleveret.

- *Hvad sker der her?!* lød en på samme tid klar og myndig og voldsomt forpustet røst bag dem. Maria vendte sig jublende.

- Åh, Hulsted. Er det virkelig - ...? og Gustafsson! Åh, gudskelov, så hørte I min melding?

- Ja, ganske svagt og utydeligt, men Gustafsson var ikke i tvivl om, hvad du sagde. Marias tætbyggede chef tørrede sig over panden. Gustafsson gjorde ligeså. De forsøgte på samme tid at overskue legepladsen med de urørlige skikkelser og det lille tableau omkring Hulsteds plageånd, journalisten.

Maria gjorde et tappert forsøg på at melde, hvad der var sket. - Ja, det er en værre redelighed, chef. De to personer derovre er henholdsvis Line Ingelbrecht, som er blevet slået ned og sandsynligvis dræbt af personen, som ligger, forhåbentlig kun bevidstløs, ved siden af. Drabsmanden er Frank øh ... Rodenstock, han er vistnok - ...

- Jeg ved, hvem han er, sagde Hulsted.

- Og-øh - ... Maria trak vejret dybt, jeg er kommet her til stedet sammen med den eftersøgte Leif Næsholm.

Hulsted kastede et hurtigt, skarpt blik på først den unge mand og dernæst tilbage på Maria, som virrede træt på hovedet.

- Det er en meget lang historie, chef, men hvad der er endnu vigtigere, end alt andet lige nu, er, at vor "gode ven", Peter Pip påstår, at han har optaget de begivenheder, som netop har fundet sted her på legepladsen. Han har optaget det på den båndoptager dér.

- Ja, og hvis det er rigtigt, vovede Leif at fortsætte, - så kan det bånd bevise, at jeg intet havde at gøre med mordet på Soldaten. Under den snak jeg havde med Line, kom hun til at fortælle sig på flere punkter. Jeg er næsten sikker på, at hun også ved, hvordan de andre er blevet slået ihjel. Altså ham spritteren og ... men nu er hun altså død, så øh - ... Leif gik i stå

Hulsted betragtede deres anspændte ansigter. Trodsen i journalistens øjne var ikke til at tage fejl af. Derimod viste både Maria og unge Næsholm tydelige tegn på udmattelse og resignation. Den unge mands ønske om at blive rensat for mordanklagen var naturlig nok. De måtte hellere se at få tingene organiseret i en fart. Forstærkningerne var på vej, det havde Gustafsson sørget for, mens de to knap så unge herrer var stormet afsted for at følge op på Marias nødråb. Hulsted rankede ryggen. (*- Ikke så megen betænkning. Nu skal der arbejdes!*)

- Gustafsson, du tjekker liget og den anden. Bliv derhenne, til jeg kommer. Og lad mig så høre, Peter. Hvad har du på den optager?

- Det kommer aldeles ikke Jer ved! Det er min båndoptager. Jeg har lige købt den, og hvad jeg optager på den vedrører kun mig.

- Du har lige købt den, siger du. Så har du også en kvittering på den, ikke sandt? Hulsted var ikke helt sikker på sin ret til at kræve apparatet udleveret som bevismateriale. Men han ville djævelsk gerne høre, hvad der måtte være på det bånd. Så kunne han altid tage øretæverne bagefter.

- Ja, det har jeg tilfældigvis. Peter lød mere og mere som et fornærmet barn. Han var, for at sige det rent ud, lige så uvidende om sine rettigheder på dette penible område.

- En kvittering? Lad mig se den kvittering. Hulsted lagde al sin professionelle pondus i stemmen.

Peter vred sig. Hulsteds fremrakte hånd hang fast og krævende foran ham. Så fumlede journalisten med apparatet og sine handsker og inderlommen på frakken. Han lagde et let krøllet stykke papir i politimesterens hånd. - Her, se selv!

- Hm, ét stk. Sony Mini 234. Ja, det er ganske rigtigt. Og datoen siger dags dato.

- Et øjeblik, afbrød Leif. Måske var han ikke verdensmester i elektronisk udstyr, men han havde da øjne i hovedet. - Det der er ikke en Sony!

- Jo, det er så! Jeg har lige købt den i eftermiddags. I din egen fars forretning, nemlig! Han manglede blot at tilføje "æv-bæv!"

- Lad mig lige se forsiden, Peter. Det kan vel hurtigt afgøres, om det er en Sony eller ej, ikke?

Peter stirrede rasende på Leif. Hans arme var fast foldet over båndoptageren.

- Kom så, Peter. Du siger, du har købt en Sony båndoptager. Jeg vil gerne se, om det er den dér, du står med. Et kig må være nok.

Peter var knust. (- Hvad Fanden er der sket? Har nogen byttet den ud, mens jeg lå bevidstløs? Og *hvem* - ...??) Siden han snappede apparatet op fra græsset, havde formen og ikke mindst den mystiske ledning, som strakte sig ud i mørket, fået adskillige alarmklokker til at ringe i hans indre. Kontroverserne med Maria havde forhindret ham i at tænke nærmere over det. Nu var han desværre sikker på, at noget var rygende forkert, at der var noget *meget* forandret ved båndoptageren. Det var ikke den båndoptager, han havde sat i græsset. Maskinen, han stod med, var helt anderledes i formen. Han løsnede langsomt sit greb.

- *Hm*, Kawa- ... saki? brummede Hulsted. - Jeg troede, det var en motorcykel.

- Den er god nok, sagde Leif. - Jeg har ikke set den model før, men jeg er ret sikker på, at det er en halvprofessionel udgave. Næsten som dem, reportageholdene har med, når de optager til fjernsynet. Og se ... den ledning.

Leif gik hen til Peter, greb ned bag ham og begyndte at trække i ledningen. Som hurtigt viste sig at gøre modstand. Han fulgte den væk fra stedet. De andre så ham gå ind mellem buskene tæt ved legehuset. Kort efter kom han retur.

- Mikrofonen sad på en af de yderste grene, sagde han og holdt en kort, aflang genstand frem. - Som sagt, det er halvprofessionelt udstyr. Jeg er sikker på, at den har kunnet optage alt, hvad vi sagde. Hans stemme, der i korte øjeblikke havde lydt klogt docerende, fortabte sig atter i afventende usikkerhed. - Ja, hvis den altså har været tændt, mener jeg.

- Dyre sager, altså. Peter, din kvittering lyder på en Sony til 650 kroner! Vi må vist hellere få undersøgt den sag lidt nærmere. Giv mig båndoptageren.

Alle ventede. Peter så rasende på dem efter tur. Så gjorde Hulsted kort proces med journalistens ubeslutsomhed. Han vred hurtigt båndoptageren ud af hans arme. - Hvis du

henvender dig på stationen senere, kan du få en kvittering af vagthavende. Jeg beslaglægger dette apparat som muligt bevismateriale. Farvel, Peter - ... åh nej, for resten. Kameraet også, tak!

Nederlaget var totalt. Peter stod stille, mens Maria løftede remmen til kameraet op over hans hoved. Hun rakte det frem mod Hulsted, der i stedet bad hende om også at holde båndoptageren.

- Når de andre kommer om lidt, så få skidt det behørigt registreret, Maria, og giv besked til teknikerne om at få fingrene ud. To kopier af det, som er på båndet, så hurtigt som muligt. En til Torpedoen og en til mig, og - ... øh, Maria ... Hulsted trak hende væk fra de andre. Han sænkede stemmen og stak hovedet helt hen til hendes øre. - Lad mig få begge kopier først, ikke. Ingen grund til at besvære vor ærede kolleger, med mindre vi er *helt* sikre på, at der er grund til det, vel? Han blinkede til hende. Maria nikkede forstående.

Leif, som på den ene side trippede indvendigt for at vide, om Lines ord var blevet optaget, var på den anden side lettet over at mærke den totale mangel på interesse for hans person, som politichefen lagde for dagen.

- Og så kommer vi til den unge Næsholm, skød Hulsted hans naive tryghedsfølelse i sæk. Varme og kolde ilinger skød ned af Leifs ryg.

- Du siger, at Line Ingelbrecht sagde nok til at rense dig for anklagerne, hm?

- Ja, og hvis - ... Leif fik en heldig indskydelse, - ja, og hvis det ikke er blevet optaget, som journalisten siger, så er både Maria og sagføreren vidner på det! Og journalisten med! De hørte det allesammen, ikke?

- Hm. Ja, vi får se. Jeg behøver vel ikke fortælle dig, at jeg meget gerne vil tale med dig på stationen, når ellers vi er færdige her?

Leif så ned i jorden. Hulsteds stemme var hverken brysk eller uvenlig. Der var stadig håb.

- Ja, jeg skal nok opføre mig pænt, vovede han med et vagt smil, plus et diskret sideblik til Maria, der på sin side ikke kunne holde et stort grin tilbage.

- Godt, min dreng, brummede Hulsted. - Men lad mig så komme over og se på de virkelige ulykker. Han trampede mellem Leif og Maria for at komme hen til stedet, hvor Gustafsson forsøgte at få liv i Frank. Gustafssons chef blev stående med sænket hoved og så ned på noget, som engang havde været byens smukkeste kvinde.

Hulsteds humør drønedede på rekordtid ned forbi "Sort". Ned til "Kulsort".

Den unge kvinde var slået til ukendelighed. Uden at vide, hvad der faktisk var foregået, havde han ingen problemer med at forbinde Lines massakrerede udseende med Frank Rodenstocks blodindsmurte hænder. Tanken om et ukompliceret drab vakte ingen positive tanker hos ham. Dertil var synet alt for deprimerende. (- Så ung og nu - ...!)

Gustafsson opgav at vække Frank. Hulsted så spørgende på ham.

- Han er helt væk. Men sagen er klar. Gustafsson pegede på Franks hænder.

- Ja, mumlede Hulsted, - så står der kun tilbage, hvad og hvor meget den stakkels pige har vidst. Hvis jeg ellers skal tro det, de unge mennesker siger, så har Line været mere involveret i de sidste dages begivenheder, end godt er. Ikke fordi jeg - ... hans stemme blev så svag, at Gustafsson ikke forstod resten af sætningen.

Sirenen fik dem alle til at se op. Hulsted åndede tungt. Rart med forstærkninger. Samtidig var han ganske klar over det Helvede, som ville følge efter begivenhederne på legepladsen. Han ville være mere end lykkelig for at overlade udredningen til Rejseholdet. Presset fra de tilstrømmende journalister, ikke mindst.

Næppe var den første patruljevogn ankommet, før Peter Pips idoler kastede sig over ådslerne.

Hulsted stormede omkring og gav ordrer til højre og venstre. Maria og Gustafsson, samt veteranerne Sørensen og Langvad gjorde, hvad de kunne for at afspærre stedet og lade pressefolkene forstå, at de ville blive behørigt informeret senere, når man havde tingene under kontrol. Så ankom to vogne med flere af Hulsteds folk og endelig troppede Rejseholdets to mand op.

Hulsted satte kortfattet Torpedoerne ind i, hvad der var foregået. I lyset af, hvem der var blevet dræbt, overtog de efterforskningen. Sammenhængen til de øvrige drab var tydelig. Hulsted sukkede endnu engang. Denne gang mest af lettelse. Han var trods alt ikke hægtet helt af sagen, og der var forskellige ting, han hurtigst muligt skulle se at få fod på, før han overdrog det hele til eksperterne. Han trak Gustafsson til side.

- Husk, Gustafsson, vi er samarbejdsvillige. Vi skal blot sikre os, at der ikke slipper alt for mange misforståelser ud. Har vi ellers styr på horderne derovre?

- Ja, boss, og øh - ... jeg vil gerne anmode om en ting.

- Hm, ja?

- Teknisk set har jeg jo stadig frivagt, men nok om det. Jeg vil gerne melde mig frivilligt til at overbringe meddelelsen til Lines mor, før nogen andre får samme idé.

- Ja, for Fanden. Du siger noget. Se at komme afsted, Gustafsson. Og hvis det bliver nødvendigt, så sørger du for, at ingen af de sjakaler får en chance for at tale med hende. Jeg skal nok dække udgifterne. Afsted med dig. Jeg får en af patruljerne til køre dig.

- Nej, jeg tror det er bedst, jeg går alene. Jeg har ikke langt hjem til min egen bil. Så er der heller ikke så stor fare for, at de regner ud, hvor jeg skal hen.

- Tja, det kan der være noget om. OK, Gustafsson. Jeg stoler på dig.

Gustafsson gik frem til afspærringen mod boldbanerne, løftede op i den gule plaststrimmel og lagde hurtigt legepladsen, lyset og de kaotiske skygger bag sig.

Ingen anden i landets samlede politistyrke kunne overbringe præcis denne sørgelige nyhed til Solvej Ingelbrecht. Gustafsson søgte i sit indre for at finde de nødvendige, åndelige ressourcer. Han ville få brug for alt, hvad han kunne finde til det forestående møde med Lines mor.

Han havde alt for kort tid. Og adskillige hundrede kilometer at tilbagelægge gennem den lille by.

Først måtte han hjem og hente sin bil.

***

Solvej stod bag gardinet og så den alderstegne Opel holde ind til fortovet. Hun havde stået der længe. Uden at vide hvorfor. Dagen var gået som i en drøm. På samme tid almindeligt og dagligdags og dybt forvirrende og udmattende. Line havde ikke talt til hende på noget tidspunkt. De var tydeligvis færdige med hinanden. At Line pludselig var forsvundet, da den ungdommeligt udseende kriminalbetjent kom for at udspørge hende, kunne Solvej blot tage til efterretning. De stramme trækninger, hun følte i sit hjerte, ville ikke forsvinde. Ville aldrig forsvinde. Hun savnede sin datter. Savnede det menneske, Line kunne have været. Solvej var forlængst ophørt med at bebrejde sig selv. Eller Line for den sags skyld. Intet kunne rette op på deres forhold.

Synet af den kraftige skikkelse, som et øjeblik stod og kiggede ubeslutsomt mod hendes vinduer, sendte en strøm af blandede følelser gennem Solvej. Der kunne kun være to grunde til, at han kom for at besøge hende på dette tidspunkt. Da Gustafsson tilbagelagde den korte strækning fra fortovet til hendes hoveddør, kunne Solvej se på hans holdning, at det var den forkerte grund, som bragte ham til hendes hus. Han var ikke kommet for at besøge hende. Blodet brusede gennem hendes årer. Stuens små hyggelige lampetter sendte alt for lidt lys ud i rummet. Eller var det sorte pletter for hendes øjne? Var gulvet virkelig så ujævnt? Hendes ben føltes som gummi, da hun præsterede at krydse stuen for at nå ud til hoveddøren. Hun behøvede ikke at se lyset blinke. Fornemmelsen af ringeklokken, som varslede død og ulykke for hende, for Line, for deres tilværelse, for resten af Solvejs liv ... fornemmelsen af usynlige bølger af sorg, ramte hende så kraftigt, som kunne hun *høre* dørklokken.

Den rare og trivelige Gustafsson stod på dørtrinnet uden at åbne munden. Solvej så ham direkte ind i øjnene. Ikke på hans mund. Hun ventede ikke på at se ham tale. Hun stirrede ind i hans øjne for at se, om hendes frygt var begrundet.

Det var den.

Der var verdener i hans blik. Solvej forstod ikke halvdelen af de signaler, hun læste. Kun ét.

Hun lod døren svinge helt op, trådte frem mod den sønderknuste mand, som stod foran hende, rakte armene op omkring hans hals og trak sig opad for at nå hans kind. Sugede sig ind mod hans solide skikkelse for at søge støtte.

Tårene vældede uhindret ned over Solvejs kinder. Hendes øjne var presset fast sammen. Følelsen af nederlag, tab, sorg - og vished - rev og flåede i hende. Havde hun haft stemme, ville hun aldrig kunne finde ord til at udtrykke sine følelser. Alligevel ville hun ønske, hun havde haft en stemme. Aldrig i sit liv havde hun ønsket så voldsomt og så brændende, at hun havde stemmebånd. Så hun kunne skriges sin sorg ud over hele verden. Så hun kunne græde med andet og mere end blot sine øjne. Så hun kunne få en fysisk sikkerhedsventil til at lade alle hendes indestængte følelser slippe ud, for ikke at hun skulle sprænges i tusinde stykker ved presset.

Hendes bryst gjorde ondt. En gennemborende smerte raserede hendes krop og skreg til hende i en uophørlig strøm de ord, hun var nægtet at sige.

Gustafsson lagde sine arme omkring hende og holdt hende tæt ind til sig. Uden anmassen, uden sensualitet, uden krav. Hele hans krop følte Solvej. Hele hans sjæl følte hende. Og led med hendes sorg. Der var intet at sige. Intet at gøre. Alt, han kunne gøre, var at lade Solvej bruge hans nærvær til at lade sin sorg komme ud.

Gustafsson græd. Hans store lemmer rystede og skælvede, mens tårene ligeledes gled, først enkeltvis, derefter i små bække ned over hans kinder. Han skammede sig ikke et sekund over sine tårer. Solvej havde kun sine øjne og sine tårer til at vise sin sorg. Gustafsson delte hendes sorg ved at også at græde. Og han kunne give hende mere end det. Hans buldrende hulk, hans stemmes brummen sendte budskab på budskab fra hans krop til hendes. Solvej mærkede lydene, mærkede hvorledes han uden betænkning hjalp hende med at give sorgen et fysisk udtryk.

Han ville aldrig kunne slukke hendes sorg. Intet ville nogensinde kunne fjerne den fra hendes liv. Men han kunne mindske den, han kunne dele den. Solvej følte hans sorg. Følte, hvordan den langsomt fandt samklang med hendes egen.

Og hun elskede ham for det.

De stod længe og omfavnede hinanden. Gustafsson lod hende få al den tid, hun ville. Gråden stiltede af. Deres kroppe skælvede ikke længere. Solvej gav ikke slip. Han fornemmede den ro, som endelig bredte sig i hendes krop. Og i hans egen.

Hun løsnede sit greb om hans hals og så på ham. Han så ned i de forgrædte øjne. Han følte lyst til at smile - og alligevel ikke. De stod og så hinanden i øjnene.

Gustafsson behøvede ikke at rømme sig. - Solvej, jeg vil - ...

Hun lagde fingeren på hans læbe. I stedet lod hun armene falde, tog hans hånd og trak ham efter sig ind i entreen. Hun lukkede stille døren efter dem. Gustafsson ventede. Solvej gik ind i stuen og satte sig i sin yndlingslænestol. Hun gjorde tegn til ham, at han skulle sætte sig overfor hende.

Gustafsson havde spekuleret som en gal på, hvordan han skulle fortælle om Lines blodige død. Han opdagede til sin store overraskelse, at han ikke havde svært ved det alligevel. Han fortalte ikke detaljeret om, hvor slemt tilredt hun var blevet. Blot at hun var blevet dræbt af den mand, som åbenbart havde forfulgt hende i den seneste tid.

Solvej, som læste ordene fra hans læber, følte ikke længere tårerne presse på. Hun forstod, hvad han fortalte og accepterede det. Hendes moderhjerte var for evigt omspændt af pigtråd. Hendes forstand var kun alt for indstillet på at indse, hvorledes Line var faldet som offer for sin forfængelighed og sin tro på egne, overnaturlige evner. Derfor var det heller ikke svært for hende at forstå og erkende det, som Gustafsson derefter tøvende forelagde hende. Hun måtte snarest muligt væk fra huset. Der var ingen tvivl om, at hun ville blive belejret af journalister. Desuden ville politiet naturligvis endevende huset for at finde eventuelle spor af den angiveligt ukendte elsker, som *muligvis* stod bag mordene. Til det sidste havde Gustafsson et forslag at gøre Solvej. Hun bøjede sig ved hans andet forsøg.

Solvej gik ind i sit soveværelse for at pakke en lille kuffert. Hvor længe hun måtte blive væk fra sit hjem var indtil videre usikkert. De kunne altid skaffe mere tøj senere, hvis det blev nødvendigt.

Gustafsson trampede tungt op ad den stejle trappe. Han ville ikke bruge alt for megen tid i huset. Det var vigtigere, at Solvej kom væk derfra. Han ville blot kaste et blik omkring i Lines værelser for at sikre sig, at der ikke var ting, som ville forvirre efterforskningen mere end godt var. Han vidste, at hans ønske om at skåne Solvej var meget på kant med hans professionelle pligt. Ligemeget. Han ville ikke tøve et sekund med at gøre alt for at beskytte hende. Hvilket heldigvis ikke så ud til at blive nødvendigt. Der var intet i Lines stue, som umiddelbart kunne tolkes forkert. Ingen breve, ingen små noter med hemmelige budskaber. Intet, som ikke var på sin plads. Soveværelset, Lines udgangspunkt i hendes bestræbelser på at skaffe sig Gud-ved-hvad hos en lang stribe mænd, virkede lige så tilforladeligt. Kun tøj i klædeskabet, kun makeup på sminkebordet, kun to dukker på det spraglede sengetæppe.

Intet at se i mørket under sengen. Gustafsson stak armen derind for fuldstændighedens skyld. Hans fingre søgte over gulvtæppet. Han kunne ikke gætte sig til graden af renhed. Hans egen seng havde en kraftig tendens til at danne centimetertykke støvlag på gulvet, trods hans forsøg på at holde hjemmet tåleligt rent. Tæppet under Lines seng virkede proppet nok.

Hans fingre ramte noget hårdt. Og koldt.

Han greb fat om det, hans fingre havde fundet, og trak det frem i lyset. Hans øjne nægtede at anerkende kendsgerningerne. Hans hjerne ligeså.

Så fik Gustafsson travlt.

***

Peter Pip fik sin historie. Og langt mere end det. Til hans udelte fryd blev han omringet af alle de store, alle de kendte, alle de frygtindgydende navne fra TV og radio og formiddagsbladene. De var der allesammen. De spurgte og forhørte ham og forlangte alle detaljer om det, han havde set og hørt på legepladsen. Han nød fornemmelsen af at besidde viden, som var så efterspurgt. Blot en skam, at han i sagens natur ikke kunne afsløre ret meget af aftenens begivenheder. Kollegerne, som forstod hans professionelle ønske om selv at bringe historien til torvs, måtte nøjes med de ganske få detaljer, Peter faktisk kendte. Hvilket ikke forhindrede dem i at overdænge ham med spørgsmål.

Til sidst indrømmede han, at han var blevet overfaldet. Derefter blev han behandlet med betydeligt større respekt. Farerne lurder overalt på pressens modige udsendinge, ikke sandt? Gisningerne fæg tykt gennem luften. Hverken Sagfører Sejrsen eller det unge par var tilgængelige for spørgsmål. Dramaet på legepladsen var dermed et nemt offer for fortolkninger i hobetal. Man enedes om en let og luftig teori, som udnævnte Frank Rodenstock til Peters banemand. Han måtte have gjort det for uforstyrret at angribe sagføreren og derpå dræbe den unge kvinde, som efter Hulsteds eftertrykkelige ordre indtil videre var *uden* navn, ellers - ...!

Peter vidste, han under alle omstændigheder ville blive den første med alle de chokerende enkeltheder, når han fik sit bånd tilbage. Vorkøblings berømte og feterede journalist, Peter "Pip" Fugl var hastigt på vej mod den syvende himmel.

***

Fra bagsædet af en patruljevogn skuede en af sagens reelle hovedpersoner, landsretssagfører Adam Sejrsen, ud på virvaret af mennesker og køretøjer.

Leif og Maria var forlængst blevet kørt fra stedet i en anden patruljevogn. Hvorfor Sejrsen måtte vente, forstod han ikke. Han var faktisk ret uinteressert i grunden dertil. Han havde brug for at tænke. Mere end nogensinde tidligere. Denne gang var han behageligt fri for at tage sine amourøse tilbøjeligheder med i betragtning. Han kunne helhjertet koncentrere sig om en eneste ting: overlevelse.

Han kunne ikke huske, hvor meget Line eller han selv havde røbet af deres planer om at stikke af sammen. Måske ville det blive afsløret, at han havde foretaget ulovlige indgreb i sine klienters penge. Uanset hvad, var han knusende sikker på, at han kun havde én udvej. Han måtte så hurtigt som muligt genskabe så meget af sit gode navn og rygte, at han fik mulighed for at føre de penge tilbage, han havde bragt ud af landet. Han vidste, det ville blive svært. Han havde desværre ingen alternativer.

Som han sad og ventede på at blive kørt til de uundgåelige forhør, snurrede hans hjerne med beregninger og satsninger. Han kunne forholdsvis nemt tilbagevise mistanken om deltagelse i de mord, som var begået. Hvis al den snak om en båndoptager var rigtig, havde Line jo også frikendt ham! Hans forbindelse til Line kunne måske vise sig at være et plus, hans alder og position taget i betragtning. Sejrsen var ikke blind for effekten af "gammel-gris-med-ung-starlet", som den ofte blev behandlet i medierne.

Hans eneste virkelige bekymring var pengene.

***

Solvej studerede mandens ansigt så godt hun kunne i det skiftende lys fra vejlamperne. Hun havde en snert af samme fornemmelse, som da han i sin iver for at glæde hende, førte hende hjem til den nussede Stig og hans farlige maskine.

Hvor godt kendte hun egentlig denne mand?

Gustafsson mærkede hendes blik. Han smilede forsigtigt til hende. Så vendte han atter blikket mod kørebanen.

Solvej tænkte tilbage på de seneste dages begivenheder. På brevet til Line, på sin frygt for datterens mystiske rænkespil, på Lines kyniske opførsel og nu hendes død. Solvej forudså en lang række år i skyggen af sin datters handlinger. Ville hun have kræfter til at stå den tid igennem? Var hun virkelig så stærk? Hun, som havde trodset sine handicap, følgerne af voldtægten for så mange år siden og de svære år med en lille datter at opdrage. Havde hun styrken til også at leve med de rystende ting, Line havde afstedkommet?

Hun sendte endnu et kort blik mod Gustafssons profil. Hendes tanker rummede ikke plads til meget andet end sorgen over Line. Alligevel var der noget ved denne mærkelige mand, som anslog nye og ukendte strenge i hende. Strenge, som aldrig tidligere havde lydt for Solvejs indre og helt private øre. Uendeligt svage. Og alligevel tydelige.

Måske var det hans måde at opføre sig på. Siden den dag, han sad i hendes stue for første gang, gnaven, stinkende, ubehøvlet og aldeles kold overfor Lines skuespil og falbelader, havde hun set så mange sider af ham, at det næsten var uoverskueligt. Solvej forstod knap, at det kun var to dage siden! Hendes indtryk af ham havde derefter gennemgået så mange forandringer, at hun næppe vidste, hvad der egentlig gemte sig bag hans tilsyneladende grove facon. Turen til København havde på mange måder vendt op og ned på alt, hvad hun mente at kende til - ... ham? - ... sig selv? Gustafsson havde hverken været brovtende eller dominerende i sin opførsel. Solvej måtte indrømme overfor sig selv, at hun sjældent havde mødt et menneske, som tog så tilpas hensyn til hende. Uden at lade hende mærke med det. Han var opmærksom på hendes fysiske defekter samtidig med, at han ikke syntes at tillægge dem nogen betydning.

Han kunne være hyggelig (togturen), opføre sig drenget (besøget hos Stig), rolig og afdæmpet (hjemturen) og nu, varm, følsom, givende og forstående. En god støtte.

Et forsigtigt smil dukkede op i bilens mørke, da hun tilføjede, (- og effektiv!) Hvilket de sidste tyve minutter havde bevist. Desuden var han - ... Smilet svandt bort igen.

Gustafsson var forelsket i hende. Solvej havde læst det i hans øjne, da hun afslog hans tilbud om at blive fulgt hjem dagen før. Havde hun ikke selv været så frygteligt optaget af - ... (- Nej, ikke nu!) vedtog hun træt. Hun orkede ikke mere.

Solvej havde udkæmpet mange hårde kampe i sit liv. Og vundet styrke derved. Men ingen kamp havde været så hård og ubarmhjertig som denne.

Denne aften - ... denne dag, den værste dag i hendes liv, vil få en ende som alle andre. Trods Lines død, trods det kaos, som truede. Var det dog bare slut! Solvej var træt. Udmattet, som hun aldrig havde været det før. Gudskelov, at hun for en gangs skyld ikke var alene.

Rare, opmærksomme og handlekraftige Gustafsson var hos hende. Han havde søgt at trøste hende, havde været åben og ærlig overfor hende på enhver måde. Og han havde ikke mindst

overtaget styret. Blidt, men bestemt. Ja, hun havde trods alt haft nærværelse nok til selv at ønske sig langt væk fra offentlighedens søgelys, da han bad hende om at forlade huset for et stykke tid. Hun var gået med til det uden de store betænkeligheder. Ligeledes til hans ønske om at se sig om i huset.

Han havde undersøgt Lines værelser, havde båret Solvejs kuffert ud til bilen, og mens hun lukkede og slukkede, var han gået en sidste runde i køkkenet og det gamle fadbur uden at finde noget, som kunne - med hans ord - "forplumre efterforskningen".

Solvej følte sin krop synke længere og længere nedad i bilsædet. Fornemmelsen af Gustafssons ro og overblik var en blød og vidunderlig pude at lægge sit hoved på. Hun begyndte at føle sig døsig, mens han førte hende med sig til - ... hvor var det nu - ...? Hun fik sværere og sværere ved at holde tingene ude fra hinanden, syntes hun. Men Gustafsson havde haft svar på alt.

***

Hulsted havde gjort det klart for Maria, at de skulle have en *meget* alvorlig snak. Hvornår der blev tid til det, var ikke godt at vide. Maria var egentlig også ligeglad. Sørensen kørte hende og Leif væk fra legepladsen. Hvornår resten af styrken ville komme tilbage, stod hen i det uvisse. De tog båndoptageren og kameraet med sig.

Maria lod Sørensen køre tilbage til begivenhedernes centrum. Hun fulgte Leif ind på stationen. Madsen bag skranken var frygtelig nysgerrig, kunne hun se, men han var heldigvis for optaget af sine telefoner og radioen til at kunne udfritte hende. Maria fik indskrevet apparaterne som bevismateriale. Hun gav Hulsteds besked videre til Madsen, som derpå gik i gang med at lokalisere Steen. Den anden tekniker, Allan, var travlt optaget ude ved legepladsen. Maria så på Leif. Nu skulle de bare vente på næste akt. Hun pegede mod trappen til første sal. Leif gik villigt foran. De nåede op til Andersen og Ågesens kontor.

- Du kan ligeså godt sætte dig herind. Når ellers der dukker nogen af dem op, så bliver det her, de vil grille dig. Leif kunne se på hendes grin, at der trods alt ikke ville blive tale om et trediegradsforhør.

- Uha, det lyder uhyggeligt.

- Ja, ikke. Og jeg får ikke engang fornøjelsen af at overvære det. Hvor meget jeg end kunne tænke mig det. Ja, de vil sgu også grille mig. Sådan at rende rundt og fraternisere med en eftersøgt! For ikke at snakke om mit overfald på offentlighedens sølle repræsentant. Gad vide, om jeg overhovedet overlever det.

- Jeg synes ellers det var et glimrende eksempel på, hvordan en autoritær, ultrakonservativ opdragelse, for ikke at sige patriarkalsk indoktrinerende - ... *uhm-mm-mmm*- ...

Længere kom han ikke. Maria sørgede bombastisk for, at han ikke kunne tale i lang tid. Med mindre han ville have bidt tungen af.

Kysset varede herligt længe. Og sluttede alt for brat.

- Det kan måske lære dig ikke at fremture med dine mandschauvi- ... *mmm-mmm-mmm* ...

Leif havde lært metoden med det samme. Maria nød resultatet af sin undervisning.

Da de forpustet gled en anelse væk fra hinanden, var deres kinder røde, deres åndedræt forpustet og deres arme forunderligt uvillige til at falde på plads igen.

- Tja, prustede Maria, jeg håber sandelig ikke, at de trækker mig i vidneskranken for at forklare, hvorfor vi tilbragte så lang tid på kontoret her. Kan du nå låsen dér? Og kontakten? Og kan du så komme her!

Det kunne Leif. Altsammen. Og mere til. Mørket sænkede sig over kontoret og dækkede betænksomt over det næste, aldeles uhorste optrin på gulvet bag kriminalbetjent Ågesen skrivebord. Politietaten fik flere og flere grunde til at ekskludere Ildkuglen Maria.

***

Gustafsson drejede nøglen om i tændingen og slukkede lygterne. De holdt udenfor huset, hvor han boede. Han spejdede hurtigt til alle sider. (- Nå, der er ikke så meget at rafle om! Jeg kan ikke komme på andre idéer). Han havde forlængst affejet ethvert forsøg på se på deres akavede situation som andet end en praktisk løsning, den eneste løsning, på et akut problem.

Netop som de skulle til at køre bort fra Solvejs hus, gik det op for dem begge, at de ikke havde talt om en ganske bestemt, men afgørende detalje: hvor skulle hun tage hen? Solvej havde ingen familie i byen. Vorkøbing var ikke overforsynet med hoteller. Grand Hotel havde en stribet værelser, derudover fandtes der fem-seks private pensionater. Ingen af disse steder ville udgøre noget sikkert gemmested. Selv deres lokale "pressehelt" ville finde hende før næste dag. At tage til en anden by ville på den anden side være besværligt og uhensigtsmæssigt.

Svaret var så indlysende, at Solvej end ikke orkede at misforstå hans let hakkende forslag. Hun nøjedes med at nikke.

Nu var de her. Gustafsson var smerteligt bevidst om tilværelsens ondsindede lunefuldhed. Hans allerinderste ønske blev opfyldt i samme åndedrag, som han blev frarøvet lykkefølelsen over sit "held". Solvej skulle bo i hans lejlighed, i et par dage, måtte de regne med. Og ingen magt på jorden kunne forlede ham til at føle andet end stille glæde ved tanken om, at han på denne måde kunne hjælpe hende til at stå de kommende rædsler igennem. Hvad der senere ville ske, var ikke på dagsordenen lige nu. Ridderlighed havde aldrig været hans stærke side. I disse minutter var han end ikke bevidst om arten af sine handlinger. Han gjorde blot det, som var nødvendigt for at hjælpe og skåne kvinden i hans liv.

Solvej rettede sig op i sædet og så spørgende på ham.

Gustafsson bad hende vente i bilen, mens han bar tingene ind. Derefter overså han gaden. Tilfreds med de øde fortove og tilsyneladende tomme vinduer, gav han hende sin hånd og førte hende ind i opgangen.

- Du sover i min seng, sagde Gustafsson. Han viftede hendes protester af vejen. - Det er slet ikke sikkert, at jeg får tid til at sove foreløbig, alligevel. Jeg henter lige noget rent linned.

Klokken var lidt over otte. Han spurgte, om hun var sulten. Solvej rystede på hovedet. Da alt var ordnet, så hun kunne opholde sig i den lille lejlighed, lavede han kaffe. Mens de drak en kop, sagde han,

- Jeg bliver nødt til at tage afsted igen. Du skal bare lade, som om du er hjemme. Hvad naboerne eller genboerne eventuelt tænker, er ligegyldigt. De ved alligevel aldrig, hvornår jeg er hjemme.

Hun vidste, det ville være omsonst at takke ham for hans betænksomhed. Desuden var hun segnefærdig af træthed. Gustafsson spurgte nok engang, om der var noget, hun manglede. Hun rystede på hovedet. Sendte ham det svageste smil, som straks afløstes af et stort gab. Hun

smilede en smule større og gjorde tegn til, at hun snart ville gå og lægge sig. Gustafsson nikkede.

Så gjorde han noget, som rørte hende dybt. Hun sad ved hans lille spisebord med den tømte kaffekop foran sig. Gustafsson stod med overtøjet på. I stedet for blot at gå ud i entreen, trådte han hen til bordet, lagde sin ene hånd over hendes på bordet og lagde den anden blidt mod hendes kind. Med det svageste pres løftede han hendes ansigt opad og så hende varmt i øjnene. Solvej gengældte forbavset hans blik. Gustafsson smilede, gav hendes hånd et klem og lod derpå begge hænder falde roligt ned. Han drejede omkring og forlod stuen. Solvej blev siddende længe og tænkte på Gustafsson.

Før hun faldt i søvn var hendes tanker tilbage ved Line. Søvnens nåede hende nådigt, før de første tårer.

***

- Åh, hej, Ågesen, kvidrede Maria.

Kriminalbetjent Bent Ågesen stirrede halvt forarget, halvt forlegent på det friske, rødmossede ansigt, som tittede frem bag døren til hans og Andersens kontor.

- Jeg ville sætte stor pris på, hvis du ville lade mig ... øh, komme ind, Maria.

- Sødeste Bent. Du kunne vel ikke gøre mig en tjeneste. Marias øjne fik det mest bedårende og bedende udtryk. - Jeg har siddet her og vogtet over vores eftersøgte, du ved, ham den *farlige* Leif Næsholm, ikke, ja i næsten en halv time. Så du kunne vel ikke lige smutte ned og hente mig en cola fra automaten? *Søde* Bent!

Ågesen trippede usikkert. Han havde godt nok studset, da døren til kontoret var låst. De havde aldrig nogensinde låst den dør. Han vidste ikke engang, hvor hans nøgle til døren var henne. Da Maria - af alle mennesker! - endelig reagerede på hans banken, fik han endnu mere grund til at undre sig. Hun ville ikke lade ham komme ind.

Tværtimod. Hun holdt døren på klem. Ågesen kunne ikke engang se ind bag hende.

- Har du Næsholm derinde? spurgte han forfjamsket. Der *var* altså noget sært ved Marias måde at stå på! Og hendes stemme. Hun var da aldrig så ...? fjollet, når hun var på arbejde. Ågesen havde mistanke om, at der var noget galt. Maria lod ham ikke få for megen tid til at tænke sig om.

- Vær nu en engel, ikke. Så skal du nok komme ind bagefter.

Ågesen var ikke så god til at argumentere med sådanne, nærmest fjantede tøser. Han valgte den nemmeste løsning. Han drejede omkring og trampede ned ad trappen.

- *Pyyyyyyhhh*, hviskede Maria, da døren atter var låst. - Og hold så op med det dér, ikke! Nallerne væk, siger jeg. Var han kommet to minutter før, havde han ikke været i tvivl om, hvordan jeg bevogtede Vorkøbings mest eftersøgte ungersvend. Hun kæmpede en brav kamp for at trække trusser og slacks på samtidig. Et forehavende, som konstant blev forstyrret af hendes og Leifs utidige fnisen. Leif havde nået at liste tøjet på plads, mens Maria åbnede døren, og havde derefter, stående op ad væggen ved siden af Maria, haft det vidunderligste udsyn til en smukt rundet bagdel. Som han uimodståeligt måtte lægge først én, så to blødt masserende hænder på.

Fniseriet steg til faretruende højder, da Leif forsøgte at hjælpe hende med at knappe skjorten, før bukserne var på plads.

- Årh, din klapodder. Jeg kan meget bedre selv! hvæsedde Maria, hvorefter hun greb ham hårdt om kinderne, stak ham et sugende smækkys for til sidst at skubbe ham bagover på en stol.

- Sit! hr. Næsholm. Eller jeg afslører dine virkelige motiver for at - ...

Det bankede atter på døren. Meget mere forsigtigt denne gang.

- Ja, søde Bent - ...den sidste knap smuttede villigt på plads. Et par hurtige strøg over det viltre hår. Maria lignede stort set sit officielle jeg. Meget stort set! - nu skal jeg være der! Hun overskuede hurtigt lokalet. Intet afslørende at se. Udmærket. Hun sendte Leif et sidste, sigende blik. Så åbnede Lovens Smægtende Arm døren på vid gab.

- Værsåartig, hr. kriminalbetjent, delikventen er klar til den helt store tur. Gør nu alt, hvad du kan for at vride sandheden ud af ham, ikke!

Leif vendte sig hurtigt omkring på stolen. Han nåede at standse det truende fnis.

Ågesen blev stående to skridt indenfor døren. - øh, ja, det skal jeg nok. Men - ...?

Leif kæmpede for at tvinge ansigtet ind i de forventede, triste folder. Han blev aldrig nogen god skuespiller.

Ågesen havde ikke blik for unge Næsholms ansigtsudtryk, smørret grin eller ej. Han var travlt optaget af at stirre forvirret efter sin kvindelige kollega, som muntert fløjtende dansede ned ad trappen.

- Ja, det forstår jeg ikke, mumlede han. - Men måske, så - ... øh, hr. Næsholm. Måske De har lyst til en sodavand, før vi starter?

***

Han manglede kun få kilometer i at være ved Storstrømsbroen.

Gustafssons gamle Opel tøffede adstadigt afsted. Ingen grund til at forjage sig. Kun et kort ophold ude på midten og så hjem igen. Det ville kun tage et øjeblik. Faren for, at det skulle vække unødigt opmærksomhed på denne tid af aftenen, var vel ikke stor. Desuden kunne han altid vise sit skilt, hvis han blev antastet.

Han tænkte på Solvej. Synet af hendes forbavsede smil, før han gik, sendte varme følelser gennem ham. Hvor han dog længtes tilbage til sin lejlighed!

Han kunne stadig få gåsehud ved erindringen om sit fund under Lines seng. Det krævede ingen doktorgrad at konstatere, at de to patroner i geværet var blevet affyret. Hele hans krop rystede, da han forstod, hvor og hvornår geværet var blevet affyret. Samt hvem, der havde affyret det. Han havde ikke tid til at spekulere nærmere over det. Han fik med besvær stoppet det oversavede jagtgevær ned bag bukselinningen bag på ryggen, bar Solvejs taske ud til bilen og slap af med den skjulte last. Dernæst lykkedes det ham at finde resterne af geværet i det lille rum nedenfor køkkenet. Så langt så godt. Den næste time var gået med at få Solvej installeret i lejligheden. Han håbede, at hun ville få sovet. Gustafsson havde ikke på noget tidspunkt været i tvivl om, hvad han måtte gøre. Ud fra det, som var sket på legepladsen, var han overbevist om, at sagen ville finde en form for afslutning med Lines død. Han fandt ingen tungtvejende grunde til at forværre tilværelsen for Solvej med fundet af et afsavet skydevåben i hendes datters soveværelse.

Hvad han nu pønsede på at gøre var naturligvis aldeles uhørt. Gustafsson var trekvart ligeglad. Plus ikke så lidt forvirret. Han kunne ikke umiddelbart komme på noget, som kunne give Line et motiv til at dræbe to kendte forbrydere. Hvis det altså *var* hende, som havde gjort

det. Gustafsson besluttede sig for at lade pligterne fare for første og forhåbentlig sidste gang i sit liv. Intet ville blive bedre ved afsløringen af Line som *mulig* dobbeltmorder.

Han nærmede sig broen til Masnedø, den lille stump land, som især togrejsende ofte, fejlagtigt, betragter som en del af Sjælland. Et par kilometer mere, så ville han være ved selve Storstrømsbroen. Gustafsson vurderede trafikken i begge retninger. Trods tidspunktet var vejen pænt besat af især privatbiler. Landevejen, såvel som broen, havde kun én kørebane i hver retning. Hvis han standsede midt på broen, ville han hurtigt forårsage en trafikprop. Det var der råd for. Så vidt han huskede, lå der en lillebitte rasteplads ganske kort før den lange bro. Han passerede Masnedøværket, Sydsjællands kraftcentral. Rastepladsen måtte snart dukke op. Gustafsson satte farten en anelse ned, mens øjnene søgte at trænge gennem mørket langs vejen. (- Jeg *ved* den er her! ...? Dér!) Rastepladsen var ikke oplyst. Indkørslen kunne kun ses som en lang lysegrå stribe mellem de sorte buske. Han trådte på bremsen og nåede akkurat at vise af, før han svingede væk fra landevejen. Bag ham lød en vred tuden fra en lastbil, som blev overrasket over hans uventede manøvre. Han parkerede langs den bageste hæk og stod ud af bilen. Hans uofficielle, dybt ulovlige og for evigt ukendte last forsvandt ned i en kraftig plasticpose.

Han forberedte sig på den lange tur ud mod midten af broen. Næsten halvanden kilometer hver vej. Han ville komme noget senere hjem end planlagt. Gustafsson trak kraven op om ørerne. Vinden ville være endnu koldere ude på den lange, tårnhøje stålkonstruktion. *Never mind*. Nu var han kommet så langt.

Gustafsson påbegyndte sin vandring.

Der var ingen andre fodgængere i syne. Aftenen var mørk og kold. Klokken var halv-ti. Ikke tidspunktet til hyggeture på Storstrømsbroen. Han fik måske et nysgerrigt sideblik eller to fra de forbisusende biler. Gustafsson gjorde sig ingen bekymringer i den anledning. Han ville givetvis få rig lejlighed til at fuldføre det, han var kommet for. Der var store huller i trafikken i begge retninger. Han var trods alt ikke kommet for at springe ud fra broen, hvilket der var gjort mange foranstaltninger for at forhindre. Nej, han var afgjort ikke kommet for at kaste sig selv i dybet. Dertil havde han for mange gode og forhåbningsfulde grunde til at vende sikkert hjem.

Endelig blev han enig med sig selv om, at han var gået langt nok. Han ventede, mens tre biler kørte forbi. En kæmpestor trailer drønedede den modsatte vej. De næste lygter var langt væk. Gustafsson stak hånden i posen. Et sidste blik til siderne. Så svingede han de eneste konkrete beviser i Vorkøbings mest sensationelle mordsag langt ud over rækværket langs broens kant. To lange, solide kast.

Til akkompagnement af en lettere falsk fløjten, som hurtigt fortabte sig i vinden, blafrede en tom plasticpose kort efter samme vej. Til forskel fra de første genstande var posen længe om at svæve ned på vandet.

Gustafsson fløjtede hele vejen tilbage til bilen.

***

Vorkøbing forblev på alverdens forsider i tre dage. Derpå sivede sagen langsomt men sikkert ned ad nyhedsskalaen. Side for side.

Hulsted konstaterede tilfreds, at sagen blev henvist til side fem i et af de store formiddagsblade allerede på sjettedagen. Konkurrenten havde ikke den mindste artikel. Ufatteligt så hurtigt, den store verden kunne glemme historien.

Lokalt var der ingen tegn på, at snakken ville standse. Sådan var dét. Når man tænkte på, hvor længe andre, langt mindre saftige historier optog sindene, ville der gå mange år, før Sejrsen og Lines affære ville gå i glemmebogen. Resten af landet stormede videre til andre sensationer. Hvilket passede politichefen umådeligt godt. Nå, der ville komme andre kæmpeoverskrifter med tiden, efterhånden som flere detaljer dukkede op, og når det hele formodentlig endte på et tidspunkt. Med en retssag, måske? Ikke fordi han selv havde set noget mønster, som kunne samles til en konkret sag mod nogen af de overlevende.

De havde foretaget en lang række forhør af Lines elskere, Sagfører Sejrsen og Leif Næsholm, som fik en vis portion brikker til at falde på plads. Stort set kun med hensyn til deres bevægelser i de sidste, afgørende dage. Noget konkret om den reelle baggrund for tragedierne kunne ingen af dem komme med.

Såvel sagføreren som Leif Næsholm var hurtigt udenfor mistanke. Båndoptagelsen fra legepladsen kunne desværre ikke bruges som bevismateriale. Efter Hulsteds dermed uautoriserede aflytning af begivenhederne, ville det blot være absurd at forsøge at hægte mordene op på de to mænd. Rejseholdet havde lykkeligvis samme opfattelse. Stumpens mere eller mindre åbenhjertige afsløringer af omstændighederne ved spritterens død, den fuldstændige mangel på spor i dobbeltmordet på Stumpen og hans makker, samt den kendsgerning at byen var blevet forbilledligt stille og rolig, hvad forbrydelser angik, tydede på, at det hele ville ende i en blindgyde. Naturligvis måtte man fra officiel side give en forklaring på mordene. Man ville ikke få svært ved at finde på forklaringer på hver enkelt hændelse. At disse forklaringer ramte pænt ved siden af sandheden, var aldeles underordnet.

Rejseholdet var ved at stykke en bevisrække sammen, som baserede sig på de fleste ofres tilknytning til Vorkøbings underverden. Intet kunne bevises, ingen kunne eller ville fortælle noget, som understøttede den teori. Men den version kunne på den anden side være lige så god som enhver anden. At ofrene, med Snabelen og Line som de eneste undtagelser, alle var kriminelle, fik mange til at afskrive det hele som et lokalt bandeopgør. Hulsted, som havde frygtet netop denne baggrund for mordene, konstaterede til sin overraskelse, at det i grunden var en dejlig nem og bekvem forklaring på affæren!

Krydderiet, eller i manges øjne, hovedretten i denne store, fede portion sladderstof var uden skygge af tvivl de intrigante detaljer om Line Ingelbrechts hyperaktive sexliv samt kontorchefens bestialske drab på hende. Den respektable offentligt ansatte, som forfulgte byens ukronede skønhedsdronning med de skjulte talenter. Talenter, som åbenbart var blevet værdsat af et ikke nærmere defineret antal af byens herrer. Hulsted havde allerede hørt de første, sjofle mandehørmvitser om denne og hins eventuelle oplevelser i Lines boudoir. Sågar i Vagtstuen! Ikke at nogen mand i byen turde stå frem og selv bekende noget i den retning. Hulsted kunne stadig forundres over menneskets dårskab.

Ikke uventet var Sejrsen løbet ind i uvej. Fra flere sider indløb klager fra folk, som mistænkte ham for underslæb og bedrageri. Politiet havde ingen begrundelse for at beholde sagføreren i deres varetægt vedrørende mordsagerne, og Hulsted havde allerede hørt fra sine kilder, at Sejrsen var i fuldt sving med at bevise sin uskyld. At han samtidig var en udstødt,

blev mere og mere tydeligt for dem, som forstod sig på den slags. Det kunne kun ende med, at han trak sig tilbage. Hulsted følte ikke den ringeste medlidenhed med manden. Med tanke på, hvad han faktisk havde planlagt.

- Højt at flyve - ... mumlede Hulsted for sig selv.

Politimesteren stod i sin tænkestilling ved vinduet. Torvet var rimeligt trafikeret.

Forretningerne lukkede om en lille time. Han havde en meget svær beslutning at tage. Endnu en gang gennemgik han sine overvejelser. Hvad var der var ikke sket siden det blodige drab på legepladsen. Såvel offentligt som i det skjulte.

De sølle rester af byens forbryderspirer var selvfølgelig blevet trukket ind til forhør. Uden resultat. Sejrsens gøren og laden var blevet endevendt på kryds og tværs. Ikke den mindste sammenhæng med såvel mordene som Lines påståede komplot for at likvidere sin tidligere kæreste. Denne del af sagen havde afgjort frembragt de største overskrifter, da Amtsbladets journalist, Peter Fugl, uden skelen til andet end sensationen havde offentliggjort det meste af Lines fortælelser. Forbløffet og med mange omskrivninger, som fortalte historien, så ethvert barn kunne forstå den. Resten af pressen havde villigt bragt detaljerne videre. Peter Fugl, ombruset af den virak, hans sensationelle båndoptagelse førte med sig, havde allerede sagt ja til en stilling på Amtsbladets redaktion i Næstved. Hulsted var ikke den eneste, som *ikke* ville savne ham.

Lines drabsmand, kontorchef Rodenstock var komplet ude af stand til at bidrage med noget sammenhængende, endsige forståeligt. Hulsted havde overværet Rejseholdets eneste forsøg på at afhøre staklen. Han ville sandsynligvis henslæbe resten af sit formørkede liv på en institution for sindslidende.

(- Åh ja, og den unge Maria - ...! Gad vide, hvad det skal ende med?)

Han havde naturligvis været tvunget til at indkalde Maria til den bebudede, tjenstlige samtale. Hun var pudsigt nok ikke det mindste nervøs. Han opregnede hendes grove overtrædelser af sine embedspligter. Først hendes utilstedelige forhandlinger med en eftersøgt, dernæst hendes egenrådige opførsel op til begivenhederne på legepladsen og sidst men absolut ikke mindst hendes direkte tåbelige slagsmål med journalisten. Maria modtog svadaen uden at fortrække en mine. Hulsted, der sine steder havde uhyggeligt svært ved at holde masken, måtte til sidst spørge hende, om hun egentlig var klar over, hvor tæt hun havde været på at blive sparket ud af styrken med piber og trommer.

- Hvis det ikke lige præcis havde passeret med båndets længde, at optagelsen standsede mindre end to minutter før dit overfald på Peter, ville selv jeg ikke ikke kunne forhindre, at du blev fyret på gråt papir, Maria.

- Tja, jeg vil nu mene, det var Peter Pip, som var heldig, replicerede Maria muntert. - Havde Leif - ... øh, Næsholm ikke standset mig, var han formodentlig havnet på sygehuset.

- Stop, Maria, jeg ved hvad du mener. Men heldig, det var du nu alligevel. Og rent officielt bliver jeg nødt til at lægge dig en smule på is. Jeg håber, du forstår.

- Det er der ikke noget at gøre ved, chef. Men nu vi er ved min videre karriere, så bliver jeg nok nødt til at fortælle, at jeg muligvis meget snart vil stille andre forventninger til fremtiden, end Vorkøbing Politi kan tilbyde.

- Hvad siger du? Du har da vel ikke søgt væk?

- Nej, det har jeg ikke. Men jeg er blevet ret overbevist om, at min fremtid nok vil indebære andre og måske knap så voldelige udfordringer. Og ... på den anden side, hvem ved, tilføjede hun, nærmest for sig selv.

- Må det være mig tilladt at spørge, hvad disse udfordringer mon kan være? Hulsted var allerede helt ked af det. Han ville meget nødigt miste en god betjent. Til hans store forundring rødmede Maria ved hans spørgsmål. Så rettede hun sig op på stolen og så direkte på ham.

- Ja, du må have mig undskyldt, chef. Hun rejste sig. - Er skideballen forbi? For så vil jeg - ... jeg har en aftale, forstår du. Da Hulsted ikke ligefrem protesterede, begyndte hun kækt at gå hen mod døren.

- En aftale? Hulsted kunne ikke holde smilet nede.

- Nå ja. Siden du nu har været så sød ved mig, så - ...det er ikke fordi, det ligefrem er den store hemmelighed. Ret meget længere, mener jeg. Men det er på tide, at nogen sørger for at den danske kunstschat bliver beriget med et nyt og strålende portrætmaleri.

- Af dig, måske? Der er da mig bekendt ikke nogen kunstmaleri i byen, som vil - ...?! Hulsted stoppede midt i sætningen. Med åben mund, indså han beskæmmet. Og for sent.

- Nå, ikke? smilede Maria, så stråleglansen stod fra hende, - du glemmer vist noget. Hun åbnede døren og var ved at lukke den bag sig, da hun stak hovedet tilbage for at sende ham et "bekymret" blik. - Men sig mig, søde Hullert, tror du at vandfarver kan yde min hårfarve fuld retfærdighed?

Hulsted lo højt og hjerteligt, mens hun lukkede døren for alvor.

Erindringen om samtalen med Maria fik ham igen til at trække på smilebåndet. Dejlig pige. En skam at miste hende.

Hulsted sukkede. Han kunne ikke blive ved med at udskyde det, han udmærket vidste, han ville ende med at gøre. (- Hvis det dog bare ikke var så kreperligt!) Han ville så langt have foretrukket en god, solid anholdelse. Også selvom den ville være fuldt ud så sensationel, som den forrige uges dødsfald. I Vorkøbingborgernes øjne. Hans eneste trøst var, at byen ville slippe for yderligere pinlig omtale. Han gik hen til stumtjeneren og trak frakken på. Hans højre hånd famlede ved den lille plasticpose, som lå i lommen. Han kom til at tænke på sidste gang, han havde aflagt et stærkt uautoriseret besøg hos en af byens honoratiores.

- Ja, hvordan ville den slags ikke blive udlagt, hvis folk fik færten af, hvordan samfundets spidser "dækker" over hinanden? prustede han tungt. - Men de ville ikke vide bedre.

Han forlod sit kontor og gik ned til vagtstuen. Siewertsen gengældte hans farvelhilsen med et passende smil. Chefen gik hjem for i dag. Siewertsen var ikke den, som skrabede og bukkede for andre. Han sagde farvel til Hulsted som til alle andre.

Politimesteren steg ned af de fire marmortrin. Han havde ikke langt at gå.

***

Hulsted drejede ind på Rådhusstorvet, netop som Gustafsson kom stormende rundt om det andet hjørne af Vorkøbing Politistation. Han havde bedt om nogle fridage. Hulsted havde straks givet sin tilladelse, da Gustafsson fortalte om sin midlertidige gæst. Kriminalbetjenten kunne godt undværes de par dage. Hulsted havde stadig Rejseholdet til at samle trådene efter mordene.

Siewertsen så forbavset op, da den store mand pludselig tårnede sig op over ham på den anden side af skranken.

- Jamen, Gustafsson, hvad laver du her? Har du ikke - ...?

- Fri, jo. Men jeg kommer også kun forbi for en sikkerheds skyld.

- For en sikkerheds skyld? Hvad mener du?

- Tja, man ved jo aldrig. Det kunne jo være, der var nogen, som ringede for at tale med mig, ikke?

- Åh, gå væk. Der er da aldrig nogen, som - ...?!

Telefonen på Siewertsens bord ringede. Ikke alarmen. Den normale telefon, som borgerne kunne benytte til de mere fredsommelige henvendelser til ordensmagten.

Gustafsson sendte Siewertsen et grin. - Telefonen ringer, lille Sivert!

- Ja, det ved jeg da godt, vrissede den anden. Han kunne ikke lide kriminalbetjentens fjollede facon. Politiarbejde var alvorligt arbejde. Han løftede røret. - Vorkøbing Politistation, det er vagthavende.

Gustafsson nærmest hoppede på stedet. Siewertsen sendte ham et vredt blik. - Undskyld, hvad siger De ... ja, kriminalbetjent Gustafsson - ...? Siewertsens blik skøjtede pligtro over mandskabslisten foran sig. - Nej, desværre frue, kriminalbetjenten er ikke i tjene- ...!

- Hvad er han ikke! grinede Gustafsson og rev røret ud af Siewertsens hånd. Vagthavende gloede fuldkommen desorienteret på den tilsyneladende sindssyge opdager. Han skulle netop til at protestere højlydt, da Gustafsson stak en advarende finger i vejret.

- Ja, det er Gustafsson. Hvad kan jeg gøre for Dem?

Siewertsen betragtede Gustafsson med lige dele forargelse og stærkt behersket venten. OK, det kunne være noget vigtigt. Pudsigt tilfælde, i øvrigt, at han netop skulle komme forbi på sin fridag, når nogen ligefrem ringede til ham.

Så fik Siewertsen for alvor grund til at fnyse og sprutte af arrigskab.

- Ja, men selvfølgelig. Hvad siger du? Kartoffler og - ...? to store bøffer? Så gerne. Er der andet, fruene ønsker? ... Straks! Frue, jeg er på vej! Farvel, sødeste ... Fru ... Ingelbrecht. Han sagde de sidste ord med tydeligt eftertryk. Så var samtalen slut.

Gustafsson viftede med telefonrøret for øjnene af den stift stirrende Siewertsen.

Vagthavende var målløs. - Sig mig en gang. Laver du grin med mig. Tror du virkelig, du kan lade din kone - ... Munden blev stående åben et øjeblik. - Gustafsson, du har ingen kone!

- Nej, det har du fuldstændig ret i, søde Sivert. Og der er ingen der siger, at jeg nogensinde får én.

- Men, ... men hvem var det så, du snakkede med? Hvis det ikke var din - ... altså, du ved, hvad jeg mener?

- Åh, det var såmænd Fru Ingelbrecht.

- Gustafsson, ud herfra! Jeg vil ikke have, at du kommer her og laver den slags smagløse numre. "Fru Ingelbrecht". Den eneste "Fru" Ingelbrecht her i byen er i virkeligheden en "Frøken" og så er det tilfældigvis moderen til den dræbte Line Ingelbrecht. Og alle og enhver ved, at hun både er døv og stum!

- Ja, svarede Gustafsson med et uudgrundeligt smil smurt ud over hele ansigtet. - Og netop derfor er det en epokegørende og aldeles vidunderlig dag i dag, ikke sandt, sødeste Sivert? Fru Ingelbrecht er ganske rigtigt både døv og stum. Det er der ingen magt på jorden, som kan ændre på. Derudover er hun en lille smule svær at overtale. Men i dag har du haft den misundelsesværdige ære at være det første, vrisne menneske på Guds grønne jord, som *talte* med hende i telefonen. *Og ... det gjorde JEG også!* Kan du have en fortsat herlig dag!

Gustafsson valsede ud af politistationen.

***

Hulsted var nødt til at vente. Der var kunder i butikken. Han ville helst ikke have, at for mange så ham gå derind. Forretningerne lukkede om tyve minutter. Han måtte hellere vente til lige før halv seks.

Han fortsatte ned ad Hovedgaden, dybt hensunken i tanker. Han var stadig i tvivl om det fornuftige i sin beslutning. Hans mave, derimod, havde samme opfattelse af sagen, som den dag, han aflagde Sejrsen et besøg. Han var *sikker* på, det ville være bedst for alle parter at gøre det på denne måde.

De havde alt for få beviser til at foretage en arrestation.

Tidligere Sjællandsmester i boksning, den engang så kendte Børge Bankekød, havde lært meget siden sin hidsige ungdom. Deriblandt at ikke ret mange ting i tilværelsen falder ud, som man ønsker sig. Skulle han endelig finde noget at trøste sig med, var det sikkerheden for, at han nu vidste, hvem der havde drevet gæk med ham og hans folk i så mange år. Hulsted havde også lært, at der foregik mangt og meget bag kulisserne i det moderne samfund. Både ting, som burde komme frem i lyset og i lige så høj grad ting, man var bedst tjent med forblev ukendte for almenheden.

Hans forestående besøg ville falde i sidstnævnte kategori.

Hvornår han var kommet på sporet af manden, var han ikke i stand til at huske. Sporet havde været meget svagt. Helt uden konkrete beviser. Men det var der. De sidste rester af tvivl var forduftet to dage tidligere, da han, ligeledes en kende uofficielt, havde sneget sig ned til Steen i laboratoriet lige før dennes fyraften.

***

Steen lyttede til Hulsteds anmodning med et træt smil. Travlheden, spændingen ved de afslørende beviser på sammenhæng mellem mordene, de sidste dages næsten uoverkommelige bunker af materialer og rapporter og møder og fanden og hans pumpestok havde taget brodden af Steens entusiasme. Han indvilligede dog i at hjælpe sin chef. *Off the record*.

På intet tidspunkt havde der været grund til at gøre noget særligt ud af drabet på Line, efterforskningsmæssigt set. Frank Rodenstock havde overfaldet hende i vidners nærvær, døden skyldtes en brækket halshvirvel, forårsaget af de voldsomme stød og slag, hun var blevet udsat for. Lines jordiske levninger var allerede udleveret til moderen for at blive stedt til hvile på Vorkøbing Kirkegård. Hverken Hulsted eller Rejseholdet havde grund til at bore mere i den del af tragedien.

Blot havde politichefen sørget for, at Lines tøj stadig blev opbevaret på stationen. Ingen usædvanlig praksis.

Steen hentede kassen frem og hældte indholdet ud i et hastigt frembragt tomrum på det lange bord i lokalets midte. De var begge vant til at betragte menneskelige efterladenskaber uden andet end professionel interesse. Steen skilte bunken, trak efter tur den dræbtes tynde silkebluse, trusser, slacks og frakke frem i lyset. Han vendte og drejede hvert enkelt stykke en del mere systematisk end da han havde stoppet det hele ned i kassen aftenen efter drabet.

Hulsted fulgte hans undersøgelse med behersket utålmodighed. Det ville være utopi at forestille sig, at de havde overset noget afgørende. Slet ikke noget i stil med Stumpens håndskrevne "tilståelse". Men måske noget andet? Tøjbunkerne skiftede størrelse. Den med de undersøgte stykker blev snart den største. Bunken, som manglede at blive tjekket, var

hurtigt overset. Til sidst manglede kun støvlerne. Endnu en nitte. Alt var, hvad det gav sig ud for. Ikke det ringeste spor af noget usædvanligt.

Steen så på sin chef og rystede på hovedet. Hulsted nikkede trist. Håbet slukkede langsomt ... da en sidste udvej faldt ham ind.

- Steen, har I prøvet med metaldetektor?

- Hvad mener du? Åh ... nej, det har vi ikke. Ja, der var jo ingen grund til at køre alle kanonerne i stilling. Sagen var jo lige ud af landevejen.

- Naturligvis, Steen. Jeg tænkte bare, at når vi nu var i gang, så var det måske en mulighed.

Steen så på ham. Han turde ikke sukke - hans umiddelbare og dybtføjte reaktion på Hullertens besynderlige stædighed. (- OK, så tager vi den med. Man så må det også være nok for i aften!) Steen sørgede omhyggeligt for at vende ryggen til sin overordnede, mens han skar diverse, stygge grimasser til den lange stav med ledning, som han rodede frem fra et skab bagest i lokalet. Han bar kassen, som leverede strøm til selve metaldetektoren, en halv meter lang sort stav, hen på bordet.

Hulsted skubbede tingene på bordet sammen, så der blev plads til at lægge Lines tøj udstrakt. Steen tog tøjstykkerne et ad gangen, bredte dem ud, så de lå fladt, og førte langsomt metaldetektoren frem og tilbage, tre gange over hvert stykke til ære for bossen. Bunkerne skiftede størrelse den modsatte vej. Nitte på nitte vandrede det korte stykke over bordet. Steen baksede med den lange vinterfrakke. Hulsted hjalp med at lægge den i pæne folder. Apparatet, som Steen brugte, ville vise udsving ved selv de mindste forekomster af såvel ædle som mere gemene metaller. Lines tøj havde forbavsende få metalgenstande påsyet. Frakken var det første beklædningsstykke, som vakte detektoren til live. Steen trak pligtskyldigt bæltet fri og underkastede det en nøjere undersøgelse. Spændet, som bestod af en simpel kobber- og jernlegering, var blot et spænde. Resten af bæltet var læder.

Steens ansigt var stadig et studie i tilbageholdt utålmodighed med dette nyttesløse projekt. Han gjorde kort proces med områderne omkring frakkelommerne og kraven. Apparatet gav ikke det mindste dyt fra sig. Han sænkede staven.

- Ja, vi gjorde da et forsøg. Jeg skal nok rydde op.

Hans chef stirrede mismodigt på frakken. - Prøv lige hernede.

Steen var lige ved at sige noget. Så bed han sig i underlæben og løftede staven.

Demonstrativt langsomt førte han detektoren ned over frakkens skøder. Ud til siderne, hen langs underkanten, og så tilba- ...

- *bip-bip-bip*- ...

Steen troede ikke sine egne ører. Jo, den var god nok. De svageste pip tonede frem fra detektoren.

- Hvad har vi så her? En nål, måske? Steens nysgerrighed overtog styret. Hulsted stirrede koncentreret på stedet langs frakkens nederste kant, hvorfra et eller andet metallisk havde fremkaldt lydene. Teknikeren vrikkede stoffet frem og tilbage mellem forsigtige fingre. Han kunne ikke mærke noget. Eller - ...? Han fremtryllede en lille skarp kniv og begyndte at snitte på indersiden af frakkeskødet. Så udstødte han en tynd, hvislende lyd. Kniven afløstes af en lang smal pincet.

- Kom så her, lille ven!

Betaget studerede de begge genstanden, som Steen holdt op under en lampe, Hulsted lynhurtigt drejede frem over bordet.

- Den er ikke stor, hviskede Steen. - Ved du, hvad det er, Hulsted?

- Jeg tror, jeg ved det. Politimesterens stemme var ikke mange decibel over den andens hvisken.

Så vågnede Hulsted af betagelsen. Hans mistanke var ved at ændre sig til vished. Beviset sad fastklemt i Steens spinkle pincet. Han rettede ryggen og pustede tungt.

- Steen, har du en lille pose, jeg kan lægge den i.

- Jo, men - ... skal vi ikke ...? jeg mener, det er sgu da noget af en sensation, det her, ikke?

- Jeg har en bøn til dig, Steen. Dette her bliver mellem dig og mig. Ingenting bliver ændret ved vores opdagelse. Kan du måske se nogen sammenhæng med det, der ellers er foregået? Altså til den dér?

- Næ, men ... det er sgu da ikke hver dag, man støder ind i sådan en jawertus i vor lille by!

- Det har du fuldstændig ret i, Steen. Men jeg kan forsikre dig om, at skulle det her endelig komme frem, vil det i bedste fald blive afskrevet som en uforklarlig, *men* ubetydelig detalje. Vil du love mig, at dette bliver mellem os to. En enkelt lille hemmelighed fra eller til kan vel ikke skade.

Steen tænkte over det. Så nikkede han opgivende. - Jo, lad gå. Men når vi nu er ved avanceret udstyr, så har vi jo længe ønsket os - ...

- Ja, ja, jeg har forstået, smilede Hulsted. - Det hverken overrasker eller chokerer mig, at du kan synke så lavt som til afpresning. Jeg lover, at jeg skal tænke *meget* alvorligt over Jeres helt naturlige ønske om en ny kopieringsmaskine.

Steen grinede med. - Det var måske ikke ligefrem fotokopimaskinen, jeg havde i tankerne, men ét sted skal vi jo starte. OK, boss, jeg bøjer mig. Tag din dims og forsvind. Ud af mit domæne!

***

Hulsteds handskeløse fingre krammede endnu engang plasticposen i hans lomme. Klokken var næsten halv seks. Han styrede sine skridt mod forretningen.

Det gennemtrængende *ding-dong* fra døren fik den unge mand ved kassen til at se op. Han genkendte åbenbart ikke byens politimester.

- Ja? Hvad kan jeg gøre for Dem?

Hulsted overså knægtens ubehøvlede sideblik til uret på væggen. Han skulle ikke opholde den unge mand ret længe.

- Er din chef til stede?

- Øh, ja. Han er nede i værkstedet. Nu skal jeg hente ham.

- Det er ikke nødvendigt. Jeg går selv ned og snakker med ham. Hulsted lod handling følge ord. Før den unge mand kunne komme med eventuelle indvendinger, trådte han hen til gelænderet, som fulgte vindeltrappen til det underliggende lokale. Kælderværkstedet var næsten mørklagt. Men den unge mands chef var der ganske rigtigt.

Radioforhandler Næsholm løftede forbavset hovedet, da han så, hvem der kom.

- Jamen, det er jo selveste politimesteren. Hvad bringer dog Dem her til min ringe butik?

Hulsted blev stående nedenfor trappen. Hans øjne gled nysgerrigt frem og tilbage over bordet foran radioforhandleren og det, han kunne se af hylderne bag ham. Alt i alt lignede lokalet det, som det skulle: et relativt veludstyret værksted til reparation af elektronisk udstyr. Der stod kun et enkelt apparat på bordet, adskilt til ukendelighed. Hulsted mente at kunne genkende det som en videobåndoptager. Lampen, som lyste ned over apparatet, var rummets

eneste lyskilde. - *Hr-rrm*, jeg er kommet for at spørge, om De kan hjælpe mig med et teknisk spørgsmål.

- Det skulle vel nok være muligt. Men hør, lige et øjeblik. Hvis De vil have mig undskyldt?

Næsholm rejste sig, trådte udenom Hulsted og par trin op ad trappen. - Hør, Henrik. Du lukker bare som sædvanligt. Lås bagdøren, når du går. Jeg bliver lidt længere.

Hulsted kunne ikke høre, hvad den unge mand svarede.

Karl Erik Næsholm vendte sig og så spørgende på Hulsted,

- Ja, så bliver vi i hvert fald ikke forstyrret. Hvad er det for et teknisk problem, De vil spørge mig om?

Politimesteren knappede frakken op og trådte hen til bordet. Han tog plasticposen op af lommen og holdt den frem i lyset. - Det er denneher lille dims.

Næsholm kom nysgerrigt nærmere.

- Ja, jeg ved ikke, begyndte Hulsted, - men jeg ville høre, om De eventuelt kunne fortælle mig, hvad det er? Så vidt jeg har fået oplyst, skulle det være noget elektronisk. Men hvad, kan jeg ikke greje.

Radioforhandleren tog posen fra Hulsted hånd, åbnede den og rystede forsigtigt den diminutive genstand ud på et sort papunderlag på bordet. Hulsted fik et kort tilfælde af *deja vu*, da Næsholm trak en pincet frem fra brystlommen og begyndte at skubbe blidt til dimsens.

- Næ, men dog. Hvis ikke jeg tager meget fejl, så - ... måske jeg skulle - ...

Han satte sig på den høje drejestol foran bordet og langede ud efter et bredt, firkantet forstørrelsesglas, som var anbragt på et bøjeligt stativ magen til lampens. Han løftede pincetten og granskede genstanden gennem glasset.

- Tysk grundighed ... og stolthed. Selv firmanavnet er med! Hvad giver De, hr. Hulsted. På sådan en lille fyr.

- Hvad er det? Ved De det? Hulsted havde på intet tidspunkt set på pincetten eller genstanden mellem dens ben. Han var koncentreret om at studere manden, som sad foran ham.

- Ja, det er et lille mesterværk af et stykke spionværktøj. Ja, jeg er jo ikke ekspert, men denne lille knop indeholder både en mikro-transmit-... mikrosender! Og for at det ikke skal være løgn, et batteri, som kan levere strøm til senderen i op til flere uger. Hele herligheden er ikke større end, at man med forsigtighed kan presse den ind i for eksempel en jakkes foer, som en lille knappenål. Med mindre man trykker direkte på stedet, vil man aldrig opdage den. Til gengæld kan den, som kender senderens frekvens følge jakkens ejermand på ... jeg vil tro ... fire til fem kilometers afstand.

Hulsted hørte andægtigheden i Næsholms stemme. Så kom hans uundgåelige spørgsmål.

- Men hvor i alverden har det danske politikorps fundet dette vidunder. Ja, for det er vel endnu ikke blevet standardudstyr hos Jer? Næsholm så drilsk på ham.

- Næ, det er det ikke. Ja, hvor har vi fundet den ...? Tjo, det er en lidt speget affære, og - ... Hulsted så manden direkte i øjnene. - Jeg må egentlig ikke fortælle Dem alt det her, men ... hvis De lover, at det bliver mellem os?

- Naturligvis, politimester. Jeg er ikke den, der løber med sladder. Slet ikke om dette lille mesterværk. Jeg er bare så forfærdelig nysgerrig for at få at vide, hvordan den er kommet her til Vorkøbing. Den er ikke billig, skal De vide!

- Nej, sikkert ikke. Tillader De? Hulsted pegede mod en anden, lavere stol, som stod op ad den modsatte væg.

- Ja, naturligvis. Jeg kan lave en kop kaffe, hvis - ...

Hulsted vinkede afværgende med hånden. - Nej tak, jeg har ikke tænkt mig at blive så længe. Han trak stolen ud på gulvet og satte sig overskrævs på den. Han lagde armene på ryglænet og så granskende på manden overfor sig. Højdeforskellen på de to stole betød, at han måtte lægge nakken en anelse bagud for at se på Næsholm. Lyset fra arkitektlampen gjorde det svært at se alle hans ansigtstræk. Hulsted kunne nok ikke ligefrem bede ham rette pæren direkte ind mod sit ansigt. Han måtte nøjes med det lys, der var.

- De har vel ikke kunnet undgå at høre om de frygtelige begivenheder, som har fundet sted i de seneste uger.

- Vil det sige, at - ... Næsholm tav.

- Der er muligvis en forbindelse, ja. Men lad mig starte fra en ende af. For at jeg kan - ... hvordan skal jeg nu starte? Jo, jeg har efterhånden været ansat ved politiet her i byen i tyve år. Og i al den tid har jeg set og hørt en masse, som ville få byens borgere til at spærre øjnene op. Vi har jo vores del af Guds mindre pæne børn, og der har da heller aldrig manglet kandidater til vort retssystem. Men nok om det.

Næsholm satte sig tilbage i stolen og betragtede politimesteren med udtryksløst ansigt.

Hulsted rømmede sig og fortsatte,

- I de sidste ti år har jeg set flere og flere tegn på, at der blandt disse elementer var en form for samling, eller man kunne kalde det, styring. Hvis De forstår. For det første blev visse aktiviteter ligefrem sat i system, mens andre og nye former for kriminalitet blev indført. Med bedrøveligt held. Altsammen under denne umærkelige kontrol. Det blev efterhånden en plage for os, at vi vidste, at Vorkøbing var blevet centrum for en form for organiseret kriminalitet. Uden at vi kunne gøre noget effektivt ved det! Bevares, der var stadig de tilfældige bøller og småtyve, men vi måtte konstatere, at de to mænd - dem, som blev skudt ned i sidste uge - var dele af et system, som de i parentes bemærket nok måtte siges at være for ...? udisciplinerede til selv at stå for.

- Med andre ord ...?

- Med andre ord, en stor del af Vorkøbings underverden blev styret af en bagmand. Hvad ikke mange ved, så efterlod den ene dræbte forbryder sig en form for testamente. Ja, eller man skulle måske snarere kalde det en tilståelse. Desværre var han ikke så venlig direkte at nævne navnet på denne person, som styrede hans og makkerens aktiviteter.

- Men, denne bagmand? Blev han ikke afsløret i dette testamente?

- Nej, som sagt. Der var kun tale om hentydninger. Faktisk var det heller ikke bagmanden, tilståelsen drejede sig om, men det er en anden historie.

- Jeg er spændt på at høre, hvor mikrosenderen kommer ind i billedet. Det *er* ikke politiets, vel?

- Nej. Den blev fundet på et yderst bemærkelsesværdigt sted. Det kommer jeg til lige om lidt. Den besynderlige tilståelse fortalte mig, at vore formodninger var korrekte. Der fandtes virkelig en person i byen, som stod bag de mange forbrydelser. Smugleri, indbrud, videretransport af tyvegods fra andre landsdele, tyveri af lastbiler med fjernsyn eller hårde hvidevarer. Alt, som kan omsættes mere eller mindre legalt, hvis man har de rette forbindelser. Plus en del, som kun kan sælges på det sorte marked.

- De er sikker på, at jeg ikke skal sætte en kande over? Næsholm, rystede prøvende på en termokande. Den lød tom.

- Nej, tak. Hvor kom jeg til ...? Jo, for at gøre en lang historie kort, så vidste jeg, at der fandtes en bagmand i Vorkøbing. Jeg har gjort mig store anstrengelser for at finde denne person. Uden dog på noget tidspunkt at få - ... Hør, De lover mig, at dette forbliver mellem os?

- Naturligvis, politimester. Men det lyder frygteligt spændende. Fortsæt endelig.

Hulsted tav et øjeblik. Hans øjne forsøgte at trænge ind bag Næsholms attitude. Var der noget, han havde misforstået, eller ...?

- Under de tragiske begivenheder, som har ramt byen, var der én ting, som nagede mig. Uanset, hvem vi talte med, uanset, hvilke ting, vi borede i, så fik jeg hele tiden denne ubestemte følelse af, at der lå andet og mere bag historien, end vi var i stand til at grave frem. Små unøjagtigheder eller handlinger, som ikke blev foretaget af dem, vi talte med, men som ikke desto mindre havde fundet sted. Ja, jeg har ikke diskuteret det med mine kolleger, men selv blev jeg overbevist om, at der *også* foregik en form for styring af de uforklarlige hændelser. Stumpens efterladte brev bestyrkede mig kun i dette.

Næsholm sad meget stille.

- Jeg ved stadig ikke, hvilke motiver, som ligger bag alle mordene. Til gengæld ved jeg, at en eller anden her i byen har forsøgt at manipulere med snart den ene, snart den anden. Har sat fælder op for uskyldige, har arrangeret ulykker, kort fortalt har siddet som en edderkop i sit spind og leget med andre menneskers skæbne. Og jeg har ikke kunnet døje tanken!

Den, som kendte Hulstedes berygtede temperament, ville have klappet i hænderne over hans selvbeherskelse.

- For det er en snu fyr, jeg er oppe mod. Hulstedes øjne borede sig dybt ind i den andens. - En person, en mand formoder jeg, som har midler, tid og penge til at strække sit net ud og påvirke sine medmennesker i det skjulte. En person, som kan færdes mere eller mindre frit, uden at hans omgivelser bemærker det. Og som har viden til at holde sig orienteret om sine marionetters færden. I vore dage findes der mange hjælpemidler til den slags. Som for eksempel små sendere, kortbølgeradioer, videokameraer, hvad ved jeg? Men vigtigst af alt, al denne flytten omkring med menneskebrikker kræver et ualmindeligt godt indblik i byens liv. Jeg måtte være på udkig efter en person, som havde kontakt til mange mennesker, som måske kom i deres hjem, og som var intelligent nok til at forstå at udnytte deres svagheder og ... deres særheder.

- Det kan ikke være mange mennesker her i byen, som lever op til de krav, sagde Næsholm eftertænksomt.

- Nej, og kredsen af mine mistænkte blev da også mindre og mindre. Men ikke lille nok, er jeg bange for. Og tingene var også mere komplicerede end som så. Med tanke på, hvilke personer, det drejede sig om, så er der endnu flere forvirrende detaljer. Jeg vil nok aldrig få svar på, hvorfor netop Line Ingelbrecht og Leif, *Deres* søn, skulle udsættes for denne skjulte manipulation. Jeg har set mange mærkelige ting i min tid. Men der er helt sikkert tale om et meget specielt menneske! Jeg har endnu et par år til at finde ham. Men nu ved jeg, hvad jeg skal være på udkig efter, og derudover ved jeg, at min modstander er sat midlertidigt ud af spillet efter mordene på hans stik-i-rend-drenge. Hvilket passer mig fortrinligt. Men her sidder jeg og pludrer. Der er jo også middagsmaden at tænke på.

Han rejste sig og strakte ryggen. - Den lille sender dér blev fundet gemt i tøjet på en af de dræbte. Hvem, er underordnet. Det glæder mig, at De kunne oplyse mig om dens funktion. Og så vil jeg ikke tage mere af Deres tid. De skal have tusind tak for hjælpen, hr. Næsholm.

Radioforhandleren blev siddende uden at røre sig. Bortset fra hans ene pegefinger, som diskret skubbede miniaturesenderen frem og tilbage i små rulninger. Han så op på Hulsted. - Ja, det var da så lidt. Hvis jeg lige må - ...

Han åbnede plasticposen og lagde nænsomt senderen ned i den. Han rakte hånden frem. Hulsted ventede brøkdelen af et sekund, før han tog posen.

- Ja, jeg må også hjem til maden, sagde Næsholm.

- Ja, livet skal jo gå videre, samtykkede Hulsted og satte foden på det nederste trin. - Åh, forresten, deres søn, jeg mener Leif, han er stadig hjemme i Vorkøbing, ikke sandt?

- øh, jo, det er han da, skulle jeg mene.

- Måske det var en idé at sætte sådan en dims fast på ham. Så man kunne følge med i alle hans aktiviteter, mener jeg. Arkitektskole, køreskole, bilmekaniker, bibliotek, unge damer og - hvad var det nu? - jo, kunstmaler! Fandens til masse, den knægt han kan! Nå men, jeg må videre. Farvel, hr. Næsholm, og endnu engang tak for hjælpen! Jeg kan vel selv lukke mig ud af bagdøren ...?

Det kunne han. Uden et irriterende *ding-dong*.

Karl Erik blev siddende meget længe på stolen foran den adskilte video. Så rakte han ud efter kontakten på lampen. Hans fødder fandt hjemmевant op ad trappen. Forretningen genlød af hans tunge skridt.

I dag ville han ikke komme for sent til aftensmaden.

***

EPILOG

Leif lod hånden synke. Brevets indhold stod for ham i utydelige fragmenter. Han så ud over haven. Hans søn legede med katten. De skiftedes til at sidde og tjatte ud efter mere eller mindre indbildte fluer. Han kunne ikke se Kirstine. Kun høre hende.

Sommerheden var trykkende. Ganske som vintrene var uden sne, var somrene blevet varmere og længere. Måske var der grund til at frygte for klodens fremtid, sådan som selv årstiderne forandrede sig?

Han forlod vinduet. Smilet, som altid dukkede op, når han så sine børn lege, forsvandt sporløst. Han forsøgte at huske, hvad hans mor havde skrevet. Han kunne ikke. Han rakte automatisk bagom ryggen og skubbede stolen på plads under sig. Brevet, som fyldte fire ark, var skrevet med hans mors let ubehjælpelige skrift. Bortset fra hans barndoms huskesedler til købmanden, var skrivning ikke det, hans mor beskæftigede sig mest med.

Leif støttede albuerne på bordet og startede forfra på brevet.

Et jubelskrik fra haven afbrød hans læsning. Smilet nåede ikke at kruse hans læber. Tilbage til brevet,

... prøve at tilgive ham, som jeg har gjort det. Jeg havde selv svært ved at forstå hvordan han kunne udsætte sin egen familie og dig ikke mindre for alt det. Han var nok et mere ulykkeligt menneske end jeg troede. For du skal vide at han tænkte meget, på hvordan det skulle gå dig. Måske var det derfor han fik de frygtelige ideer. Han var aldrig forelsket i hende den stakkels pige som blev slået ihjel. Han var kun interesseret i hende fordi hun skulle bruges til og lokke dig ud hvor du ikke kunne bunde.

Leif gyste ved den skærende kontrast. Her sad han på en varm sommerdag - hvor fuglene kvidrede lystigt, hvor Mads og Kirstine legede i haven, hvor de alle fire om få minutter skulle ned til svømmebadet for at svale sig - og læste uhyrlighederne i hans mors brev. Ordene dannede lange, glimtende istapper i hans sind.

Leif havde kun været hjemme i to dage, da Karl Erik skulle begraves. Hans mor havde været meget bleg og afsnuppene i sin holdning. Han havde tilskrevet det hendes specielle måde at overkomme sorgen på. At hun i de sidste tre måneder af sin mands liv måtte lægge øre til hans bekendelser, havde ikke haft mulighed for at strejfe selv hans vildeste fantasier. Hendes beretning om disse bekendelser havde tilsvarende svært ved at fæstne sig i hans bevidsthed.

Det *kunne* ikke være den samme person, hun fortalte om. Kunne umuligt være hans retskafne og fordømmende far! Som passede sin forretning nærmest døgnnet rundt. Som var så stolt over sin selvlærte kunnen og sin lange kamp for at få forretningen til at køre. Som aldrig interesserede sig for livet i byen eller for sine medmenneskers gøren og laden.

Tilsyneladende!

Brevet fortalte om en ganske anden Karl Erik

... og jeg som sad i mit værelse og troede han altid bare så fjernsyn. Når ikke han var ude og ordne antenner og reperere fjernsyn hos folk. Hvor er vi mennesker dog blinde! At man kan leve sammen med et andet menneske i så mange år uden at kende ham alligevel. Jeg lærte ham aldrig rigtig at kende selv ikke i de svære måneder han levede mens kræften åd i ham. Han var selv ulykkelig over at det hele gik så galt. Han var meget ærlig til sidst. Han ville ikke have at nogen af jer skulle komme galt afsted. Snablen var alligevel gammel og udslidt.

Det er nok det jeg har sværest ved at tilgive. Men han havde slet ikke tænkt sig at det skulle gå så galt dengang han startede med alt det.

Leifs første, fortvivlede reaktioner på moderens afsløring af Karl Eriks skjulte aktiviteter var afløst af stum undren. Alle de mange ture rundt på egnen for forretningen var skalkeskjul for en vidtforgrenet hælervirksomhed! Karl Erik var *bagmand!* for en samling lyssky elementer, som han styrede ved hjælp af alskens moderne teknik. Leif havde ikke svært ved at se faderen for sig, som han sad time efter time og samlede den ene kortbølgeradio eller mobiltelefon efter den anden. Aldrig havde han eller hans mor haft grund til at betragte det som andet end et udslag af faderens interesse for elektronik. Hans far, bagmand? Leif orkede knap at ryste tvivlende på hovedet længere.

Han læste videre om det omfattende net af fordækte aktiviteter, som blev styret fra kælderværkstedet i forretningen samt en godt gemt radiosender i bilen. Moderens let ubehjælpelige sætninger gav kun en ufuldkommen beskrivelse af de dramatiske begivenheder, som til sidst afsluttede Karl Eriks hemmelige virke. Leif havde ikke svært ved at udfylde hullerne. Dertil havde han været en alt for aktiv deltager i disse begivenheder. Han var dog ikke i stand til at føle lettelse over at få svar på de spørgsmål, som stadig stod åbne efter mordene i Vorkøbing. OK, brevet gav ikke løsningen på alle gåderne, men Leif kendte nu baggrunden for sine egne kvaler dengang.

Den del af brevet kostede mere end én gennemlæsning.

Leif havde ingen ord for de følelser, som skød gennem ham, mens han læste, hvordan hans far i et sidste anfald af opdragelsesiver havde lagt en forrykt plan sammen med den unge kvinde, som også han havde været elsker (- ...!) til. Leif var ganske ude af stand til at danne billedet af Karl Erik i Lines arme.

Soldaten blev ikke kun dræbt for at gøre Line fri. Karl Erik havde grunde nok til at ønske sin kriminelle konkurrent af vejen. Mordet kunne så passende bruges til at fremme hans andre planer. Leif forstod, at hans far håbede, at en forskrækkelse (- en lille, ganske *dagligdags* anklage for konspiration og mord!!) ville bringe hans vanartede søn på rette kurs. Idéen var så horribel, at Leif gyste. Og Karl Eriks planer var kuldsejlet på det grusomste. Line ville ikke være Line, hvis hun blot var gået med på Karl Eriks påfund. Hun havde haft sine egne motiver til at spille med et stykke af vejen. Hvorpå hendes egne, personlige planer havde kastet en modbydeligt stor håndfuld grus i Karl Eriks veltrimmede maskine.

Begyndelsen til enden var overfaldet på byens spritter, som skulle bruges som afledning fra den aftens virkelige formål, mordet på Soldaten, hvor mistanken skulle samle sig om Leif. Og alligevel ikke. Dertil havde Karl Erik sørget for også at lade nogle beviser pege på Sagfører Sejrsen. Leif havde naturligvis Line som alibi for mordtidspunktet og måtte derfor gå fri i den sidste ende. Men - ... Derefter var alt gået galt. Trods Karl Eriks forsøg på at styre begivenhederne, havde Line og Sejrsen - og ikke mindst den sindssyge Frank - forvandlet planen til et mareridt, som kostede fem menneskers livet. Leif huskede alt for tydeligt de blodige begivenheder på legepladsen.

Lydene fra haven klang fjernt og uforståeligt. En flue summede træt op og ned af vinduet. En enkelt, tynd sveddråbe arbejdede sig sløvt ned ad Leifs kind.

Moderens brev gav ham svar på nogle af mysterierne fra de dage. Hvordan Karl Erik kunne forestille sig, at en let afviselig mistanke om mord ville få Leif til at "finde ind på rette kurs", måtte for evigt være en gåde. Leifs blik vendte langsomt tilbage fra det ydre rum og søgte atter ned mod papiret på skrivebordet.

Lykkeligvis blev det altsammen slut efter de forfærdelige mord. Han vidste at de var efter ham og sidenda var han kun i forretningen. Du skulle vide hvor han spurgte til sine børnebørn. Jeg tror hans største sorg var ikke at se dem.

Karl Erik var hverken kommet til brylluppet eller nogen af rollingernes barnedåb. Leif følte ingen medlidenhed.

Derpå fulgte en beskrivelse af Karl Eriks sidste måneder. Leif læste hurtigere. Han hørte børnene protestere over at blive kaldt ind for straks efter at hvine af fryd ved tanken om svømmebadet. De skulle snart af sted.

Han nåede slutningen. Den ufattelige slutning.

... så derfor besluttede jeg altså at bruge forsikringen til at flytte til Portugal. De sjecks jeg får er rigelig til at betale alting her nede. Jeg har allerede fået en god veninde, Lizzie, som sender sin hilsen til jer alle. Men alt det andet vil jeg ikke have at gøre med. Jeg ved ikke spor angående den slags men din far sagde at sådan som du var blevet vaks til al muligt skulle du nok vide at gøre det rigtigt. Han sagde jeg skulle lære nummeret udenad men jeg var nød til og skrive det ned for en sikkerheds skyld. Det hemmelige mærke havde jeg selyfølgelig ikke svært ved at huske. Gid at i vil få det lykkeligere end han gjorde...

Hans øjne skøjtede ned til linien, som moderen havde understreget. Et kort øjeblik var han lige ved at more sig over hendes naivitet. At behandle den slags så lemfædigt.

Leif var endnu ikke i stand til at huske det første tal udenad. Han var sikker på, det nok skulle lykkes ham. Det kunne ikke nytte at stå i en schweizisk bank og fumle med cifrene. Mærket, derimod, lærte han med det samme.

Nu lød der skridt på trappen, afbrudt af de obligatoriske formaninger til børnene om at vente pænt på mor og far og ... - Mads, lad så vær med at tjatte til din lillesøster osv osv.

Leif foldede brevet sammen og stak det ned i skuffen. Han blev siddende med hænderne hvilende på kanten af bordet. Det var ikke muligt for ham at finde tilbage til den håbefulde dreng, som med store, våde, skuffede øjne forstod, at hans elskede far mente, han var komplet uduelig. Han kunne hverken føle noget for faderens sygdom og død eller denne besynderlige gestus. Han havde uhyre svært ved at greje, hvorfor faderen havde valgt lige præcis det mærke til den konto, han havde oprettet langt uden for dansk lov og ret. Mærket bestod af tallene i Leifs fødselsdag, i omvendt orden. Havde han gjort det, da Leif var spæd, kunne han endda forstå det, men hans mor var meget præcis på det punkt.

Karl Erik havde oprettet kontoen på Leifs attenårs fødselsdag.

Hun bankede på døren. En af deres fælles aftaler om altid at respektere den smule privatliv, man kunne tiltuske sig med to krudtugler i huset. Leif rejste sig og forsøgte at ryste brevet indhold af sig. Han åbnede døren. Synet fik som altid hans hjerte til at vakle i fodslaget. Lyset, som kom nede fra repos'en midt på trappen, ydede hende ingen retfærdighed.

- Jeg er klar, smilede han og lukkede døren.

- Alletiders. Hvad skrev din mor? Nå, det kan du altid fortælle senere. Skal vi se at komme afsted?

- Jeps. Men først -...!

- mmmmm-m-m-m-... uha-da-da, jeg skal da vist være glad for hedeølgen, hvad?

- Ja, eller det modsatte. Kom så, før jeg glemmer alt om svømmebad og skrigende unger.

Han kyssede hende igen.

På vej ned ad trappen besluttede han sig for, at han en dag - ... nej, allerede i aften, når freden havde sænket sig over kamppladsen, ville lade Maria læse brevet. Herlige, egenrådige

og på alle måder rødhårede Maria, som nu gelejdede rollingerne ud til cyklerne med kyndig hånd.

Og som med statsgaranti ville gøre et bravt forsøg på at spolere deres mere private del af aftenen med at diskutere A) det moralsk forkastelige i at bruge løs af kriminelle midler, B) hvor store summer, der monstro kunne være tale om, C) om de skulle oprette flere kontoer, til børnene og dem selv, D) hvorfor hans mor partout ville bo i Portugal, E) at så kunne han måske kvitte jobbet og virkelig blive kunstmaler, og F) hvad nu hvis - ... for ikke at nævne M) hvorfor han så på hende med sådan et fjoget grin ... videre til R) om han virkelig ikke havde været bare en lille smule forelsket i Charlotte, S) og i Line, samt T) hvorfor han absolut skulle lægge hånden der, U) hvorfor han nu flyttede den igen ... og endelig Z) om han ikke lige ville gøre det der igen, for ... *uuuuuhhhmmmm* ... hvor ... var ... det ... altså ... bare ... lækkert!

- Hvad står du der og hænger for? Se så at komme i omdrejninger!

- *Komsåfar! Komsåfar!* Lille Kirstine hoppede for at komme op og sidde i stolen. Leif hejsede hende op og fik vredet de strittende ben behørigt på plads. Mens de trillede langs anlægget, lod han de andre komme en anelse foran. Mads så sig interesseret om til alle sider fra sin plads bag på Marias cykel. Leif forsøgte at ignorere de små hidsige dunk i ryggen. Prinsessen brød sig sandelig ikke om at befinde sig bagest i feltet. Hvem hun så monstro havde arvet den indstilling fra! Leif så forelsket på sin kone.

Han var fuldstændig ligeglad med, hvor mange indfald, hendes iltre hoved kunne finde på både for og imod tanken om en hemmelig og ulovlig formue i en bankhvælving langt mod syd. Så længe hun sluttede i den rigtige ende af alfabetet.

Leif ville gøre alt for, at hun ikke snublede i rækkefølgen!

SLUT

Jens E.Hansens romaner, musicaler og skuespil

Hvis du har lyst til at læse andre titler - romaner, musicaler og skuespil - skrevet af Jens E.Hansen og som udgives af Dansk Teaterforlag, data *Fiction* og andre, kan du finde flere oplysninger på internetadresserne: <http://www.jeh.dk> og <http://www.hansen-kragh.dk>

Bestemmelser angående brug af 'data *Fiction*'-værker

- alle 'data *Fiction*'-værker er copyright 'data *Fiction*', 1991-2004.

- de til hver titel tilhørende filer, som udgør de(t) komplette eksemplar(er) man modtager/downloader via internettet - samt et eventuelt udprint, er udelukkende til eget, private forbrug ganske som en trykt bog.

- enhver form for plagiering, afskrivning eller kopiering af værket/værkerne - helt eller delvist - brug af ideer, personer og handling med videre samt videresalg i kommercielt øjemed er ikke tilladt i henhold til ophavsretsloven med mindre skriftlig tilladelse hertil er indhentet hos forfatter/udgiver.

- skuespil og musikforestillinger er til fri gennemlæsning. Kopiering i prøve-øjemed er tilladt, men eventuelle **opførelser ved offentlige forestillinger kræver skriftlig tilladelse fra forfatter/udgiver samt aftale om betaling af opførelsesafgift.**

Priser for opførelsesafgift pr. forestilling ved amatør- eller skoleforestillinger fremgår af den aktuelle oversigt på internet-adressen <http://www.datafiction.dk>.

Alle andre former for forestillinger med data *Fiction*-værker kræver særlig aftale.

Disse bestemmelser træder i kraft pr. 1. oktober 2002 og overstyrer hidtidige bestemmelser!

Jens E.Hansen

data *Fiction*

Våbenstedvej 23

2730 Herlev

email: jeh@jeh.dk

<http://www.jeh.dk>

<http://www.hansen-kragh.dk>